

Ảo Tưởng Hôn Nhân

Contents

Ảo Tưởng Hôn Nhân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	42
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	54
15. Chương 15	58
16. Chương 16	62
17. Chương 17	67
18. Chương 18	71
19. Chương 19	75
20. Chương 20	78
21. Chương 21	83
22. Chương 22	86
23. Chương 23	91
24. Chương 24	95
25. Chương 25	99
26. Chương 26	103
27. Chương 27	107
28. Chương 28	111
29. Chương 29	116
30. Chương 30	120
31. Chương 31	124
32. Chương 32	128
33. Chương 33	132
34. Chương 34	136
35. Chương 35	140
36. Chương 36	144
37. Chương 37	148
38. Chương 38	152
39. Chương 39	156
40. Chương 40	160
41. Chương 41	164

42. Chương 42	168
43. Chương 43	171
44. Chương 44	175

Ảo Tưởng Hôn Nhân

Giới thiệu

Khắc họa thân phận của ba cô gái, ba cá tính và hoàn cảnh khác nhau, cuốn sách giống như một cuốn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-tuong-hon-nhan>

1. Chương 1

Mỗi mục từ trong cuốn từ điển bi hài Ảo tưởng hôn nhân là một hiện tượng tuy không còn xa lạ nhưng hứa hẹn những lí giải thấu đáo dưới cái nhìn đa chiều: từ tình trạng độc thân, ép hôn, kết hôn, li hôn, hồi phục hôn nhân cho đến chuyện đàn ông ngoại tình, đàn bà bỏ nhà đi, vai trò “người thứ ba”, những vấn đề tâm lí, hay những khúc mắc liên quan đến tài sản riêng - chung, tình yêu, tình dục...

Cuộc sống của cô gái trong Ảo tưởng hôn nhân là minh chứng rõ ràng cho định nghĩa tình yêu: Tình yêu nghĩa là tôi tìm, anh trốn; tôi ném, anh nhặt; tôi cười, chưa chắc anh đã cười; tôi khóc, anh đứng nhìn tôi khóc.

Giang Yến Ni nheo nheo mắt dưới ánh mặt trời, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói: “... Sống đến 30 tuổi đầu rồi chẳng qua cũng chỉ là muốn có một cuộc hôn nhân, cần có một người đàn ông, một mái nhà, cứ giày vò mãi trong vô thức, giày vò bản thân đến mức độ biến mình thành một kẻ ngốc, thành một kẻ xấu xa. Chúng ta chỉ muốn có một mái nhà, như vậy là sai sao?” (trang 216-217)

Hôn nhân không phải lúc nào cũng màu hồng. Một ai đó đã từng nói “Hôn nhân là mồ chôn tình yêu”, nhận định đó nghe có vẻ hơi xám xịt nhưng nó lại đúng với hoàn cảnh của ba cô gái trong câu truyện này.

Giang Yến Ni là một cô gái độc thân, xinh đẹp, cá tính, sống phóng khoáng và nhiều người theo đuổi. Nhưng không người đàn ông nào gắn bó lâu dài với cô, họ chỉ đi lướt qua cuộc đời cô như một cơn gió và để lại cho cô những buồn khổ, oán trách không nói thành lời.

Thẩm Anh Nam - một phụ nữ đã ly hôn, toan tính sẽ xây dựng hạnh phúc mới ỳnh, nhưng cuối cùng cô lại tái hôn với chính người chồng cũ.

Còn Đồng Du - một cô gái yếu đuối, nhạy cảm lại chọn nhầm một người đàn ông ích kỷ, chuyên quyền và ngoại tình. Cuộc sống hôn nhân của cô thấm đẫm nước mắt và niềm đau.

Chân thực và sắc nét, Ảo tưởng hôn nhân dường như không hề nương nhẹ khi phê phán những cố tật của phần đông phụ nữ, đồng thời miêu tả không ít những cảnh huống é chề, thất vọng mà họ rơi vào. Nhưng đọng lại sau cùng vẫn là sự đồng cảm với khát vọng yêu thương và mong mỏi hướng về hạnh phúc luôn khắc

khỏi trong tâm tư mỗi người. Cho dù hành trình tìm kiếm hạnh phúc trong tình yêu, hôn nhân của họ trải qua biết bao thăng trầm, hi vọng ảm ố, nhưng với nỗ lực và khát khao không ngừng, bạn đọc vẫn tin tưởng rằng rồi hạnh phúc sẽ đến với họ.

Tác giả

Từ Tô Thủy, tên thật là Liêu Tiểu Vũ, là nhà văn thuộc thế hệ 7X chuyên viết về số phận của người phụ nữ hiện đại trong tình yêu và hôn nhân. Tên tuổi của cô gắn liền với lối viết nữ tính, giàu trí tuệ và những quan sát bén nhạy. Độc giả tìm đến tiểu thuyết do cô sáng tác có thể thấy một góc nội tâm của mình được soi rọi qua thế giới nhân vật phong phú và sinh động.

Phần 1: Mai phục tình yêu

Chu Tiểu Hổ lao đi như tên bắn trước mặt Giang Yến Ni.

Giang Yến Ni không quen với người thanh niên này. Vốn dĩ cô chỉ định đi đường của mình. Cô đang ăn mặc lịch sự, bước những bước đi uyển chuyển cơ mà. Nhưng bỗng nhiên một đứa bé khoảng 10 tuổi chẳng buồn để ý đến phong thái thanh tao của cô, từ phía sau lao lên cướp mất cái túi trong tay cô.

Một cái túi vô cùng đắt tiền, cái túi LV. Giang Yến Ni xót hết cả ruột.

Hơn nữa trong cái túi ấy còn có tài liệu để tí nữa cô đi gặp khách hàng, còn có cả điện thoại, ví tiền. Chỉ sau đó hai giây, Chu Tiểu Hổ liền lao đi như một mũi tên, bởi vì đứa bé cướp cái túi của Giang Yến Ni lúc bỏ chạy đã vô tình va phải anh ta. Chu Tiểu Hổ ném cái bánh bao mới gặm được một nửa rồi vội vàng đuổi theo.

Giang Yến Ni đứng bên cạnh cái bánh bao, nóng lòng chờ Chu Tiểu Hổ “khải hoàn” trở về. Mặt của Chu Tiểu Hổ bị móng tay của đứa bé cào rớm máu. Anh chỉ cầm cái túi quay lại mà không bắt đứa bé ấy. Anh ta nói:

- Đưa nó đến đồn cảnh sát cũng vô dụng, trẻ vị thành niên, giáo dục vài câu rồi lại thả ấy mà!

Từ đó mà Giang Yến Ni đã quen với Chu Tiểu Hổ, một thanh niên tốt bụng, nhiệt huyết và hành hiệp trượng nghĩa. Để thể hiện sự biết ơn của mình và cũng là để bồi thường cho cái bánh bao đang ăn dở phải ném đi kia, Giang Yến Ni đã mời Chu Tiểu Hổ đến một quán sữa đậu nành Vĩnh Hòa ăn sáng rồi đổi bên xin số điện thoại của nhau.

Sau đó, thật khó có thể tưởng tượng ra được là Chu Tiểu Hổ bắt đầu theo đuổi Giang Yến Ni, đồng thời cho rằng Giang Yến Ni có nghĩa vụ phải chấp nhận sự tán tỉnh của mình.

Nhưng, đối tượng lí tưởng của Giang Yến Ni không phải là mẫu người như Chu Tiểu Hổ mặc dù hai người đã quen nhau bằng phương thức hết sức “lãng mạn” thường thấy trong các bộ phim tình cảm trên ti vi.

Chu Tiểu Hổ nhỏ hơn Giang Yến Ni ba tuổi, mặc dù dùng cảm, chính nghĩa nhưng lại là một thanh niên nhuộm tóc nâu đỏ, thích mặc quần bò Jeanswest, đi giày Converse. Nếu không “mắc bệnh” cuồng loạn như vậy thì suýt chút nữa anh đã được bầu làm “thanh niên ưu tú” của khu.

Với tuổi đời và sự từng trải của Giang Yến Ni, giờ cô chẳng còn hợp với những mẫu thanh niên như thế này. Từ sau buổi sáng hành hiệp trượng nghĩa ấy, Chu Tiểu Hổ bắt đầu “mài cưa” với cô. Mặc dù người ta thường nói “tắm chân tình khó mà thoái thác”, nhưng xem ra Giang Yến Ni lại đang khéo léo từ chối. Cô gọi một đám bạn cùng đến chỗ hẹn với Chu Tiểu Hổ. Lần đó Chu Tiểu Hổ tiêu mất gần 2.000 tệ, phải ra ATM rút tiền đến hai lần, lúc đưa Giang Yến Ni về nhà, chân anh như muốn rời ra vì mỏi.

Ngày hôm sau, Giang Yến Ni đã trả 2.000 tệ cho Chu Tiểu Hổ. Sau một hồi từ chối, cuối cùng Chu Tiểu Hổ cũng nhận lấy, kể từ đó không bao giờ dám nhắc đến chuyện mời Giang Yến Ni ăn cơm nữa.

Mặc dù không còn đổ tâm huyết vào chuyện tán tỉnh Giang Yến Ni nhưng Chu Tiểu Hổ vẫn âm thầm chú ý đến cô. Có thể là vì quá rảnh rỗi, cũng có thể là chưa gặp phải cú sốc nào khác... Nói tóm lại, ngoài ưu điểm là chính nghĩa và dùng cảm ra, Chu Tiểu Hổ còn có một ưu điểm nữa là: không bị quan.

Giang Yến Ni gần như đã dùng phương thức thô lỗ để thể hiện sự tàn khốc của con gái thành phố. Mà trên thực tế, đối với một người đã thất bại quá nhiều lần trong tình yêu như Giang Yến Ni thì cuộc sống quả thật là quá khắc nghiệt.

Tuần này Giang Yến Ni có một buổi xem mắt, đối phương là CEO[1] của một công ty công nghệ sinh học, hơn nữa gia thế lại rất hiển hách: bố mở một công ty sản xuất đồ dùng bằng nhựa, mẹ mở một xưởng dệt may. Nói như lời của Chu Tiểu Hổ thì cả nhà người kia đều là CEO. Nói tóm lại, CEO có nghĩa là, ở một nơi nào đó mà tất cả mọi chuyện đều nghe theo ý của bạn, vậy thì bạn chính là CEO.

[1] Giám đốc điều hành.

Khi công ty môi giới hôn nhân giới thiệu người này với cô, Giang Yến Ni gần như “nổ đom đóm mắt”. Trước cuộc hẹn, cô đến bách hóa mua một chiếc váy, lúc quét thẻ trong lòng cô đã thề: hoặc là phải nắm chắc lấy anh ta, hoặc là phải “bòn” anh ta!

Trên thực tế, trước đây, người bị “bòn” luôn là cô.

Cũng may tinh thần của cô là bất diệt, quyết không từ bỏ giấc mộng tìm một người đàn ông tốt. Tôn chỉ làm người của cô là: quyết không bỏ qua bất kì bữa cơm nào!

“Bữa cơm” ở đây là những bữa ăn được đàn ông mời.

Giang Yến Ni đã 28 tuổi, nói dễ nghe một chút thì cô là một cô gái “chín chắn” nhưng trên thực tế là sắp “chín nẫu” ra rồi. Vì vậy cô rất muốn nhân lúc mình còn chưa “chín nẫu”, tìm một gã đàn ông nào đó “hái” mình xuống để làm món ăn, bưng lên bàn ăn.

Anh chàng CEO ấy mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần xanh lam, trắng thì có hơi trắng quá, xanh cũng có hơi xanh quá. Nhìn anh ta, Giang Yến Ni lại trầm nghĩ đến hình ảnh đội viên thiếu niên hồi còn học tiểu học, đúng là rất giống, chỉ thiếu có mỗi chiếc khăn quàng đỏ nữa thôi!

Có lẽ phần lớn những người có tiền đều như vậy. Giang Yến Ni đã từng gặp một số người có tiền, phần lớn bọn họ đều ăn mặc giản dị như vậy. Nhưng giản dị đâu có nghĩa là xoàng xĩnh. Chỉ cần xắn ống quần lên thì người đàn ông này chẳng khác gì một CEO bắt cá dưới sông, nhìn qua cũng biết quần áo toàn là hàng chợ.

Giang Yến Ni còn nhớ anh ta là một ông chủ của một công ty công nghệ sinh học. Sự bần khoản này của Giang Yến Ni nhanh chóng được anh chàng CEO ấy tháo gỡ. Anh ta nói:

- Thôn chúng tôi sản xuất thức ăn cho cá, gần đây đã xuất khẩu sang cả Thái Lan rồi đấy!

Giang Yến Ni nói:

- Ô, thế à? Thức ăn cho cá sản xuất như thế nào vậy?

CEO liền tỉ mỉ kể cho Giang Yến Ni nghe quá trình sản xuất thức ăn cho cá, cứ như thể Giang Yến Ni là người trong nghề vậy. Nhưng mà Giang Yến Ni đâu có nghe vào tai, thực chất cô đang cầm cúi ngắm nghía phần ren trên cổ áo của mình.

Chẳng nhớ rõ đây đã là lần thứ mấy cô đi mua quần áo mới cho buổi hẹn hò nữa. Dù gì quần áo mua về rồi sau này vẫn có thể mặc được, còn những người đàn ông không thuộc về mình mãi mãi chẳng thuộc về mình.

Bộ dạng cúi đầu của Giang Yến Ni trong mắt của anh chàng CEO lại là bộ dạng bên lên của con gái. Hơn nữa dung mạo của Giang Yến Ni lại thuộc vào loại có thể “gây thương tích” cho người khác. Đôi mắt không to nhưng rất biết cười, đôi môi đầy đặn và cực kì gợi cảm.

Anh chàng CEO này liên tục gọi người phục vụ, hơn nữa lại còn gọi bằng âm lượng cao như đang “gào thét”:

- Này, ột suất thịt chua ngọt, suất lớn ấy. Thịt xào, cũng suất to nhé! Thịt kho tàu, cũng suất to luôn!

- Tôi muốn ăn gì thì gọi cái nấy, cô cứ kệ tôi!

- Này, sao còn chưa thấy đưa món ăn lên, làm ăn cái kiểu gì thế hả?

...

Sau khi các món ăn được bê lên đầy đủ, anh ta vui vẻ mời Giang Yến Ni, nói như ra lệnh:

- Mau ăn thôi!

Ăn thì ăn. CEO là một doanh nghiệp nông dân, có lẽ gia đình cũng là doanh nghiệp nông dân. Nhà doanh nghiệp nông thôn thì không vấn đề gì, đáng được kính trọng thì vẫn sẽ kính trọng, đáng tiếc là giám đốc chân đất không phải là lí tưởng của Giang Yến Ni. Vậy nên Giang Yến Ni liền từ bỏ bộ dạng thực nữ để ăn uống thoải mái.

Ăn cơm xong, “giám đốc chân đất” liền đưa ra đề nghị mời Giang Yến Ni đi dạo bên hồ. Thế nhưng Giang Yến Ni chỉ muốn đi về nhà tắm một cái rồi đi ngủ, giám đốc chân đất bị từ chối liền lớn tiếng quát van Giang Yến Ni:

- Có phải em định thoái hôn không?

Mới ăn của người ta một bữa cơm, Giang Yến Ni không dám trở mặt ngay, đành cúi đầu nhìn xuống cái váy mới của mình. Lúc ngẩng đầu lên nhìn “giám đốc chân đất”, cô cảm thấy rất mơ hồ, rất muốn hỏi một vấn đề:

- Anh đã nhìn thấy một phụ nữ mặc quần áo IsseyMiyake[2] mà đi thoái hôn bao giờ chưa?

[2] Một nhà thiết kế nổi tiếng người Nhật.

- “Giám đốc chân đất” thì có sao? - Đồng Du tiếc nuối nói – Nếu như người ta chịu rước thì cậu cũng nên đồng ý lấy!

Trong nhận thức của Đồng Du, người lãng phí cơ hội “lấy chồng” là đáng xấu hổ.

Đồng Du là bạn cùng lớp đại học với Giang Yến Ni. Khác với vẻ gợi cảm và đầy đặn của Giang Yến Ni, Đồng Du có vẻ bề ngoài khá mờ nhạt, đôi mắt nhỏ, mũi hếch, cằm nhọn, phong cách ăn mặc thiếu tính thời trang. Cô thường mua những bộ quần áo đơn giản và rẻ tiền. Tuy nhiên, Đồng Du là cô gái trong sáng trong mơ của các anh chàng học cùng hồi cấp ba. Đáng tiếc là cô gái ấy đến nay đã 28 tuổi rồi mà vẫn ôm giấc mộng “trong sáng”, luôn giữ thái độ như một con thiêu thân đối với tình yêu. Lần này Đồng Du còn “móc sạch hầu bao” để mua tặng bạn trai một chiếc điện thoại Sharp kiểu mới.

2. Chương 2

Đồng Du thế mà cũng có khá nhiều tiền. Cô ấy có nhiều tiền là bởi vì cô ấy rất tiết kiệm. Nếu như tôn chỉ làm người của Giang Yến Ni là “Quyết không bỏ qua bất kì bữa ăn nào” thì tôn chỉ làm người của Đồng Du là “Quyết không bỏ qua bất kì lần đại hạ giá nào”. Thế nên cô thường xuyên lôi một đồng giấy vệ sinh đại hạ giá ở siêu thị về, nhưng vì tiếc tiền bắt taxi nên đành phải ôm đồng đồ ngồn ngộn ấy, lết bộ về nhà.

Đồng Du không hiểu được vì sao cô với Giang Yến Ni lại luôn có suy nghĩ trái ngược nhau. Kể từ năm thứ ba đại học, hai người đã chơi với nhau rất thân thiết, đến mức có thể mặc chung một cái áo lót. Đương nhiên, với size áo lót đáng tự hào của Giang Yến Ni, Đồng Du chẳng bao giờ mặc vừa.

Bạn trai của Đồng Du là Bác Đạt Vĩ, là một thầy giáo thể dục cấp hai, cũng là một “traị đẹp”.

“Traị đẹp” có nghĩa là: cao trên mét tám, đậm mê bóng rổ, không bao giờ mặc quần bó.

Bác Đạt Vĩ còn có ưu điểm khác, đó là: vô cùng mong chờ hôn nhân.

Vì vậy mà Giang Yến Ni vô cùng ghen tị với Đồng Du, vì rõ ràng Đồng Du sẽ lấy chồng trước mình.

TM'STENT

Nhưng nhắc đến chuyện lấy chồng thì Đồng Du cũng có những điều khó nói riêng, mặc dù những điều khó nói của Đồng Du trong mắt của Giang Yến Ni chỉ bé như con kiến.

Đồng Du kiên quyết từ chối quan hệ tình dục với Bác Đạt Vĩ, bởi vì cô muốn để dành đến đêm tân hôn. Chuyện này khiến cho Giang Yến Ni vô cùng khâm phục. Giang Yến Ni cho rằng, gặp được một người đàn ông mà mình có cảm giác thì nên khôn khéo giữ chặt lấy.

Trên thực tế, Đồng Du chẳng phải là gái trinh. Mặc dù cô vô cùng trong sáng nhưng cô cũng có một tình yêu đầu nòng chấy như biết bao cô gái khác, cũng đã trao sự trong trắng của mình ới tình đầu mất rồi. Đáng nhớ nhất là người bạn trai thứ hai, bởi vì anh ta không tha thứ cho sự mất trinh của cô. Anh ta đã thay đổi ngay trong ngày đính hôn, lí do là: “Em không còn là gái trinh, không xứng đáng để anh lấy làm vợ”.

Mặc dù Giang Yến Ni đã nói với cô rằng những kẻ dùng cái màng trinh để đánh giá phụ nữ chỉ là đồ súc sinh. Thế nhưng sau chuyện này, Đồng Du đã rút ra được một bài học sâu sắc, cô tin chắc rằng đàn ông đều chỉ thích gái còn trinh. Chính vì vậy mà mỗi lần yêu một anh chàng nào khác, cô đều hết sức “giữ mình”. Trước khi gặp Bác Đạt Vĩ, không ít lần cô đã bị đàn ông phỏng đoán là có vấn đề về sinh lí. Chỉ có Bác Đạt Vĩ là thể hiện sự tôn trọng với cô. Vì vậy Đồng Du cho rằng Bác Đạt Vĩ thật lòng yêu mình, cô không đối xử tốt với Bác Đạt Vĩ thì đối xử tốt với ai nữa? Cô không mua điện thoại cho Bác Đạt Vĩ thì mua cho ai?

Giang Yến Ni nói:

- Năm nay cậu bao nhiêu rồi? Gái trinh 28 tuổi còn đáng xấu hổ hơn gái điếm 18 tuổi đấy cậu có biết không hả? Huống hồ cậu lại là “gái trinh giả mạo”, tớ thấy xấu hổ thay cho cậu!

Đồng Du hài hước nói:

- Tớ có thể trở lại là gái trinh như lúc trước!

Dự định của Đồng Du khiến cho Giang Yến Ni giật nảy mình, thế nhưng Đồng Du hoàn toàn nghiêm túc. Cô nói:

- Đợi sau khi đính hôn xong, tớ sẽ đi vá lại màng trinh!

Cuối tuần tổng vệ sinh, Giang Yến Ni tìm thấy một cái underwear của đàn ông ở dưới gầm giường.

Thực ra trong phòng của cô còn có thể tìm thấy rất nhiều thứ khác, ví dụ như: dao cạo râu hoặc cà vạt của một gã đàn ông nào đó.

Nhưng underwear thì khác, bởi vì tìm thấy underwear của đàn ông ở đây chứng tỏ có một gã đàn ông nào đó sau khi “vui vẻ” ở đây đã “để rông” về nhà.

Rốt cuộc là gã đàn ông nào nhỉ? Giang Yến Ni phơi cái underwear đó dưới ánh mặt trời, tỉ mỉ quan sát kiểu dáng và hình vẽ trên đó. Từ dấu vết lòi ra ở đũng quần cho thấy đây là một gã đàn ông “dũng mãnh”.

Giang Yến Ni cảm thấy toàn thân mình đang nóng lên.

Quả thực, đã lâu lắm rồi cô chưa thân mật với đàn ông, bốn hay là sáu tháng gì đó.

Không có đàn ông lâu ngày, cơ thể đàn bà như trở nên yếu đuối, ví dụ: đột nhiên bị gãy xương, thậm chí xem phim hài cũng chảy nước mắt.

Hơn nữa chuyện càng khiến cô phát điên là ở phòng kế bên mới có hai ả gái điếm chuyển về ở.

Đừng tưởng rằng gái điếm chỉ tồn tại ở trong xã hội cũ xấu xa. Ở đất nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa hiện giờ cũng có rất nhiều gái điếm, chỉ có điều họ không mặc sườn xám, không tô son đỏ chót và không đứng ở cửa chờ má mị nữa.

Giang Yến Ni ở trong một chung cư bình thường ở khu vực khá hẻo lánh, do vậy giá rất rẻ. Vì thế Giang Yến Ni không cần vay tiền mà vét sạch khoản tiền tích góp để mua đứt luôn. Đàn ông có thể không có nhưng nhà thì phải có. Về sau, giá nhà leo thang, không ít người phải ghen tị với sự thông minh và quyết đoán năm đó của Giang Yến Ni.

Hai ả gái điếm còn rất trẻ, nói tóm lại là trẻ hơn Giang Yến Ni. Một cô dung mạo cũng tạm được, cô kia có thể coi là “gái đẹp”, vì vậy “làm ăn” cũng rất khá, thường xuyên có đàn ông đến gõ cửa, khiến cho hàng xóm ai ai cũng chường mắt. Điều kì lạ là đã hơn một tháng rồi mà không có ai đi tố giác.

Giang Yến Ni rất muốn đi tố giác. Cô cảm thấy một nữ nhân tài trong nghề nghiệp như cô mà phải làm hàng xóm với hai ả kĩ nữ thì thật là một điều sỉ nhục.

Nhưng thỉnh thoảng cô cũng thầm than thở, ngay cả những ả kĩ nữ còn hơn mình: “Mẹ nó chứ, ngày nào cũng có đàn ông!”

Thứ hai đi làm, Thẩm Anh Nam nói chuyện qua MSN[3] với Giang Yến Ni:

[3] Một phần mềm chat quốc tế giống Yahoo.

- Tổ chuẩn bị li hôn rồi!

Giang Yến Ni không nhớ rõ đây là lần thứ mấy Thẩm Anh Nam tuyên bố li hôn nữa. Vì vậy cô ngán ngẩm nói:

- Li hôn xong hãy nói với chúng tôi, bà đây sẽ tổ chức tiệc mừng cho cô!

Giang Yến Ni ngắc đến tận cổ một Thẩm Anh Nam đã có chồng, mặc dù trong công ty chỉ có Giang Yến Ni và Thẩm Anh Nam có mối quan hệ rất tốt với nhau. Trong con mắt của Giang Yến Ni, cuộc hôn nhân của Thẩm Anh Nam cũng giống như bao cuộc hôn nhân khác: lục đục, rắc rối, ba ngày hai trận, cứ như thể phải dùng việc cãi cọ để thu hút sự chú ý của đối phương vậy, đúng là có muốn li hôn cũng chẳng li hôn được!

Thế nhưng Thẩm Anh Nam vẫn không thôi ca cẩm trên MSN:

- Lần này là thật đấy! Anh ấy cả tuần nay không về nhà ngủ rồi! - Thấy Giang Yến Ni không trả lời, Thẩm Anh Nam tiếp tục nói - Hơn nữa đã ba tháng nay anh ấy chẳng động đến tớ rồi!

Thật ra, mặc dù là người chưa kết hôn nhưng Giang Yến Ni thường xuyên bàn tán chuyện vợ chồng với Thẩm Anh Nam, bản thân cũng cảm thấy chẳng ra cái thể thống gì. Nhưng Thẩm Anh Nam ngoài cô ra đâu còn ai để mà tâm sự, vì vậy Giang Yến Ni đành phải lắng nghe, thậm chí còn tốt bụng nhắc nhở:

- Có phải có vấn đề gì về sinh lí không? Đợi anh ta về nhà ngủ rồi thử quan sát xem có còn cương cứng vào buổi sáng sớm không?

Thẩm Anh Nam quyết định sẽ tiếp thu ý kiến của Giang Yến Ni.

Thẩm Anh Nam mặc dù đã kết hôn nhưng vẫn giống như một cô thiếu nữ. Đó là nói về một trạng thái tâm lí nào đó của cô ấy, ví dụ như: chân đã thô nhưng cứ thích mặc váy ngắn, tuổi đã lớn mà nhất định phải xem hoạt hình.

Nhưng lúc Thẩm Anh Nam khóc lóc thì chẳng còn giống một cô thiếu nữ nữa rồi. Tại nhà của Giang Yến Ni, Thẩm Anh Nam vừa khóc vừa chửi bới, nước mắt nước mũi dính đầy lên xô-pha nhà Giang Yến Ni.

Thẩm Anh Nam chỉ lớn hơn Giang Yến Ni một tuổi nhưng đã lấy chồng được bốn năm rồi. Bốn năm trước, khi Thẩm Anh Nam 25 tuổi lấy Tề Cường, cô còn là một cô gái trẻ trung và hoạt bát. Thế nhưng bốn năm đã qua rồi, Thẩm Anh Nam biết mình đã thay đổi, đã già đi không ít, béo ra khá nhiều. Lúc đứng cạnh Giang Yến Ni, nói rằng Thẩm Anh Nam là dì của Giang Yến Ni chắc cũng có người tin.

Hơn nữa cô lại rất thích mặc những bộ quần áo rẻ tiền. Cái “tiết kiệm” của cô không giống như cái tiết kiệm của Đồng Du. Đồng Du theo đuổi “chênh lệch giá” thích mặc những bộ quần áo vừa rẻ vừa đẹp, trong khi Thẩm Anh Nam lại chỉ quan tâm đến một chữ “rẻ”.

Vì vậy mà thường xuyên nhìn thấy Thẩm Anh Nam mặc những chiếc áo phông tuột đường chỉ, những cái quần bò thùng thình và những đôi giày thể thao cứng đến mức khiến cho đôi chân sưng đỏ lên.

Ngoài những điểm này ra thì Thẩm Anh Nam có rất nhiều ưu điểm: đảm đang, chân tay nhanh nhẹn, rất có nghĩa khí. Thế mới nói môi trường xung quanh Giang Yến Ni rất kì lạ, đã có một người dịu dàng như

Đồng Du lại cũng có một Thẩm Anh Nam dữ dằn như Tôn Nhị Nương[4]. Đương nhiên, bản thân Giang Yến Ni cũng vô cùng ngang ngạnh. Nhìn cô, ai cũng có thể tưởng tượng ra hai từ: “đỏm dáng”.

[4] Tôn Nhị Nương là một nhân vật trong tác phẩm Thủy Hử của Trung Hoa, đứng thứ 67 trong 72 Địa Tinh của Lương Sơn Bạc – Địa Tráng Tinh.

“Đỏm dáng” ở đây mang nghĩa xấu.

Thứ hai tuần này, Tề Cường cuối cùng cũng về nhà. Nhưng anh có vẻ rất trầm lặng: im lặng thay giày, im lặng thay quần áo, im lặng ngồi trên xô-pha hút thuốc.

Thẩm Anh Nam thật muốn gào lên: “Sao lại hút thuốc rồi?”

Nhưng lời vừa ra đến miệng đã may mắn chặn lại được, bởi vì cô rất ghét Tề Cường hút thuốc, mà Tề Cường ghét nhất là cô ghét anh hút thuốc. Lúc quan hệ của hai người khá hòa thuận, Tề Cường còn dập tắt thuốc đi, hoặc chui vào nhà vệ sinh lên lút hút cho đã cơn “ghiền”. Thế nhưng hiện giờ chẳng phải đã khác xưa rồi sao? Bản thân cô chẳng phải đã sắp thành vợ “cũ” rồi hay sao? Thế thì thôi đừng có ra oai nữa làm gì!

Thẩm Anh Nam không nói gì mà chỉ lấy lòng Tề Cường bằng cách đặt một cái gạt tàn trước mặt anh.

Đây là hành động cầu hòa. Nếu Tề Cường biết điều thì tốt nhất nên kết thúc chiến tranh lạnh trước, nở một nụ cười với vợ.

Thế nhưng Tề Cường một mực không chịu hạ mình, vẫn tiếp tục hút thuốc, không buồn nhìn cái gạt tàn, cũng chẳng buồn nhìn Thẩm Anh Nam.

Hôm nay Thẩm Anh Nam làm món cá om dưa, cách chế biến học từ một đồng nghiệp quê Trùng Khánh. Lúc Tề Cường không có ở nhà cô đã từng thực hành rồi, mùi vị cũng không tồi.

Thế nhưng Tề Cường lại không ăn. Anh nói rằng anh không đói, sau đó đi vào phòng đọc sách, để lại cho Thẩm Anh Nam một cái bóng lạnh lùng.

Giây phút này, Thẩm Anh Nam chỉ muốn hất tung cả bàn ăn.

Tề Cường đã biến thành bộ dạng như thế này từ bao giờ? Đúng là không nhớ nổi. Hồi đầu mới cưới nhau, tình cảm của họ tương đối tốt. Tình cảm tương đối tốt có nghĩa là: Thẩm Anh Nam nói thế nào thì Tề Cường làm như thế. Lúc ấy còn nghèo, ở trong nhà trọ, đi làm bằng xe buýt của công ty, đã không có điều hòa còn suốt ngày phải chờ đợi. Tiền lương của Thẩm Anh Nam tương đối cao, dùng để chi tiêu gia đình nên tiền lương của Tề Cường có thể để tiết kiệm. Hai người họ sống hòa thuận với nhau được hai, ba năm.

Cái “tật” tiết kiệm có lẽ từ đó mà ra. Lúc nào cũng chẳng thể mua được những bộ quần áo đắt tiền, lâu dần không còn khao khát muốn mua những bộ quần áo đắt tiền nữa.

Về sau, thu nhập của Tề Cường dần dần cao lên, anh xin nghỉ việc ở công ty cũ và cùng bạn hùn vốn mở công ty. Tề Cường phát tài rồi, có người gọi anh là tổng giám đốc Tề, cũng có những cô gái bám theo. Còn Thẩm Anh Nam đã trở thành một người có vô số các tật xấu và nhược điểm, bởi vì Tề Cường thường xuyên chỉ trích cô, nói cô cái này không được, cái kia không được. Tề Cường nói:

- Tôi không thể chịu nổi cô nữa rồi!

Cái đầu óc “thiếu nữ” của Thẩm Anh Nam đã bị tổn thương từ lúc ấy, cô hoàn toàn không ngờ Tề Cường lại có ý đồ “mưu phản” như vậy. Vì thế cô liên bấu môi mĩa mai:

- Lúc cần đến tiền của tôi để nuôi cái nhà này, anh có chịu nổi không?

Câu Thẩm Anh Nam nói ra đã khiến cho Tề Cường cảm phần trong lòng. Chẳng còn cách nào khác nên Tề Cường luôn bức ép cô, lúc thì không về nhà, khi thì thờ ơ với cô, luôn phản đối các chi tiêu trong gia đình, không bao giờ dẫn Thẩm Anh Nam đi du lịch, thần nhiên mắng mỏ Thẩm Anh Nam trước mặt người ngoài, thậm chí còn cố ý mĩa mai, cười nhạo để cô phải mất mặt.

Vì vậy nên họ suốt ngày cãi cọ. Thẩm Anh Nam lại thường nhắc đến chuyện lúc không có tiền thì ra sao ra sao, khiến cho Tề Cường càng tức phát điên lên. Thẩm Anh Nam biết được điểm yếu của Tề Cường, vì vậy

luôn đem ra làm vũ khí, cứ cãi nhau là nhắc đến, thậm chí còn thường xuyên cãi cọ trước mặt người khác, thế nên ai ai cũng biết quan hệ giữa hai vợ chồng họ chẳng mấy êm đẹp.

Tuy nhiên ở nhà, Tề Cường thậm chí còn chẳng có hứng thú mà cãi cọ. Anh chẳng buồn đếm xỉa đến cô, một mình xem ti vi, nếu như Thẩm Anh Nam có sán đến ngồi xem cùng thì anh lập tức đứng dậy đi ngủ.

Ngủ cũng chỉ là ngủ. Về sau Thẩm Anh Nam phát hiện ra rằng Tề Cường không muốn động đến mình nữa.

Mãi cho đến giờ, chuyện Tề Cường đi qua đêm không về nhà ngày càng nghiêm trọng. Hơn nữa anh không giải thích, không tranh cãi, thậm chí giả vờ không nghe thấy sự chất vấn của Thẩm Anh Nam.

Thẩm Anh Nam cảm thấy mình đã nhường hết mức có thể. Cô hiện giờ đã học được cách im lặng, không la hét lớn tiếng, tránh cùng ra ngoài với Tề Cường. Tuy nhiên, cuộc sống hôn nhân của cô chẳng có chút cải thiện gì.

Hôm nay Tề Cường ở trong phòng đọc sách đến khuya. Thẩm Anh Nam nằm ở trên giường, cảm giác chờ đợi lâu như một thế kỉ mới thấy Tề Cường vào phòng ngủ.

Tề Cường nằm xuống bên cạnh cô rồi nhanh chóng ngáy o o. Thật sự rất nhanh, nhanh đến mức chưa đầy một phút.

Nỗi ám ức dâng đầy trong lồng ngực Thẩm Anh Nam. Cô biết Tề Cường không dễ ngủ như vậy nên chẳng thể nào ngủ nhanh như thế được. Cô biết anh chỉ giả vờ ngủ để tránh chuyện vợ chồng mà thôi.

Thẩm Anh Nam nằm yên bất động trên giường, không biết chỗ nào trên cơ thể bắt đầu cảm thấy đau đớn. Ở đây... ở kia... nỗi đau này rất rất khó chịu, thế nhưng cô vẫn nằm yên, thân hình cứng đờ như xác chết.

Đề nghị của Giang Yến Ni không thể sử dụng được.

Bởi vì Tề Cường đi ngủ muộn hơn Thẩm Anh Nam nhưng lại dậy sớm hơn cô, hơn nữa cả đêm đều quay lưng về phía cô, khiến cô không thể kiểm tra được.

Nhưng Thẩm Anh Nam cũng chẳng muốn kiểm tra nữa. Cô nghiêng rằng kèn kẹt nói với Giang Yến Ni:

- Chắc chắn anh ta có con đàn bà khác ở bên ngoài rồi! - Cô nói - Tôi phải tóm được cái con hồ li tinh ấy rồi xé xác nó ra làm trăm mảnh!

Mặc dù “mạnh miệng” như vậy nhưng trên thực tế, Thẩm Anh Nam lại chẳng biết nên làm thế nào.

Tề Cường có xe hơi, anh ta có ngày ngày chở con hồ li tinh ấy đi chơi thì Thẩm Anh Nam cũng chẳng thể thuê xe bám theo hai tư giờ mỗi ngày được.

Thẩm Anh Nam trở thành một người vợ bị bỏ rơi, hoàn toàn mất đi khí thế của Tôn Nhị Nương, ngày nào mặt mày cũng xanh xao, mắt thì đầy gỉ, ngồi nghệt ra ở văn phòng.

3. Chương 3

Hôm nay Giang Yến Ni đi ngang qua chỗ Thẩm Anh Nam, phát hiện ra cô đang viết lách cái gì đó trên giấy. Tiến lại gần chỉ thấy Thẩm Anh Nam đang vẽ một cái bảng, trong đó có viết tên Thẩm Anh Nam và hồ li tinh.

Ở trong cột của Thẩm Anh Nam, cô viết: chăm chỉ, hiền lành, chân thật, chung tình, thậm chí còn cả ưu điểm sức khỏe tốt và biết phân biệt thiện ác, đúng sai...

Trong cột của hồ li tinh, Thẩm Anh Nam chỉ viết bốn từ: trẻ tuổi, yêu tiền.

Giang Yến Ni không nhịn được cười. Sự hồn nhiên của cô “thiếu nữ” Thẩm Anh Nam đã khiến cho Giang Yến Ni rơi vào một thế giới không cần đến đầu óc.

Hôm nay Giang Yến Ni nói chuyện nghiêm túc với Thẩm Anh Nam. Cô nói:

- Chăm chỉ, hiền lành, chân thật, chung thủy, sức khỏe tốt, biết phân biệt thiện ác... đều là những phẩm chất tốt, nhưng một người đàn ông vẫn sẵn sàng chọn một người phụ nữ trẻ đẹp mặc dù biết là cô ta yêu

tiền. Điều cần phải làm bây giờ không phải là so sánh ưu, nhược điểm với con hồ li tinh kia mà là về nhà, kiểm kê tài sản gia đình, chủ động nắm quyền sở hữu những thứ ấy trong tay.

Ai ngờ Thẩm Anh Nam lại nói:

- Trái tim đã cách xa nhau rồi, tiền thì có ý nghĩa gì nữa chứ? Cho dù là có li hôn, anh ấy cũng chẳng buồn tranh tài sản với tớ đâu. Chút thể diện và tình cảm này anh ấy vẫn còn.

Thẩm Anh Nam nói xong liền buồn bã ra về. Bởi vì tâm trạng không tốt, không để ý đến chuyện ăn uống nên cô không đi xe đạp, sợ nhỡ thiếu máu lại ngã trên đường. Thế là Giang Yến Ni chỉ biết giơng mắt nhìn bạn thu dọn đồ đạc, khoác lên người chiếc áo khoác thùng thình, đeo cặp lên vai rồi lảo đảo đi ra khỏi văn phòng.

Phần 2: Li hôn cần có tội danh, kết hôn cần có lí do

Ai mà ngờ được từ lúc Thẩm Anh Nam tuyên bố có nguy cơ sẽ li hôn cho đến khi cô li hôn thật chỉ vỏn vẹn có một tháng trời.

Thẩm Anh Nam vốn nghĩ sẽ âm thầm chịu đựng, dù sao đàn ông cũng không kiên nhẫn bằng cô. Cứ lặng lẽ chịu đựng mãi, cuối cùng Tề Cường có thể sẽ ngộ ra và tiếp tục sống hòa thuận với cô như trước đây.

Cô thì sau này sẽ không cãi nhau với Tề Cường nữa. Hai người đã sống với nhau mấy năm nay rồi, chắc chắn Tề Cường cũng có tình cảm với cô. Trước đây, vào một buổi sáng, cô hâm nóng sữa, bất cẩn làm rơi cốc sữa nóng xuống đất, cái cốc vỡ tan, phát ra một âm thanh chói tai. Tề Cường lao đến, trước tiên là kiểm tra những ngón tay của cô, sau đó mới thu dọn những mảnh vỡ tung tóe dưới đất.

Thế nhưng thứ sáu tuần này, Tề Cường vẫn không về nhà ngủ như thường lệ. Thẩm Anh Nam nằm ở trên giường, không tự chủ được mình thay anh viện ra vài cái lí do: chắc chắn là tiệc tùng xã giao đến khuya nên đã tìm một nhà trọ nào đó cho khách hàng rồi ngủ lại đó rồi. Chắc chắn là như vậy.

Thế nhưng thứ bảy Tề Cường trở về, Thẩm Anh Nam lại nhìn thấy chiếc áo sơ mi trên người anh không còn là chiếc áo sơ mi anh mặc lúc ra khỏi cửa hôm thứ năm. Lúc ấy anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh, giờ đã đổi thành màu xám. Mà chiếc áo sơ mi xám này mấy tuần trước đã vô duyên vô cớ mất tích ở trong tủ quần áo. Giờ nó lại xuất hiện, điều đó cho thấy rõ ràng rằng nó chắc chắn phải có một chỗ “chứa” nào đó khác.

Thẩm Anh Nam đột nhiên cảm hận bản thân mình sao mà quá thông minh. Sau đó cô chợt cảm thấy xương cốt toàn thân như tê dại, đau nhức, cứng đờ, chỉ cần một cử động nhỏ cũng có thể làm cho chúng gãy vụn ra.

Thế là cuối cùng cô không thể chịu đựng hơn được nữa. Nhân lúc Tề Cường ngồi xem ti vi, cô liền lại gần, trực tiếp chất vấn anh.

Thẩm Anh Nam hỏi:

- Có phải anh có người phụ nữ khác ở bên ngoài không?

Tề Cường:

- Há?

Thẩm Anh Nam lớn tiếng:

- Có phải anh có người phụ nữ khác ở bên ngoài không? Cứ nói thẳng ra đi, tôi có thể chịu đựng được!

Câu hỏi của Thẩm Anh Nam đúng là rất đường đột, mà Tề Cường lại chưa kịp phản ứng lại, vì vậy anh im lặng theo bản năng. Tề Cường càng im lặng thì Thẩm Anh Nam càng tuyệt vọng. Nếu như Tề Cường nhảy dựng lên như con mèo bị giẫm phải đuôi, chỉ thẳng vào mặt cô mà mắng chửi rằng cô nói bậy bạ, suy nghĩ vớ vẩn thì tốt biết mấy.

Thế nhưng Tề Cường chỉ im lặng, chắc là vì cảm thấy không khí còn chưa đủ nặng nề nên vừa im lặng vừa rít thuốc lá. Hút hơi đầu tiên anh bắt đầu đưa mắt khắp nơi tìm cái gạt tàn. Cái động tác này thật là giả tạo, điều đó đủ để cho thấy anh ta có tật giật mình.

Lúc này Thẩm Anh Nam đã mất kiểm soát, cô cao giọng:

- Anh nói cho tôi biết sự thật đi!

Cô ngẩng cao đầu nhìn Tề Cường, mong mỗi câu trả lời từ anh. Cô đang chờ đợi cái đáp án khủng khiếp ấy được đưa ra từ miệng anh và đâm thẳng vào trái tim cô.

Cuối cùng Tề Cường cũng tìm được cái gạt tàn, vẩy tàn thuốc vào, ánh mắt cố tình lảng tránh ánh mắt của Thẩm Anh Nam, miệng chậm rãi nói:

- Trước khi thừa nhận chuyện này, tôi nghĩ cô cần phải hiểu một chuyện khác! Chuyện này cứ canh cánh trong lòng tôi, kể từ khi chúng ta quen nhau cho đến nay.

Tề Cường im lặng một lát rồi tiếp tục nói:

- Về chuyện giữa cô và bạn trai cũ. Cô và anh ta đã từng lên giường với nhau, đó không phải là lỗi của cô, hơn nữa ngay từ khi mới bắt đầu yêu nhau cô đã nói với tôi chuyện này, không hề lừa gạt tôi. Tôi biết tôi không tốt, nhưng tôi không thể chịu được chuyện này. Bao nhiêu năm nay, tôi đã cố kiểm soát bản thân nhưng không thể nào ngăn được bản thân mình nghĩ đến chuyện đó, tôi thực sự không chịu được!

Tề Cường cố tình lặp đi lặp lại ba từ “không chịu được” khiến cho tai của Thẩm Anh Nam như ù đi.

Cô không biết nên đối phó thế nào. Cô vốn đã nghĩ ngợi ổn thỏa rồi, cho dù Tề Cường thừa nhận anh có người phụ nữ khác ở bên ngoài, cô cũng sẽ tha thứ cho anh. Cô sẽ hứa với anh sẽ không bao giờ cãi nhau với anh nữa, sẽ không ngăn cấm anh hút thuốc, anh nói thế nào thì làm thế ấy... Thế nhưng Tề Cường đang nói cái gì vậy? Anh ta nói không thể chịu đựng được? Hơn nữa gần ấy năm trời anh ta chưa bao giờ chịu đựng được chuyện này?

Thật là quá hoang đường!

Cuối cùng Tề Cường còn nói:

- Cô hãy tin tôi, đây là lần đầu tiên tôi nói thật với cô. Tôi không cố ý phản bội cô, tôi quả thực không thể chịu đựng được, là một thằng đàn ông, tôi thực sự quá khổ tâm!

Thôi được rồi! Phụ nữ hơn hờ lao vào hôn nhân cũng chính là đang hướng đến những “sự thật” về đàn ông. Tôi yêu anh, tôi sẽ chăm sóc anh cả đời, kể từ nay không còn phiêu bạt, không còn lừa dối... Đàn ông lấy bạn có nghĩa là anh ta định cho bạn nhìn thấy bộ mặt thật của mình, bao gồm cả chuyện anh ta nói mơ, xì hơi hay ngáy to mỗi đêm...

Làm sao có thể chưa từng có một câu nói thật cơ chứ? Câu nói duy nhất ấy chẳng lẽ phải để đến lúc li hôn mới nói hay sao?

Giang Yến Ni kiên nhẫn chờ đợi Thẩm Anh Nam khóc lóc xong. Trong tiếng khóc than của Thẩm Anh Nam không chỉ có sự đau thương mà còn có cả nỗi sợ hãi về tương lai. Cô ấy phải “giải phóng” hết tâm sự của mình mới có thể bình tĩnh để mà suy nghĩ.

Thực ra nếu như Thẩm Anh Nam có đủ “trí khôn” thì cô đã không thoải mái li hôn như vậy, thoải mái tới mức ngay bản thân Tề Cường cũng không dám tin, không dám tin chỉ trong khoảng khắc anh đã có thể thoải mái ca vang bài “bầu trời giải phóng thật là xanh”...

Khi Tề Cường nói xong hết chuyện anh ta “không chịu đựng được”, Thẩm Anh Nam phát hiện ra mình đã tương đối bình tĩnh. Cô “hào phóng” nói:

- Tôi muốn li hôn!

Thẩm Anh Nam “hào phóng” như vậy khiến cho Tề Cường ngây người ra vì ngạc nhiên, chẳng kịp phản ứng gì. Thẩm Anh Nam lớn giọng nói:

- Ngày mai chúng ta sẽ đi làm thủ tục!

Sau đó là tiếng dép của cô lê trên sàn nhà, nặng nề đi vào phòng.

Thực ra tối đó Thẩm Anh Nam đã mất ngủ cả đêm. Tề Cường đêm đó ngủ ở trong phòng đọc sách, không hề quay về phòng ngủ, nằm xuống bên cạnh cô như mọi lần. Cho dù không động chạm nhưng hai người có thể tâm sự với nhau trong bóng tối.

Nhưng ngay cả chuyện này Tề Cường cũng không làm, anh muốn chặn hết tất cả con đường của cô.

Thẩm Anh Nam cảm hận tội độ, mấy năm rồi, nếu như Tề Cường thật sự “không chịu được” thì tại sao không nói sớm? Cho dù là sớm hai năm, sớm ba năm?

Thẩm Anh Nam thở dài ngồi dậy khỏi giường, bật đèn lên và đi vào nhà vệ sinh, tỉ mỉ quan sát mình ở trong gương. Thật sự già quá rồi! Những nếp nhăn đã hằn rõ trên mặt, từ hai bên cánh mũi chạy xuống, khiến khuôn mặt của cô ủ rũ như một con mèo đang bị ốm.

Mèo cũng có lòng tự trọng của nó.

Ngày hôm sau, Thẩm Anh Nam thực sự đi làm thủ tục li hôn với Tề Cường. Quá trình vô cùng thuận lợi, không có hiện tượng đột nhiên ngắt điện hay hết giấy chứng nhận li hôn, để hôm khác đến làm... Người phụ trách đóng lên một con dấu mà không hỏi han hai người bất kì câu nào, chỉ thản nhiên đóng dấu.

Lúc này, Thẩm Anh Nam dường như mới tỉnh ngộ và cảm nhận được bầu trời đang sập xuống đầu mình. Thế nhưng cô vẫn kìm nén được để không rơi lệ.

Lúc cô thật sự khóc òa là khi ngồi ở phòng khách nhà Giang Yến Ni. Nhìn bản chứng nhận li hôn màu đỏ sẫm trên tay, trông không khác nhiều so với bản chứng nhận kết hôn, nhưng bức ảnh trên đó thì đã trở thành ảnh một người, Thẩm Anh Nam không khỏi bật khóc nức nở.

Cô khóc đến tối tăm mặt mũi, dùng hết rất nhiều giấy vệ sinh để lau nước mắt, nước mũi.

Chỉ sau một đêm, Thẩm Anh Nam đã trở thành một phụ nữ đã li dị. 29 tuổi, ột mét năm chín, nặng 60 kilôgam, không con cái, đã li dị, không có nhà, chỉ được chia 70 nghìn nhân dân tệ tiền tiết kiệm. Tội danh li hôn: không còn trong trắng lúc kết hôn, gây ám ảnh tâm lí cho người chồng, không thể sống chung được.

Thẩm Anh Nam đúng là bi lụy vì tình.

Giang Yến Ni thực sự cảm thấy Thẩm Anh Nam làm vậy là không đáng. Cô nói:

- Cậu tiếc nuối với anh ta làm cái gì? Cho dù là có li hôn thì cũng phải phân chia tài sản cho công bằng rồi hãy nói! Tề Cường làm ăn phát đạt như vậy, tại sao chỉ chia cho cậu có 70 nghìn tệ?

Thẩm Anh Nam nghẹn ngào:

- Mở công ty cần phải xoay vòng vốn, mà gần đây xoay vòng vốn lại khó khăn, anh ấy chỉ là một cổ đông nhỏ trong công ty, tài khoản gia đình mình từ xưa đến nay lại không nhiều. 70 nghìn đã là toàn bộ số tiền trong tài khoản rồi, còn nhà toàn là do anh ấy trả tiền...

Giang Yến Ni nói:

- Cho dù là ai trả đi nữa thì nhà cửa là tài sản chung, huống hồ còn cả những bộ phận nâng cấp cũng cần phải chia đôi, sao cậu ngốc thế hả? Sao cậu biết là anh ta không có tài sản gì? Biết đâu anh ta lại lén lút tích góp một khoản tiền lớn mà không nói cho cậu biết ấy chứ?

Thẩm Anh Nam trầm ngâm. Nói thật lòng, những chuyện này cô thật sự không dám chắc, nhưng cô cũng chẳng muốn nghĩ ngợi làm gì. Nói một cách khác, cô lúc này chẳng còn sức lực mà nghĩ ngợi những chuyện này nữa.

Đồng Du lại có suy nghĩ khác:

- Tại sao cậu không làm phẫu thuật vá màng trinh trước khi kết hôn?

Đồng Du thật sự không thể hiểu nổi Thẩm Anh Nam, cô cảm thấy nếu đã lấy chồng rồi phải nghiến răng mà giữ cho bằng được, đâu thể bảo li hôn là li hôn được? Hơn nữa cô cảm thấy Thẩm Anh Nam thật là ngốc, sao cô ấy có thể nói với Tề Cường rằng mình không còn là gái trinh nữa chứ? Đây là chuyện dù có chết cũng

không thể nói ra. Nói rồi chắc chắn nó sẽ trở thành một quả mìn được chôn dưới lớp đất hôn nhân, rồi sẽ có ngày nó phát nổ. Đồng Du cảm thấy không nói ra cũng không phải là hành vi lừa dối đối với hôn nhân và tình yêu.

Chỉ có điều Đồng Du đã tự tìm được đáp án ỉn, cô nói với Thẩm Anh Nam:

- Đáng nhẽ cậu phải gặp tớ từ mấy năm trước, có bài học “xương máu” của tớ thì cậu đã không phạm phải sai lầm vớ vẩn này.

Sự phê bình của Đồng Du đối với Thẩm Anh Nam mà nói quả là một điều đáng xấu hổ. Chút kinh nghiệm cuộc đời của cô chẳng khác gì một khúc tre tươi bị ngâm trong nước đến năm mươi năm, đang bốc lên thứ mùi thum thum và tởm lợm.

Thẩm Anh Nam nhìn Đồng Du, vẻ mặt mơ hồ. Giang Yến Ni thì chẳng chút khách khí, lớn tiếng mắng mỏ Đồng Du:

- Cậu có thói gieo rắc cái tư tưởng bậy bạ ấy vào đầu bọn tớ không hả? Đàn ông dựa vào cái gì mà yêu cầu con gái phải còn trinh? Sao bọn họ không là trai tân đi?

Trên đời này chẳng có thằng đàn ông nào là trai tân cả.

Trong chương trình tư vấn đường dây nóng nam khoa, một anh chàng khổ sở tâm sự với nhân viên tư vấn rằng mình là trai tân trong khi bạn gái của mình không phải là gái trinh, không biết có nên tiếp tục yêu cô ấy hay không? Không ngờ nhân viên tư vấn kia lại nói:

- Cậu đã di tinh bao giờ chưa? Đã từng phải không? Đã từng di tinh mà dám nói là trai tân à?

Ngay cả Chu Tiểu Hổ cũng đã ngại ngần thừa nhận anh ta với cô bạn gái thời cấp ba đã từng một lần làm “chuyện ấy” ở bãi trồng cao lương. Bãi trồng cao lương rậm rạp, lá cây cao lương vừa cứng lại vừa sắc, nhiệt độ cơ thể cô bạn gái nóng tới mức khiến cho Chu Tiểu Hổ kêu lên oai oái. Sau khi làm chuyện đó, kí ức của Chu Tiểu Hổ và bạn gái chính là những vết thương chi chít trên người.

Sau cuộc “hành trình” ở bãi cao lương, Chu Tiểu Hổ liền đi vào thành phố, bởi vì cô bạn gái muốn anh ta phải mang 10 nghìn nhân dân tệ đi mua lễ vật mang đến nhà cô cầu thân. Con số này khiến cho Chu Tiểu Hổ sợ mất mật, vội vàng kiếm có “chuồn thẳng”, kể từ đó cắt đứt quan hệ với cô bạn gái. Sau khi vào thành phố mới phát hiện ra rằng giữa những người đàn bà có sự khác biệt. Những cô gái ở đây không cần lễ vật mà chỉ cần được yêu. Mà những gã đàn ông ở đây lại bị những cô gái khao khát tình yêu chiều chuộng đến sinh hư rồi, vì vậy bọn họ chỉ thích quan hệ thể xác.

4. Chương 4

Chu Tiểu Hổ quyết định sẽ tìm kiếm một cô gái thành phố để yêu hoặc cũng có thể sẽ trở thành một gã trai thành phố để làm tình với bọn họ. Anh ta thích Giang Yến Ni. Giang Yến Ni xinh đẹp không những không cần lễ vật mà còn có nhà ở, còn có một công việc ổn định. Một cô gái như vậy mà lấy được về chắc chắn sẽ vô cùng vẻ vang. Đương nhiên, lấy được Giang Yến Ni là một khát vọng “xa xỉ”. Nhưng cái thành phố này rất lớn, rất đẹp, nó chấp nhận mọi giá của con người.

Giang Yến Ni rõ ràng không để mắt đến anh ta, nhưng Giang Yến Ni cũng không ghét anh ta, không biết là vì nể tình anh ta từng giúp đỡ cô hay là vì thực sự quá buồn tẻ nên thỉnh thoảng có vào nói chuyện với Chu Tiểu Hổ trên mạng. Thỉnh thoảng Giang Yến Ni lại bỏ tiền túi mời Chu Tiểu Hổ đi ăn cơm ở một quán ăn nhỏ. Cũng nhiều khi Giang Yến Ni lại đối đãi với Chu Tiểu Hổ giống như với một con chó xấu xí nhưng ngoan ngoãn. Cô biến khát vọng của Chu Tiểu Hổ thành một “gia vị cười” cho cuộc sống quá đổi buồn chán của mình.

Chu Tiểu Hổ khao khát được trở thành một miếng kẹo mạch nha dính chặt trên người Giang Yến Ni. Không phải anh ta không nhận thức được vị trí của mình trong con mắt Giang Yến Ni, chỉ là anh ta không để tâm đến chuyện đó hoặc cũng chẳng có tư cách gì mà để ý. Dù sao rảnh rồi vẫn là rảnh rồi. Ở nông thôn, khi rảnh rồi người ta thường chơi đùa ở sân phơi, các chàng trai, cô gái, đuổi nhau trên sân, nói chuyện ồn ào,

như thế chẳng phải chỉ là để cho vui hay sao? Hơn nữa với một người như Giang Yến Ni mà chịu liếc Chu Tiểu Hổ vài cái đã là điều hạnh phúc cho anh ta rồi.

Do vậy mối quan hệ của bọn họ hết sức thoải mái, không cần phải vạch rõ quan hệ, không có tiếp xúc về mặt da thịt, thỉnh thoảng tán tỉnh ve vãn vài câu, quàng vai nhau hay gì đó... Nhưng tối đến là ai về nhà này.

Đương nhiên, Chu Tiểu Hổ từ đầu đến cuối đều có tham vọng. Anh ta tin rằng sẽ có một ngày quan hệ giữa mình với Giang Yến Ni sẽ có bước tiến mới. Ngày hôm ấy nhất định là vào một ngày lễ, anh ta sẽ chuẩn bị thật chu đáo. Không thể không thừa nhận, Chu Tiểu Hổ ngày đêm thèm muốn Giang Yến Ni, cho dù là xuất phát từ sự ngưỡng mộ hay là từ cảm giác muốn chinh phục. “Thèm muốn” là một từ thô tục, nhưng Chu Tiểu Hổ chỉ có thể dùng những từ thô tục để giải phóng sự bất mãn của mình đối với con gái thành phố.

Phần 3: Đàn bà như ẩm trà để qua đêm

Thẩm Anh Nam sau khi li hôn đã thuê một căn phòng và chuyển đến đó ở. Lúc chuyển đến, mọi người ở tất cả các phòng ban trong công ty đều đến chúc mừng. Ngay cả “Mông cong” cũng đến.

“Mông cong” là biệt danh của Trịnh Tuyết Thành. Có cái biệt danh này là bởi mông của anh ta thực sự quá cong. Lúc anh ta vừa được điều đến làm giám đốc bộ phận nghiệp vụ, chị kế toán trưởng liền thốt lên:

- Oa, cái anh chàng này mà làm tình chắc là đã lắm!

Kế toán trưởng là một phụ nữ khá thô lỗ. Thế nhưng Giang Yến Ni cảm thấy những gì chị ấy nói là hoàn toàn có lý.

Trịnh Tuyết Thành hoàn toàn không hay biết mình bị đặt cho cái biệt danh khó nghe đến thế, thế nên mặt mày vẫn vô cùng hớn hờ.

Ai mà ngờ được hôm ấy lại xảy ra chuyện. Lúc Trịnh Tuyết Thành đến, anh ta bị một con chó chẳng biết từ đâu lao đến, đuổi cho chạy trốn chết. Đợi đến khi anh ta nhảy được vào trong phòng thì mọi người kinh ngạc phát hiện ra rằng ống quần của anh ta đã bị con chó xé rách từ lúc nào.

Cái khu nhà nơi Thẩm Anh Nam thuê trọ này thật sự tồi tàn quá mức. Chó hoang với phân chó đâu đâu cũng có thể nhìn thấy, thế nhưng chẳng ai dám mở miệng oán thán. Trịnh Tuyết Thành từ một người đàn ông lịch lãm cũng trở thành một gã ăn mày, bối rối trước con mắt kinh ngạc của mọi người mà không biết phải làm thế nào.

Thẩm Anh Nam đoán chắc rằng Giang Yến Ni sẽ đứng ra. Giang Yến Ni quả nhiên đứng ra thật, cô nói với Trịnh Tuyết Thành:

- Đưa chìa khóa xe cho tôi, tôi đến nhà anh lấy cho anh cái quần!

Giang Yến Ni biết lái xe nhưng tay nghề lại không giỏi lắm. Thực ra Trịnh Tuyết Thành vẫn chưa quen thân lắm với Giang Yến Ni. Anh mới được điều sang đây làm việc, mức độ thân quen với mọi người mới chỉ dừng lại ở việc nhớ được tên của họ. Chỉ có điều anh khá chú ý đến Giang Yến Ni. Cô gái này không chỉ giỏi về nghiệp vụ, thành tích lúc nào cũng đứng trong top 3 của công ty mà còn thực sự xinh đẹp.

Bởi vì không mấy thân quen nên Trịnh Tuyết Thành cảm thấy rất khó xử, vội vàng đưa chìa khóa, đưa địa chỉ cho cô rồi cúi đầu cảm ơn không biết bao nhiêu lần.

Lúc Giang Yến Ni đi ra khỏi cửa, Thẩm Anh Nam liền thì thầm vào tai cô:

- Cố lên, tóm cho chặt vào!

Muốn tóm được Trịnh Tuyết Thành có vẻ khá đơn giản.

Nhưng mục đích phải tóm được Trịnh Tuyết Thành là gì?

Đương nhiên là vì anh ta là một gã đàn ông lãng lơ có văn hóa, có phẩm chất, có chỗ đứng trong xã hội, thích hợp để bồi dưỡng thành đối tượng kết hôn.

Giang Yến Ni dám chắc rằng Trịnh Tuyết Thành là một gã trai lăng lợ, có cái mông cong tớn của anh ta làm chứng.

Giang Yến Ni biết rõ khả năng của mình, mặc dù không thể khiến Trịnh Tuyết Thành lập tức để mắt đến mình nhưng cũng có thể để anh ta phải nghĩ ngợi về mình, thậm chí còn phải lên kế hoạch chinh phục mình.

Giang Yến Ni liền bật đèn xanh cho Trịnh Tuyết Thành. Đã lâu lắm rồi cô không được đàn ông tán tỉnh, đương nhiên là không kể đến cái gã Chu Tiểu Hổ kia.

Vì vậy hôm ấy Giang Yến Ni không đến nhà Trịnh Tuyết Thành lấy quần cho anh ta mà đi một vòng đến bách hóa Thái Bình Dương, mua cho anh ta một cái quần.

Quần của Pháp, cũng mất đến hơn một ngàn tệ.

Cách nghĩ của Giang Yến Ni hoàn toàn khác với cách nghĩ của Đồng Du. Phương pháp của Đồng Du là “không nhìn thấy cỏ không thả đại bàng”, khi chưa xác định được Bác Đạt Vĩ sẽ lấy mình, cô chẳng bao giờ bỏ ra cái gì, ngay cả việc mời người ta đi ăn uống. Về sau xác định được rồi, cô lại “hào phóng” sắm đủ thứ cho bạn trai, nào là điện thoại, máy tính, quần áo, cà vạt... thậm chí chỉ mong có thể khắc luôn mấy chữ “Em là của anh” lên mặt mình.

Nhưng Giang Yến Ni thì khác, cô chỉ quan tâm đến những đối tượng có khả năng, sau đó mới từ từ tận hưởng cái cảm giác được quan tâm lại.

Phải chăng đây là lí do từ trước đến giờ Giang Yến Ni chẳng câu được con cá nào lâu dài cả? Đàn ông chỉ thích làm một con cá được ăn “thính” của bạn, khi bạn ngừng thả thính, con cá sẽ bỏ đi.

Đàn bà rơi vào hoàn cảnh này từ khi nào vậy?

Hôm đó, Giang Yến Ni trở về nhà của Thẩm Anh Nam, trước khi đưa quần cho Trịnh Tuyết Thành, cô đã vứt cái móc quần đi. Vì vậy mọi người đều không biết đó là quần cô mua. Chỉ có Trịnh Tuyết Thành là biết.

Trịnh Tuyết Thành không nói gì nhiều, chỉ nói cảm ơn cô trước mặt mọi người, sau đó đi vào nhà vệ sinh thay quần.

Tối đó, lúc tàn cuộc, Trịnh Tuyết Thành ghé vào tai Giang Yến Ni thì thầm:

- Sao em biết được vòng eo của anh?

Giang Yến Ni chẳng biết nói gì. Chỉ là cô biết mà thôi. Có lẽ là hai phần ba những anh chàng bạn trai của cô cũng có cỡ người như Trịnh Tuyết Thành.

Có những người phụ nữ bị vận mệnh an bài sẽ phải chết trên “bãi cát” của cùng một kiểu đàn ông.

Ngày hôm sau, Trịnh Tuyết Thành liền đem tiền quần đến trả cho Giang Yến Ni. Nếu như Trịnh Tuyết Thành giả bộ lơ đã, không nhắc đến chuyện tiền nong này thì có thể Giang Yến Ni sẽ cân nhắc anh ta có đáng để câu hay không. Tiền là chuyện nhỏ, nhân phẩm mới là quan trọng.

Chỉ có điều khiến cho Giang Yến Ni không được thoải mái là, số tiền anh ta đem trả, không nhiều cũng chẳng ít mà bằng đúng với số tiền mà cô đã mua cái quần đó cho anh ta.

Giang Yến Ni thật không ngờ anh ta vì không muốn nợ nần cô, cũng không muốn để mình phải chịu thiệt nên đã vội vàng lái xe đến bách hóa để điều tra giá cả.

Đồng Du nói:

- Anh ta chỉ muốn giữ khoảng cách với cậu. Ý là đang cảnh cáo cậu tránh xa anh ta ra!

Những lời Đồng Du nói như một gáo nước lạnh hắt vào mặt Giang Yến Ni. Nếu đúng là như vậy thì Giang Yến Ni cô quả là mất mặt.

Cũng may là phán đoán của Đồng Du là sai lầm, bởi vì hai ngày sau, Trịnh Tuyết Thành liền hẹn hò với Giang Yến Ni.

Trịnh Tuyết Thành đề nghị:

- Cuối tuần chúng ta đến suối nước nóng đi!

Điều đầu tiên mà Giang Yến Ni nghĩ đến không phải là người đàn ông này thật là thất lễ mà là bản thân mình chưa có bộ đồ bơi nào sexy cả.

“Mua một bộ đồ bơi”, cô nghĩ. “Rồi còn phải nhịn đói hai ngày để cho thân hình của mình thon thả hơn trước cuối tuần”.

Trước ngày cuối tuần ấy còn phát sinh một chuyện: Thẩm Anh Nam vì thiếu máu và ngất đi.

Ngất trong nhà vệ sinh của công ty.

Mọi người nhìn theo chiếc xe cấp cứu rú còi inh ỏi mà không khỏi thở dài: Đàn bà li hôn thật là thê thảm!

Thẩm Anh Nam không sao, nhanh chóng tỉnh lại trên xe cấp cứu, sau đó ra sức đòi dừng xe lại, nói là cô không muốn đến bệnh viện.

Thẩm Anh Nam sợ phải tiêu đến tiền. Giang Yến Ni ngồi bên cạnh cô, thật muốn gào lên để bịt miệng Thẩm Anh Nam lại.

Thẩm Anh Nam bị hạ đường huyết vì cứ hơi một tí cô lại không chịu ăn cơm. Lúc leo lên cân mới biết cô chỉ còn có 47 kilôgam, nhẹ hơn Giang Yến Ni những hai cân.

Thẩm Anh Nam nhìn vào cái cân sức khỏe, bật cười. Kể từ sau khi dậy thì, cân nặng của cô chưa bao giờ ở dưới 50 kilôgam, lúc nào cũng phải mấp mé vào khoảng 60 kilôgam. Nhưng hiện giờ đâu đâu cũng rõ lên mốt “mình đây”. Vì vậy li hôn đã đem lại cho Thẩm Anh Nam một điều có ích, đó là giúp cho cô trở thành một cô gái “mình đây”.

Giang Yến Ni nâng cằm Thẩm Anh Nam lên, nhìn thẳng vào mắt cô và nói:

- Gãy đi rồi, không còn nhìn thấy hai cằm nữa rồi! Nghe cho rõ đây, giờ đã đến lúc cậu phải đi tìm kiếm hạnh phúc rồi đây!

Thẩm Anh Nam chỉ ngệt mặt ra hệt như một con lợn ngốc nghếch, cứ như thể cô chẳng biết hạnh phúc là cái gì vậy. Hồi lâu sau cô mới hoảng hốt:

- Đúng thế, tớ gãy đi mới đẹp, có thể tìm người đàn ông khác rồi! - Nhưng ngay lập tức ánh sáng trong mắt cô lại tắt đi. Thẩm Anh Nam nói - Tớ còn có thể tìm được một người đàn ông thế nào đây?

Giang Yến Ni lại lần nữa nâng cằm của Thẩm Anh Nam lên và nói:

- Muốn tìm mẫu đàn ông thế nào thì cứ tìm như thế!

Thẩm Anh Nam mơ hồ nhìn Giang Yến Ni. Khuôn mặt của Giang Yến Ni trắng như ngọc. Trời lạnh như thế này mà Giang Yến Ni chỉ mặc một chiếc váy cổ chữ T, để lộ ra cả phần cổ trắng muốt. Cô ấy quả nhiên không biết lạnh. Hở cổ đã là cái gì, quan trọng là thân hình. Thân hình Giang Yến Ni ngực ra ngực, eo ra eo, quyến rũ đến mức khiến ột người ăn mặc nhếch nhác như Thẩm Anh Nam phải thấy xấu hổ.

Thẩm Anh Nam thật không hiểu tại sao người con gái gần 30 tuổi này vẫn chỉ mong làm ình trẻ đẹp hơn. Bản thân mình chỉ hơn cô ấy có một tuổi, nếu trang điểm một chút có phải cũng sẽ khá hơn không? Cô cảm thấy mình giống như một ấm trà để qua đêm, bị người ta đổ đi không thương tiếc, thật sự chẳng có chút giá trị gì.

Thẩm Anh Nam lúc này đã có chút niềm tin. Cô vội vã bỏ đi cứ như thể có một cơn gió đã cuốn cô bay ra khỏi bệnh viện.

Giang Yến Ni gọi với theo:

- Đi đâu thế?

Thẩm Anh Nam chẳng buồn ngoảnh đầu lại:

- Đi mua quần áo!

Bộ đồ bơi mà Giang Yến Ni chọn chỉ có ba mảnh tam giác, hai mảnh ở trước ngực và một mảnh ở bên dưới. Đồng Du ra sức khuyên bạn:

- Mang theo cả cái khăn tắm nữa, lộ liễu quá đi mất!

Giang Yến Ni cười nói:

- Nhà thiết kế người ta thiết kế như vậy, tớ còn có cách nào khác đâu?

Sau đó cô “buồn rầu” mang theo bộ đồ bơi ra khỏi nhà.

& ;STENT: .luv-ebook

Suối nước nóng cách thành phố không đến một tiếng đồng hồ lái xe. Nhắc đến suối nước nóng là phải nói tới khách sạn. Nghĩ đến chuyện này, Giang Yến Ni liền thấy mặt mình nóng bừng lên.

Đương nhiên cô cũng chẳng lẩm lỏi đi hỏi Trịnh Tuyết Thành sao lại muốn đi tắm suối nước nóng. Lúc đến suối nước nóng cô mới phát hiện, hóa ra một khách hàng của Trịnh Tuyết Thành có cổ phần của khu suối nước nóng này, hôm nay mới khánh thành.

Nói trắng ra thì hôm nay hai người đến đây chỉ là chúc mừng cho khách hàng. Tất cả những cảnh tượng lãng mạn mà Giang Yến Ni tưởng tượng ra đều không xuất hiện, thậm chí suýt chút nữa cô còn không được ngâm suối nước nóng.

Khách khứa đến chúc mừng quá đông, bởi vì không mất tiền nên mọi người cứ ngâm xả láng. Già trẻ lớn bé ai ai cũng nhảy tùm xuống bể ngâm cho đã đời, thế nên bể nước nóng chẳng đủ để dùng. Giang Yến Ni mặc bộ đồ bơi ba mảnh đã chuẩn bị, quần theo một tấm khăn tắm cho đỡ hở rồi theo sau Trịnh Tuyết Thành. Hai người đi rất lâu, cuối cùng mới tìm được một cái bể lớn để ngâm người.

Trong cái bể này chỉ có một đôi vợ chồng già và hai đứa trẻ con. Giang Yến Ni từ từ cởi chiếc khăn tắm ra trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Khoảnh khắc bước xuống bể ngâm mình, cô thật chỉ muốn chết đi cho xong!

Đương nhiên cô cũng chẳng biết nói gì nữa.

Trịnh Tuyết Thành liền nói:

- Em nhìn cái cây kia kìa!

Giang Yến Ni nói:

- Oa, lá vàng hết cả rồi!

Trịnh Tuyết Thành lại nói:

- Em nhìn con chim kia đi!

Giang Yến Ni đáp:

- Oa, bay mất rồi!

Điều duy nhất khiến cho Giang Yến Ni cảm thấy vui vẻ là lúc ngâm mình trong nước, tay của Trịnh Tuyết Thành chạm vào tay cô. Lúc anh ta nắm lấy tay cô còn cào nhẹ hai cái vào lòng bàn tay cô.

Phương thức truyền đạt tình cảm bằng hành vi động chạm một lần nữa thành công trong việc lấy lại hứng thú cho Giang Yến Ni. Bởi vốn dĩ lúc trước cô đã quyết định sau khi trở về sẽ cho cái gã mông cong này cuốn xéo.

5. Chương 5

Tâm trạng ngọt ngào cứ theo cô cho đến tận ngày hôm sau, bởi vì hôm sau là thứ bảy, Trịnh Tuyết Thành đã hỏi Giang Yến Ni rằng anh ta có thể đến nhà cô xin bữa cơm được không?

Giang Yến Ni đương nhiên đồng ý rồi.

Giang Yến Ni không muốn dẫn đo, bởi vì cô không thể dẫn đo được.

Thế nhưng trước khi Trịnh Tuyết Thành đến thì Thẩm Anh Nam đã đến trước. Giang Yến Ni cụt hứng. Giang Yến Ni không muốn để người khác trông thấy toàn bộ quá trình “lẳng lơ” của mình.

Nhưng Thẩm Anh Nam đến để kể lể. Giang Yến Ni tưởng rằng Thẩm Anh Nam lại sẽ kể lể những chuyện vớ vẩn.

Thật không ngờ chuyện mà Thẩm Anh Nam kể lần này lại có sức “bùng nổ” lớn như vậy. Bởi vì Thẩm Anh Nam nói, hôm trước lúc đi trên đường, cô đã nhìn thấy Tề Cường và con đàn bà lẳng lơ đó.

Thẩm Anh Nam nói, đương nhiên cô đã cho con đàn bà kia một cái bạt tai trời giáng, sau đó Tề Cường cũng thẳng tay cho cô một bạt tai.

Đầu đuôi câu chuyện là thế này:

Thẩm Anh Nam đi mua quần áo, trong lòng thầm nghĩ lần này sẽ không đến các cửa hàng bán buôn nữa mà vào các shop.

Thật là không may cô đã không chọn đúng ngày. Sau một hồi vòng đi vòng lại ở các quầy bán quần áo nữ, nhìn thấy những cái giá trên trời, thế là cô chẳng nỡ móc hầu bao. Đúng lúc ấy, cô tình cờ nhìn thấy Tề Cường và người đàn bà ấy đang đi ngược hướng với mình.

Cái thành phố này đúng là quá nhỏ!

Người đàn bà ấy chưa hẳn đã trẻ hơn Thẩm Anh Nam nhưng thân hình thì khúc nào ra khúc ấy. Thẩm Anh Nam cũng phải thừa nhận nếu chỉ xét về bề ngoài thì người đàn bà ấy đã hơn mình rồi.

Nhưng như vậy thì đã sao? Thẩm Anh Nam lúc này hoàn toàn quên mất rằng mình đã li hôn với Tề Cường. Cô chẳng buồn nghĩ ngợi gì mà đi thẳng đến chỗ hai người kia, khí thế ngút trời, vung tay cho người đàn bà kia một bạt tai trời giáng.

Đàn bà bị đánh bất ngờ đương nhiên phản ứng đầu tiên là kêu ré lên như chuột. Đúng lúc ấy thì Tề Cường đã kịp phản ứng lại, kéo người đàn bà ấy ra sau lưng mình và hét lên:

- Cô làm cái quái gì vậy?

Thẩm Anh Nam lúc này đã phát điên lên rồi, cô định đẩy Tề Cường ra rồi tiếp tục tấn công con hồ li tinh kia. Thế nhưng Tề Cường là đàn ông, khỏe hơn cô nhiều, chỉ cần dùng một tay đã đẩy được cô lùi lại phía sau. Cô lại xông lên, lại bị anh ta chặn lại và đẩy lùi ra sau vài bước.

Mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì liền đổ đến xem. Mà đám bảo vệ đường như cũng là những kẻ tò mò nên chẳng thấy ai chạy đến can thiệp cả.

Thẩm Anh Nam không đánh được người đàn bà ấy, vì vậy nổi hậm hực, phẫn nộ, âm ứ như trào lên. Cô bắt chắp tất cả, lao đến như một con sư tử, chẳng buồn nghĩ đến những câu chuyện tình cảm trong tiểu thuyết mà mình đã từng đọc, chẳng buồn nghĩ đến chuyện mình là một người có giáo dục, chẳng buồn giữ thể diện ỉn nữa. Cô chỉ vào mặt Tề Cường, gào thét lên như một mụ đàn bà ngoa ngoắt:

- Tề Cường, anh là đồ khốn kiếp! Anh là gã đàn ông vô dụng! Anh là thằng khốn kiếp, là đồ bản thủ thích xem sex rồi thủ dâm vào ban đêm!

Khí thế của Tôn Nhị Nương đã trở lại với Thẩm Anh Nam ngay sau khi cô li hôn. Cô mắng chửi dữ dội khiến cho Tề Cường không ngẩng mặt lên được. Đám người đứng vây quanh đó ồ lên kinh ngạc, xì xầm bàn tán không ngớt. Cuối cùng Tề Cường chẳng thể chịu đựng được nữa, anh ta lao đến giáng cho Thẩm Anh Nam một cái bạt tai vào mặt.

Ban đầu, lúc mới li hôn, cô còn tưởng Tề Cường lắm đường lạc lối, cuối cùng rồi sẽ trở lại bên mình thôi. Mặc dù cái thuyết “không còn trinh” của Tề Cường đã khiến cô bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng nếu anh chịu quay đầu lại thì cô vẫn sẵn sàng tha thứ cho anh. Thế nhưng chuyện đã đến nước này rồi, cô hoàn

toàn mất kiểm soát bản thân. Giờ thì Thẩm Anh Nam biết là mọi chuyện đã chấm dứt hoàn toàn, kể từ nay về sau, giữa cô và Tề Cường chỉ còn lại thù hận sâu sắc.

Thẩm Anh Nam nói đến đây liền bật khóc nức nở. Giang Yến Ni nhìn Thẩm Anh Nam vừa gầy gò vừa tiều tụy thật sự rất muốn mắng cô vài câu.

Thẩm Anh Nam đã bị chồng bỏ rồi, vì vậy cho dù Tề Cường có nuôi mười vợ đi nữa cô cũng chẳng có tư cách gì mà tát người ta.

Giang Yến Ni từ bỏ việc thuyết giáo Thẩm Anh Nam, cô bắt đầu cân nhắc đến chuyện có nên giữ Thẩm Anh Nam ở lại đây ăn tối không.

Sau đó cô nói với Thẩm Anh Nam chuyện Trịnh Tuyết Thành định đến đây ăn cơm. Thẩm Anh Nam lập tức nói:

- Tớ đi ngay đây!

Giang Yến Ni thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy có chút ái ngại liền hỏi:

- Chẳng phải cậu nói là muốn tìm một người đàn ông khác sao? Tiến trình phát triển đến đâu rồi?

Về mặt Thẩm Anh Nam càng trở nên u ám:

- Tớ cảm thấy chẳng có cảm giác gì với những gã đàn ông khác. Tớ vẫn còn yêu cái tên khốn ấy!

Giang Yến Ni ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi:

- Hôm đó cậu nói phải đi mua quần áo, đã mua được những gì rồi?

Ngay sau đó, Giang Yến Ni phát hiện ra Thẩm Anh Nam đang mặc áo mới. Đó là một chiếc áo khoác hoa có mũ trùm đầu, kiểu dáng và đường may đều không thể chấp nhận được.

Thẩm Anh Nam ỏm tỏi nói:

- Hôm ấy gặp phải chuyện đó, làm gì còn tâm trạng mà mua sắm? đành tiện tay mua tạm một cái áo ở ngoài đường!

Giang Yến Ni thở dài, bực bội gắt:

- Không phải là cậu không có cảm giác với đàn ông mà là đàn ông không có cảm giác với cậu. Cậu có thể từ chối những bộ quần áo rẻ tiền bán buôn ấy đi có được không?

Thẩm Anh Nam nói không thể. Cô nói cô phải tích tiền để mua nhà.

Lúc Giang Yến Ni tiễn Thẩm Anh Nam xuống nhà, tình cờ gặp Trịnh Tuyết Thành đang đi lên. Trên mặt Trịnh Tuyết Thành lập tức hiện lên vẻ hoảng hốt như bị ai đó bắt tại trận đang làm chuyện xấu bậy.

Cũng may là Thẩm Anh Nam biết điều nhanh chóng biến mất. Trịnh Tuyết Thành nhanh chóng hồi phục “nguyên khí”, bởi vì Giang Yến Ni hôm nay thực sự rất “lãng lơ”.

Quần áo cực kì sexy, cổ áo như thể muốn xẻ sâu xuống đến tận bụng. Đồ ăn cũng “lãng lơ”, có hải sâm với rượu vang đỏ. Biểu cảm cũng lãng lơ. Từ thời còn học cấp hai, có người đã cảnh cáo Giang Yến Ni không được nhìn người khác mà cười, vì cô cứ cười là trông chẳng khác gì Phan Kim Liên.

Thế mà hôm nay “Phan Kim Liên” lại cười hơi nhiều, bởi vì Trịnh Tuyết Thành rất thích kể chuyện cười. Chỉ có điều tất cả những câu chuyện cười mà anh kể cô đều nghe hết rồi, nhưng giờ không thể không giả bộ buồn cười. Trong lòng thầm nghĩ mình giống hệt một con ngốc!

Cũng may là những câu chuyện cười của Trịnh Tuyết Thành cuối cùng cũng chấm dứt, hai người đột nhiên chìm vào im lặng. Cả căn phòng dường như cũng im phăng phắc, giống như thể cả một đám người ồn ào vừa biến mất, chỉ còn lại hai người ngồi nhìn nhau trong yên lặng.

- Vậy chúng ta... - Trịnh Tuyết Thành lên tiếng - Nghỉ ngơi một lát đi!

- Vậy... cũng được! - Giang Yến Ni đáp.

Ngay sau đó, Trịnh Tuyết Thành lao về phía Giang Yến Ni, không hề giống như những gì mà Giang Yến Ni tưởng tượng, tức là Trịnh Tuyết Thành sẽ từ từ đi về phía cô, quàng tay qua vai cô, vuốt ve mái tóc cô rồi hôn lên trán cô.

Trịnh Tuyết Thành lao đến nhanh như một viên đạn, đẩy Giang Yến Ni ngã xuống xô-pha.

Trịnh Tuyết Thành sống chết gì cũng không chịu tìm đến cái khóa váy của Giang Yến Ni, Giang Yến Ni đành phải mở to mắt, tự tay làm. Nhân lúc Giang Yến Ni “tự lực cánh sinh” Trịnh Tuyết Thành cũng nhanh nhẹn lột sạch quần áo của mình.

Chuyện này khiến cho Giang Yến Ni có chút bất mãn, bởi vì cô chỉ cần ngược mắt lên là nhìn thấy cái quần lót của Trịnh Tuyết Thành rồi. Lần đầu tiên làm tình nên diễn ra vào ban đêm, chỉ có môi mềm và những lời đường mật khiến cho người ta nghẹt thở chứ không phải là những cảnh tượng và những thứ trần trụi như thế này, cho dù đó là một chiếc quần lót không hề rẻ mạt.

Rèm cửa vẫn mở, ánh hoàng hôn vàng rực cùng với mùi hương của món trứng xào hẹ bay vào trong phòng, xộc vào mũi, khi Giang Yến Ni ngửi thấy thì cô đã phát hiện ra người đàn ông đó đang “hùng hục” trên người cô rồi.

Trịnh Tuyết Thành thật sự quá khỏe, anh ta thô bạo tới mức khiến cho Giang Yến Ni nghi ngờ không biết mình có thù hận gì với gia đình anh ta không nữa. Như thế này chẳng những không cảm thấy thích thú chút nào mà còn cảm thấy đau đớn nữa.

Thế nhưng hết đau rồi thì cảm giác lại khác, cái cảm giác sung sướng như khiến cho người ta đạt đến đỉnh cao của sự khoái lạc cuối cùng cũng tìm đến. Giang Yến Ni cảm thấy bản thân mình đang dần dần thích nghi với phong cách của Trịnh Tuyết Thành. Cô nghĩ người đàn ông này chắc cả ngày phải xem nhiều phim cấp ba lắm.

Phần 4: Chờ có giả bộ, anh dám nói anh không có bí mật

Cuối cùng thì Đồng Du cũng tuyên bố sẽ kết hôn.

Bởi vì nhà mới sẽ được trả tiền đúng hạn, tiếp theo đó là sửa chữa, chuẩn bị đặt tiệc cưới và kì nghỉ trăng mật.

Thực ra nói đến căn hộ này có rất nhiều người không hiểu, bởi vì lần đầu tiên phải nộp 190 nghìn tệ, Bác Đạt Vĩ đã bỏ ra 120 nghìn tệ, Đồng Du bỏ ra 70 nghìn tệ, thế nhưng trên giấy tờ nhà chỉ để tên của Bác Đạt Vĩ.

Điều càng đáng nói hơn là, căn nhà này thuộc tài sản hôn nhân. Giang Yến Ni đã từng nhắc nhở Đồng Du:

- Bác Đạt Vĩ háo hức muốn lấy cậu, thế mà tại sao phải chờ đến khi lo xong thủ tục nhà cửa mới cầu hôn với cậu?

Đồng Du chẳng muốn cân nhắc đến vấn đề tế nhị này:

- Ghi tên ai mà chả như nhau. Tớ ở trong căn nhà này, ai vào đây mà đuổi tớ đi được?

Việc Đồng Du thích làm nhất là đóng giả làm “hồ giả”, hi vọng mọi người đều nghĩ rằng cô ấy rất mạnh mẽ.

Sau đó, cô bắt đầu tu sửa nhà cửa, đương nhiên tiền sửa chữa cũng là do cô bỏ tiền túi ra, bởi vì Bác Đạt Vĩ chẳng còn đồng nào nữa.

Ngoài việc sửa chữa nhà cửa còn có một việc quan trọng hơn phải hoàn thành, đó là đi vá màng trinh.

Cô nhờ Giang Yến Ni giới thiệu bệnh viện nào tương đối đáng tin cậy nhưng Giang Yến Ni từ chối nghe ngóng những thông tin vớ vẩn này, vậy nên đá bóng sang cho Thẩm Anh Nam. Thẩm Anh Nam lúc này đang đắn đo xem nên mua quần áo đẹp và hẹn hò với trai hay nên kiên nhẫn đứng chờ trước cổng nhà chồng cũ để cho con hồ li tình ấy vài bạt tai, thế nên đương nhiên cũng chẳng có thời gian rảnh rỗi.

Thế là Đồng Du đành chọn một bệnh viện qua mạng, đặt tiền rồi chuẩn bị tuần sau đi làm phẫu thuật. Sau hai ngày nghỉ ngơi, chắc chắn sẽ có một “gái trinh” mới ra lò.

- Phí phẩu thuật những 4.800 tệ cơ à? - Giang Yến Ni nghe xong, hai mắt như muốn bắn cả ra ngoài vì kinh ngạc - Sao trên mạng nói là chỉ tám mấy tệ là làm được mà?

Đồng Du tức khí gắt:

- Tám mấy tệ cậu có dám làm không hả? Tổ phải đảm bảo không có sai sót gì xảy ra, vì vậy đắt cũng chấp nhận!

Đồng Du là một phụ nữ mà ngay cả mua một cuộn băng vệ sinh cũng phải lấy số tiền chia cho số miếng băng trong mỗi túi để sao ua được loại rẻ nhất, ấy vậy mà lần này lại phóng tay như vậy, chắc là đây chính là lần “xa xỉ” nhất trong đời của cô.

Hành động “xa xỉ” của Đồng Du vẫn còn. Đó là cô lại móc hầu bao mua cho Bác Đạt Vĩ một đôi giày mới, tận 700 tệ. Giang Yến Ni khuyên cô nếu muốn mua thì mua hần đôi tốt một chút để lúc làm đám cưới có cái mà đi.

Đồng Du nói:

- Bác Đạt Vĩ nói sẽ không làm cỗ cưới, bọn tớ sẽ kết hôn du lịch!

Đồng Du khe khẽ nói ra điều đó, bởi vì bản thân cô cũng có chút chột dạ. Giang Yến Ni nghe vậy liền gắt lên:

- Lúc còn học đại học, chẳng phải cậu chính là đứa luôn miệng nói sẽ tổ chức một bữa tiệc cưới thật hoành tráng ở bờ biển hay sao?

Nhưng mà Đồng Du đâu còn cách nào khác. Sửa nhà cũng cần tiền, đặt tiệc cưới cũng cần tiền, cuộc sống sau này càng cần tiền. Giang Yến Ni nói:

- Người ta đặt tiệc cưới đều là để kiếm tiền đấy!

Đồng Du lúc này mới thành thật khai báo, Bác Đạt Vĩ từ xưa đến nay chưa bao giờ tham gia hôn lễ của bất kì bạn bè hay đồng nghiệp nào, đương nhiên cũng chẳng bao giờ đưa phong bì cho họ, vì vậy ý muốn kiếm tiền nhờ vào tiệc cưới e là không thể. Đồng Du nói:

- Tớ đã bảo với anh ấy rồi, anh ấy không mời cũng không sao, tớ còn có bạn bè, họ hàng thân thích phải mời. Nhưng mà anh ấy không chịu, nói là bên nhà trai chẳng có bạn bè hay đồng nghiệp gì đến sẽ làm anh ấy mất mặt.

Cuối cùng Đồng Du nói:

- Tớ nghĩ cũng thấy đúng, không thể để anh ấy khó xử được. Vì vậy nên bỏ đi, không đặt tiệc thì thôi. Cùng lắm là số tiền cưới xin mà bố tớ đi người ta hơn hai mươi năm nay coi như đổ sông đổ biển thôi mà!

Giang Yến Ni nhìn chăm chăm vào Đồng Du, nhìn rất lâu, cuối cùng thốt lên một câu:

- Tôi quyết định rồi, sau này nếu có may mắn lấy được chồng, nhất định tôi sẽ sinh con trai, như vậy chẳng phải nó có thể giúp mẹ tiết kiệm được ổi tiền, ổi phiền phức hay sao? – Rồi Giang Yến Ni gào lên với Đồng Du - Mà đã sinh con trai phải sinh loại “cao cấp” như Bác Đạt Vĩ!

6. Chương 6

Bác Đạt Vĩ là loại “cao cấp”. Trịnh Tuyết Thành cũng như vậy.

Điểm “cao cấp” của Trịnh Tuyết Thành chính là ở chỗ, anh ta quá thích làm tình.

Giang Yến Ni không thể giả bộ nói rằng mình không thích làm chuyện này, thế nhưng mỗi lần Trịnh Tuyết Thành đến gần như đều chỉ là để làm chuyện này, làm xong là bảo “anh đi đây” rồi đi thẳng luôn. Lúc đến anh ta còn mang theo một ít đồ ăn, đều là những món mà Giang Yến Ni thích ăn, lúc đi còn tiện tay xách rác mang đi.

Giang Yến Ni cực kì, cực kì khó chịu. Cô cảm thấy ngoài việc cô không thu tiền ra thì mối quan hệ giữa cô và Trịnh Tuyết Thành bây giờ chẳng khác gì mối quan hệ giữa khách hàng với mấy ả gái điếm ở nhà bên.

Việc “buôn bán” của mấy ả kĩ nữ nhà bên vẫn đang trên đà phát triển. Thỉnh thoảng cửa sẽ mở ra, có những âm thanh truyền đến, chính là bản nhạc *Blowing in the windy*, khiến cho người khác nghĩ rằng hai ả gái điểm ấy là những cô gái nghệ sĩ lắm. Trong khi đó, Trịnh Tuyết Thành ngay cả âm nhạc cũng chẳng nghe, Giang Yến Ni vừa bật nhạc lên, anh taliền tắt phụt đi.

Tắt nhạc là bắt đầu làm tình. Giang Yến Ni cảm thấy mình giống hệt như một tảng thịt lợn, bị Trịnh Tuyết Thành lật qua lật lại ở trên giường, chọn lấy một chỗ ngon lành nhất để “đặt miệng”.

Trịnh Tuyết Thành tốt nghiệp một trường chính quy tầm thường nên thường từ chối bàn luận đến trường mình.

Trịnh Tuyết Thành sinh ra ở một huyện nhỏ nên cũng từ chối bàn luận đến quê mình.

Trịnh Tuyết Thành từng có mấy lần tổn thương trong tình yêu, vì vậy từ chối bàn luận đến tình cảm bản thân.

Thế là Trịnh Tuyết Thành chẳng còn gì để mà nói nữa rồi. Chẳng trách mà lần đầu tiên trước khi “xơi” Giang Yến Ni, anh ta chỉ toàn kể chuyện cười.

Vì vậy mà Giang Yến Ni không nói với Thẩm Anh Nam và Đồng Du rằng cô đã tóm được gã đàn ông lăng lơ này.

Sự thực là Trịnh Tuyết Thành đã tóm được cô, đàn bà miễn phí, bữa tối miễn phí. Trong khi đó ở công ty, bọn họ chỉ là những đồng nghiệp trong sáng, đơn thuần.

Giang Yến Ni không muốn đồng nghiệp sớm phát hiện ra quan hệ của mình với Trịnh Tuyết Thành. Bởi vì một khi họ biết sẽ có ảnh hưởng xấu đến công việc, nếu không là cô phải đổi công việc thì sẽ là Trịnh Tuyết Thành phải đổi công việc.

Rất rõ ràng, chỉ có thể là cô phải chuyển công việc, cô chẳng có lí do gì buộc Trịnh Tuyết Thành phải từ bỏ sự nghiệp đang lên như điều gặp gió của mình. Trong chuyện này, vốn dĩ nên để phụ nữ đứng ra hi sinh bản thân, cho dù khả năng làm việc của cô vô cùng xuất sắc, thu nhập cũng rất khả quan.

Đây gần như là một cái khung tư duy, bốn phần của phụ nữ chính là hi sinh, là dâng hiến. Không có những điều này bạn có dám nói bạn chính là phụ nữ không?

Hơn nữa từ trước đến giờ Giang Yến Ni không phải là một phụ nữ “bá quyền”. Cô luôn chuẩn bị tâm lí để dâng hiến, chỉ cần người đàn ông ấy xứng đáng. Thái độ này của cô xét về bản chất thật ra chẳng có gì khác nhau với hành động “nhắm mắt yêu” của Đồng Du.

Nhưng hiện giờ, để cô phải hi sinh vẫn còn cách đến 180 kilômét nữa.

Ít nhất cũng phải chờ đợi cho đến khi Trịnh Tuyết Thành tuyên bố thừa nhận cô là bạn gái của anh ta.

Anh ta chưa bao giờ thừa nhận. Có một lần đi dạo bách hóa, tình cờ gặp bạn đại học của anh ta, Trịnh Tuyết Thành chỉ giới thiệu với mọi người rằng:

- Đây là cô Giang, đồng nghiệp của tôi!

Giang Yến Ni 28 tuổi rất vui vẻ chấp nhận cách xưng hô “Cô Giang” của mọi người. Thế nhưng cô thà chấp nhận Trịnh Tuyết Thành thô lỗ nói rằng: “Đây là người đàn bà của tớ” còn hơn.

Giang Yến Ni, cô gái xinh đẹp, trí tuệ, gợi cảm, giờ đây mục tiêu lớn nhất trong đời chính là trở thành người đàn bà của Trịnh Tuyết Thành.

Bởi vì tối đến ngồi xem ti vi, đi ngủ... thật sự quá lạnh lẽo.

- Có lạnh không? - Chu Tiểu Hồ nói - Để anh sưởi ấm cho em!

Mấy câu nói có đôi chút tình tứ của Chu Tiểu Hồ không làm cho người ta cảm thấy phản cảm. Bởi vì không phải anh ta luôn miệng nói những điều tình tứ như vậy cho đến khi người ta phải hét lên bắt anh ta ngưng

miệng lại. Anh ta chỉ thuận miệng ném ra một câu, một lúc sau lại ném ra một câu, khiến cho bạn mặc dù rất muốn phát điên nhưng cuối cùng lại bỏ qua.

Giang Yến Ni đã nói cho Chu Tiểu Hồ biết mối quan hệ của cô với Trịnh Tuyết Thành. Chu Tiểu Hồ sau khi hỏi chiều cao, tuổi tác, học lực và nghề nghiệp của đối phương liền ngậm miệng luôn. Ít nhất thì xét từ điều kiện bên ngoài, Trịnh Tuyết Thành xứng với Giang Yến Ni hơn nhiều so với Chu Tiểu Hồ.

Để trả thù, Chu Tiểu Hồ hào hứng miêu tả cô bạn gái đã từng làm tình với anh ta ở trên bãi cao lương. Cách miêu tả của Chu Tiểu Hồ có đôi chút tục tĩu. Anh ta nói đầu vú của cô bạn gái cũ có màu đen, lần đầu tiên vừa cởi áo lót của cô ta ra, anh đã giật nảy mình. Anh đã nghĩ chẳng phải chỉ có những phụ nữ từng sinh con thì đầu vú mới đen hay sao?

Ngay sau đó Giang Yến Ni liền cảm thấy nguy hiểm. Quả nhiên, câu tiếp theo Chu Tiểu Hồ hỏi là:

- Tất cả phụ nữ đều có màu đen à?

Giang Yến Ni nói:

- Anh về mà hỏi mẹ anh ấy!

Chu Tiểu Hồ liền lém lỉnh nói:

- Anh biết rồi, của em có màu đen.

Giang Yến Ni định mở miệng mắng cho Chu Tiểu Hồ một trận nhưng lại không biết mắng cái gì mới có thể bịt miệng chó má của anh ta lại, đành phải nín thinh, bụng thầm nhủ sau này sẽ không để ý đến con người đề tiện này nữa.

Lúc đi tắm, cô tỉ mỉ quan sát mình ở trong gương: đủ trắng, đủ gầy, ngực đủ săn. Nhưng mà quãng vú thật sự rất thâm, nói theo cách của Chu Tiểu Hồ thì là: đen.

Ngày Đồng Du vào bệnh viện làm phẫu thuật vá màng trinh, vốn nghĩ rằng sẽ chẳng có ai đến động viên mình. Nào ngờ vừa đến cổng bệnh viện đã nhìn thấy Giang Yến Ni và Thẩm Anh Nam, hai người ăn mặc một xanh, một đỏ đứng run rẩy trong gió lạnh.

Đồng Du đang định rút nước mắt thì Thẩm Anh Nam đã lên tiếng:

- Đừng kích động, tớ đến đây không phải vì cậu đâu, tớ đến là vì hai cậu đấy!

Thẩm Anh Nam bấu môi với Giang Yến Ni.

Giang Yến Ni chỉ mãi mê đọc tờ giấy quảng cáo trên tay. Đồng Du vội vàng xán lại gần, liếc mắt thấy dòng chữ: “Giá ưu đãi toàn thành phố cho dịch vụ làm hồng nhũ hoa kiểu Hàn Quốc”.

đluv-ebook

Mười giờ sáng, Đồng Du được đưa vào phòng phẫu thuật bên trái. Mười giờ năm phút sáng, Giang Yến Ni được đưa vào phòng phẫu thuật bên phải.

Thẩm Anh Nam lần lượt nhìn theo hai người bạn của mình, sau đó cúi đầu nhắn tin.

Tin nhắn gửi cho Tề Cường.

Thực ra Thẩm Anh Nam còn có thể nói gì trong tin nhắn đấy? Người đàn ông này đã chẳng chút khách khí, chiếm giữ hết phần lớn tài sản hôn nhân, thế mà ngay cả một câu cảm ơn cũng không có, thậm chí còn tặng cho Thẩm Anh Nam một cái bạt tai như trời giáng. Mãi cho đến hôm đụng mặt ở trong bách hóa ấy, cô mới bắt đầu xót xa vì mình đã bỏ quyền phân chia tài sản. Thế là bản chất của một người đàn bà ghê gớm đã bộc lộ, nghĩ ra được những câu gì khó nghe thì mắng chửi bằng câu đó.

Tề Cường chắc không nghĩ rằng Thẩm Anh Nam sẽ làm đến mức này, dù sao cô cũng là một cô gái có tri thức, tốt nghiệp ở một trường đại học danh tiếng. Lần trước tặng cho cô ta một bạt tai vẫn còn cảm thấy có chút áy náy. Nhưng giờ thì ngay cả một chút thương cảm cũng hết rồi. Tề Cường bắt đầu chửi lại Thẩm

Anh Nam trong tin nhắn. Bởi vì đôi bên đã quá quen thuộc với nhau nên những lời mắng chửi vô cùng đa dạng, nội dung toàn đề cập đến những vấn đề tế nhị.

Nội dung bao gồm:

“Đ... m..., anh từng bị rận lông mu, đừng tưởng bà đây không biết nhé!”

“Đ... m..., lúc bệnh trĩ của anh tái phát từng lén dùng băng vệ sinh của tôi, anh đừng tưởng con này không biết”

“Mẹ kiếp, bà nội anh từng buôn người, đem phụ nữ diên đến vùng hẻo lánh để bán cho người ta với giá một nghìn tệ, bà đây phải đi tố cáo cả nhà anh!”

“xx..... xx.... XXXXX.... XXXX”

Bắt đầu mắng chửi từ sáng cho đến tối nhắm mắt đi ngủ mới thôi. Thấm Anh Nam đã trải qua những ngày như vậy đã hơn nửa tháng nay rồi.

Mãi cho đến sáng nay, khi Đồng Du làm phẫu thuật vá màng trinh để theo đuổi hạnh phúc mới và Giang Yến Ni làm hồng nhũ hoa cũng là để theo đuổi hạnh phúc mới thì Thấm Anh Nam mới phát hiện ra là Tề Cường đã đổi số điện thoại.

- Anh ta thay số điện thoại, cậu thay người!

Đây là ý kiến của Giang Yến Ni. Giang Yến Ni vừa mới làm hồng nhũ hoa giờ bỗng trở nên vô cùng tự tin. Cô nói:

- Tối nay tôi sẽ gọi Trịnh Tuyết Thành đến nhà ăn cơm mới được.

Thấm Anh Nam đành phải né đi như mọi bữa. Đi đến cửa rồi cô lại thấy không cam lòng, ngoảnh đầu lại nói:

- Nay, kể từ hôm anh ta đến nhà cậu xin cơm, đã bao lâu rồi anh ta không mời cậu ra ngoài ăn?

Câu hỏi này của Thấm Anh Nam thực sự đã khiến cho Giang Yến Ni bừng tỉnh. Cô ngẫm nghĩ một hồi, kể từ ngày thứ hai sau khi đi tắm suối nước nóng, cô với Trịnh Tuyết Thành đã không hẹn hò ở ngoài.

Thường chỉ là nấu cơm, ăn cơm và làm tình. Sau đó đàn ông bỏ đi, đàn bà thu dọn đồ đạc hỗn độn trong nhà.

Mẹ kiếp, hẳn đúng là vừa được ăn lại vừa được sung sướng.

Đương nhiên là với tư chất của Trịnh Tuyết Thành, anh ta mỗi lần đến nhà Giang Yến Ni đều khoác lên mình cái vỏ bọc “ngọt ngào”, khiến cho Giang Yến Ni lúc thưởng thức không cảm thấy có vị đắng chát và kì lạ.

Không sai, Trịnh Tuyết Thành là gã đàn ông mặc quần vào cái là vội vã bỏ đi. Thế nhưng trước khi đi anh ta nhất định phải tỏ vẻ lưu luyến, bịn rịn với Giang Yến Ni một hồi, ví dụ như: bế cô vào bồn tắm, thân mật tắm rửa sạch sẽ, dùng khăn tắm lau khô người cho cô rồi bế cô về phòng ngủ, đặt cô lên giường. Trịnh Tuyết Thành cẩn thận như một kẻ tội phạm đang xóa dấu vết ở hiện trường, gột sạch những vật bẩn trên người Giang Yến Ni lúc này đã mệt phờ mặc dù chính bản thân anh ta cũng rất mệt mỏi.

Giang Yến Ni cảm thấy không thoải mái cho lắm, cô không quen được người khác chăm sóc như vậy. Thế nhưng cô lại chẳng thể từ chối, bởi vì Trịnh Tuyết Thành nói:

- Thế này chẳng phải em sẽ dễ chịu hơn à? Anh thích bộ dạng thoải mái của em.

Thế nên Giang Yến Ni đành phải “thoải mái” cho anh ta thấy, trong lòng cảm động vô cùng.

Phòng bên cạnh lại có tiếng gõ cửa, cùng với đó là tiếng reo hò như ma quỷ, tiếng con gái làm nũng, tiếp theo đó là tiếng cửa khóa lại, cả tầng lầu yên tĩnh trở lại.

Hôm nay Giang Yến Ni đã đến bắt điện thoại công cộng để gọi một cú điện thoại nặc danh. Sau đó cô lao đến cái “mắt mèo” trên cửa ra vào, lặng lẽ quan sát hai viên cảnh sát đến gõ cửa căn phòng bên cạnh, một đám người ồn ào can thiệp.

Giang Yến Ni thừa nhận rằng hành động này của mình có chút không phải. Gái điếm cũng là người, kiếm sống cũng chẳng dễ dàng gì.

Nhưng mà ai dễ dàng ở đây? Giang Yến Ni 28 tuổi, Giang Yến Ni không nơi nương tựa... cần có một môi trường sống yên tĩnh.

Chẳng bao lâu sau, tiếng ồn ào không còn, cánh cửa phòng bên vẫn khép chặt như cũ, hai viên cảnh sát đã rời đi.

Giang Yến Ni ngơ ngác khó hiểu, cô tưởng rằng ít nhất thì hai viên cảnh sát ấy cũng phải dẫn hai ả gái điếm đi điều tra. Lẽ nào bọn họ chỉ dựa vào mỗi câu: “Tôi không phải gái điếm” của hai ả gái điếm ấy mà dám khẳng định hai ả ta không phải là gái điếm ư?

Tối đó, Trịnh Tuyết Thành lại đến nhà Giang Yến Ni. Cô liền kể cho anh ta nghe chuyện xảy ra ngày hôm nay. Trịnh Tuyết Thành nói:

- Hai ả gái điếm ấy chắc chắn là đã hối lộ bọn cảnh sát cái gì rồi. Hai cảnh sát vừa đi đến cửa bọn họ đã biết sự tình, thế là khách làng chơi nhanh chóng bỏ trốn hết. Chẳng có bằng chứng gì, cảnh sát đâu dám bắt người?

Thật chẳng khác gì với những bộ phim truyền hình Hồng Kông. Giang Yến Ni vô cùng ủ rũ:

- Làm thế nào bây giờ? Em không muốn làm hàng xóm với đám gái điếm ấy!

Chợt mắt cô sáng lên:

- Hay là em cho thuê nhà của mình cho xong? - Nhưng ánh mắt cô lại tối ngay lại - Nhưng cho thuê nhà rồi em biết ở đâu?

Giang Yến Ni chỉ mãi nói, Trịnh Tuyết Thành chỉ biết nghe, không đưa ra bất kỳ ý kiến gì.

Bao gồm cả việc Giang Yến Ni đi làm hồng nhũ hoa, Trịnh Tuyết Thành cũng chẳng có ý kiến gì. Có thể anh ta vốn dĩ chẳng phát hiện ra điều đó.

Thế là Giang Yến Ni vô cùng bức xúc, vì vậy lúc Trịnh Tuyết Thành tắt ti vi và đi về phía cô, cô liền dứt khoát trùm chăn kín đầu.

Trịnh Tuyết Thành nằm xuống phía sau cô, chắc là định ôm lấy cô. Bàn tay anh ta vỗ vỗ vài cái trên eo cô nhưng lại không ôm lấy cô. Sau đó Giang Yến Ni kéo chăn ra, phát hiện Trịnh Tuyết Thành đang ngồi dựa lưng vào thành giường hút thuốc.

Trịnh Tuyết Thành nói:

- Tháng này thành tích không được tốt, hôm nay tổng giám đốc gọi anh đến nói chuyện! Con người sống dưới mái nhà không thể không cúi đầu. Cái lão già ấy chỉ biết “đàm binh trên giấy”, thật khiến người ta tức chết đi được! Thế mà mình vẫn phải nịnh nọt ông ta, không được phép để xảy ra sai sót gì.

Trịnh Tuyết Thành nhấn mạnh vấn đề “không được phép để xảy ra sai sót gì”. Giang Yến Ni hiểu rõ anh ta nói vậy có ý gì.

Không được phép để xảy ra sai sót gì là bởi vì anh ta là lãnh đạo đứng đầu, chuyện có quan hệ tình cảm với cấp dưới là một vấn đề khá nhạy cảm, hơn nữa anh ta còn phải phụ trách vấn đề cốt lõi của cả bộ phận nghiệp vụ.

Không được phép để xảy ra sai sót gì, do đó không thể để cô đến nhà anh ở được, cho dù cô đang phải làm hàng xóm với mấy ả gái điếm.

Hôm nay Giang Yến Ni làm món xương hầm ngó sen. Xương hầm rất lâu, thế nên dùng đũa đảo mấy cái đã nát ra rồi.

Giang Yến Ni cảm thấy mình giống như những miếng xương sườn ấy, bị ngọn lửa liu riu thiêu đốt, thế nên đã chẳng thể nào phân biệt được phần nào là xương, phần nào là thịt nữa.

Giang Yến Ni không phân biệt được đâu là xương là thịt của mình, trong khi đó Thẩm Anh Nam lại không phân biệt được tuổi tác của mình là bao nhiêu.

Thẩm Anh Nam mặc dù mới 29 tuổi nhưng cô lại cảm thấy mình đã ngoài 50 rồi. Điều cô không muốn nói cho ai biết là cô đang âm thầm xem mắt.

Dù gì cũng phải tìm một người đàn ông, sinh một đứa con.

Nhưng lần nào cũng thất bại.

7. Chương 7

Nếu bạn là một phụ nữ 29 tuổi đã li dị, không nhà, không xe, không có nhiều tiền tiết kiệm, vậy thì đối tượng xem mắt của bạn là những gã đàn ông đã li dị, có nhà, không xe, không có quá nhiều tiền tiết kiệm. Tuyệt đối đừng có nghĩ đến những anh chàng chỉ hơn bạn không quá ba tuổi.

Dù vậy, Thẩm Anh Nam vẫn đang trên “hành trình” đi xem mắt. Hết người này đến người khác, đều là những động vật giống đực không đạt tiêu chuẩn.

Ví dụ một gã đàn ông 42 tuổi đã có hai con, ví dụ một gã đàn ông 39 tuổi không có nhà, ví dụ một gã đàn ông 27 tuổi nhưng chỉ học hết cấp một.

Lúc Tưởng Đại Bình đến, Thẩm Anh Nam đã hoàn toàn tuyệt vọng, thế nên cô chỉ nhìn anh ta bằng nửa con mắt.

Tưởng Đại Bình 32 tuổi, chưa kết hôn, là ông chủ một nhà hàng chuyên các món lẩu, quy mô nhà hàng nhỏ tới mức chỉ kê được có tám cái bàn. Nhưng dù gì cũng là một ông chủ, không sút môi lỗi rốn, chân tay vẫn đầy đủ.

Tưởng Đại Bình có một căn phòng rộng khoảng 70 m², sống độc thân.

Thẩm Anh Nam thầm nghĩ, hồng rồi, người đàn ông này chắc chắn sẽ xem thường cô. Vì vậy cô thầm chửi rửa trung tâm môi giới hôn nhân, để kiếm được chút tiền phí môi giới, bọn họ chẳng nề hà lời cả những gã đáng tuổi bố cô đến giới thiệu cho cô.

Thế nhưng Tưởng Đại Bình lại để mắt đến Thẩm Anh Nam, Tưởng Đại Bình nói:

- Tôi chưa từng đi học đại học, thế nên rất ngưỡng mộ những người học đại học.

Chính sự ngưỡng mộ này đã khiến cho Thẩm Anh Nam lấy lại cân bằng.

Một người nữa có thể hát khúc khải hoàn chính là Đồng Du. Bởi vì cô đã vượt qua giai đoạn viêm nhiễm và trở thành gái trinh.

Cô cứ chờ đợi Bác Đạt Vĩ sẽ lại lần nữa mời cô cùng tận hưởng một đêm lãng mạn. Thế nhưng Bác Đạt Vĩ rõ ràng là một người đàn ông có lòng tự trọng, đã đồng ý không động chạm đến cô trước khi cưới nhau nên tuyệt đối không động đến cô.

Vì vậy keo kiệt một chút cũng không sao, giao tiếp kém cũng không sao, điều quan trọng nhất là Bác Đạt Vĩ là một chính nhân quân tử.

Một người đàn ông như vậy có thể khiến cô thiết thòi vào đâu cơ chứ?

Vì thế Đồng Du càng hăng hái chăm lo cho “sự nghiệp” sửa chữa nhà cửa. Công việc xa xỉ nhất trong cuộc đời cuối cùng cũng hoàn thành, lúc này gái trinh Đồng Du lại bắt đầu quay trở lại với tinh thần “mua bằng vệ sinh”, giá cả nhất định phải cực thấp, thấp tới mức không thể thấp hơn, thấp tới mức biến thái, thấp tới mức chủ cửa hàng phải ộc máu mà chết.

Đương nhiên giá cả thấp nhưng chất lượng vẫn phải tạm ổn. Nếu chất lượng chẳng ra làm sao thì nhà làm sao mà ở được? Nhỡ đang ở cột nhà lại rơi ngay vào đầu, mặt đất lại nứt ra... thế thì toi chắc.

Thế là tất cả thời gian rảnh rỗi của Đồng Du đều dành cho công cuộc sửa nhà. Một hôm, Giang Yến Ni nhìn thấy Đồng Du đen như củ sừng vì phơi nắng phơi gió mới không nén được hỏi:

- Bác Đạt Vĩ đâu? Không bỏ tiền sửa nhà thì phải bỏ sức chứ hả?

- Bác Đạt Vĩ bận lắm. Là giáo viên thể dục, Bác Đạt Vĩ ngày nào cũng có rất nhiều việc phải làm!

- Ví dụ? - Giang Yến Ni hỏi.

- Ví dụ.... - Đồng Du liếm liếm đôi môi bóng nhẫy - Làm giáo viên vốn dĩ rất bận mà!

Nếu như Giang Yến Ni không nhớ nhầm thì cả thờicấp hai của cô chỉ có thầy giáo chủ nhiệm là bận rộn nhất. Đồng Du coi người khác ngốc nghếch, cũng tự coi mình là một con ngốc.

Thực ra Giang Yến Ni đã trách nhầm Đồng Du, cô ấy không coi người khác là kẻ ngốc mà bản thân cô ấy là một con ngốc.

Hôm nay, cánh cửa nhà bên lại vang lên tiếng gõ cửa ồn ã, gõ cửa rất lâu mà không có ai ra mở cửa. Giang Yến Ni không chịu nổi liền kéo cửa phòng ra.

Cô vừa mở cửa phòng ra đã bắt gặp ngay một người đàn ông, một người đàn ông mà cô biết anh ta nhưng anh ta không biết cô.

Bác Đạt Vĩ.

Bác Đạt Vĩ luôn xuất hiện ở bất kì không gian nào trong cuộc sống của Đồng Du, từ ví tiền, điện thoại cho đến khung ảnh trong phòng làm việc của cô ấy. Vì vậy số lần Giang Yến Ni nhìn thấy khuôn mặt này không hề ít hơn số lần cô ngắm gương mặt điển trai của Lưu Đức Hoa.

Đồng Du và Bác Đạt Vĩ hẹn hò bao lâu thì bấy nhiêu lâu Giang Yến Ni tát nước lạnh vào mặt Đồng Du, nhưng cuối cùng vẫn phải giương mắt nhìn bạn mình rơi vào cái hố của một gã đàn ông keo kiệt, tham lam, lười biếng và bị tình nghi có vấn đề về sinh lí.

Mang so Trịnh Tuyết Thành với anh ta đúng là khác nhau một trời một vực. Trịnh Tuyết Thành dường như là sản phẩm tinh tế của thượng đế.

Bác Đạt Vĩ liếc mắt nhìn Giang Yến Ni rồi tiếp tục gõ cửa. Cuối cùng cánh cửa cũng được mở ra, anh ta được ả gái điểm ấy mời vào trong nhà.

Vừa đóng cửa phòng lại là Giang Yến Ni liền gọi ngay cho Thẩm Anh Nam. Cô cuống cuống muốn tìm một người chia sẻ cái tin có sức công phá như một khối thuốc nổ này: một gã đàn ông keo kiệt, tham lam, lười biếng và đang bị tình nghi có vấn đề về sinh lí đã đâm vào họng súng của kẻ đi săn.

Thế nhưng điện thoại của Thẩm Anh Nam tắt máy. Gọi lại lần nữa, vẫn không liên lạc được.

Thẩm Anh Nam lúc này đang bận đấu tranh tư tưởng vì sự “trinh tiết” của mình.

Hẹn hò với Tưởng Đại Bình được một tuần anh ta đã đòi lên giường.

Tưởng Đại Bình giống như một tên lưu manh thứ thiệt, lần nào hẹn hò xong anh ta cũng nói:

- Hôm nay đừng về nữa!

Tiết mục hẹn hò là ngồi trong cửa hàng lẩu của anh ta và “say đắm nhìn nhau”. Bởi vì anh ta phải quán xuyến công việc làm ăn của cửa hàng, thực ra công việc chủ yếu chính là quan sát đám người làm thuê bận tối mắt tối mũi mà quyết không động tay vào.

Vì vậy phải sử dụng tối đa cái cổ họng của mình.

Tướng Đại Bình lớn giọng:

-Tiểu Tứ, gia vị bàn số 2.

Tướng Đại Bình gào lên:

- Mao Oa, thanh toán bàn số 5.

Thỉnh thoảng đám người làm thuê làm không hết việc, anh ta càng lớn giọng gào thét.

Do đó mặc dù chỉ có tám cái bàn và hai nhân viên phục vụ mà âm lượng lớn nhất vẫn là phát ra từ ông chủ.

Cái ghế mềm có vẻ tương đối dễ chịu nhất ở trong nhà hàng được dành cho Thẩm Anh Nam, vị trí ở phía sau quầy thu ngân. Vị trí này thường là vị trí của bà chủ cửa hàng, thế nên mọi người đều gọi Thẩm Anh Nam là bà chủ.

Thẩm Anh Nam được gọi là bà chủ nhưng thực chất cô chưa một lần nắm tay Tướng Đại Bình. Sau đó cô phát hiện ra thực chất Tướng Đại Bình cũng là một gã lưu manh nhất gan, bởi vì anh ta chỉ dám nói mà không dám làm.

Thẩm Anh Nam cảm thấy rất buồn phiền. Cô không biết làm thế nào để bịa ra thật nhiều lí do để từ chối Tướng Đại Bình. Bởi vì suốt ngày nói con mèo ở nhà chưa được cho ăn mãi cũng không hay, mà quan trọng hơn là nhà cô đâu có nuôi mèo?

Nếu như Tướng Đại Bình nhã nhặn một chút, lịch sự một chút, biết bồi dưỡng tình cảm một chút thì tốt biết mấy!

Nếu như mỗi lần hẹn hò không ngồi lì trong cửa hàng lẩu của anh ta thì tốt biết mấy!

Do vậy Thẩm Anh Nam cảm thấy không cam tâm, muốn bỏ gã đàn ông này nhưng lại không cam lòng. Bản thân cô không phải là một cô gái xinh đẹp như Giang Yến Ni, có thể câu được một gã đàn ông đã không dễ dàng gì. Nhưng nhắm mắt đưa chân cô cũng chẳng cam lòng, không có những lời tán tỉnh, không có những bữa tối thịnh soạn, không có những món quà nhỏ bất ngờ... chẳng nhẽ lại tự mang mình đến biếu không cho anh ta?

Thế nên Thẩm Anh Nam vô cùng mâu thuẫn. Mặc dù rất bức bối nhưng cô vẫn phải cố gắng kìm nén bản thân không hét vào mặt anh ta mỗi khi anh ta bảo cô ở lại đừng về: “Muốn chiếm được bà đây thì phải bỏ ra chút tâm ý đã!”

Hôm nay Giang Yến Ni ra sức gọi vào máy của Thẩm Anh Nam, trong khi đó, Thẩm Anh Nam bị trượt chân ở cửa hàng lẩu của Tướng Đại Bình nên chân bị trẹo. Sau đó, Tướng Đại Bình đưa cô về nhà, nhưng lại không phải là nhà của cô.

Chiếc taxi rẽ đến một con phố lạ hoắc, thực ra Thẩm Anh Nam thừa biết nhưng chân cô lúc này quá đau, ở nhà lại không có thuốc.

Tướng Đại Bình cuối cùng không chịu nổi nữa liền ra tay hành động, dùng phương pháp bất trối để “mời” Thẩm Anh Nam lên giường với anh ta. Thực ra như thế này đã là nể mặt Thẩm Anh Nam lắm rồi. Những người đàn bà đã từng li hôn, lúc lấy được giấy chứng nhận li hôn cũng là lúc nhận được giấy phép “buông thả”. Câu nói này được rất nhiều gã đàn ông đề tiện truyền miệng nhau như một kinh nghiệm.

Vì vậy Tướng Đại Bình không nhìn thấy nổi phần nộ và mâu thuẫn của Thẩm Anh Nam. Anh ta chỉ nhìn thấy một người đàn bà cẩn thận đang ngồi trong nhà vệ sinh rất lâu.

Tướng Đại Bình nói:

- Để anh xem cái chân của em nào!

Tướng Đại Bình nói: - Sưng lên rồi, kéo cái váy lên ột chút!... Anh chỉ muốn ôm em một cái... Sinh cho anh một đứa con đi!

Lúc này Thẩm Anh Nam liền tắt điện thoại đi, bụng thầm nhủ: “Vứt mẹ nó cái “trinh tiết” vớ vẩn đi, bà đây phải tận hưởng tình yêu và cao trào tình dục!”

Cuối cùng Giang Yến Ni quyết định sẽ đi tìm Đồng Du.

Lúc tìm được Đồng Du, cô đang mặc một chiếc áo xanh lao động, ra sức kéo một túi rác lớn xuống nhà.

Đồng Du nói:

- Công nhân đòi phải trả họ 500 tệ tiền đồ rác, đắt quá, thế nên tớ tự kiếm chỗ tiền này còn hơn! – Đồng Du còn nói – Tất cả những chỗ cần sơn lại đều do tớ tự làm đấy!

Sau đó Đồng Du kéo Giang Yến Ni đi vào quan sát tác phẩm của mình.

Đồng Du đắc chí nói:

- Bác Đạt Vĩ nói tìm được một người vợ như tớ đúng là nhặt được vàng! - Đồng Du tiếp tục khoe các tác phẩm của mình - Đây là giá sách, đây là chỗ cắm hoa, đây là gác xép....

Đồng Du xắn tay áo lên, để lộ ra phần cánh tay mẫn đỏ.

Cô nói:

- Bị dị ứng đấy. Bác Đạt Vĩ còn mắng cho tớ một trận, nói là loại sơn này không bảo đảm.

Lúc này, Giang Yến Ni liền lấy hết dũng khí để nói:

- Sơn không bảo đảm, thằng đàn ông của cậu càng không bảo đảm!

Thẩm Anh Nam không hề được hưởng thụ cao trào tình dục.

Tướng Đại Bình chỉ mất hai phút đã xong việc rồi. Một tiếng đồng hồ sau, anh ta lại làm thêm hai phút nữa.

Tướng Đại Bình vô cùng xấu hổ, thực ra Thẩm Anh Nam còn xấu hổ hơn anh ta. Cô nhớ lại trước đây với Tề Cường cũng chỉ có một lát như vậy. Vậy thì vấn đề không phải là ở đàn ông mà là ở bản thân cô. Những lần với anh bạn trai đầu tiên trước khi lấy chồng, cô thấy chuyện này cũng không tồi. Đáng tiếc là chính bởi vì cái không tồi ấy mà hiện giờ cô mới phải trả cái giá đắt như vậy.

Mặc dù Giang Yến Ni đã nói với cô:

- Đừng nghe Tề Cường nói vớ vẩn, anh ta chỉ là đang tìm lí do cho hành vi ngoại tình của anh ta, đổ hết sai lầm lên đầu cậu mà thôi. Thế mà cậu cũng bị mắc lừa! Nếu như anh ta không chấp nhận được sao anh ta không đi từ sớm đi!

Tướng Đại Bình vẫn còn đang áy náy thì Thẩm Anh Nam đã nghĩ thông suốt rồi. Tướng Đại Bình là một người đàn ông tầm thường, nhân phẩm bình thường, khả năng tình dục bình thường. Một người đàn ông bình thường là được rồi. Nhưng Tề Cường lại không phải là một người đàn ông bình thường, anh vừa đẹp trai lại vừa biết kiếm tiền, thế nhưng anh là con cháu của Tôn Ngộ Không, cô không thể hàng phục được anh. Vì vậy cô chỉ cần một người đàn ông tầm thường nằm bên cạnh cô nói chuyện, những cái khác chẳng nghĩ đến nữa làm gì.

Có vòng tay ôm lấy Tướng Đại Bình. Tướng Đại Bình được yêu chiều bông giật nảy mình, sau đó cũng vội vàng vòng tay ôm lấy cô. Hai người cứ thế ôm nhau ngủ cả đêm.

Điều Thẩm Anh Nam cảm thấy khó chịu là hình như Tướng Đại Bình bị hôi miệng. Mỗi khi mặt đối mặt, cô lại không thể không ngoảnh mặt đi chỗ khác để tránh cái hơi thở khó chịu ấy.

Ngày hôm sau đi làm, Thẩm Anh Nam vừa ngẩng đầu đã bắt gặp ánh mắt đầy thù hận của Giang Yến Ni đang nhìn mình.

Giang Yến Ni tối qua bị Đồng Du đuổi ra khỏi nhà, bởi vì cô đã phỉ báng Bác Đạt Vĩ một cách thô bạo.

Đồng Du nói:

- Cậu chưa bao giờ nhìn thấy Bác Đạt Vĩ ngoài đời, làm sao dám phán đoán anh ấy đến đó chơi gái? Cậu mà còn có cái nhìn định kiến về Bác Đạt Vĩ nữa thì đừng nói là anh ấy mà ngay cả tớ cùng rất buồn!

Đồng Du nói thêm:

- Tớ sắp lấy chồng rồi! Yến Ni à, cậu không thể chúc phúc cho tớ sao?

Giang Yến Ni vô cùng xấu hổ. Quả thực cô chưa bao giờ nhìn thấy Bác Đạt Vĩ ngoài đời, quả thực cô luôn có cái nhìn định kiến về anh ta. Trong tình huống ấy, Giang Yến Ni không bị Đồng Du mắng rằng: “Bà cô già như cậu không lấy được chồng sinh ra ghen tị, vì vậy mới phỉ báng chồng tớ” đã là may mắn cho Giang Yến Ni lắm rồi.

8. Chương 8

Trịnh Tuyết Thành nói:

- Em làm gì cũng lỗ mãng như thế à? Nếu như có người nói anh đi chơi gái, em có tin hay không?

Thấy Trịnh Tuyết Thành nói bằng giọng điệu chất vấn như vậy, trong lòng Giang Yến Ni thầm nhủ: “Anh tự tin gồm nhỉ?”

Bởi vì Giang Yến Ni cũng thật sự không biết nếu như thay Bác Đạt Vĩ là Trịnh Tuyết Thành, vậy thì bản thân mình có tin không nữa?

Cô thật sự không muốn phủ định nhân cách của Trịnh Tuyết Thành.

Cô không thể phủ nhận những ưu điểm của Trịnh Tuyết Thành.

Đầu tiên: anh ta là một người có năng lực.

Kể từ sau khi trở thành nhân tài trong công việc, Giang Yến Ni rất ít khi coi trọng đồng nghiệp nam trong công ty. Bởi vì cạnh tranh khốc liệt nên chút phong độ cuối cùng của đàn ông cũng bị mất đi. Trong kí ức của Giang Yến Ni, đã không ít lần cô cạnh tranh với các đồng nghiệp nam đến sứt đầu mẻ trán, thậm chí còn chửi rủa và nhục mạ lẫn nhau.

Những lúc như thế này, chẳng có ai nhớ đến câu Lady first mà chỉ có câu Money first.

Chuyện nhường nhịn trong sự nghiệp như thế này cô chỉ thấy Trịnh Tuyết Thành làm. Đương nhiên không phải là nhường Giang Yến Ni, mà là một nhân viên nghiệp vụ mới vào làm. Người ấy mới tốt nghiệp đại học, nói chuyện, làm việc, cái gì cũng rụt rụt rè rè. Giang Yến Ni đoán người này chắc chẳng qua nổi thời gian thử việc.

Thế mà Trịnh Tuyết Thành đã để cho người đó đứng tên một cái đề án tuyệt đối không phải nhỏ của công ty. Kết quả là, sang tháng sau, nhân viên mới ấy đã “trở mình”, vượt lên đứng thứ tư trong bảng thành tích cả công ty.

Trịnh Tuyết Thành có tiêu chuẩn tìm người của riêng mình. Giang Yến Ni tin rằng anh ta là một ông chủ mà mọi người sẵn sàng bán mạng làm việc cho anh ta.

Chỉ có điều, anh ta chưa bao giờ chiếu cố cho Giang Yến Ni. Ở công ty, anh ta gần như chẳng bao giờ liếc nhìn cô lấy nửa cái.

Mỗi lần Trịnh Tuyết Thành bố trí nhiệm vụ, mở cuộc họp... đều đi thẳng vào vấn đề chính, nói đến ai thì mắt nhìn vào người ấy, xác nhận xem đối phương có nghe và đã hiểu rõ hay chưa, không bao giờ nói những điều thừa thãi.

Phải hiểu rằng thời đại này, đàn ông trong tay cứ có vài nhân viên để sai bảo là y như rằng sẽ trở nên lắm lời, cứ như thế không nói thì không thể hiện được quyền uy của mình vậy.

Nhưng Giang Yến Ni chưa bao giờ nhận được sự dãi ngộ của Trịnh Tuyết Thành. Nói đến phần công việc của Giang Yến Ni, ánh mắt anh ta lại nhìn vào mặt người khác, đúng là một kiểu che đậy hết sức ấu trĩ.

Muốn chinh phục Trịnh Tuyết Thành cũng giống như chinh phục một bức tường đang đổ về phía mình. Nói ra cũng thật là ngại, mỗi lần Trịnh Tuyết Thành nói sẽ đến là cô lại tắm rửa cho sạch sẽ, xịt nước hoa thơm lừng và chờ đợi anh ta đến.

Vì vậy Đồng Du nói cũng đúng. Cô chính là loại người ăn no cái bụng và nằm mong người khác cũng bắt hạnh như mình.

Chu Tiểu Hổ cũng như vậy.

Sau khi bị Giang Yến Ni bỏ rơi, Chu Tiểu Hổ ngày nào cũng lên QQ[1] nhắn tin xin lỗi Giang Yến Ni.

[1] Một hình thức giao lưu với bạn bè qua mạng, giống như Yahoo.

Chu Tiểu Hổ thật đáng thương, ngoài Giang Yến Ni, ở thành phố này anh ta chẳng có ai là bạn bè. Hơn nữa Giang Yến Ni lại là người bạn ở tầng lớp cao của anh ta, trở thành đề tài để Chu Tiểu Hổ khoe khoang trước mặt bạn bè đồng nghiệp của mình ở công ty cho thêm phần hãnh diện.

Vì vậy nỗi điên cuồng của Chu Tiểu Hổ, Giang Yến Ni không sao hiểu được. Cô dự định sẽ thẳng tay trừng phạt anh ta, cho anh ta biết rằng sự tôn nghiêm của con gái thành phố là bất khả xâm phạm.

Nhưng ngay sau đó Giang Yến Ni lại cảm thấy mình vô cùng nực cười.

Cô chẳng thể trừng phạt được ai. Bởi vì nội dung tin nhắn của Chu Tiểu Hổ ngày hôm nay từ “Anh xin lỗi” đã chuyển thành “Bạn gái của anh đến tìm anh rồi”.

Có bạn gái đến tìm là một chuyện đáng mừng, chỉ có điều tại sao anh ta phải nói cho Giang Yến Ni biết?

Bạn gái của Chu Tiểu Hổ chính là cô bạn học đã cho Chu Tiểu Hổ “biết mùi đời” ở trên bãi cao lương ngày nào. Cô ta tìm đến là bởi vì chờ mãi không thấy “lẽ vật” của Chu Tiểu Hổ đâu, thế nên phải vượt ngàn dặm xa xôi đến đây “tìm chồng”.

Bởi vì Chu Tiểu Hổ đã từng một lần với cô ta, bởi vì cô ta từng “phổ cập” kiến thức về quần ngực của phụ nữ cho Chu Tiểu Hổ biết, vì vậy cô ta chính là người đàn bà của Chu Tiểu Hổ, Chu Tiểu Hổ nên chịu trách nhiệm với cô ta cả đời.

Xem chừng Chu Tiểu Hổ có vẻ không muốn từ chối. Anh ta nhắn tin cho Giang Yến Ni rằng: “Anh chẳng còn cách nào khác, kể từ nay anh đã là người có nơi có chốn, chúng ta làm bạn của nhau nhé!”

Cái tin nhắn của Chu Tiểu Hổ khiến cho Giang Yến Ni dở khóc dở cười, tình thế cứ như bị lật ngược lại, cô trở thành một kẻ không biết xấu hổ đang đeo bám anh ta.

Chỉ có điều như vậy cũng tốt, cái anh chàng này sẽ không phá bình bằng những cuộc gọi, kể từ nay cô có thể không cần để điện thoại ở chế độ im lặng lúc thân mật với Trịnh Tuyết Thành rồi.

Thực ra Trịnh Tuyết Thành cũng để điện thoại ở chế độ im lặng. Điện thoại gọi đến, màn hình nhấp nháy. Anh ta liếc vào màn hình, thế là mặc kệ đang làm cái gì, anh ta liền đưa tay ra chụp lấy cái điện thoại.

Đồng Du gọi đến xin lỗi, cô nói bằng giọng điệu trẻ con:

- Đừng giận nữa mà, đừng giận nữa nhé!

Giang Yến Ni đành phải không giận, nếu không sẽ bị cái giọng điệu trẻ con của Đồng Du làm cho phát điên.

Thế nhưng Đồng Du vẫn kiên quyết cho rằng Bác Đạt Vĩ không đi chơi gái, cô ấy nói chắc chắn là Giang Yến Ni đã nhìn nhầm.

Giang Yến Ni đành phải thừa nhận bản thân mình nhìn nhầm người:

- Lúc còn đi học tớ thường xuyên nhận nhầm các minh tinh Hồng Kông, chỉ Châu Hoa Kiện và nói là Trương Học Hữu.

Sau đó hai người lại vui vẻ với nhau, cộng thêm việc Giang Yến Ni vừa kí được một hợp đồng, hợp đồng này không chỉ cứu được Trịnh Tuyết Thành thoát khỏi nỗi lo về thành tích của bộ phận nghiệp vụ mà còn

khiến cho thu nhập của cô tháng này tăng lên đáng kể. Vì vậy cô thầm tha thứ cho Đồng Du, hai người rủ nhau đi ăn tôm hùm.

Nhưng mà thật đen đủi bởi vì họ lại tình cờ gặp Chu Tiểu Hổ và bạn gái của anh ta.

{STENT{

Bạn gái của Chu Tiểu Hổ tên là Phùng Hán Trân. Điều khiến cho Giang Yến Ni kinh ngạc đó là Phùng Hán Trân là một cô gái khá thanh tú, không hề giống một cô gái lỗ mãng như Chu Tiểu Hổ từng miêu tả. Ví dụ anh ta từng miêu tả: Phùng Hán Trân kéo một anh ta đi thẳng một mạch lên bãi cao lương, rồi Phùng Hán Trân giật tung cái thắt lưng của Chu Tiểu Hổ....

Phùng Hán Trân vô cùng cởi mở. Nghe Chu Tiểu Hổ giới thiệu, cô liền chủ động đến bắt tay với Giang Yến Ni.

So với Phùng Hán Trân, Giang Yến Ni cảm thấy mình giống hệt một bao đất. Bởi vì cô bị Chu Tiểu Hổ khiến cho sưng sốt. Bởi vì Chu Tiểu Hổ dẫn theo bạn gái nên anh ta hoàn toàn có thể giả bộ như không quen biết cô. Thế mà cái gã chết tiệt này lại cố tình thị uy trước mặt cô, cứ như thể hai người từng có gì với nhau vậy.

Nói có một chút cũng không hẳn là không đúng. Chu Tiểu Hổ từng ôm eo cô, anh ta còn ăn nốt phần cơm thừa của cô bỏ lại, anh ta còn kể chuyện bậy bạ cho cô nghe ở trên mạng. Nếu tâm trạng cô mà vui vẻ cũng thường phụ họa với anh ta dăm ba câu.

Thế nên đối mặt với Phùng Hán Trân, Giang Yến Ni có chút không tự nhiên.

Lúc quay trở lại bàn, Đồng Du đã đánh hết nửa đĩa tôm, chu cái miệng dính đầy dầu mỡ lên hỏi:

- Ai thế?

Trời đã tối rồi, trên đường đi, Giang Yến Ni cảm thấy nhớ nhớ Trịnh Tuyết Thành, liền gọi điện cho anh ta nhưng điện thoại không liên lạc được.

Tâm trạng rất buồn bực, đến cái chìa khóa cũng thích chống đối, chẳng hiểu sao nhét chìa khóa mãi mà không vào ổ được.

Đúng lúc ấy thì có người đi lên từ cầu thang, đưa mắt nhìn trước nhìn sau rồi gõ mạnh vào một cánh cửa, chính là cửa nhà của hai ả gái điếm.

Giang Yến Ni cảm thấy toàn thân mình như đông cứng lại.

Cô khăng định! Cô dám khăng định! Cô dám đánh cược toàn bộ số tiền trong thẻ ngân hàng của mình anh ta chính là... Bác Đạt Vĩ!

Cánh cửa nhà của Giang Yến Ni mãi không mở được, bởi vì cửa không thích mở thì bạn cũng chẳng làm gì được nó mà! Thế nên cứ từ từ mở ra, từ từ mở, vừa mở cửa vừa móc điện thoại ra gọi.

Cánh cửa phòng của bọn gái điếm nhanh chóng được mở ra. Bác Đạt Vĩ bước vào trong. Trước khi đóng cửa lại còn vuốt tóc ả gái điếm.

Hôm nay Giang Yến Ni thu mình trong chăn, bàn với Thẩm Anh Nam xem có nên gửi những bức ảnh chụp Bác Đạt Vĩ nửa đêm đến nhà của gái điếm cho Đồng Du xem không.

Thẩm Anh Nam nói:

- Vớ vẩn, cậu định để cậu ta nhảy vào lửa luôn à?Gái điếm bản thủ biết nhường nào!

Gái điếm bản thủ biết nhường nào! Thế nhưng đàn ông lại thích mùi vị bản thủ ấy!

Câu nói này là của Chu Tiểu Hổ. Chu Tiểu Hổ khôi phục tình bạn với Giang Yến Ni, hơn nữa vì có bạn gái rồi nên tính cách của anh ta cũng trở nên điềm đạm hơn, không còn tùy tiện sàm sỡ Giang Yến Ni nữa.

Nhưng lại hay kêu ca hơn.

Chu Tiểu Hổ nói:

- Anh không yêu cô ấy! Cô ấy nói lần đầu tiên của cô ấy bị hủy hoại trong tay anh, anh phải có trách nhiệm với cô ấy!

Chu Tiểu Hổ dùng từ “hủy hoại” mà còn tỏ vẻ vô cùng tự đắc.

Cuối cùng anh ta nói:

- Nếu em có thể chấp nhận anh, anh sẽ chia tay với cô ấy!

Lúc nói câu cuối cùng, chắc Chu Tiểu Hổ đã lè lưỡi nhún vai. Cũng may là chỉ nói chuyện trên mạng, nếu không Giang Yến Ni không dám đảm bảo mình sẽ không nhổ lại cho anh ta một bãi nước bọt.

Người đáng bị nhổ nước bọt hơn phải là Trịnh Tuyết Thành.

Trịnh Tuyết Thành đã hơn hai tuần này không đến “ân sủng” cho Giang Yến Ni rồi. Mà tối đến gọi điện cho anh ta chẳng bao giờ thấy anh ta bắt máy, nhắn tin cũng không thấy nhắn lại. Có một lần, vì công việc có chuyện gấp cần hỏi mà Giang Yến Ni gọi cũng không được. Trịnh Tuyết Thành nhân lúc nghỉ trưa chạy ra ngoài, đến ba giờ chiều mà vẫn không thấy về.

Thế là chị béo liền nói:

- Để chị gọi cho!

Sau đó chị béo dùng máy cố định của công ty để gọi. Điện thoại đã kết nối.

Chị béo vừa cúp máy là Giang Yến Ni nhanh như chớp gọi lại cho Trịnh Tuyết Thành nhưng vẫn không liên lạc được.

Rõ ràng số điện thoại của Giang Yến Ni đã bị Trịnh Tuyết Thành đưa vào danh sách chặn cuộc gọi.

Thật khó hiểu. Trịnh Tuyết Thành có nhất thiết phải làm như vậy không? Bọn họ ngày ngày gặp nhau ở công ty, giả bộ khách khí với nhau, Giang Yến Ni đâu có bắt trối anh ta đến nhà mình ăn cơm và lên giường?

Trịnh Tuyết Thành thật ỨC HIẾP người thái quá mà!

Lời giải thích của Trịnh Tuyết Thành là không cần thận thảo tác nhảm trên điện thoại:

- Chẳng trách mà dạo này anh chẳng nhận được tin nhắn chúc ngủ ngon của em!

Giang Yến Ni cảm thấy nhục nhã đến chết đi được. Trịnh Tuyết Thành còn dám nhắc đến chuyện tin nhắn chúc ngủ ngon. Từ trước đến giờ đều là cô gửi, anh ta nhận. Anh ta không bao giờ chủ động nhắn tin chúc cô ngủ ngon.

Giang Yến Ni thật sự bức bối.

Cô không buồn chất vấn Trịnh Tuyết Thành nữa. Ở văn phòng, Trịnh Tuyết Thành có việc tìm cô, gọi cô mấy lần, mọi người giương mắt nhìn Giang Yến Ni, biết cô đã nghe thấy nhưng cô không mở miệng trả lời.

Trịnh Tuyết Thành cảm thấy rất bối rối, Giang Yến Ni làm vậy quá mức lộ liễu.

Buổi chiều lúc thu dọn bàn làm việc, Trịnh Tuyết Thành liền ném chìa khóa xe về phía Giang Yến Ni, nói:

- Giang Yến Ni, cô đừng về nhà vội, chúng ta đến chỗ tổng giám đốc Trương xem sao, tại sao kì hạn công trình lại kéo dài như vậy, còn không chịu đưa tạm ứng nữa chứ.

Trịnh Tuyết Thành tỏ vẻ nghiêm túc như làm việc công. Nhưng chẳng đợi anh ta nói hết, Giang Yến Ni đã xách túi, nện gót giày cao gót xuống sàn, kiêu ngạo đi ra khỏi cửa, hoàn toàn coi anh ta như không khí.

Nhưng Giang Yến Ni không đắc chí được bao lâu. Cô vừa mới chặn được một chiếc taxi thì phát hiện ra cái túi của mình bị ai đó kéo lại.

Ngoảnh đầu lại nhìn hóa ra là Trịnh Tuyết Thành.

Trịnh Tuyết Thành chẳng nói chẳng rằng giữ chặt lấy Giang Yến Ni, kéo cô lại xe của mình rồi đẩy cô vào trong xe.

Không thể phản kháng được, giả vờ lạnh nhạt cũng chẳng có tác dụng gì, bởi vì Trịnh Tuyết Thành chẳng buồn để ý đến vẻ lạnh nhạt của Giang Yến Ni, chỉ mãi mê đóng cửa xe lại, khởi động xe và bật nhạc.

Trịnh Tuyết Thành dẫn Giang Yến Ni đến một cửa hàng cơm rách nát.

Trịnh Tuyết Thành nói mặc dù xập xệ nhưng quán này có món lưỡi vịt om rất ngon, bảo đảm cô ăn xong sẽ giãn nở mạch máu, nước mắt tuôn rơi.

Khuôn mặt Trịnh Tuyết Thành lúc kể chuyện cười trông hài hước đến kì lạ, vì vậy Giang Yến Ni hận mình không thể phẩy tay bỏ đi.

9. Chương 9

Trịnh Tuyết Thành là một người sành ăn. Ở thành phố này chưa đầy một năm mà anh ta đã biết hết những món ăn ngon ở đây. Có một số người bẩm sinh đã có khả năng đánh giá những món ăn ngon, bởi vì bọn họ “thèm”.

Thèm đồ ăn ngon, thèm quyền lực, thèm đàn bà.

Cửa hàng rất đông người, khó khăn lắm mới tìm được một cái bàn trống. Khách ở cái bàn trước mặt vừa đi xong, thế nên bát đĩa vẫn chưa được thu dọn. Giang Yến Ni nói với phục vụ:

- Mang cho tôi bát cơm với!

Cô nghĩ ăn nhanh cho xong rồi còn đi. Cô biết cô còn ở trước mặt Trịnh Tuyết Thành một giây thì cô sẽ mất đi một phần trăm chiến thắng.

Trịnh Tuyết Thành nói:

- Đợi thêm tí nữa hãy gọi, giờ cơm chưa chín đâu!

Giang Yến Ni không thèm đếm xỉa đến anh ta, cố chấp gọi phục vụ mang cơm đến. Cơm vừa mang lên, Giang Yến Ni liền vơ một thìa vào miệng:

- Oái, quả nhiên là còn sống!

Trịnh Tuyết Thành nói:

- Anh bảo rồi, em đừng ăn. Cái bàn ban nãy thức ăn ăn hết sạch, chỉ có mỗi bát cơm là không động đến, chắc chắn là bị sống. Em không thấy cái nồi cơm kia hết sạch rồi à, chắc chắn đây là cái nồi cơm vừa mới được thổi vội vàng.

Trịnh Tuyết Thành lúc này khiến cho Giang Yến Ni có cảm giác giống như một điệp viên nào đó trong một bộ phim điện ảnh mà cô từng xem. Người điệp viên mất đi kí ức ấy đã ngơ ngác tự hỏi:

- Tại sao mình có thể ghi nhớ biển số của ít nhất bảy chiếc xe ngoài nhà hàng nhỉ?

Sau đó, Trịnh Tuyết Thành đột nhiên đưa tay ra, xoa xoa đầu Giang Yến Ni, dịu dàng nói:

- Đồ ngốc!

Trịnh Tuyết Thành thỉnh thoảng cũng dịu dàng đến ngạc nhiên. Giang Yến Ni cố tỏ ra lạnh lùng thế nhưng các cơ trên mặt cô đều thả lỏng hết cả.

Hôm nay, Giang Yến Ni đã được ăn món ăn lưỡi vịt có khả năng “khơi gợi tấm lòng son” trong truyền thuyết, quả nhiên là mùi vị vô cùng thơm ngon, béo mà không ngấy.

Trịnh Tuyết Thành liên tục gắp những phần ngon bỏ vào bát của Giang Yến Ni. Lúc này Giang Yến Ni có còn ghi nhớ cái danh sách “chặn cuộc gọi” không? Cô chỉ mãi mê ăn mà chẳng còn nhớ đến chuyện đó nữa.

Sau khi ăn, Trịnh Tuyết Thành lại trở lại là một người tình nóng bỏng.

Nhà của Giang Yến Ni là chiến trường của anh ta, anh ta biết tận dụng từng đồ dùng trong nhà cô để cho cuộc mây mưa của mình trở nên hoàn hảo.

Trên xô-pha, bàn ăn, sàn nhà... tất cả những chỗ này đều là bình thường.

Trịnh Tuyết Thành còn làm tình cả ở trong nhà bếp. Ôi trời, trong nhà bếp có một cái cửa sổ rất to, hơn nữa lại chẳng có gì che đậy. Thế nhưng Trịnh Tuyết Thành lại thích nhất những nơi không được che đậy. Anh ta đặt Giang Yến Ni lên bàn bếp, lưng của cô đập vào một cái cán chảo đau điếng.

Anh ta muốn Giang Yến Ni phải rên lên. Giang Yến Ni biết rõ hàng xóm ở bên cạnh có thể nghe thấy nhưng cô vẫn phải rên lên, không rên sẽ khiến cho Trịnh Tuyết Thành không vui. Cuối cùng cô vẫn phải rên lên, bởi vì Trịnh Tuyết Thành giống như một đoàn tàu xinh xịch lao đến. Thế là Giang Yến Ni bị cuốn vào sự cuồng dại ấy, toàn thân cô nóng rực lên như một bó đuốc đang bùng cháy.

Giang Yến Ni đã quyết định rồi, sau này nếu cô có bị Trịnh Tuyết Thành đá thì nhất định sẽ không thừa nhận mình đã từng yêu anh ta, cô chỉ yêu khả năng làm tình của anh ta mà thôi!

Lúc Giang Yến Ni quyết định điều này, cô chưa được nghe câu: “Con đường đi đến trái tim của người phụ nữ phải đi qua âm đạo”

Đây là câu nói của Trương Ái Linh và bộ phim “Sắc giới” đã chứng minh cho điều đó. Vì vậy làm tình chính là yêu, Giang Yến Ni đã không còn đường thoát.

Đồng Du mất tích.

Người đầu tiên phát hiện ra Đồng Du mất tích chính là Thẩm Anh Nam. Bởi vì Thẩm Anh Nam đã gửi những bức ảnh Bác Đạt Vĩ nửa đêm đi chơi gái mà Giang Yến Ni chụp được cho Đồng Du trong lúc cô hoàn toàn không có sự chuẩn bị nào về tâm lý.

Việc mà Giang Yến Ni không đành lòng làm thì Thẩm Anh Nam đã đành lòng làm. Thẩm Anh Nam lúc này đã có tình yêu bỗng trở nên tràn đầy hào khí.

Sau đó Đồng Du đã biến mất. Ở nhà, ở công ty đều không thấy tăm hơi của cô đâu.

Giang Yến Ni sốt ruột muốn chết đi được, nếu như chuyện này đổi lại là Thẩm Anh Nam thì còn đỡ sợ, cô ấy cùng lắm là khóc lóc vài ngày thì thôi, thế nhưng là Đồng Du thì khác. Đồng Du là kiểu con gái ngốc nghếch dám đi chết vì đàn ông.

Giang Yến Ni đành phải cùng với Thẩm Anh Nam đi tìm Bác Đạt Vĩ. Bác Đạt Vĩ hoàn toàn không nhận ra Giang Yến Ni, mặc dù hai người đã gặp nhau đến hai lần rồi.

Bác Đạt Vĩ giống hệt như một con chuột, không phải là vẻ bề ngoài mà là vẻ mặt. Vừa nhìn thấy bạn bè của Đồng Du kéo tới, vẻ mặt của anh ta chẳng khác gì một con chuột chờ bị phán cái chết.

Giang Yến Ni không phải đến để thị uy với anh ta, cô chỉ muốn hỏi Bác Đạt Vĩ những nơi Đồng Du có thể đến. Bác Đạt Vĩ đương nhiên nói là không biết. Anh ta nói hai người đã cãi nhau một trận, Đồng Du bực tức biến mất, để lại căn nhà đang sửa chữa dở dang với đồng hồ hỗn độn.

Giang Yến Ni rất muốn đấm cho gã đàn ông này vài cái. Đến giờ, điều hấn ta quan tâm không phải là Đồng Du mà là căn nhà vẫn chưa sửa chữa xong. Nhưng bởi vì cô đang mặc một cái váy, đi giày cao gót, tóc lại mới là nên không thích hợp trở thành một “ác phụ”.

Nhưng vai diễn “ác phụ” thế này thích hợp với Thẩm Anh Nam hơn. Vì vậy Thẩm Anh Nam liền nhảy ra, chỉ vào mặt Bác Đạt Vĩ mà nói:

- Hôm nay anh mà không tìm được Đồng Du về, chúng tôi sẽ đi tìm hiệu trưởng, làm cho anh thân bại danh liệt!

Thẩm Anh Nam nhờ có sự rèn giũa miễn phí của Tề Cường mà đã trở thành một “ác phụ” đúng nghĩa. Vì thế đương nhiên Bác Đạt Vĩ sợ mất mặt, sắc mặt từ trắng chuyển sang xám ngoét, luống cuống gọi điện

thoại đi khắp nơi. Giang Yến Ni và Thẩm Anh Nam giống như hai giám sát viên, ngồi trong kí túc xá hồi rình của Bác Đạt Vĩ, luôn miệng thúc giục anh ta.

Thực tế là đầu óc của Giang Yến Ni đã bị “ngắm nước” rồi. Bởi vì cô và Đồng Du quen biết nhau đã mười năm, trong khi Đồng Du với Bác Đạt Vĩ chỉ quen nhau chưa đầy một năm. Quen mười năm còn chẳng tìm ra nữa là quen có một năm?

Cuối cùng chính Đồng Du đã giải vây ọi người, bởi vì cô đã gọi điện về, gọi vào di động của Giang Yến Ni.

Đồng Du nói:

- Tớ ở khách sạn Phú Lệ, cậu đến đón tớ đi! Chỉ mình cậu thôi!

Cái tên khách sạn Phú Lệ này hai mươi tám năm về trước chắc là chẳng có liên quan gì đến Đồng Du.

Đây là một khách sạn bốn sao, căn phòng rẻ nhất cũng phải mất 888 tệ một đêm.

Đồng Du bị người ta hẹn đến đây. Bởi vì cô lên mạng và câu được một gã đàn ông. Gã đàn ông ấy đề nghị:

- Đi thuê phòng đi, địa điểm do em chọn!

Đồng Du buột miệng nói:

- Khách sạn Phú Lệ.

Cô nhớ công ty của Giang Yến Ni thường đến khách sạn Phú Lệ mở tiệc, cô cũng biết giá phòng rẻ nhất ở đây. Thế nên cô tưởng gã đàn ông ấy sẽ từ chối, nào ngờ hắn ta lại nói:

- Ok, chúng ta gặp nhau ở đó đi!

Đồng Du đi thật, cô mặc một chiếc váy trắng, kiểu dáng có hơi cũ, cũng may thân hình cô gầy, cao và trắng. Cô xuất hiện trước mặt gã đàn ông, cúi đầu, miệng mỉm cười. 888 tệ cũng đáng!

Cô quyết tâm phải cấm sừng cho Bác Đạt Vĩ. Khi những bức ảnh của Bác Đạt Vĩ được gửi đến điện thoại của cô, cô gần như phát điên lên, suy nghĩ duy nhất của cô là đi tìm một thằng đàn ông.

Cô đã quên mất hiện giờ mình là một gái trinh, đã bỏ ra mất 4.800 tệ để có lại cái màng trinh quý giá.

Vì vậy khi gã đàn ông kia định ra quầy đăng kí, cô đột nhiên nhớ ra chuyện này, thế là liền hối hận! Gã ta không những không giận mà còn nói:

- Vây em ngồi nói chuyện với anh chút nhé!

Tại đại sảnh của khách sạn, gã đàn ông ấy đã ngồi với cô cả buổi tối. Đồng Du gần như chẳng nói gì, đều là gã đàn ông đó nói. Gã đàn ông đó nói về cô vợ ghê gớm và hai đứa con trai sinh đôi của mình.

Còn cả những kẻ khốn kiếp trên thương trường:thằng Lưu, Trang, Lí....

Còn cả giấc mộng văn học của hắn ta, giấc mộng muốn xuất bản một cuốn tiểu thuyết.

Hắn ta nói suốt một buổi tối, Đồng Du nghe suốt cả một buổi tối. Cũng may đây là khách sạn bốn sao, chẳng có ai vác chổi đuổi họ đi cả.

Trời sáng gã đàn ông ấy liền bỏ đi. Lúc đi còn nói: “Cảm ơn em, tạm biệt!” với Đồng Du.

Đồng Du nhìn Giang Yến Ni, suốt đêm không ngủ khiến ắt Đồng Du như muốn lồm xướng. Nhưng điều kì lạ là tinh thần của cô có vẻ chẳng chút sâu nào như tưởng tượng.

Đồng Du nói:

- Tớ quyết định sẽ tha thứ cho anh ta! - Lí do của cô là – Điều tại vì tớ không cho nên anh ấy mới như vậy!

Đồng Du hình như đã mắc phải một căn bệnh, những người phụ nữ mắc phải căn bệnh này đều tự chuốc hết mọi tội lỗi lên đầu mình như một phản xạ có điều kiện, do đó tất cả những gì hiện ra trước mắt họ đều trong sáng và thuần khiết chỉ có như vậy họ mới có thể tiếp tục làm một con người!

Hôm đó ở khách sạn, Giang Yến Ni đã mắng mỏ, chỉ trích Đồng Du từ đầu tới chân. Không chỉ mắng Đồng Du mà còn chửi Bác Đạt Vĩ. Mỗi câu mắng đều khiến cho Đồng Du tới tấp mặt mũi, nói cô vì Bác Đạt Vĩ như vậy thật không đáng.

Đồng Du nghe xong Giang Yến Ni mắng mỏ liền nói:

- Hôm nay thợ đến thanh toán tiền công, tớ phải về sớm một chút!

Nói rồi cô biến mất nhanh như một cái bóng.

Đồng Du làm thủ tục đăng kí kết hôn với Bác Đạt Vĩ đúng như đã dự định.

Không có hôn lễ, không có nhẫn cưới, ngay cả tuần trăng mật cũng không.

Bởi vì Bác Đạt Vĩ thật sự không còn tiền nữa, Đồng Du cũng chẳng còn xu nào. Bố mẹ cả hai bên gia đình đều chỉ là nhân viên làm công ăn lương, hơn nữa lại không ở thành phố này.

Thế nên tất cả mọi thứ đều phải tiết kiệm. Bác Đạt Vĩ ngay trong ngày đăng kí kết hôn đã cãi nhau một trận to với Đồng Du.

Bởi vì phòng ốc sửa chữa, trang trí quá sơ sài. Để tiết kiệm tiền, không có xà nhà, cũng không có bức tường đặt ti vi, chỉ mỗi sơn tường và lát sàn.

Bác Đạt Vĩ nói:

- Chỉ có thế này mà ngày nào em cũng kêu mệt à? Anh nhắm mắt cũng làm đẹp hơn em!

Đồng Du tin rằng Bác Đạt Vĩ có thể làm tốt hơn mình, nhưng tiền đề phải là: anh ta chịu làm.

Thời gian của Bác Đạt Vĩ chẳng phải dùng để chơi bóng rổ và chơi gái hay sao?

Nghĩ đến đây Đồng Du liền vội vàng ngừng lại, dù sao đã quyết định tha thứ cho anh ta rồi, cứ mang chuyện cũ ra để xia xói là một hành động cực kì ngu xuẩn.

Tuy nhiên, thái độ này của Đồng Du đã bị Bác Đạt Vĩ nhìn ra, anh ta lớn tiếng nói:

- Em bất mãn phải không?

Đồng Du không đáp. Không đáp đối với Bác Đạt Vĩ mà nói lại càng là một hành động ngạo mạn và khinh thường. Thế là anh ta càng nổi điên lên. Thế là cãi nhau ầm ĩ.

Về cơ bản đều là Bác Đạt Vĩ gào thét, Đồng Du thì khóc lóc. Nếu như đây cũng được gọi là cãi nhau thì cuộc “hỗn chiến” giữa Thẩm Anh Nam và Tề Cường nên gọi là gì đây?

Đến tối thì mọi chuyện đã ổn. Bởi vì hôm nay là đêm tân hôn của họ. Nói như Thẩm Anh Nam thì hôm nay, Đồng Du sẽ bị Bác Đạt Vĩ “kiểm tra hàng họ”.

Bác Đạt Vĩ chắc chắn đã quên mất chuyện kiểm tra hàng họ của Đồng Du nên mới cãi nhau với cô như vậy. Sau khi hành vi xấu xa của mình bị bại lộ, Bác Đạt Vĩ đã bị ám ảnh về tâm lí. Chính nỗi ám ảnh này đã ảnh hưởng đến ham muốn của anh ta. Mặc dù Đồng Du tươi mát, trong trắng đang đứng ngay trước mặt nhưng đối mặt với cô, anh ta lại nhớ đến bức ảnh đó và sự khinh bỉ của bạn bè Đồng Du.

Cuối cùng vẫn là Đồng Du cầu hòa trước. Cô vòng tay ôm lấy Bác Đạt Vĩ từ phía sau. Bác Đạt Vĩ vừa ngoảnh đầu lại đã như nhìn thấy một khúc “ngó sen” suy dinh dưỡng.

Thân hình của Đồng Du khiến cho Bác Đạt Vĩ cảm thấy vô cùng thất vọng, bởi vì ngực của cô không đủ to. Đây có lẽ cũng chính là nguyên nhân khiến cho anh đủ sức chịu đựng để không động đến cô. Bác Đạt Vĩ mê những cặp nhũ hoa nảy nở, nhưng mê những bộ ngực nảy nở là một chuyện thô lỗ, xấu xa, đáng xấu hổ với một người có văn hóa như anh ta. Vì vậy Bác Đạt Vĩ không để cho bất kì ai biết điều này.

Thế nên Đồng Du cũng không hề biết. Vì vậy mà cô tưởng rằng mình rất quyến rũ, rất nóng bỏng.

Cô đã mặc lên người một bộ đồ lót mới toanh, đây là bộ đồ lót đắt tiền nhất của cô, có những đường ren và nơ trang trí khá cầu kì, cặp nhũ hoa mềm mại đáng để được người ta “thương hoa tiếc ngọc”.

Nhưng Bác Đạt Vĩ liền chop lấy khiến cô đau đớn. Hồi lâu sau cô mới hiểu ra rằng đó chính là phong cách của Bác Đạt Vĩ. Bác Đạt Vĩ thích: nhanh, chuẩn và mạnh.

Bác Đạt Vĩ còn coi Đồng Du như quả bóng rổ, còn vỗ vỗ vào người cô phát ra tiếng kêu đen đét, liên tục bắt cô đổi tư thế.

Cũng may là cái màng trinh của Đồng Du cuối cùng cũng có chút hiệu quả. Sau cuộc mây mưa, Bác Đạt Vĩ thu được một vệt máu ở trên ga giường, anh ta sung sướng hôn Đồng Du mấy cái rồi chìm vào giấc ngủ.

Đồng Du không ngủ được, cô muốn dậy giặt ga giường.

10. Chương 10

Trong lúc Đồng Du đang chiến đấu thì Giang Yến Ni đang chuẩn bị chiến đấu.

Bởi vì Trịnh Tuyết Thành đã đi công tác hai tuần rồi, tối nay anh ta từ sân bay đến thẳng nhà cô.

Đồng Du kết hôn khiến cho Giang Yến Ni có chút bức bối, cũng may là Đồng Du không làm đám cưới, nếu không Giang Yến Ni chắc sẽ thẳng thừng từ chối làm phù dâu.

Cô tức Đồng Du, cô cảm thấy Đồng Du đã khiến cho toàn bộ đàn bà con gái trên đời này phải xấu hổ. Thế nhưng bạn bè đã 10 năm rồi, cô không nỡ nói vậy trước mặt Đồng Du.

Hơn nữa, cô dựa vào đâu mà chỉ trích Đồng Du. Nếu nói mất mặt thì chẳng phải cô cũng vậy hay sao?

Bởi vì trước mặt Trịnh Tuyết Thành, cô giống như một con hổ yếu ớt, bởi vì sức mạnh của cô đã bị kẻ khác lấn át rồi.

Rất nhiều lần cô muốn đuổi cái gã Trịnh Tuyết Thành khốn kiếp ấy đi, nhưng cái gã đàn ông dùng ham muốn cuồng nhiệt và món lure vệt om đầy hấp dẫn để mê hoặc cô thực sự khiến cho cô đau đầu. Nhưng nghĩ đến thành tích của mình bấy lâu nay thì tất cả đều là: đám đàn ông tự bỏ cô mà đi.

- Thôi được rồi, để cho Trịnh Tuyết Thành tự mình cuốn xéo đi!

Trịnh Tuyết Thành sao có thể tự mình cuốn xéo được? Bữa tối và đàn bà miễn phí, làm sao anh ta có thể bỏ qua?

Chính là bởi vì cô quá tốt đối với anh ta, tất cả đều rất thoải mái, cần quan tâm có quan tâm, cần thấu hiểu có thấu hiểu, cần tư thế có tư thế, cần dâm dăng có dâm dăng. Vì vậy cái ngày Trịnh Tuyết Thành tự cuốn xéo ít nhất vẫn còn đến hai năm nữa.

Nhưng Giang Yến Ni không thể phí hoài hai năm nữa. Trước đây cô đã phí mất mấy năm trời với mấy gã đàn ông, thế nhưng cô chẳng thu lại được bất cứ thứ gì.

Thế nhưng hôm nay, chờ đợi Trịnh Tuyết Thành không phải là một người đàn bà nóng bỏng mà là một câu hỏi:

- Anh có lấy em không?

Phần 5: Kim cương hóa ra cũng từ than mà ra

Thẩm Anh Nam quyết định sẽ đầu tư. Cô nói chỉ dựa vào chút ít tiền lương thì sớm muộn gì cũng chết đói chứ đừng nói đến chuyện mua nhà.

Phương hướng đầu tư của Thẩm Anh Nam chính là tiệm lẩu của Tướng Đại Bình. Ý của cô là, mở rộng cửa hàng của Tướng Đại Bình từ tám bàn ra thành mười bàn.

Thế nhưng Thẩm Anh Nam chỉ có 70 nghìn tệ, bởi vì cô chính là mặt trái của giáo trình giáo dục phụ nữ hiện đại, là một bà cô kì quái, một người bị chồng phản bội mà vẫn ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng.

Phương pháp duy nhất là đi tìm Tề Cường, cho dù có phải dùng phương pháp gì thì cô cũng nhất định phải đòi lại phần tài sản thuộc về mình. Thẩm Anh Nam nhủ thầm trong lòng là 180 nghìn tệ.

Giang Yến Ni biết chuyện này chắc chắn sẽ nhảy dựng lên cho xem. Bởi vì với tình trạng kinh tế như hiện nay của Tề Cường, đừng nói là 180 nghìn, có đòi đến 280 nghìn, 380 nghìn tệ cũng chẳng thành vấn đề.

Thế nhưng Thẩm Anh Nam chỉ cần 180 nghìn tệ. Cô nghĩ, Tề Cường cũng phải sống, biết đâu anh ta còn phải sinh con, cô không thể bức ép người khác quá đáng như vậy được.

Cô đã nhấm vào cửa hàng lẩu của Tưởng Đại Bình, lúc rảnh rỗi thường ngồi vào vị trí của bà chủ cửa hàng, trong lòng thâm nhấm tính.

Còn về chuyện làm thế nào để tìm Tề Cường đòi tiền, cô đã đi hỏi một vài người trong giới luật sư. Bọn họ đều nói ban đầu lúc li hôn, Thẩm Anh Nam đã kí tên vào đơn li hôn, chứng tỏ là cô đã từ bỏ quyền phân chia tài sản. Nói thế nào đi nữa thì bọn họ cũng yêu nhau sau khi tốt nghiệp đại học. Cô là người đàn bà đầu tiên của Tề Cường, trong khi Tề Cường lại không phải là người đàn ông đầu tiên trong đời cô. Tề Cường năm đó đã nói: “Cái anh quan tâm là con người em chứ không phải cái màng mỏng ấy”.

Lũ đàn ông đáng chết! Thẩm Anh Nam hoàn toàn không hay biết rằng, hóa ra những thứ mà đàn ông quan tâm lại thay đổi nhanh như vậy. Lúc anh ta nghèo hèn, cái cần quan tâm thì anh ta không quan tâm, khi anh ta giàu có rồi, cái không đáng quan tâm anh ta lại quan tâm.

Tưởng Đại Bình tỏ thái độ thận trọng đối với kế hoạch đầu tư của Thẩm Anh Nam. Anh ta nói:

- Anh từ xưa đến nay chỉ có tám bàn, nay bỗng dưng tăng lên mười bàn, vậy khách ở đâu ra?

Tưởng Đại Bình đúng là khiến cho Thẩm Anh Nam phải khinh thường, anh ta nhát gan đến khủng khiếp, chẳng trách mà làm ăn không phát lên được.

Thẩm Anh Nam có một “vũ khí giết người”. Thẩm Anh Nam chưa bao giờ nhắc đến “vũ khí” này trong suốt bốn năm chung sống với Tề Cường, do vậy Tề Cường thậm chí còn nghĩ rằng Thẩm Anh Nam đã quên nó rồi.

Đó là một câu chuyện, một câu chuyện có liên quan đến cái xe máy.

Lúc đó Tề Cường còn là một thiếu niên làm chân lon ton ở quê nhà, thích nhất là lái chiếc xe máy của chú Tư đi chơi, lái thật nhanh, thật nhanh. Nói theo cách của Tề Cường có nghĩa là “tận hưởng cái cảm giác thích thú khi bay lượn”.

Vào buổi chiều một ngày nọ, Tề Cường quả nhiên bay lên thật. Chiếc xe máy mất lái va vào một thứ gì đó ở bên đường, sau đó cái “thứ gì đó” ấy ngã phịch xuống đường, còn Tề Cường cũng vì bóp phanh theo quán tính mà bị bay về phía trước mũi xe, ngã nhào ra mặt đất.

Đến khi anh ta ngồi dậy mới phát hiện ra rằng “cái gì đó” mà xe máy của anh đâm vào chính là một người, anh ta chính là Đại Tử, người trong thôn, một con ma men không thể sống một ngày mà không có rượu.

Trong cơn say mơ màng, Đại Tử đã bị Tề Cường đâm gãy một chân. Đại Tử lúc trước là một thanh niên, lại đã tìm được đối tượng, chuẩn bị đến cuối năm sẽ lấy vợ. Thế nhưng đột nhiên Đại Tử trở nên tàn phế, đương nhiên chẳng ai chịu lấy anh ta nữa. Vì thế Đại Tử càng hay uống rượu, nhưng vì chân bị tàn phế nên không làm được việc nặng, chẳng kiếm được tiền uống rượu, thế là anh ta liền mang con dao chọc tiết lợn đi khắp thôn trộm, cướp.

Năm Tề Cường thi đỗ vào đại học, Đại Tử vì cướp bóc mà bị phạt bảy năm tù.

Đại Tử mặc dù thích uống rượu nhưng anh ta có nghề thợ gạch, vốn dĩ hoàn toàn có thể kết hôn và sinh con để cái như các thanh niên khác trong thôn.

Thế nhưng Tề Cường đã hủy hoại tương lai của anh ta. Đại Tử lúc đó say khướt nên hoàn toàn chẳng biết là ai đã đâm vào anh ta. Tề Cường đợi cho các dây thần kinh trên chân mình giãn ra một chút rồi vội vàng vàng dắt xe máy chuẩn mất.

Tề Cường kể cho Thẩm Anh Nam nghe chuyện này với tư tưởng chia sẻ bí mật với người yêu. Bởi vì Thẩm Anh Nam đã thành thật kể cho anh ta nghe cuộc tình trước đó của mình. Đây là một cuộc trao đổi, Tề

Cường ngoài chuyện này ra chẳng còn chuyện gì có thể “sánh ngang tầm” với chuyện mất trinh của Thẩm Anh Nam nữa.

Lúc ấy bọn họ rất hồn nhiên, vì vậy Thẩm Anh Nam tin rằng Tề Cường đã từng thực lòng yêu mình!

Về sau Thẩm Anh Nam cũng chẳng biết tại sao mọi chuyện lại ra nông nỗi này.

Tề Cường ngồi ngay trước mặt.

Ngoại hình của Tề Cường phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của những phụ nữ bình thường: mắt sáng, lông mày kiếm, mặt trắng, không có râu.

Tề Cường có đổi số điện thoại cũng chẳng có ích gì, vì anh ta chẳng thể đổi công ty. Có địa chỉ của công ty đương nhiên sẽ dễ dàng tìm ra số điện thoại của anh ta.

Tề Cường vốn dĩ đã thắng thường từ chối gặp Thẩm Anh Nam, nhưng Thẩm Anh Nam chỉ nói có hai từ “Đại Tử” qua điện thoại, Tề Cường đã thất sắc. Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, Tề Cường tuyệt đối không để ỉnh làm ra những chuyện ngu xuẩn này, như vậy chẳng khác gì đặt dao vào tay người.

Tề Cường cuối cùng cũng dẫn xác đến, ôm một nỗi bất mãn to đùng trong lòng.

Thẩm Anh Nam nói:

- Gã Đại Tử ở thôn các anh chắc là ra tù rồi nhỉ? Nếu cần thiết tôi muốn đi thăm anh ta một chút.

Tề Cường chẳng ngốc đến mức đi nghi ngờ lời đe dọa của Thẩm Anh Nam. Anh ta biết Đại Tử chắc chắn sẽ tin vào lời Thẩm Anh Nam nói. Nếu không một người đàn bà chẳng hề quen biết tại sao lại biết được những chuyện quá khứ ấy? Không có lửa làm sao có khói, hơn nữa giờ lại đang có lửa. Mà Đại Tử dù gì cũng là một gã lưu manh đã ngồi tù bảy năm trời.

Đương nhiên, Tề Cường cũng chẳng phải là thằng ngốc. Anh ta nói:

- KIỆN TỤNG ĐỀU CÓ THỜI HẠN ĐẤY, CÔ CÓ BIẾT KHÔNG HẢ? CÔ NÓI TÔI ĐAM ĐẠI TỬ BỊ TÀN PHÉ, KHÔNG CÓ CHỨNG CỨ, KHÔNG CÓ CHỨNG CỨ THÌ HẮN TA CHẲNG THỂ NÀO KIỆN TÔI ĐƯỢC. CÔ CÓ HIỂU KHÔNG HẢ?

Thẩm Anh Nam điềm tĩnh nói:

- Tôi hiểu, vì vậy tôi mới không báo cảnh sát. Tôi chỉ thông báo cho Đại Tử biết chuyện này, tôi nghĩ anh ta sẽ tìm đến anh nói chuyện theo cách của anh ta.

Phán đoán của Thẩm Anh Nam không hề sai, loại như Đại Tử chắc chắn sẽ không đi theo các trình tự của pháp luật. Là một người từng ngồi tù, bản thân anh ta chắc chắn đã hận pháp luật đến thấu xương, chắc chắn sẽ không tin tưởng pháp luật sẽ đòi lại công bằng ỉnh. Thế nên sẽ dăm ba bữa lại đến gây phiền phức cho Tề Cường, thậm chí mọi chuyện có thể còn tệ hại hơn thế.

Đại Tử tay trắng, Đại Tử là một gã lưu manh. Tề Cường chỉ cần nhớ những điều này là đủ rồi.

Thế nên Thẩm Anh Nam đã thắng, chỉ cần Tề Cường không có đủ dũng khí để giết cô diệt khẩu thì ắt sẽ phải đồng ý trả cho cô 180 nghìn tệ. Tề Cường nói:

- Con đàn bà như cô khiến tôi kinh tởm!

Thẩm Anh Nam nghi hoặc nhìn Tề Cường. Cô nghĩ mãi không ra vì sao Tề Cường lại đưa ra nhận xét như vậy về mình. Rốt cuộc ai mới là người đáng kinh tởm ở đây? Một thằng đàn ông độc chiếm toàn bộ tài sản, vậy mà còn kinh tởm vì một người vợ dùng phương pháp bình thường để đòi lại công bằng cho chính mình ư?

Cái thế giới này thật là đáng kinh tởm!

Giang Yến Ni đã trở thành một người đàn bà “ép hôn” tầm thường, hơn nữa lại không “ép hôn” thành công.

Hôm đó cô đã chuẩn bị rượu vang đỏ, hải sâm, mặc một chiếc váy ngắn lóng lánh, trang điểm cực kì đẹp, kiên nhẫn ngồi chờ Trịnh Tuyết Thành:

- Anh đã có khi nào cân nhắc đến vấn đề kết hôn chưa?

Trịnh Tuyết Thành cẩn thận và kiên quyết nói:

- Anh nghĩ nên đợi đến khi mọi thứ đều ổn định mới bàn đến vấn đề này!

Giang Yến Ni không tiếp tục đào sâu vào vấn đề này, chỉ một câu nói này thôi cũng đủ khiến cho cô mất mặt rồi. Cô cho phép Trịnh Tuyết Thành cố tình tỏ vẻ thoải mái cởi áo khoác ngoài và ngồi xuống ăn sạch hết món hải sâm, uống hết rượu vang đỏ của cô. Trịnh Tuyết Thành tỏ vẻ rất hoạt bát, chưa bao giờ nói chuyện nhiều như vậy. Trịnh Tuyết Thành nói:

- Hôm nay anh kí được cái hợp đồng với bên ông béo Vương. Em không nhìn thấy cái bản mặt của ông Cổ lúc đó, nó gần như xám ngoét ra, ha ha ha...

Giang Yến Ni đành phải “ha ha...” cười phụ họa. Bởi vì gần đây Trịnh Tuyết Thành vướng vào vụ cạnh tranh với phó giám đốc bộ phận nghiệp vụ là Cổ Trường Chinh, thế nên anh ta càng có lí do để giành được sự đồng tình của Giang Yến Ni, nhân tiện ngăn chặn ý muốn “tâm sự” chuyện hôn nhân của Giang Yến Ni.

óluv-ebook ó

Sau khi Trịnh Tuyết Thành ra về, Giang Yến Ni liền cẩn thận quét dọn phòng. Thực ra căn phòng này đã cũ lắm rồi, nền nhà đã hoen ố, giường tủ cũng hoen ố.

Giang Yến Ni cảm thấy thật có lỗi với căn nhà này, có quá nhiều dấu vết của đàn ông, ấy vậy mà chẳng giữ chân được một người nào lâu dài.

Nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có mỗi mình Chu Tiểu Hổ là cố chấp.

Chu Tiểu Hổ không nói dối, rõ ràng anh ta rất thích Giang Yến Ni, là bởi vì cô có nhà ở. Những người đàn ông khác mà Giang Yến Ni gặp đều không thèm căn nhà của cô. Nhưng như vậy thì sao? Chính bởi vì không thèm nên họ thích đến thì đến, thích đi thì đi.

Đương nhiên, Giang Yến Ni cũng chưa điên đến mức muốn lấy Chu Tiểu Hổ làm chồng. Cô chỉ than thở một chút thôi, sau đó sẽ lại nghiêm túc cân nhắc xem ngày mai đi làm nên làm thế nào.

Cái gã đàn ông tên Trịnh Tuyết Thành này phải kiên quyết khai trừ. Thế nhưng quá trình rất gian nan. Mỗi quan hệ giữa cô với anh ta, cho dù Thẩm Anh Nam có kín miệng đến đâu thì chắc chắn các đồng nghiệp có con mắt nhạy bén cũng đã phát hiện ra điều gì đó bất thường, chỉ có điều vẫn bấm bụng nhin cười mà thôi.

Chỉ có Trịnh Tuyết Thành mới cho rằng bản thân mình vẫn hết sức ngay thẳng, nghiêm túc trong mắt mọi người.

Giang Yến Ni quyết định xin nghỉ một thời gian, cô muốn đến khi quay trở lại công ty, cô có thể ưỡn ngực, ngẩng cao đầu.

Đồng Du cuối cùng cũng tẩy sạch được vết máu trên ga giường.

Cái thứ ấy sao mà càng nhìn càng đáng nghi. Thực ra là máu thật, hình dạng lại rất đẹp, giống như một bông hoa không theo quy luật nào, thế nhưng Đồng Du cảm thấy rất khó chịu.

Cô dùng ngón tay chấm vào xà phòng và nước sạch, vò mạnh vào vết bẩn. Lúc xả đến lần nước thứ ba thì Bác Đạt Vĩ xông vào, cướp lấy cái ga trải giường trên tay cô, bởi vì anh ta muốn lưu giữ nó.

Nhưng tấm ga trải giường đã trắng tinh, Bác Đạt Vĩ vô cùng tiếc nuối:

- Con người em đúng là chỉ chăm chỉ vào những lúc không cần chăm chỉ!

Dù sao thì con người Đồng Du có rất nhiều tật xấu cần phải sửa. Bác Đạt Vĩ chính là thầy giáo của Đồng Du, cô buộc phải thay đổi thói quen của mình theo thói quen của anh.

Đồng Du chấp nhận thay đổi tật xấu của mình, ví dụ: nấu nướng không được ngon cho lắm, ví dụ chẳng có thói quen tao nhã nào lúc rảnh rỗi...

Vì vậy lúc Bác Đạt Vĩ bảo Đồng Du đưa thẻ lương của cô cho anh ta giữ, cô cũng ngoan ngoãn đưa ra.

11. Chương 11

Đồng Du thường thích xem phim Hàn Quốc mỗi khi rảnh rỗi, cô thật sự rất ngưỡng mộ những anh chàng cho bạn gái tiền tiêu vặt và tiền sinh hoạt phí. Vì vậy cô cho rằng mình nên giấu giếm khả năng “trời phú” với các con số, giả bộ như không biết quản lí tiền bạc.

Mặc dù Giang Yến Ni đã cảnh cáo cô, làm như vậy sẽ rất xúi quẩy:

- Cứ chờ đấy, chẳng bao lâu nữa cậu sẽ phải mua những lọ băng vệ sinh quá hạn sử dụng trong thành phố này mà dùng.

Thực ra Giang Yến Ni đã đánh giá quá cao Bác Đạt Vĩ, bởi vì Bác Đạt Vĩ quyết không cho phép Đồng Du được mua cái gì quá 20 tệ trong một lần, muốn mua cả lọ băng vệ sinh á? Chớ có mơ!

Hôm nay hai người đi dạo phố. Đi dạo phố là bởi vì Bác Đạt Vĩ thiếu một cái máy cạo râu tự động. Bác Đạt Vĩ vào cửa hàng, đứng đắn khoản cả buổi trước hai loại 988 tệ và 1.288 tệ.

Anh ta nhìn cái máy cạo râu, rồi lại nhìn Đồng Du. Đồng Du thật lòng cho rằng cái 988 tệ này rẻ mà tốt hơn cái 1.288 tệ kia, bởi vì cái 1.288 tệ kia chỉ khác cái này một chút xíu.

Vì vậy Đồng Du liền nói thật lòng mình, nào ngờ Bác Đạt Vĩ lại tỏ vẻ không vui, gắt:

- Em thì hiểu cái quái gì!

Nghe giọng điệu của Bác Đạt Vĩ là nhân viên bán hàng lập tức hiểu ra vị trí của Đồng Du. Vì vậy cô ta chẳng buồn tốn sức thuyết phục bà “phu nhân” chẳng có địa vị trong lòng chồng như Đồng Du nữa mà quay sang nhìn nọt Bác Đạt Vĩ.

Cuối cùng Bác Đạt Vĩ quyết định mua cái máy cạo râu 1.288 tệ. Bác Đạt Vĩ rất vui, lúc mang ra quẹt thẻ, anh ta nói:

- Dùng thẻ của em nhé!

Bác Đạt Vĩ tỏ vẻ hào hứng giống hệt như một đứa trẻ con vừa kiếm được một món hời. Đồng Du khóc dở mếu dở: - Dù gì thì thẻ đều nằm trong tay anh mà!

Hai người lại đi ra chợ mua một ít thức ăn, trên đường có một cửa hàng có bày rất nhiều cốc nhựa sắc sỡ đủ màu, trên tấm biển ngoài cửa có ghi “một tệ một chiếc”. Đồng Du vừa nhón tay lấy một cái cốc màu hồng định xem thì Bác Đạt Vĩ đã nói:

- Không mua!

Đồng Du nói:

- Cái cốc đánh răng của em vẫn là cái cốc cũ dùng từ lúc còn độc thân, cũng nên thay một cái rồi. Anh xem cái này rất rẻ mà!

Bác Đạt Vĩ nói:

- Cái cốc ấy của em đã hỏng đâu, mấy loại hàng hóa rẻ tiền này không được mua!

Thế là hai người lại tranh cãi. Trước con mắt của mọi người, Bác Đạt Vĩ nhấn mạnh vào yếu tố “hàng rẻ tiền”. Nhưng Đồng Du biết nếu cái cốc này có giá 100 tệ một cái, Bác Đạt Vĩ sẽ lại nói mua cái cốc này không thực dụng. Dù sao thì cái máu ki bo của Bác Đạt Vĩ không có giới hạn cũng chẳng có quy luật, một khi anh ta đã không thích thì Đồng Du không được phép mua cái gì hết.

Hôm nay Đồng Du có chút ầm ức. Nổi ầm ức bị nhân viên bán hàng ở cửa hàng máy cạo râu khinh thường còn chưa tiêu hóa hết, thế nên lần này cô nhất quyết không nghe.

Nghĩ vậy Đồng Du liền cầm cái cốc đi thẳng ra quầy tính tiền, Bác Đạt Vĩ lèo đèo theo sau, miệng nói với theo:

- Này, này, bỏ xuống, anh bảo em bỏ xuống cơ mà!

Giọng nói của Bác Đạt Vĩ quá to khiến cho những người xung quanh đều hoảng sợ mà tránh ra. Rất nhiều người tò mò nhìn họ. Bác Đạt Vĩ từ xưa đến nay rất “nhiệt tình” cãi vã ở chỗ đông người, nhưng Đồng Du thì không.

Đồng Du đi đến quầy thanh toán, đặt chiếc cốc xuống. Bác Đạt Vĩ cũng chạy đến nơi, lấy tay chỉ vào cô nhân viên thu ngân, nghiêm nghị nói:

- Cô, không được phép tính tiền cái cốc này!

Nhân viên thu ngân hình như là một cô thực tập sinh nên chưa có kinh nghiệm đối phó với những khách hàng điên khùng như thế này, khuôn mặt cô ấy đỏ lựng lên, nhìn hai người trước mặt không biết làm thế nào.

Đồng Du cuối cùng đành phải thỏa hiệp, đặt cái cốc lại giá.

Sau vụ cái cốc, Đồng Du và Bác Đạt Vĩ rơi vào cuộc chiến tranh lạnh ngay trong tuần thứ hai sau hôn nhân.

Cục diện bế tắc kéo dài suốt ba ngày liền, Đồng Du là người chủ động làm hòa. Bởi vì cô không chịu làm cơm nên Bác Đạt Vĩ gần như ngày nào cũng xuống vác cả cái siêu thị đồ ăn vặt ở dưới nhà về. Hôm nào Đồng Du đi làm về cũng thấy một đồng túi đồ ăn vặt ở dưới đất.

Chỉ vì một chiếc cốc một tệ mà Bác Đạt Vĩ đã trả thù Đồng Du bằng cách lãng phí rất nhiều tiền bạc vào những món đồ ăn vặt đắt tiền, cái cảm giác quét thẻ tiền lương của Đồng Du thật sự rất đã đời. Một con người có lòng tự tôn như vậy nhưng lại không quăng trả Đồng Du thẻ của cô trong khi phần nộ.

Ba ngày sau, Đồng Du quyết định kết thúc chiến tranh lạnh. Lí do của cô là nhìn thấy rác rưởi mà không dọn sẽ chết vì tức mất.

Hơn nữa cô có thể mong chờ Bác Đạt Vĩ chủ động cầu hòa ư? Đúng là chuyện cười! Ngay cả lúc Bác Đạt Vĩ nửa đêm đi chơi gái bị phát hiện anh ta còn chẳng xuống nước làm hòa nữa là. Khi Đồng Du nói: “Em tha thứ cho anh rồi!”, những sợi thần kinh của Bác Đạt Vĩ đều giãn hết ra, ít nhất là Đồng Du cũng không so đo, thế nên anh ta cũng tránh được chuyện bị đám chị em của Đồng Du “thanh toán”. Còn về những hậu quả khác thì anh ta đâu có cần phải lo.

Bác Đạt Vĩ là người như thế nào? Bác Đạt Vĩ là một người không màng danh lợi nhưng lại có yêu cầu đối với phẩm chất cuộc sống. Anh ta không thích sự nghi kị lẫn nhau, cảm thấy như vậy vừa mệt mỏi vừa thấp hèn, một tháng được nhận ba nghìn tệ tiền lương là tốt lắm rồi. Vất kiệt tiền lương của bố mẹ già để mua nhà riêng ình là lẽ thường tình, không nghe thấy tiếng “Em chào thầy” từ những học sinh trước mặt cũng chẳng sao. Cả đời anh ta chỉ yêu thích có bóng rổ và ngủ, đương nhiên cũng yêu cái cảm giác tôn nghiêm và dễ chịu do những bộ quần áo hàng hiệu mang lại. Làm vợ của anh ta nhất định phải chăm chỉ và thật thà, bởi vì anh ta không thích những người phụ nữ lừa dối và hoang phí, anh ta ghét phải chu cấp cho những người đàn bà như vậy.

Đồng Du hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của anh ta, vì vậy anh ta mới chấp nhận kết hôn với cô. Bị Đồng Du phát hiện ra hành vi “ăn vụng” của mình khiến cho Bác Đạt Vĩ vô cùng căng thẳng. Chỉ có điều cũng chỉ trong chốc lát thôi, bởi vì Đồng Du chẳng thể nào làm ra những chuyện quá đáng. Thế nên bây giờ nếu như không thể chờ đợi Đồng Du tha lỗi hay chấp nhận thì anh ta phải đi tìm Đồng Du.

Anh ta cảm thấy một thằng đàn ông tài giỏi như mình nhất định có rất nhiều Đồng Du muốn được gả cho anh.

Thực ra người như Đồng Du chỉ có một, đúng như Giang Yên Ni đã từng nhận xét: Liệu trên đời có được mấy đứa con gái ngốc nghếch như Đồng Du?

Thế nhưng Đồng Du lại không cho rằng mình ngốc, cô thấy quan điểm của mình khác của Giang Yến Ni. Hôn nhân mà cô theo đuổi chính là một cuộc hôn nhân ổn định, có một người chồng chịu ăn cơm cô nấu, mặc quần áo do cô là, cãi nhau là vì cô. Một người đàn ông “nhỏ bé” như Bác Đạt Vĩ chẳng qua cũng chỉ kiếm lợi được ít “thịt nát trong chảo” từ Đồng Du; ngang ngược, vô lí chỉ có thể chứng minh cho sự thiếu tự tin của anh ta, khiến cho anh ta giống như một đứa trẻ. Mà cuối cùng, hai người bọn họ phải cùng nhau thích nghi, cùng nhau làm quen.

Đây là toàn bộ suy nghĩ của Đồng Du về cuộc hôn nhân của mình. Còn có một điểm mà Đồng Du mặc dù đã quyết định quên nhưng vẫn ghi nhớ trong lòng, đó là chuyện cái mang trình, cô cảm thấy mình nợ Bác Đạt Vĩ, vì thế cô cảm thấy mình có trách nhiệm phải báo đáp anh ta.

- Anh phải báo đáp em thật tốt mới được! – Những lời như thế này Tưởng Đại Bình cũng nói ra được.

Vừa có được 180 nghìn tệ của Tề Cường, Tưởng Đại Bình đã xúc động tới mức quýnh quýnh hết cả chân tay, thế rồi câu nói này cũng thuận miệng tuôn ra.

Tưởng Đại Bình đúng là một kẻ chưa từng được nhìn thấy “thế giới”, chỉ có 180 nghìn tệ, chẳng qua chỉ là tiền đầu tư thôi mà hắn đánh mất tư cách như vậy. Thẩm Anh Nam thật lòng vừa cảm thấy ngọt ngào vừa thấy thất vọng.

So với Tề Cường, Tưởng Đại Bình đúng là vực thẳm. Thế nhưng số phận của những người đàn bà đã từng li hôn, cái đang chờ đợi họ trước mắt chỉ là những đoạn xuống dốc, những người đàn ông mà họ gặp sau này càng lúc càng đáng thất vọng.

Thế nhưng cô có lí do gì mà khinh thường Tưởng Đại Bình? “Người ta dù sao cũng là một gã đàn ông chưa từng kết hôn, có nhà, có sự nghiệp, đâu phải nghèo hèn? Chẳng qua chỉ là không có văn hóa thôi sao? Mà có văn hóa, cả nhà mà đều có văn hóa, mà có văn hóa nhưng vẫn bị “bộ ngực” của con khốn khiếp kia cướp mất tầm vóc”.

Tuy nhiên, khó khăn đầu tiên trong việc mở rộng cửa hàng lẩu của Tưởng Đại Bình là: cửa hàng đồ ăn Trung Hoa bên cạnh vốn định bán lại cho Tưởng Đại Bình nay bỗng nhiên đòi tăng giá.

Thẩm Anh Nam vô cùng tức giận, tuần trước đã sang hỏi dò, đối phương ra giá là 50 nghìn. Thế mà hôm nay đã biến thành 70 nghìn rồi, đã vậy còn vênh mặt tỏ vẻ không thương lượng gì hết.

180 nghìn tệ của Tề Cường, cộng với 70 nghìn của Thẩm Anh Nam nữa cũng chẳng phải dư dả đến mức có thể phóng tay. Vì vậy Thẩm Anh Nam quyết không thỏa hiệp. Thế nhưng nhà hàng Trung Hoa ấy cứ dăm ba hôm lại có người đến hỏi mua, thế nên Thẩm Anh Nam rất sốt ruột. Nếu như cửa hàng ấy bị người khác mua mất thì cửa hàng lẩu của cô làm sao mà mở rộng được. Tìm nơi khác ư? Đâu có đơn giản như vậy?

Tưởng Đại Bình lúc này mới hối hận vì đã tiết lộ cho chủ nhà hàng Trung Hoa chuyện Thẩm Anh Nam định mở rộng cửa hàng lẩu. Chủ cửa hàng Trung Hoa này nghe vậy liền nảy ý đồ. Ông ta biết đàn bà một khi đã bước lên con thuyền của đàn ông thì có bị “lột hết gân cốt” cũng chấp nhận. Chắc chắn Thẩm Anh Nam sẽ cần đến cái cửa hàng này, vì vậy ông ta quyết định sẽ tăng giá.

Thẩm Anh Nam tức đến mức chỉ muốn cắn cho Tưởng Đại Bình một phát. Cô nghĩ nếu như là Tề Cường thì chắc chắn anh sẽ không phạm phải sai lầm này.

Kết quả là, sau một tuần rơi vào tình trạng bế tắc, cửa hàng Trung Hoa ấy đã được Thẩm Anh Nam mua lại với giá 70 nghìn.

Thời gian này Thẩm Anh Nam cần xin nghỉ làm rất nhiều, bởi vì cửa hàng cần phải sửa chữa lại, thế nhưng Trịnh Tuyết Thành thường không cho phép nhân viên nghỉ việc:

- Giang Yến Ni đã xin nghỉ, cô cũng xin nghỉ, chẳng ai muốn làm việc nữa thì giải tán cái bộ phận này cho xong!

Thẩm Anh Nam vô cùng kinh ngạc trước việc Giang Yến Ni xin nghỉ một thời gian nhưng lại không gọi điện ình.

Giang Yến Ni thật là quá quắt!

Thẩm Anh Nam từ lâu đã ghét cái bản tính tiểu tư sản của Giang Yến Ni: tết nhất định phải nghỉ, quần áo đẹp nhất định phải mua, lương làm thêm giờ có hấp dẫn đến thế nào đi nữa cũng chẳng ngăn được Giang Yến Ni đến với chuyến du lịch đảo Bali, Hồng Kông hay Băng Cốc...

Tại sao một người phụ nữ như Giang Yến Ni lại có thể khiến cho cuộc đời tươi mới như vậy? Thẩm Anh Nam cứ nghĩ mãi mà không sao hiểu nổi. Nếu nói về tham vọng thì Giang Yến Ni đâu có thua kém Thẩm Anh Nam cô: cũng yêu tiền, cũng muốn tóm thật chặt một gã đàn ông tốt.

Nhưng mà người ta có bản lĩnh sống thật vui, thật đẹp!

Phần 6: Cho dù có là sư tử thì cô cũng bị cáo lừa gạt

Giang Yến Ni đâu có sống vui, sống đẹp như vậy? Cô thấy uất ức chết đi được.

Lúc xin nghỉ dài, phản ứng đầu tiên của Trịnh Tuyết Thành là không đồng ý. Trịnh Tuyết Thành nói:

- Công ty hiện giờ bận như vậy!

Giang Yến Ni nhanh chóng ngắt lời anh ta:

- Tôi nhân cơ hội này để đi tìm người kết hôn, không được sao?

Câu này vốn dĩ không nên nói ra, nói ra là thua rồi, nói ra là chứng minh cô để bụng. Cho dù cô có nỗ lực tỏ vẻ kiêu ngạo nhưng nhìn cái bộ mặt hình chữ điền trông rất chi là chính nghĩa của anh ta, ngọn lửa giận trong lòng cô lại bị thổi bùng lên.

Lúc này trong văn phòng không có người, Trịnh Tuyết Thành liền chạy đến định kéo tay Giang Yến Ni nhưng cô đã nhanh nhẹn tránh được, anh ta lại định kéo tay cô nhưng cô vẫn tránh được.

Trịnh Tuyết Thành đành phải bỏ cuộc, ngán ngẩm thở dài rồi ngồi xuống ghế làm việc, đặt bút kí vào tờ giấy xin nghỉ:

- Ra ngoài dạo chơi cho thanh thản cũng tốt, nhưng nhớ quay về đi làm nhé!

Khoảnh khắc ấy, Giang Yến Ni chỉ muốn bóp chết anh ta.

Ngày hôm ấy rõ ràng đã kết thúc trong không khí hòa thuận và nhẹ nhàng. Trịnh Tuyết Thành đã ăn xong bữa tối của cô, hai người ngồi trên ghế xem ti vi, sau đó bàn tay của Trịnh Tuyết Thành bắt đầu vuốt ve từ lưng cô xuống.

Giang Yến Ni rất muốn quyết liệt từ chối như một thánh nữ, nhưng ngẫm nghĩ lại thôi, dù sao cũng là lần cuối cùng.

Giang Yến Ni cố tìm ình một cái cớ chứ thực ra cô cũng tham lam cái cảm giác khoái lạc thể xác. Giang Yến Ni cảm thấy tự khinh bỉ bản thân.

Sau đó hai người đã cuồng nhiệt quấn lấy nhau. Lần này Trịnh Tuyết Thành thể hiện cực kì tốt, khiến cho Giang Yến Ni có cảm giác toàn thân như đang bay lên. Giang Yến Ni không phải là loại phụ nữ dễ lên đỉnh, rất nhiều khi trạng thái “bay lên” của cô chỉ là giả, thế nhưng Trịnh Tuyết Thành lại khiến cho cô không thể giả bộ, nói “bay lên” là “bay lên” thật.

Hơn nữa lần này lại còn “bay lên” rất cao, rất xa.

Vào giây phút cuồng nhiệt nhất, Giang Yến Ni bỗng cảm thấy hơi muốn khóc.

Chuyến đi nghỉ lần này Giang Yến Ni vẫn chưa tìm được điểm đến. Hồng Kông cô đã đi đến năm lần, hiện giờ Thái Lan lại đang có chính biến, Singapore thì chẳng có gì hấp dẫn cô còn Nhật Bản lại quá đắt đỏ.

Đây chính là nỗi khổ của tầng lớp trí thức tiểu tư sản đáng thương, toàn phải “rải” tiền mình vất vả lắm mới kiếm được ở những mảnh đất mình chẳng thật lòng yêu thích.

Hôm nay Giang Yến Ni gặp Chu Tiểu Hổ trên mạng, cô liền hỏi anh ta:

- Quê anh có gì vui không?

Dưới thành phố Y Xuân thuộc tỉnh Hắc Long Giang, quê Chu Tiểu Hổ có một nơi tên là Thiết Lực, ở đó có một con sông tên là Y Cát Mật, gần đây chính phủ đã khai thác và phát triển nơi này thành một địa điểm cực kì thú vị và lãng mạn.

Chu Tiểu Hổ cũng biết những chuyện này, nhưng vẻ đẹp của con sông Y Cát Mật anh ta cũng chỉ mới biết qua mạng, thế nên tường thuật lại y nguyên những gì trên mạng nói cho Giang Yến Ni nghe. Cuối cùng Giang Yến Ni quyết định sẽ đến đó.

Nếu đã không tìm được địa điểm, vậy thì nhắm mắt chọn đại một điểm đến cho xong.

Thế nhưng Giang Yến Ni không ngờ Chu Tiểu Hổ lại nói:

- Để anh xin nghỉ dẫn em đi nhé! Anh sẽ làm hướng dẫn viên cho em!

Giang Yến Ni hơi do dự, mặc dù cô rất cần một hướng dẫn viên nhưng làm như vậy có hơi mạo hiểm. Dù sao Chu Tiểu Hổ cũng là người đã có bạn gái rồi.

Chu Tiểu Hổ rõ ràng vẫn chưa từ bỏ ý định với cô.

Thế nhưng Chu Tiểu Hổ liền phản bác:

- Anh chỉ muốn về thăm nhà, thăm mẹ. Đã hai năm rồi anh chưa về nhà!

Cứ quyết định như vậy đi, Chu Tiểu Hổ đi cùng với Giang Yến Ni đến Y Xuân của Hắc Long Giang. Hai người đã thỏa thuận với nhau tiền vé máy bay, tiền tàu xe cùng tiền ăn ở trên đường của ai người nấy tự lo.

12. Chương 12

Giang Yến Ni tắm một cái, sấy khô tóc, mặc quần áo ngủ rồi nằm lên giường. Đột nhiên cô nhận được điện thoại của Trịnh Tuyết Thành. Nhưng anh ta chẳng thật lòng muốn gọi cho cô nên điện thoại chỉ đổ hai hồi chuông đã ngắt, một lát sau lại đổ hai hồi chuông rồi lại ngắt, chẳng khác gì đang phát điện báo.

Sự ngập ngừng của Trịnh Tuyết Thành dường như đang muốn nói với Giang Yến Ni rằng: Cứ duy trì trạng thái như hiện nay có gì không tốt chứ? Chẳng phải cả hai ta đều vui vẻ hay sao?

Giang Yến Ni quyết không thèm đếm xỉa đến. Cô nằm trên giường, nhớ lại câu chuyện cổ tích “Kiến con Hắc Hắc phiêu bạt ở đảo hoang” mà lúc còn bé thường hay nghe. Hắc Hắc là một con kiến phiêu bạt trên một hòn đảo hoang. Nó bị nguyên rửa, vì vậy lúc nào cũng cảm thấy đói khát, ăn gì cũng không thấy no, ăn bao nhiêu cũng vẫn thấy không đủ.

Giang Yến Ni nghĩ, tác giả câu truyện này thật nhẫn tâm, viết ra một câu chuyện tàn khốc như thế này cho trẻ con đọc.

Có những thứ mà cho dù có ăn thế nào cũng chẳng thấy no, ví dụ như: dục vọng. Bạn thừa hiểu rằng nó không thể làm giảm cơn đói của bạn, thế nhưng vẫn không tự chủ được mình nuốt vào bụng.

Hành trình của Giang Yến Ni có thể dùng từ “cảnh đời éo le” để mà hình dung. Cô sẽ sau khi trở về sẽ tuyệt giao với Chu Tiểu Hổ.

Bởi vì ở sân bay, người đến không phải chỉ một mình Chu Tiểu Hổ mà còn cả bạn gái Phùng Hán Trân của anh ta. Phùng Hán Trân không có vé máy bay, cô ta đến là để ngăn cản không cho Chu Tiểu Hổ lên máy bay.

Chu Tiểu Hổ tỏ vẻ khá trịch thượng, nói với Phùng Hán Trân:

- Tôi phải về thăm mẹ - sau đó đẩy Phùng Hán Trân ra khiến cô ta ngã ngửa ra đất

Phùng Hán Trân lúc này đã biết ăn vận như những cô gái thành phố, tóc đã uốn xoăn thành từng lọn sóng, lại còn ăn mặc khá diêm dúa. Thế nhưng cái bộ dạng cô ta ngả ngồi xuống đất vẫn đặc chất nông thôn. Cô ta ngoác miệng ra khóc lóc:

- Chu Tiểu Hổ, anh mà dám đi một bước, tôi sẽ chết cho anh xem!

Phùng Hán Trân còn trợn mắt lườm Giang Yến Ni. Giang Yến Ni hôm nay mặc một bộ vét cách điệu, đi đôi giày màu bạc, xinh đẹp hết như một con ma nơ canh ở bách hóa. Cô xưa nay vẫn là người sắc sảo, ấy vậy mà cũng không thể chịu nổi ánh mắt của Phùng Hán Trân.

Giang Yến Ni nói:

- Chu Tiểu Hổ, anh về đi, tôi đi một mình là được rồi!

Nói rồi cô kéo vali đi về phía cửa đăng kí. Chu Tiểu Hổ gắt lên:

- Chẳng nhẽ ngay cả quyền tự do về quê thăm mẹ tôi cũng không có à? – nói rồi anh ta cũng bắt chước Giang Yến Ni kéo vali đi. Nhưng ngay lập tức, hành lí của anh ta đã bị Phùng Hán Trân kéo lại, không chỉ kéo vali mà còn kéo cả ống quần của Chu Tiểu Hổ.

Lúc này thì Giang Yến Ni đã tin Chu Tiểu Hổ rồi, Phùng Hán Trân đúng là loại con gái dám dẫn con trai lên bãi cao lương. Cái mà cô ta có chính là sức lực và dũng khí.

Giang Yến Ni đột nhiên rất muốn đi thăm quan một chút cái bãi cao lương ấy. Hồi nhỏ có đọc bài viết về Thanh Sa Trưởng, một cái tên đẹp như vậy nhưng chẳng thể nào tưởng tượng ra được hình dáng của nó.

Tuy nhiên, đối mặt với chuyện lùm xùm của Chu Tiểu Hổ và Phùng Hán Trân, Giang Yến Ni thực sự bực bội, cô cao giọng nói:

- Chu Tiểu Hổ, anh về thăm mẹ anh là chuyện của anh, đừng có đi cùng với tôi!

Kéo theo vali hành lí, Giang Yến Ni đi thẳng một mạch vào cửa kiểm tra, lúc đến cửa vào máy bay, cô ngoảnh đầu lại, xác định Chu Tiểu Hổ không đi theo mình, chắc là bị Phùng Hán Trân tóm lại rồi.

Giang Yến Ni đột nhiên cảm thấy ngưỡng mộ Phùng Hán Trân. Cô ta gay gắt như vậy có thể giữ chặt cái gã khốn Chu Tiểu Hổ kia, thật là tốt biết mấy!

Một phút trước khi máy bay đóng cửa lại, Chu Tiểu Hổ liền xuất hiện ở cửa máy bay. Giang Yến Ni vừa nhìn thấy anh ta đã thấy mắt mình tối sầm.

Cô biết thế là hết rồi, lần này Phùng Hán Trân chắc chắn sẽ hận cô thấu xương.

Chu Tiểu Hổ chẳng kịp gửi hành lí, hộc tốc lao vào cửa kiểm tra. Nhưng theo như anh ta nói thì anh ta đã thuyết phục được Phùng Hán Trân, cô ta vừa khóc vừa quay về rồi.

Chu Tiểu Hổ nói:

- Anh cho cô ta một cái bạt tai, thế là cô ta ngoan ngoãn liền!

Giang Yến Ni khinh bỉ nhìn Chu Tiểu Hổ. Cô thật không thể tưởng tượng nổi một người đánh đá như Phùng Hán Trân lại cam tâm tình nguyện chịu một cái bạt tai. Vì vậy, hoặc là Chu Tiểu Hổ đã bịa đặt một lí do gì đó, hoặc là cô ta sẽ chờ cô quay về và chém cho cô một nhát.

Tâm trạng vô cùng tồi tệ. Bộ dạng của Chu Tiểu Hổ càng thêm tồi tệ. Giang Yến Ni phát hiện ra Chu Tiểu Hổ thật sự giống một tên lưu manh: tóc rẽ dài mà không cắt, còn bỏ hết thìa nhựa, cốc nhựa phục vụ trên máy bay vào hành lí của mình.

Giang Yến Ni nhắm mắt lại, cô muốn ngủ một lát, mặc cho Chu Tiểu Hổ ở bên cạnh cứ nói luôn mồm luôn miệng.

Sau khi xuống khỏi chuyến bay từ Cáp Nhĩ Tân bay đến Y Xuân, Chu Tiểu Hổ khiến cho Giang Yến Ni tức gần chết, bởi vì anh ta không tìm thấy đường.

Thành phố Y Xuân đối với một Chu Tiểu Hổ dưới 19 tuổi mà nói chẳng khác gì là một thiên đường. Mãi cho đến năm 19 tuổi anh ta mới đến làm thuê ở Y Xuân. Về sau, Chu Tiểu Hổ ôm hận rời khỏi thành phố Y Xuân để đến miền nam ấm áp.

Giang Yến Ni đã sai lầm, sao cô có thể trông chờ vào một kẻ thù hận với quê hương dẫn đường ình cơ chứ? Đứng trước thành phố Y Xuân, Chu Tiểu Hổ thậm chí còn hoang mang hơn cả cô. Anh ta biện minh:

- Từ trước đến giờ về nhà anh chưa bao giờ dừng lại ở Y Xuân cả.

Vậy thì, cái dòng sông Y Cát Mật trong truyền thuyết ở đâu?

Chu Tiểu Hổ nhìn bản đồ rồi nói:

- Có lẽ sẽ có taxi đi đến đó!

Giang Yến Ni quyết định sẽ chấp nhận đề nghị của Chu Tiểu Hổ, đi taxi đến sông Y Cát Mật rồi nhân tiện bảo Chu Tiểu Hổ tự về nhà mình, không cần phải đi cùng cô nữa.

Chu Tiểu Hổ kịch liệt phản đối. Giang Yến Ni mặc xác Chu Tiểu Hổ, tự mình chặn một chiếc taxi. Trong lúc còn đang mặc cả thì Chu Tiểu Hổ đã ngồi tọt vào trong xe rồi.

Chu Tiểu Hổ đắc chí nói:

- Em đừng tưởng có thể bỏ rơi anh!

Chu Tiểu Hổ ngang ngược chẳng khác gì một tên cướp cạn khiến cho Giang Yến Ni chỉ biết tròn mắt tức tối và kinh ngạc.

Cuối cùng Giang Yến Ni đành phải ngồi cùng xe với Chu Tiểu Hổ đến sông Y Cát Mật, tiền xe là 250 tệ, chính bởi vì Chu Tiểu Hổ một mực leo lên xe ngồi nên ông lái xe cũng một mực không bớt một đồng.

Ngồi lên xe rồi mà Giang Yến Ni chẳng còn chút hào hứng nào nữa. Cô rất muốn lấy lại tinh thần để hoàn thành xuất sắc chuyến du lịch lần này, thế nhưng giờ cô chẳng còn chút hứng thú chơi bởi nào nữa.

Cô quyết định tìm một nhà nghỉ ở gần sông Y Cát Mật để ở lại một đêm rồi ngày mai bắt xe trở về.

Lúc đến Thiết Lực, sắc mặt Giang Yến Ni đã từ giận dữ chuyển sang thờ ơ. Cô thờ ơ trả tiền xe, sau đó cao giọng tuyên bố với Chu Tiểu Hổ:

- Tiền xe không cần anh trả nữa.

Chu Tiểu Hổ vui mừng đến mức chẳng cần giấu giếm.

Thực ra cũng có lúc Giang Yến Ni thăm ngưỡng mộ cái sự “mặt dày” của Chu Tiểu Hổ, những dục vọng của anh ta đều đã viết rõ ở trên mặt, loại người như thế này thật là chẳng có chút nguy hiểm nào cả!

Nhưng trên thực tế, nguy hiểm ngay tối đó đã tìm đến.

Tối đến, bọn họ trọ trong một nhà nghỉ không có nhà vệ sinh riêng. Đang là mùa du lịch, thế nên cũng khó khăn lắm họ mới tìm được nhà trọ này, mà nhà trọ này cũng chỉ còn lại có hai phòng. Nhưng điều đáng bức bối là, không biết kẻ điên nào đã thiết kế cái nhà trọ này, để cho hai cái phòng này thông với nhau, chỉ cách nhau có một cánh cửa gỗ chỉ đập nhẹ cái cũng long ra.

Có lẽ hai căn phòng này trước đây chỉ là một căn, cũng là căn phòng đầu tiên không có nhà vệ sinh ở bên trong mà Giang Yến Ni từng ở. Có lẽ bởi vì không có nhiều người thuê căn phòng này nên họ đã ngăn làm đôi.

Vừa mới nhắm mắt được một lát Chu Tiểu Hổ đã đến gõ cửa, nói rằng anh ta quên không mang kem đánh răng. Giang Yến Ni thờ ơ chẳng đếm xỉa gì đến anh ta nhưng Chu Tiểu Hổ vẫn tiếp tục gõ cửa. Giang Yến Ni liền gắt lên:

- Theo như những gì tôi biết về anh thì buổi tối anh không đánh răng cũng chẳng chết đâu mà sợ!

Chu Tiểu Hổ vẫn tiếp tục gõ cửa như thể không đánh răng anh ta sẽ chết ngay vậy. Giang Yến Ni đành phải ngồi dậy lấy kem đánh răng. Cánh cửa vừa mở ra, Chu Tiểu Hổ đã chồm tới hệt như một con hổ đói.

Giang Yến Ni biết Chu Tiểu Hồ đề tiện, Chu Tiểu Hồ hạ lưu, nhưng cô không biết rằng Chu Tiểu Hồ sẽ giở trò khốn nạn.

Chu Tiểu Hồ ôm chặt lấy Giang Yến Ni, phần nào đó trên cơ thể đã trở nên cứng như sắt. Giang Yến Ni ném kem đánh răng đi, nhấc cao đầu gối định thúc vào người anh ta. Thế nhưng chiêu này của cô hoàn toàn chẳng có tính thực tiễn, vì vậy lúc lên gối mới phát hiện vị trí không chính xác bởi vì Chu Tiểu Hồ đã dính sát vào người cô.

Giang Yến Ni đành phải nhắm thẳng vào cái mặt bóng nhẫy của Chu Tiểu Hồ, dùng khuỷu tay của mình thúc thẳng vào mặt anh ta.

Khuỷu tay của Giang Yến Ni nhắm trúng vào sống mũi Chu Tiểu Hồ. Chu Tiểu Hồ ngã ngửa ra giường của Giang Yến Ni như một kẻ bị trúng đạn. Anh ta đau đớn kêu ré lên hai tiếng, sau đó buồn bã nhìn Giang Yến Ni:

- Em thật sự không cho anh một chút cơ hội nào sao?

Ngày hôm sau, Giang Yến Ni không được nhìn thấy Thanh Sa Trưởng trong truyền thuyết bởi vì cô đến không đúng mùa.

Biết được tin này, Giang Yến Ni liền trở về phòng thu dọn hành lý. Đường phố, sông ngòi, những cánh đồng Đông Bắc mênh mông đã tạo nên một chuyến du lịch kì lạ, đi vào trong kí ức của cô.

Chuyến đi này cô không những không cảm thấy nhẹ nhõm hơn mà còn kết thù oán với Phùng Hán Trân.

Chỉ vì cái tên khốn Chu Tiểu Hồ ấy!

Giang Yến Ni quyết định, sau này ai gọi cô là tiểu tư sản, cô sẽ trở mặt với người ấy.

Ngày hôm sau, Chu Tiểu Hồ ngồi xe chạy đường dài về quê nhà, trước khi đi anh ta định trả tiền máy bay và tiền cơm cho Giang Yến Ni nhưng cô đã lạnh lùng nói:

- Không cần đâu!

Ngay lập tức, Chu Tiểu Hồ liền dừng động tác móc tiền trong túi ra.

Giang Yến Ni một mình lên ô tô đi Cáp Nhĩ Tân. Sau 10 tiếng đồng hồ, cô đã xuống xe, trời đã chạng vạng tối, ánh đèn đường le lói, xem ra đây chính là thành phố thê lương của mình. Chuyến du lịch này đã trải qua đúng ba ngày, 72 tiếng đồng hồ nhưng có đến 65 tiếng đồng hồ rong ruổi trên đường.

Trên đường về nhà, cô còn tưởng mình sẽ đụng mặt Phùng Hán Trân ngay ở cửa nhà mình. Cũng may là không phải.

Lúc ở sân bay, ánh mắt của Phùng Hán Trân gần như có thể giết chết cô. Ánh mắt này thật sự rất quen, lúc Giang Yến Ni còn học trung học, những cô bạn gái bị cướp mất bạn trai đều trợn mắt nhìn cô như vậy.

Thực ra Giang Yến Ni chưa bao giờ có ý định cướp bạn trai của ai cả, chính những cậu con trai ấy chủ động bám theo cô. Không biết là ai là người đầu tiên nói rằng cô cười rất giống Phan Kim Liên, thế là cả lũ con trai trong lớp đều nghĩ như vậy.

Giống Phan Kim Liên trong bản nào không quan trọng, điều người ta muốn ám chỉ là bản chất của Giang Yến Ni kia, mà chỉ cần dùng hai từ để miêu tả thôi: lẳng lơ.

Phùng Hán Trân tóm chặt lấy ống quần của Chu Tiểu Hồ lúc ở sân bay cũng giống như những cô bạn học trong sáng ngày xưa của Giang Yến Ni, cũng thù hận cô như thù hận một con hồ li tinh.

Phùng Hán Trân đương nhiên rất căm hận Giang Yến Ni, bởi vì cô ta là người đàn bà đầu tiên của Chu Tiểu Hồ, đã dâng hiến tất cả cho anh ta, thế nên vận mệnh của cô ta là phải buộc chặt Chu Tiểu Hồ, nếu không cô ta biết làm thế nào? Biết gả cho ai?

Giang Yến Ni cảm thấy hết sức buồn bực với loại người như Phùng Hán Trân. Cô ta có lí do gì để cảm hận cô chứ? Phùng Hán Trân yêu thương một tên khốn kiếp, hoàn toàn không ở trong cùng một thế giới với Giang Yến Ni.

Một Giang Yến Ni không cùng chung thế giới với Chu Tiểu Hổ, thế mà lại cùng anh ta đi du lịch đến ba ngày trời, trong khoảng thời gian đó đã xảy ra một cuộc phản kháng bằng bạo lực và mất toi mất gần 5.000 tệ.

Kết luận bằng một câu về chuyến du lịch này là: Ăn no rừng mỡ.

Còn một người khác ăn no rừng mỡ nữa, đó chính là Đồng Du.

Câu này là do chính miệng Bác Đạt Vĩ nói ra, bởi vì trong lúc Bác Đạt Vĩ tắm, Đồng Du đã xem trộm tin nhắn trong điện thoại của anh ta. Sau đó cô dùng máy của Bác Đạt Vĩ gọi điện đến số điện thoại kia, cãi nhau một trận toí bời với người đàn bà đó.

Cái tin nhắn ấy có nội dung như sau: “Có muốn đến thăm con lợn sữa của anh không hả?”

“Lợn sữa nhớ cái môi của anh”.

13. Chương 13

Toàn thân Đồng Du như run lên, giống hệt như một cái động cơ bị mất kiểm soát. Sau đó thì cô gọi điện thoại, chẳng kịp suy nghĩ, thế nên nói năng lộn xộn. Trong khi đó, người đàn bà kia có vẻ điềm tĩnh hơn, chỉ lạnh lùng nói:

- Tôi chẳng quen ai họ Bác cả!

Thế nhưng, khoan đã, Đồng Du đâu có nói với cô ta chủ nhân của số điện thoại này mang họ Bác?

Đồng Du tức tới mức cắn chặt môi, nghĩ đi nghĩ lại, có nói thế nào cũng không khỏi tức giận. Thế là cô liền gào lên:

- Đồ đi điếm!

Đúng là chọc vào tổ ong.

Người đàn bà ở đầu dây bên kia cũng dùng âm lượng đến hàng nghìn deciben để gào lên với Đồng Du:

- Mày mới là đi điếm ấy! Mày là con đi của cái thằng chó chết ấy, con đi bắn thiêu, cái đồ lăng lơ chẳng ai thèm ngó ngang!

Nếu như ma sát giữa cổ họng và dây thanh có thể khởi động một chiếc xe ô tô thì Đồng Du tin chắc rằng lực ma sát trong cổ họng của người đàn bà đó lúc này có thể khiến ột con Hummer có thể chạy được với tốc độ 500 km/h.

Đúng lúc ấy Bác Đạt Vĩ đi ra, nhìn thấy Đồng Du đang cầm điện thoại của mình liền lao đến cướp lấy, nói với người đàn bà vẫn đang gào thét ở đầu dây bên kia là:

- Tôi cúp trước đây!

Sau đó, Bác Đạt Vĩ nổi trận lôi đình trước mặt Đồng Du. Anh ta chửi mắng Đồng Du, đánh... à mà nên gọi là “đẩy” Đồng Du.

Đồng Du bỏ nhà ra đi là chuyện ngày hôm sau. Bởi vì trước khi bỏ nhà ra đi, cô ép mình phải bình tĩnh lại, dùng cả buổi tối để yêu cầu, à không, thỉnh cầu Bác Đạt Vĩ giải thích.

Tuy nhiên cô sai rồi, cô đã không hiểu rõ tình hình. Không phải là cô cần đến lời giải thích của Bác Đạt Vĩ mà là Bác Đạt Vĩ cần cô phải cho anh ta một lời giải thích, vì sao cô lại động vào điện thoại của anh ta? Tại sao cô dám tự động gọi điện cho khách hàng của anh ta?

Đợi đã, thầy giáo thể dục cấp hai thì có thể có khách hàng gì chứ? Nói vậy là ý gì?

Lúc này Bác Đạt Vĩ mới nói bạn bè đã giới thiệu anh ta đến làm giáo viên huấn luyện ở phòng tập thể dục, mỗi tiết dạy là 100 tệ.

Bác Đạt Vĩ kiểm việc làm thêm, hơn nữa đã làm đến hai tháng nay mà Đồng Du không hề biết.

Trên thực tế, ngoài tên tuổi và giới tính của Bác Đạt Vĩ ra, cô chẳng biết bất kì chuyện gì khác về anh ta, bao gồm chuyện tiền lương, tài khoản tiết kiệm, thậm chí một căn bệnh bí mật nào đó trên người anh ta...

Bác Đạt Vĩ nói:

- Các bà ở phòng tập thể dục nói năng rất mạnh mẽ, hoàn toàn không cần phải để tâm, thế mà hiện giờ cô lại dắc tội với bà ta, cô bảo tôi sau này phải làm sao?

Đồng Du không nói gì, hoặc có thể chẳng nói được gì.

Có thể trông cô rất ngốc nghếch, không hiểu biết về thời trang, càng không nỡ bỏ tiền ra đến các phòng tập, nhưng cô biết, một người phụ nữ có thoả đến đâu cũng không thể nói với giáo viên ở phòng tập của mình rằng “Lợn sữa nhớ cái môi của anh”.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Ra khỏi nhà Đồng Du mới phát hiện ra rằng mình chẳng có nơi nào để đến.

Giang Yến Ni đang đi du lịch. Mà trừ Giang Yến Ni ra thì chẳng còn nơi nào Đồng Du có thể đến.

Hơn nữa, Giang Yến Ni cùng lắm là chỉ mắng cô vài câu đáng đời bởi lúc trước cô không chịu nghe lời bạn, tự mình nhảy vào cái hố sâu không lối thoát.

Thực ra phương thức này giờ đã thay đổi. Trước đây phụ nữ bỏ nhà ra đi là một chiêu buộc chồng phải đầu hàng, thế mà phụ nữ hiện đại áp dụng lại không thành. Trước tiên, phụ nữ hiện đại đều bốn ba ở thành phố khác, chẳng có nhà mẹ đẻ để mà nhờ cậy. Thứ hai, phụ nữ hiện đại đều biết chữ, hơn nữa trên người lại có chút tiền, chẳng thể chết đói hay chết rét được. Nếu đã chẳng có nguy hiểm gì về tính mạng, đàn ông đương nhiên có thể vui vẻ tận hưởng cái sự yên tĩnh đôi ba ngày, đợi khi nào chán cái sự yên tĩnh ấy rồi sẽ chạy đi tìm. Mà lúc này phụ nữ đã chờ đàn ông đến đón từ lâu lắm rồi.

Vì vậy ngày nay càng ngày càng ít phụ nữ bỏ nhà ra đi. Phương pháp mới của họ là đuổi đàn ông đi.

Điều này, gần như mọi phụ nữ trên thế gian đều làm được, trừ Đồng Du.

Vì vậy, Đồng Du đành phải vào nhà sách Tân Hoa, đưa tay vớ lấy một cuốn “Tuyển tập các món ăn Tứ Xuyên”, nghĩ đi nghĩ lại, tính toán cũng đã tính toán rồi, ấy vậy mà vẫn chẳng biết làm thế nào.

Đúng lúc ấy thì trời đổ mưa, hiệu sách càng lúc càng đông. Đồng Du ngoảnh đầu lại, tình cờ nhìn thấy một khuôn mặt mà cô gần như đã quên mất.

Là Tả Gia Thanh.

Tả Gia Thanh đã chiếm một vị trí tương đối quan trọng trong cuộc đời 28 năm trời của Đồng Du.

Anh ta là người đầu tiên dạy cho Đồng Du biết một chân lí, khiến cho cô hiểu rõ nếu không phải là gái trinh thì không đáng đồng tiền, là đáng bị ruồng bỏ hay vứt bỏ. Về sau tất cả những đau khổ mà Đồng Du phải chịu đựng nói theo cách của cô thì đều là nhờ ơn của Tả Gia Thanh.

Tả Gia Thanh thì có gì mà ghê gớm? Xuất thân trong gia đình nông dân, tốt nghiệp một trường đại học bình thường, quan hệ xã giao và khả năng kiếm tiền cũng bình thường. Nếu như Đồng Du không cãi nhau với Bác Đạt Vĩ, sau lần gặp gỡ tình cờ này với Tả Gia Thanh, cô có thể kiêu hãnh mà dẫn người chồng mới cưới của mình đến để cho cái gã đàn ông đã ruồng bỏ cô lúc ấy phải biết mặt.

Thế nhưng hiện giờ, cô chỉ có thể tìm cách né tránh.

Nhưng thật là bất hạnh, cô đã bị Tả Gia Thanh phát hiện. Tả Gia Thanh lớn tiếng gọi tên cô.

Tả Gia Thanh có hơi béo lên, nguyên nhân béo lên là anh ta đã lấy vợ, hơn nữa vợ anh ta lại là một người rất giàu có.

Tả Gia Thanh vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra Đồng Du. Anh ta rất nhiệt tình mời Đồng Du đi ăn tối.

Đồng Du trong người chỉ có 100 tệ, đây là tiền thức ăn cả tuần. Cũng may ngày cô cãi nhau với Bác Đạt Vĩ là thứ hai, vừa mới lấy được tiền thức ăn chứ nếu là vào chủ nhật thì trên người cô chẳng một xu dính túi.

Đồng Du nhanh chóng nhận lời, giờ cô đang rất đói.

Địa điểm mà Tả Gia Thanh mời cô đến ăn hôm nay là một nhà hàng sushi Nhật Bản, mỗi người trả 70 tệ là có thể tha hồ ăn những miếng sushi tươi ngon.

Tả Gia Thanh hình như đang sống rất sung túc, bởi vì anh ta chỉ ăn rau mà không ăn thịt. Còn nhớ trước đây anh ta chỉ thích ăn thịt, thế mà giờ anh ta nói anh ta bị mỡ máu cao, bởi vì ngày nào cũng phải tiệc tùng.

Tả Gia Thanh đột nhiên trở thành một gã đàn ông trung niên, anh ta chỉ mới 30 tuổi thôi mà. Nhưng điều khiến cho người ta cảm thấy đáng giận là anh ta lại là người đầu tiên thốt lên:

- Mới có mấy năm mà nhìn em già đi nhiều!

Đồng Du đã già sao? Cô thật sự không nghĩ như vậy.

Cũng may cô không phải là Giang Yến Ni, không vì câu nói này mà nhảy dựng lên. Cô chỉ vui đầu vào ăn, thế nhưng những miếng thịt sống này thật là khó nuốt.

Đúng lúc ấy, Tả Gia Thanh nói:

- Anh có thể nhận thấy là em sống không được tốt cho lắm!

Đồng Du chột khựng lại, cô nhìn thân hình của mình, trên người cô đang mặc chiếc áo khoác mỏng mà cô mới mua lúc kết hôn, kiểu dáng và đường may cũng không tồi, tóc cũng là mới làm lúc cưới. Cô lẩm bẩm nhẩm tính, cũng chỉ mới có hai, ba tháng thôi mà.

Làm sao Tả Gia Thanh có thể nhìn ra là cô sống không tốt chứ? Anh ta thật là ngông cuồng!

Sau đó cô mới kịp phản ứng lại, cho dù lúc này cô có ăn mặc cao quý, phong thái thanh tao thì Tả Gia Thanh vẫn có thể đoán ra cô sống không mấy sung sướng. Cái kết cục này mấy năm trước anh ta đã đoán ra. Anh ta nói:

- Đồng Du, anh xin lỗi em, anh biết chia tay với anh xong em sẽ càng khó khăn!

Ý của Tả Gia Thanh là, trên đời này, thằng đàn ông thích lấy gái trinh chẳng phải chỉ có mình anh ta. Bên cạnh việc xin Đồng Du lượng thứ anh ta cũng đã nhìn ra tương lai thê thảm của Đồng Du và cảm thấy thương tiếc thay cho số phận của cô.

Bọn họ không hề cho rằng lúc cởi quần áo của phụ nữ ra, bản thân bọn họ cần phải chịu trách nhiệm. Đàn ông có trách nhiệm tấn công, đàn bà có nhiệm vụ phòng thủ. Những người đàn ông thành công trong việc tấn công là anh hùng, những người đàn bà thất bại trong việc phòng thủ là loại thấp hèn. Thế nhưng sau cuộc tình với Tả Gia Thanh, Đồng Du bắt đầu “thủ”, thế nhưng những gã đàn ông đến với cô đều lần lượt ra đi. Chân lí cuộc đời đã thay đổi từ đây. Những gã đàn ông “bại trận” là liệt sĩ, những người đàn bà “chiến thắng” là quái vật.

Cũng may là Đồng Du đã hóa giải được nguy hiểm này, cô đã tìm được Bác Đạt Vĩ. Bác Đạt Vĩ không làm “liệt sĩ”, cô cũng chẳng cần phải trở thành quái vật. Bác Đạt Vĩ cho cô đầy đủ sự thông cảm và thời gian, mặc dù anh ta có rất nhiều tật xấu mà chính bản thân cô cũng không biết.

Đồng Du mở miệng, cô nhắc đến Bác Đạt Vĩ:

- Anh ấy đối xử với tôi rất tốt, anh ấy là một người tốt!

Tả Gia Thanh lúc này định mở miệng hỏi về cái màng mỏng ấy, anh ta mấy lần định nói nhưng lại thôi.

Nhưng anh ta đang hoài nghi. Đồng Du có thể cảm nhận được điều đó, do vậy, nổi thù hận trong lòng cô lúc này dâng tràn như sóng biển.

Đồng Du lúc này cảm thấy rất căm hận anh ta. Cô nghĩ anh ta dựa vào đâu mà nói đến chuyện này? Chẳng phải tất cả đàn ông đều tẻ nhạt như Tả Gia Thanh. Khắp thế giới có biết bao nhiêu vấn đề nóng hổi: khủng hoảng tiền tệ, vấn đề hạt nhân, nổ máy bay... ấy vậy mà anh ta chỉ quan tâm đến cái màng ấy thôi.

Tả Gia Thanh mới thực sự là một kẻ dê tiện, tiểu nhân!

Hôm nay nếu chẳng phải là Đồng Du một mực từ chối thì Tả Gia Thanh đã chẳng bỏ ý định tiễn cô về tận nhà. Sự nhượng bộ duy nhất mà cô dành cho anh ta là để lại số điện thoại của mình cho Tả Gia Thanh, sau đó đứng lặng người nhìn chiếc xe hơi màu bạc của anh ta lướt đi trong màn đêm.

Cô bước lên một chiếc xe buýt, cố ý ngồi lên xe đi ngược chiều về nhà. Đến trạm cuối cùng rồi mà cô vẫn chưa nghĩ ra phải làm thế nào, thế nên cô đành phải ngồi yên trên chiếc xe ấy về nhà.

Bác Đạt Vĩ đang ngồi trong phòng khách, tivi bật rất to, nhìn thấy Đồng Du bước vào, đôi mắt anh ta khẽ đảo qua nhìn cô.

Thực ra Bác Đạt Vĩ định nói rằng: một người phụ nữ dám bỏ nhà ra đi thì ít nhất cô ta cũng phải có từ ba người bạn thân trở lên ở trong thành phố này.

Thế nhưng Bác Đạt Vĩ là một kẻ kiêu ngạo, anh ta không muốn phải mở miệng trước, bởi vì Đồng Du là người sai trước.

Đồng Du có thể làm gì đây? Là đàn bà, cô cũng đâu có muốn bắt chuyện với Bác Đạt Vĩ trước, thế nên hai người cứ giữ nguyên cái thế giằng co ấy. Đồng Du cởi áo khoác ngoài, đi vào nhà vệ sinh tắm rửa, đánh răng rồi nhân tiện thu dọn đồ đạc tạp chí trên nắp bồn cầu và đóng tóc rụng trên nắp ống nước.

Đột nhiên bị trượt chân, va vào một cái giá gỗ, cũng may là tay bám được vào bồn cầu nên không bị ngã. Bao nhiêu nỗi ảm ức bỗng chốc ập đến, cô thẫn nhiên mượn cơ này bật khóc, ngồi bệt xuống nền nhà.

Bác Đạt Vĩ nghe thấy có tiếng động lớn liền chạy đến, nhìn thấy Đồng Du đang khóc lóc thảm thiết, quần áo còn chưa mặc xong, nửa thân trên chỉ mặc mỗi cái áo ngực.

Một người đàn bà chỉ mặc một chiếc áo ngực đang khóc lóc thảm thiết, cho dù cô ta có phạm phải sai lầm lớn thế nào đi nữa thì cũng nên được tha thứ.

Thế nên Bác Đạt Vĩ liền tha thứ cho Đồng Du. Anh ta lại gần bế Đồng Du lên, cô hơi vùng vẫy, cũng may là Bác Đạt Vĩ không quá ngốc nghếch, anh ta hiểu rõ hàm ý của sự vùng vẫy ấy, nên chẳng hề bận tâm đến.

Bác Đạt Vĩ bế Đồng Du vào phòng ngủ, miệng lẩm bẩm:

- Em càng ngày càng khiến người khác phải đau đầu!

Thân hình nóng ấm của Bác Đạt Vĩ đã xóa sạch những suy nghĩ vớ vẩn trong đầu Đồng Du. Thế nên tất cả mọi chuyện cô đều đã nghĩ thông suốt, hai cái tin nhắn chết tiệt ấy chắc chắn là của một cụ già mặt dày đang độ hồi xuân nào đó gửi đến.

Chỉ cần không có lần sau nữa là được.

Việc đầu tư mở rộng cửa hàng lẩu của Thẩm Anh Nam đã hoàn tất và thuận lợi khai trương. Họ tuyển thêm ba người phục vụ nữa, đều là nữ, khuôn mặt sáng sủa, chân tay nhanh nhẹn, lương tháng là 800 tệ, ngoài ra có thêm tiền thưởng. Tưởng Đại Bình không hài lòng lắm, anh ta nói:

- Bọn nhân viên anh thuê trước chỉ có 600 tệ!

- Thế nên anh mới không nói được chúng nó, ngày nào cũng phải gào ầm lên!

Rõ ràng Thẩm Anh Nam đã chiếm vị trí chủ chốt trong cửa hàng ăn này. Phong cách bài trí cũng theo ý của cô, phương châm kinh doanh cũng theo ý cô, đãi ngộ nhân viên cũng là do cô quyết định.

Cô tưởng rằng Tưởng Đại Bình sẽ không vui, thế nhưng cũng may là Tưởng Đại Bình chỉ nói vài câu về vấn đề tiền lương của nhân viên, ngoài ra tất cả những việc khác đều do Thẩm Anh Nam quyết định.

Thẩm Anh Nam có chút bất an khi đi làm, bởi vì Trịnh Tuyết Thành đột nhiên như kẻ ở thời kì “mãn dục”, lúc nào cũng thích xía xối cô.

Tất cả những chuyện này chẳng qua là vì anh ta không dám chọc vào Giang Yến Ni. Hai người họ hình như chấm dứt rồi, mỗi lần đi ngang mặt nhau mà chẳng nói lấy một câu, cũng chẳng buồn nhìn nhau lấy nửa cái.

Chiếc thuyền tình yêu của Giang Yến Ni đã bị đắm khiến cho Thẩm Anh Nam vô cùng tiếc nuối. Dù sao cô cũng hi vọng Giang Yến Ni có được một kết cục tốt đẹp.

Thẩm Anh Nam rất ngại mỗi khi phải đem những chuyện của Tưởng Đại Bình ra nhờ Giang Yến Ni tư vấn hộ, điều này chẳng khác gì việc chê bai bộ quần áo của mình chưa đủ độ đẹp để trước mắt một thằng ăn mày.

Thế nhưng trên thực tế, Thẩm Anh Nam rất cần được tâm sự.

Tưởng Đại Bình càng lúc càng không phù hợp với khẩu vị của cô, thật sự không chỉ là về vấn đề giao lưu.

Thực chất Tưởng Đại Bình là một gã đàn ông rất dịu dàng, thế nhưng không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy anh ta với cái bộ dạng ngờ nghệch đứng chờ mình ở bên dưới công ty, cô lại cảm thấy rất khó chịu? Đặc biệt là có một lần, nhìn thấy chồng của chị béo chờ chị ấy ở dưới công ty. Chồng chị béo làm trong ngành bán bảo hiểm, không phải là một nhân viên tầm thường, ngày ngày phải “rã bốt mép” thuyết phục người ta mua bảo hiểm mà đã leo lên chức vụ gì gì đó, nói tóm lại là rất giỏi giang. Xét cho đến cùng, chồng chị béo trước đây chỉ là một nhân viên bị sa thải của xưởng sửa chữa xe, nói về thứ bậc thì so với Tưởng Đại Bình, chẳng qua cũng chỉ là kẻ tám lạng, người nửa cân.

Thế nhưng xét về tính cách và phong thái thì chồng của chị béo rõ ràng là vinh quang hơn, có khí thế hơn và giống đàn ông hơn.

14. Chương 14

Lúc ấy Thẩm Anh Nam đã có một cảm giác thất bại ghê gớm. Cô nhìn chị béo, người lớn hơn mình hẳn 10 tuổi, nặng hơn mình hẳn 10 kilôgam, thế nhưng người đàn ông của người ta lại gấp mấy lần người đàn ông của mình; cuộc đời người ta sung sướng và vinh quang gấp mấy lần mình.

Những ám ức này Thẩm Anh Nam không thể nói ra miệng, biết nói với ai đây? Nói thế nào thì chẳng phải người đàn ông ấy là do chính cô chọn hay sao?

Cái suy nghĩ xin nghỉ việc cô đã nói với Tưởng Đại Bình rồi, anh ta đương nhiên gật đầu ủng hộ ngay. Tưởng Đại Bình e dè nói:

- Nghỉ việc xong em chuyển luôn đến nhà anh ở đi, chúng ta cùng nhau đi làm!

Đây đúng là một chủ ý hay. Đồ đạc của Thẩm Anh Nam cũng không nhiều lắm, quần áo với các đồ dùng hằng ngày chỉ đựng đầy một va li. Bởi vì cô đi thuê nhà, với lại tính cách cũng chẳng tiểu thư giống Giang Yến Ni nên cô chẳng bao giờ mua những thứ không cần thiết.

Đương nhiên cô cũng chẳng nuôi con vật gì cả, ví dụ như con mèo mà lúc đầu mới qua lại với Tưởng Đại Bình cô đã bịa ra.

Về sau chuyện con mèo ấy cũng biến mất khỏi cửa miệng của Thẩm Anh Nam, Tưởng Đại Bình cũng đã từng đến căn hộ nơi cô thuê, nhưng anh ta cũng biết điều không nhắc đến chuyện đó.

Nhưng nhắc đến chuyện ở chung, đây là một vấn đề hết sức nghiêm trọng, thậm chí còn nghiêm trọng hơn cả chuyện nghỉ việc. Kinh nghiệm 29 năm sống của Thẩm Anh Nam nhắc nhở bản thân cô phải thận trọng.

Chủ nhà đến đòi tiền thuê nhà theo quý, bà ta nói:

- Thật ngại quá, hiện giờ giá cả cái gì cũng tăng, vì vậy tiền nhà cũng phải tăng lên một chút!

Bà chủ nhà yêu cầu tăng tiền nhà, mỗi tháng tiền thuê nhà từ 1.000 tệ tăng lên 1.200 tệ. Thẩm Anh Nam ngoảnh đầu nhìn lại những bức tường đã tróc vôi nhăm nhở, cái trần nhà ngấm nước mỗi khi trời đổ mưa, đột nhiên cảm thấy như thể vừa gặp cướp.

Thẩm Anh Nam chuyển đến nhà của Tưởng Đại Bình. Cái nhà này trước khi có Thẩm Anh Nam dọn đến ở gần như chỉ là một căn nhà trống không, tức là ngoài cái giường và cái ti vi ra thì trong phòng chẳng còn thứ gì khác.

Lí do của Tưởng Đại Bình là, ngoài việc ngủ ra anh ta chẳng có thời gian ở nhà mấy, mua các đồ gia dụng khác cũng chẳng để làm gì.

Tưởng Đại Bình nói với Thẩm Anh Nam:

- Sau này căn nhà này giao cho em quản lí, em muốn nó ra làm sao thì nó sẽ ra như vậy!

Đối mặt với ánh mắt hào hứng của Tưởng Đại Bình, Thẩm Anh Nam càng cảm thấy mơ hồ. Căn phòng mà cô cần phải như thế nào đây? Cô chẳng muốn gì với cái nhà này, hơn nữa cô thật sự không có ý như vậy.

Cô nói với Tưởng Đại Bình:

- Em cũng giống anh, ngoài việc ngủ ra thì chẳng có thời gian ở nhà, không có gì thì thôi, sau này tính tiếp!

Nói đến đây đột nhiên Thẩm Anh Nam lại giật mình nhớ lại trước đây cô từng bảo Tề Cường mua rất nhiều đồ dùng, ví dụ như: máy lọc nước, điều hòa, máy tạo độ ẩm. Tề Cường liền đáp:

- Không có thì thôi, sau này tính tiếp!

Chỉ có những người không yêu nhau mới không có hứng thú với việc xây dựng, bài trí căn nhà của mình. Thật vậy!

Một nỗi chán chường lại lần nữa dâng lên trong lòng Thẩm Anh Nam. Cô nghĩ, bản thân mình đến bao giờ mới cam tâm tình nguyện chấp nhận người đàn ông này, đến bao giờ mới có suy nghĩ lấy anh ta?

Nếu như cả đời này cô không thể thuyết phục được bản thân, vậy thì lần này chẳng phải cô đang lãng phí thời gian hay sao?

Thế nhưng Thẩm Anh Nam hiện giờ không lãng phí thời gian thì biết làm gì nữa đây? Cửa hàng lẩu đã mở rộng rồi, làm ăn cũng có thể coi là khá thuận lợi, bản thân cô có thể lập nghiệp vẻ vang như vậy chẳng phải là nhờ quen biết Tưởng Đại Bình hay sao? Những chuyện qua cầu rút ván thế này bảo cô làm sao làm được? Dựa vào đâu mà làm ra những chuyện như vậy?

Thẩm Anh Nam thật sự bị những suy nghĩ của mình làm cho stress nặng nề. Vì vậy buổi tối, lúc Tưởng Đại Bình xán đến, luồn tay vào trong áo ngủ của cô, cô đã cố gắng rất nhiều mà không thể khiến cho người mình nóng lên được.

Không nóng cũng chẳng sao, Tưởng Đại Bình sẽ không thể phát hiện ra. Mà có phát hiện ra cũng không sao, vì anh ta chẳng bao giờ so đo. Tưởng Đại Bình giống hệt như một con trâu đang phát cuồng, nằm đè trên người cô, ra sức “cày bừa”. Nhìn cái bộ mặt của anh ta lúc này chẳng phải nói cũng biết sung sướng như được mùa.

Cái thể giới của anh ta đơn giản đến mức khiến cho Thẩm Anh Nam ghen tị.

Thẩm Anh Nam quyết định nghỉ việc.

Đơn xin nghỉ việc đã viết xong, Thẩm Anh Nam ngẫm nghĩ hồi lâu: “Nên nộp nhân lúc Trịnh Tuyết Thành đang rảnh rỗi hay nên nộp lúc anh ta bận tối mắt tối mũi nhỉ?”

Theo lí mà nói thì Trịnh Tuyết Thành chỉ là một giám đốc bộ phận, đơn xin nghỉ việc có thể trực tiếp đệ trình lên sếp tổng. Nhưng năm đó khi Thẩm Anh Nam vào công ty, cô chính là nhân tài được sếp tổng coi trọng, tưởng rằng cô sẽ là một tinh anh của công ty, nào ngờ cô phấn đấu mãi, phấn đấu mãi, cho đến khi

trở thành một phụ nữ trung niên mà vẫn mờ mịt trong đám đông. Giờ đệ đơn xin nghỉ việc lên sếp tổng, cô cứ thấy có chút ái ngại.

Tốt nhất vẫn là đưa đơn xin việc cho Trịnh Tuyết Thành. Đạo này anh ta hay vô duyên vô cớ nổi cáu, thế nên cô đương nhiên có thể thần nhiên trợn mắt lườm anh ta, dù sao thì chẳng phải anh ta với Giang Yến Ni đã chia tay rồi hay sao?

Thế nhưng Thẩm Anh Nam chẳng ngờ, cô vừa mới đến cửa văn phòng của Trịnh Tuyết Thành đã nghe thấy bên trong đang diễn một vở kịch “tình tay ba”.

Trịnh Tuyết Thành đang ở trong văn phòng, đối mặt với anh ta lúc này là hai người đàn bà. Một người là Giang Yến Ni, người kia là một phụ nữ ăn mặc rất sắc sỡ, trang điểm khá đậm.

Giang Yến Ni đến để đưa bản kế hoạch cho Trịnh Tuyết Thành, tình cờ nhìn thấy người đàn bà ấy. Còn về chuyện cô ta lên vào đây lúc nào, bằng phương thức gì thì Giang Yến Ni hoàn toàn không hay biết.

Cũng may là Giang Yến Ni kịp thời nhớ ra cô đã cắt đứt với Trịnh Tuyết Thành, kể từ lúc ấy giữa hai người chỉ còn là quan hệ đồng nghiệp, vì vậy cho dù Trịnh Tuyết Thành có dẫn tới mười người đàn bà đến văn phòng thì cũng chẳng liên quan gì đến cô.

Đúng vào lúc Giang Yến Ni vừa im lặng đưa tài liệu cho Trịnh Tuyết Thành, vừa tự trấn an mình phải bình thần thì người đàn bà kia đứng phắt dậy khỏi xô-pha, liếc mắt nhìn Giang Yến Ni. Chỉ liếc mắt thôi mà cô ta đã tự tin lao đến cho Giang Yến Ni một cái bạt tai.

Giang Yến Ni phản ứng kịp thời, né sang một bên, bàn tay cô ta đập vào vai Giang Yến Ni. Thế nhưng Giang Yến Ni lúc này vô cùng kinh ngạc, bên cạnh đó cô cũng ngầm nhận ra người đàn bà ấy là ai, sau đó cô nhanh chóng lấy lại khí sắc, lạnh lạnh gắt lên:

- Cô làm cái gì thế hả?

Trịnh Tuyết Thành vội vàng lao đến, giữ chặt lấy người đàn bà ấy lại.

Cô ta vùng vằng ra khỏi tay Trịnh Tuyết Thành, định lao đến tấn công Giang Yến Ni. Miệng cô ta còn không ngừng gào lên:

- Chính là mày, con tiện nhân, dám quyến rũ chồng tao! Anh còn dám bảo vệ nó nữa à?

Khẩu âm của cô ta như là người Triết Giang, giống khẩu âm của Trịnh Tuyết Thành.

Đúng lúc ấy thì Thẩm Anh Nam đi đến cửa văn phòng của Trịnh Tuyết Thành, nghe thấy vậy cô liền chẳng chút do dự đẩy cửa bước vào, kéo Giang Yến Ni đi thẳng ra ngoài.

Đây là vở kịch tồi tệ nhất và cũng là vở kịch mà người ta thích xem nhất.

Sau vụ âm ỉ ở công ty, mọi người bắt đầu xì xầm bàn tán. Giang Yến Ni xin nghỉ ba ngày, thế là việc xin nghỉ việc của Thẩm Anh Nam tạm thời chưa được phê duyệt, bởi vì hiện nay đang là thời gian bận rộn, nhân lực không đủ.

Trong thời buổi khủng hoảng tiền tệ, thế mà Giang Yến Ni dám xin nghỉ dài ngày rồi lại xin nghỉ tiếp, thế nên ai cũng nói rằng cô đúng là chán không muốn làm nữa rồi.

Giang Yến Ni đúng là có chút chán chẳng muốn làm nữa, nói một cách văn vẻ một chút thì hiện giờ tâm trạng cô đang rất hụt hẫng. Cho dù bạn có là sư tử thì vẫn có cáo lừa gạt bạn. Nếu như bạn là cừu non thì cáo sẽ ăn thịt bạn. Cô đã từng xem vở kịch Macbeth rồi, nhưng rốt cuộc cô là sư tử hay là cừu non? Thật sự cô không biết rõ.

Cô đã từng nghĩ thiên tình sử của Trịnh Tuyết Thành chắc chắn không trong sạch, nhưng cô thật sự không ngờ anh ta đã kết hôn.

Anh ta là dạng “kết hôn giấu” đang thịnh hành hiện nay. Vợ anh ta ở xa, thế nên những khi không cần nhắc đến thì anh ta hạn chế tối đa nhắc đến.

Thế nhưng Trịnh Tuyết Thành dựa vào đầu mà dám lời cô xuống nước? Anh ta thừa hiểu cô rất muốn lấy chồng.

Có phải tất cả đàn ông đều cho rằng chơi bởi với những người đàn bà lẳng lơ sẽ không phải chịu bất kì trách nhiệm gì? Dù gì cũng chẳng còn là gái trinh, bị ai “chơi bởi” cũng có sao đâu.

Nỗi căm hận trào dâng trong lòng, sự phẫn uất tựa như hàng nghìn hàng vạn cây kim chọc vào ruột gan cô. Sau đó, nỗi đau đớn sinh lí thực sự ập đến, từng cơn từng cơn, liên miên không dứt, khiến cho Giang Yến Ni vã mồ hôi.

Suy nghĩ duy nhất của cô lúc này là nghĩ cách trấn áp cơn đau đớn này xuống. Thế là Giang Yến Ni liền đứng dậy khỏi sàn nhà, lấy một chai rượu ở trong tủ ra, chẳng kịp lấy cốc mà đổ thẳng vào miệng, uống liền một hơi.

Chivas năm 1988, chẳng biết là của ai tặng, chắc là một trong số những gã đàn ông đã biến mất khỏi cuộc đời cô, một gã đàn ông cho rằng chơi bởi với cô một chút cũng chẳng sao.

Những loại rượu cao cấp hơn vẫn còn rất nhiều trong tủ của cô. Trịnh Tuyết Thành đã “xài đỡ” cho cô không ít, nhưng chưa bao giờ anh ta mua rượu đến để bù vào.

Giang Yến Ni lổ rồi, lổ to rồi!

Thế là Giang Yến Ni quyết định sẽ uống cạn chai Chivas này. Say rồi, điên rồi, loạn choạng rồi... như vậy mới không cảm thấy nhục nhã.

{STENT{

Không biết bao nhiêu lâu sau, bên ngoài có tiếng gõ cửa. Giang Yến Ni cho phép bộ não đã say sưa của mình phản ứng chậm chạp trong năm giây, không sao đoán ra được ai lại đến tìm cô giữa đêm hôm khuya khoắt thế này.

Mở cửa ra, bên ngoài là một gã đàn ông mặt trắng, bộ dạng lén lút lút lút, đưa mắt nhìn ngược nhìn xuôi.

Gã đàn ông đó vừa nhìn thấy Giang Yến Ni đã cười toe toét, chẳng để cô mời đã lao thẳng vào trong. Giang Yến Ni nhanh tay chặn anh ta lại theo bản năng:

- Anh là ai?

Gã đàn ông đó thò tay ra chụp lấy ngực cô, thản nhiên nắn bóp.

Giang Yến Ni giật mình thét lên, vội vàng gạt tay gã đàn ông kia ra. Lúc này đầu óc cô đã hơi tỉnh. Cô hiểu ra đây chính là một kẻ dâm tiện tìm đến căn phòng của hai ả gái điếm kia để mua vui nhưng gõ nhầm cửa.

Đáng lẽ ra cô nên đạp thẳng cái gã đàn ông ấy ra ngoài. Nhưng hắn ta lại nghĩ rằng tiếng thét của cô là tiếng gọi gọi tình, hơn nữa cô lại đang say xỉn, từ xa đã ngửi thấy mùi rượu rồi.

Người đàn ông ấy tiếp tục thô lỗ bóp ngực cô. Giang Yến Ni liền tránh sang một bên, hắn ta liền thản nhiên ôm chầm lấy cô.

Mùi thuốc lá phảng phất trên người gã đàn ông ấy xộc vào mũi Giang Yến Ni, khiến cho đầu óc cô mê muội, quay cuồng, lúc này cô giống như một con thỏ đã bị túm chặt tai, toàn thân chẳng còn chút sức lực nào nữa. Cô mệt rồi.

Cô định mặc kệ bản thân mình say sưa trong lòng gã đàn ông xa lạ và bẩn thỉu kia. Dù sao có là thằng đàn ông nào cũng chẳng phải là thứ gì tốt đẹp.

Gần như đã chuẩn bị làm như vậy rồi, gã đàn ông xoay người cô lại, như đang kiểm tra đôi cánh đã bị gãy của một con chim. Đúng lúc ấy thì cô nhìn thấy cái mũi khổng lồ của hắn ta. Đột nhiên đầu óc cô hoàn toàn tỉnh táo trở lại.

Âm lượng do Giang Yến Ni tạo ra đủ lớn để có thể được ghi vào kỉ lục Guinness. Hai ả gái điếm ở nhà bên nghe thấy, hàng xóm ở cả tòa chung cư này đều nghe thấy, bảo vệ ở dưới nhà cũng nghe thấy.

Trước khi cái gã đàn ông xui xẻo kia bị 110 dẫn đi, Giang Yến Ni đã quả quyết gọi điện cho đường dây nóng của đài truyền hình, những tòa báo... những cơ quan từ trước đến giờ luôn “quan tâm” đến đời sống nhân dân lập tức tìm đến. Trước máy quay, Giang Yến Ni nồng nặc mùi rượu, phẫn nộ, gay gắt tố cáo nghề “đặc biệt” của hai ả gái điếm nhà bên cùng với những phiền toái và mối nguy hiểm do bọn họ đem lại.

Đây đúng là một tin tức mà mọi người đều hào hứng đón xem, vì vậy đài truyền hình và phóng viên báo chí hào hứng nhập cuộc, hàng xóm láng giềng đều chủ động đứng về phía Giang Yến Ni. Hôm nay Giang Yến Ni đã lấy hết dũng khí của mình gay gắt, chẳng chút nể nang, lên án hai ả gái điếm gây ảnh hưởng đến trật tự trị an và xã hội kia.

Thực ra hai ả gái điếm kia mỗi khi gặp Giang Yến Ni đều cúi đầu đi lướt qua, tránh gây chuyện với người khác.

Có lần Giang Yến Ni nhìn thấy một ả đứng ở hành lang hút thuốc, một chân đi dép, một chân không. Rõ ràng là ả ta đã bị đuổi ra ngoài vì một lí do nào đó mà Giang Yến Ni không biết. Lúc Giang Yến Ni phát hiện ra ả ta đứng đó hút thuốc đã là 12 giờ đêm. Tiếng bước chân của Giang Yến Ni đã làm ả kinh động, ả vừa hút thuốc vừa ngoảnh đầu lại liếc Giang Yến Ni.

Ánh mắt ấy yếu đuối tới mức khiến cho người khác phải thương cảm, khiến cho người ta nhớ tới hình ảnh của một cô bé vì không đạt điểm 10 nên bị bố mẹ nhốt ở trong nhà.

Những ả đàn bà này thật đáng sợ, trên đời này phải có ít nhất 1/3 số đàn ông đã bị các ả quyến rũ.

Vì vậy Giang Yến Ni phải thừa nhận rằng một phần mục đích của cô khi tố cáo hai ả gái điếm này là phát tiết nỗi uất ức của mình ra ngoài.

Bởi vì cô cần phải trút giận, cô gần như sắp nổ tung vì bức xúc.

Tối hôm Giang Yến Ni lên ti vi, cô nhận được không dưới hai mươi cú điện thoại.

Từ những người đã lâu không gặp cho đến những đồng nghiệp, bạn bè vừa mới gặp ngày hôm qua liên tục gọi điện đến tỏ vẻ quan tâm. Trong số đó đương nhiên có cả Trịnh Tuyết Thành và Chu Tiểu Hổ, hai gã đàn ông giờ đã nằm trong danh sách đen của cô.

Cô nhận được điện thoại của Chu Tiểu Hổ trước. Chu Tiểu Hổ đã trở lại rồi, đã đi làm lại bình thường, đã khôi phục mối quan hệ sống chung với Phùng Hán Trân, thế nhưng vẫn chưa khôi phục tình bạn với Giang Yến Ni.

15. Chương 15

Bởi vì Giang Yến Ni hoàn toàn không chịu nói chuyện với Chu Tiểu Hổ ở trên mạng, điện thoại cũng không nghe. Vì vậy lần này Chu Tiểu Hổ phải đổi số để gọi cho cô. Giang Yến Ni vừa nhấc máy, Chu Tiểu Hổ đã tỏ vẻ khen ngợi:

- Nhìn em trên ti vi thật sự rất xinh đẹp!

Giang Yến Ni lạnh lùng nói:

- Cảm ơn!

Chu Tiểu Hổ tiếp lời:

- Em có rảnh không? Ngày mai ra ngoài nói chuyện đi!

Giang Yến Ni vẫn lạnh lùng nói:

- Không rảnh!

Chu Tiểu Hổ ngập ngừng một lát nhưng vẫn chưa chịu từ bỏ:

- Từ trước đến giờ anh không biết hóa ra em lại xinh đẹp như vậy!

Đầu óc của Chu Tiểu Hồ chắc chắn có vấn đề rồi. Chắc chắn cả đời này anh ta chỉ biết làm những chuyện ngu xuẩn kiểu như nịnh nọt lấy lòng người khác.

Giang Yến Ni quả nhiên nổi cơn tam bành, cô gắt lên:

- Có gì mau nói đi, không có gì tôi ngắt máy đây!

Chu Tiểu Hồ ở đầu dây bên kia cười hi hi nói:

- Thôi được rồi, cuối cùng thì em cũng chịu nói một câu nhiều hơn hai chữ rồi!

Lúc Trịnh Tuyết Thành gọi điện đến, Giang Yến Ni dán mắt nhìn vào màn hình điện thoại, chần chừ hồi lâu rồi mới nhắc máy.

Trịnh Tuyết Thành nói:

- Em chắc là sợ lắm nhỉ?

Giang Yến Ni không đáp mà hỏi vặn:

- Anh có chuyện gì không?

Trịnh Tuyết Thành nói:

- Anh xin lỗi!

Giang Yến Ni lại muốn chửi bới rồi, nhưng lần này cô biết kiềm chế bản thân.

Cái “xin lỗi” của Trịnh Tuyết Thành có ý gì? Giang Yến Ni rất hiểu. Thứ duy nhất cô không hiểu là sao Trịnh Tuyết Thành có thể thản nhiên và mặt dày nói lời xin lỗi như vậy.

Giọng Trịnh Tuyết Thành như lạc đi:

- Anh đã lấy vợ rồi, nhưng anh thực sự không có tình cảm với cô ta, cho dù em có tin hay không...

Giang Yến Ni lúc này bỗng cười thành tiếng, tất cả những gã đàn ông ngoại tình đều là bởi vì bị vợ mình bức hại, ngoại tình là chuyện bất đắc dĩ. Thế nhưng nếu như bạn cố vũ anh ta hãy dừng cảm nháy ra khỏi cái hố lửa ấy, tìm đến một cuộc sống mới thì điều đó chắc chắn là không thể. Bởi vì nhà cửa phải làm thế nào? Xe phải làm thế nào? Tiền tiết kiệm phải tính sao?

Thế nhưng Trịnh Tuyết Thành lại nói anh ta muốn làm như vậy.

Trịnh Tuyết Thành nói:

- Sớm muộn gì anh cũng sẽ li hôn với cô ta. Trước đây sở dĩ không hứa hẹn với em chính là vì vấn đề này vẫn chưa được giải quyết, anh thấy rất có lỗi với em. Bây giờ dù sao em cũng biết rồi, anh cũng trút được gánh nặng tâm lý. Yến Ni, em có thể đợi anh không?

Giang Yến Ni ngồi thẳng dậy trên xô-pha trong vô thức, cô suy nghĩ mất nửa phút, lúc Trịnh Tuyết Thành tưởng rằng cô đã cúp máy thì Giang Yến Ni buột miệng nói ra hai từ:

- Không được.

Cuối cùng thì Thẩm Anh Nam cũng xin nghỉ việc thành công, bởi vì cô bị thương.

Tối qua, cô đã đánh nhau với người ta ở cửa hàng lẩu, đối phương gồm có năm người, toàn là những gã đàn ông cao to, vạm vỡ, đã gọi hết hơn 300 tệ tiền thức ăn, ăn hết sạch thế mà còn mồm năm miệng mười nói trong nồi có gián, một mực không chịu trả tiền, còn đòi bọn họ phải bồi thường.

Đây là mảnh khốc của bọn ăn quỵt, mục đích của bọn chúng chỉ là muốn ăn mà không muốn trả tiền. Thẩm Anh Nam đương nhiên không chịu, cô xắn tay áo lên cãi nhau với bọn họ. Tưởng Đại Bình ra sức kéo tay cô lại, bảo cô có gì từ từ nói.

Còn có gì mà từ từ nói nữa chứ? Thẩm Anh Nam vô cùng tức giận, tức tới mức muốn ăn sống nuốt tươi đám thực khách kia, cũng tức cả Tưởng Đại Bình. Chuyện này mà xảy ra lúc trước, chắc chắn Tưởng Đại Bình sẽ nhượng bộ, hạ giọng xin lỗi và bồi thường cho chúng, sau đó để cho bọn chúng ngạo nghễ đi ra khỏi quán. Tôn chỉ trong chuyện buôn bán của Tưởng Đại Bình là: thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nhưng giờ thì tôn chỉ này đã bị thay đổi, giờ cửa hàng này do Thẩm Anh Nam nắm quyền, cô quyết không nhịn nổi uất ức này. Thế nên nói mãi, nói mãi, bọn họ bắt đầu động thủ. Thẩm Anh Nam là người gây rối trước, cô bắt cần chỉ tay vào mặt một gã đàn ông trong số đó, hấn ta tức tối đẩy cô một cái khiến cô ngã lăn ra một cái bàn phía sau, khiến cho đồng bát đĩa, cốc chén của khách ăn xong vẫn chưa kịp thu dọn bị rơi xuống đất và vỡ tan tành, phát ra những âm thanh chói tai.

Không khí đánh nhau được khơi dậy bởi chính tiếng động chói tai này. Mấy gã đàn ông đối phương bẻ khúc tay răng rắc chờ Thẩm Anh Nam lao đến. Lưng Thẩm Anh Nam va vào cái cạnh bàn sắc nhọn đau đến chảy nước mắt, nhưng cô vẫn lao về phía mấy gã khốn kiếp kia, còn tiện tay cầm lấy một cái ghế.

Đúng lúc ấy Tưởng Đại Bình đưa tay ra kéo cô lại, cướp lấy cái ghế. Tưởng Đại Bình còn định quay ra hạ giọng nói vài câu với mấy gã thực khách bặm trợn kia nhưng chưa kịp nói gì thì đối phương đã túm lấy Tưởng Đại Bình, đâm đá túi bụi vào người anh ta.

Hôm qua cửa hàng của Tưởng Đại Bình phải gánh chịu tổn thất lớn. Mấy gã còn đồ đó đập phá rất nhiều bàn ghế, dọa nạt khiến cho thực khách ở bốn bàn ăn vẫn chưa trả tiền đã sợ hãi bỏ chạy, dùng ghế đập rách trán Tưởng Đại Bình, còn đẩy Thẩm Anh Nam ngã tẹo chân.

Thẩm Anh Nam rất đau lòng. Đau lòng vì bị tổn thất tiền bạc, vì bị tẹo chân, vì gặp đúng phải một gã đàn ông vô dụng, chẳng được việc gì càng khiến cô đau lòng hơn.

Tưởng Đại Bình không hề hay biết bản thân mình đã làm tổn thương Thẩm Anh Nam. Đầu anh ta bị quần đây bâng, ấy vậy mà vẫn còn định lớn tiếng giáo huấn Thẩm Anh Nam lúc này đã phải đi tập tễnh.

Tưởng Đại Bình nói:

- Làm ăn phải hiền hòa mới mong phát tài, chẳng nhẽ cô không hiểu cái chân lí này? Nếu như không phải tôi kéo cô lại thì bọn chúng đã đánh chết cô rồi, đám người ấy thật là hung tợn!

Thẩm Anh Nam ngồi bên mép giường, mắt chớp chớp nhìn xuống cái băng quần ở chân mình. Cô cứ nhìn chăm chăm vào đó mà không đáp lời. Sau đó, Tưởng Đại Bình đã làm sai một chuyện. Anh ta tưởng rằng Thẩm Anh Nam không nghe thấy lời mình nói, bèn đưa tay ra lay lay vai cô:

- Tôi nói cô có nghe thấy không hả?

Lúc này Thẩm Anh Nam đã nổi tung thật sự, cô giống như một con gà mái bị kẻ nào đó ăn trộm mất trứng, gào lên với Tưởng Đại Bình:

- Đồ vô dụng! Anh còn mặt mũi nào mà lên tiếng giáo huấn tôi? Ngay cả một người đàn bà mà anh cũng chẳng thể bảo vệ được, anh dựa vào cái gì mà giáo huấn tôi? Làm ăn như thế chẳng trách bao nhiêu năm nay chỉ có được tám bàn! Tôi đúng là mù mới vợ phải anh. Có chột một mắt vợ đại một người, cho dù có là một gã đàn ông tầm thường thì cũng không đến nỗi khiến tôi phải chịu nhục trước đám khốn kiếp ấy!

Tưởng Đại Bình kinh ngạc nhìn Thẩm Anh Nam. Bởi vì kinh ngạc nên mặt anh ta chột biến sắc, định mở miệng nói gì nhưng không sao nói ra lời. Có lẽ là bởi vì từ trước đến giờ anh ta chưa bao giờ nhìn thấy Thẩm Anh Nam nổi điên lên như vậy, trông hăng máu chẳng khác gì một con gà chọi.

Thẩm Anh Nam tưởng rằng Tưởng Đại Bình sẽ cãi nhau với cô, vừa hay cô đang muốn cãi nhau một trận tới bởi, dù sao trong lòng cũng đang điên sẵn rồi, “nham thạch” nóng chảy đang cuộn trào trong người cô, chỉ chờ trào ra cuốn phăng tất cả, nếu không cãi nhau chắc cô sẽ điên lên mất. Thế nhưng Tưởng Đại Bình lại đứng đực mặt ở đây, chẳng thốt lên lời nào, miệng cứ há ra rồi lại ngậm lại, sắc mặt tím ngắt. Tưởng Đại Bình cứ im lìm để mặc cho Thẩm Anh Nam chửi mắng mất nửa phút, sau đó mới ừ ừ bỏ đi như một võ sinh vừa bị hạ gục trên võ đài.

Thẩm Anh Nam chờ cho đến khi có tiếng đóng cửa vang lên mới chịu im miệng. Cô ngậy người nghĩ ngợi hồi lâu rồi nhào lên giường bật khóc nức nở.

Nếu như khóc lóc có ích thì cần gì đến cảnh sát?

Câu nói này được cải biên từ câu “danh ngôn” của Go Jun Pyo[1]. Ít nhất thì nó có thể khiến cho Thẩm Anh Nam kìm nén nỗi đau thương trong lòng. Bởi vì hiện giờ cô còn rất nhiều vấn đề hiện thực phải giải quyết.

[1] Một nhân vật trong bộ phim Hàn Quốc Boys over flowers.

Cô muốn chia tay với Tưởng Đại Bình.

Nhưng đừng hòng bảo Thẩm Anh Nam liệt kê ra được chuyện không nên không phải của Tưởng Đại Bình, bởi vì những nhược điểm này thực ra chỉ có tính tương đối, nếu đổi lại là người phụ nữ khác có lẽ đó lại là ưu điểm.

Ví dụ như: nhu nhược, cũng có thể nói đó là sự điềm đạm; ví dụ như: nhạt nhẽo, cũng có thể nói đó là đơn thuần... Thẩm Anh Nam đã rất lâu rồi không được yêu một người đàn ông từng trải và thú vị, trước đây với Tề Cường cũng giống như bao người khác: dắt tay, ôm hôn, lên giường. Điều lãng mạn duy nhất có lẽ chính là việc hai người trao đổi điều bí mật lớn lao của cuộc đời mình với đối phương.

Vẫn là mối tình với người bạn trai đầu đời là cuồng nhiệt hơn cả. Đó là người đàn ông tự bọc mình vào trong cái hộp để làm quà tặng cho cô. Trước đây xem bộ phim Tân dòng sông li biệt, cô đã thấy nhân vật Hà Thư Hoàn chui ra từ trong một cái hộp quà rất to, Y Bình vui sướng đến bật khóc.

Có lẽ virus lãng mạn đã xâm nhập vào con người cô qua con đường này, ẩn nấp trong người cô không phát bệnh chỉ bởi vì cô đã kết hôn với Tề Cường, bị những chuyện dưa cà mắm muối làm cho u mê đầu óc. Sau khi li hôn, không phải cô chưa từng ảo tưởng, thế nhưng liên tiếp hết lần này đến lần khác cô đều thất vọng, cuối cùng vẫn là Tưởng Đại Bình là tạm được.

Cứ thỏa hiệp như vậy sao? Cứ thỏa hiệp thế này thì có gì không tốt? Nếu như cô vẫn tiếp tục giữ tấm lòng biết ơn thì ngày tháng có lẽ sẽ cứ thế mà qua đi trong êm đẹp, thậm chí còn khiến ột mỹ nhân như Giang Yến Ni phải trầm trồ ngưỡng mộ.

Thẩm Anh Nam cô vốn dĩ chẳng phải là một người nổi trội hơn người. Từ nhỏ cô chỉ biết học hành chăm chỉ, thi đỗ vào một trường đại học nổi tiếng, thế nhưng vì cái gu thẩm mỹ tồi tệ và tính tình thẳng như ruột ngựa khiến cho cô cho dù có rèn giũa thế nào cũng chẳng thể trở thành một anh tài của công ty. Sau khi kết hôn, làm hết cách rồi mà cô cũng chẳng hàng phục được một gã đàn ông xấu xa và nhẫn tâm. Chỉ duy nhất trong chuyện buôn bán là cô đột nhiên phát hiện ra mình có cái tài trời phú cho.

Cô đi học mất 16 năm trời, cô phấn đấu mấy năm liền trong công việc, tất cả những chuyện này gộp lại đều không cảm thấy thỏa mãn và thành công như một tháng làm bà chủ.

Mà tất cả những thứ này cô có được đều là nhờ quen Tưởng Đại Bình.

Thế nhưng cái gã Tưởng Đại Bình này, anh ta khiến cho cô vô cùng chán ngán.

Vì vậy hôm nay Thẩm Anh Nam quyết định đến tìm Giang Yến Ni, cô vẫn muốn nghe ý kiến của Giang Yến Ni. Lần này Thẩm Anh Nam chẳng còn tâm trí nào mà để ý đến việc Giang Yến Ni đang thất tình lại vừa mới gặp phải một mớ phiền phức từ vợ của Trịnh Tuyết Thành cùng với hai ả gái điếm hàng xóm.

Điện thoại của Giang Yến Ni tắt máy. Mà Thẩm Anh Nam của hiện tại đang sốt ruột tìm kiếm một quân sư không thể nào chờ đợi được nữa. Cô gọi thẳng đến máy bàn nhà Giang Yến Ni.

Tuy nhiên, Thẩm Anh Nam vẫn không thể nhờ Giang Yến Ni làm quân sư, bởi vì lúc đi lên cầu thang nhà Giang Yến Ni, Thẩm Anh Nam ngẩng đầu lên nhìn, thấy Giang Yến Ni đang tình tứ trong vòng tay của một gã đàn ông.

Gã đàn ông đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Trịnh Tuyết Thành.

Tại sao Giang Yến Ni lại tình tứ trong vòng tay của Trịnh Tuyết Thành chứ? Chẳng phải anh ta đã bị liệt vào danh sách đen của cô rồi hay sao?

Vì vậy lời nói của đàn bà thật không đáng tin, bọn họ chỉ biết nói một đằng, làm một nẻo.

Hôm ấy Trịnh Tuyết Thành đã hỏi Giang Yến Ni một câu hỏi hết sức ngu xuẩn:

- Em có thể đợi anh được không?

Giang Yến Ni nhớ là mình đã trả lời anh ta bằng một câu trả lời không hề ngu xuẩn:

- Không thể.

Quả thật là không thể. Trịnh Tuyết Thành dựa vào cái gì mà bảo cô làm như vậy? Đàn ông trở nên “hot” như vậy từ lúc nào vậy? Có một người ở nhà chờ đợi anh ta, bên ngoài cũng có một người chờ đợi anh ta.

Sau khi cúp điện thoại, nỗi uất hận trong lòng Giang Yến Ni dường như càng bùng lên dữ dội. Cô hận thấu xương Trịnh Tuyết Thành. Vốn dĩ định chấm dứt ở đó, thế mà anh ta lại đi chọc giận cô đúng lúc cô vừa mới bình tĩnh lại được, chẳng nhẽ anh ta không biết không nên chọc giận một người đàn bà cô độc hay sao?

Đặc biệt là, những nồng nàn và thân mật mà anh ta từng dành cho cô hiện giờ đã biến thành một con quỷ ẩn nấp trong bóng đêm, chỉ chực nhảy ra cào xé cô, bóp chết cô. Thật là đáng căm hận!

Để trút bỏ nỗi căm hận này, Giang Yến Ni quyết định sẽ đi xả stress.

Cô muốn mua thêm ình hai chiếc váy, hai đôi giày, một cái mũ, một cái túi. Cô phải tiêu sạch sành sanh tiền lương của hai tháng này.

Cô đến một bách hóa rất sang trọng. Bách hóa này vào mỗi dịp Quốc khánh còn đóng cửa, chỉ cho những khách hàng có thẻ vip vào mua sắm, vô cùng cao ngạo.

Lúc chọn túi, suýt chút nữa thì Giang Yến Ni đã cãi nhau với nhân viên bán hàng. Bởi vì đó là một quầy bán túi hàng hiệu. Giang Yến Ni đã có đến hai cái túi của nhãn hiệu này rồi, cả hai chiếc túi ấy đều được mua ở Hồng Kông, mua ở trong nội địa thì đắt hơn. Mà thái độ phục vụ của nhân viên bán hàng vô cùng kì quái, lúc nào cũng tưởng rằng mình bán đồ hiệu nên cũng là người cao quý, tự cho rằng mình cao quý hơn những nhân viên bán hàng ở quầy khác, thậm chí khách hàng còn không cao quý bằng mình.

Về sau Giang Yến Ni đọc được một bài viết ở trên mạng: Cửa hàng này luôn có ý thức dạy bảo nhân viên bán hàng phải “kiêu” khi tiếp khách hàng, bởi vì họ cho rằng làm như vậy có thể chứng minh được sự cao quý của sản phẩm.

Cho dù nói thế nào thì hôm đó Giang Yến Ni cũng gặp phải kiểu đối đãi “kiêu ngạo” ấy. Cô cầm chiếc túi lên, đang định mở ra xem thì cái túi đã bị nhân viên bán hàng giật lại:

- Thưa cô, kiểu này năm nay có hạn, nếu như không mua thì chớ có động vào!

Giang Yến Ni tức điên lên, bởi vì đây là lần đầu tiên cô bị đối xử như vậy nên nhất thời cô chưa biết lớn tiếng cãi nhau với nhân viên bán hàng hay giả bộ hiền thực nuốt cục tức to đùng ấy vào bụng.

16. Chương 16

Đúng lúc ấy thì từ phía sau lưng cô có một cánh tay đưa ra, cánh tay ấy lướt qua người cô, giật cái túi từ tay nhân viên phục vụ kia lại. Giang Yến Ni ngoảnh đầu lại, kinh ngạc há hốc mồm. Hóa ra là Trịnh Tuyết Thành.

Trịnh Tuyết Thành nhìn Giang Yến Ni rồi lạnh lùng nói với nhân viên bán hàng:

- Chúng tôi mua cái túi này, cô hãy viết hóa đơn đi!

Khuôn mặt cau có của cô bán hàng nhanh chóng trở nên rạng rỡ như hoa, vội vàng xoay người đi vào viết hóa đơn.

Giang Yến Ni vênh mặt nói với Trịnh Tuyết Thành:

- Tôi không cần, anh gọi cô ta lại đi!

Trịnh Tuyết Thành nói:

- Anh tặng em!

Giang Yến Ni nghiêm nghị nhìn anh ta:

- Anh dám trả tiền thì tôi cũng dám ném cái túi ấy vào sọt rác. Tôi nói được là làm được!

Trịnh Tuyết Thành nhìn cô chăm chăm, hồi lâu sau mới gật đầu:

- Được!

Cô bán hàng đã viết xong hóa đơn, cung kính đưa cho Trịnh Tuyết Thành.

Trịnh Tuyết Thành đón lấy tấm hóa đơn, liếc qua rồi giơ lên cao, xé tờ hóa đơn làm đôi, rồi làm tư... cho đến khi nó vụn ra trước mặt cô ta.

Trịnh Tuyết Thành hất tung những mảnh giấy vụn ấy ra, nói:

- Tôi không mua cái túi này nữa, các cô có định báo cảnh sát đến bắt tôi không? Hả? Có dám không?

Nhìn sắc mặt của Trịnh Tuyết Thành lúc này cùng với tờ hóa đơn bị xé nát, cô nhân viên kia sợ xanh mặt, mặc dù tức nhưng không dám nói năng gì, chỉ biết giương mắt nhìn Trịnh Tuyết Thành kéo Giang Yến Ni ra khỏi cửa hàng.

Vừa ra khỏi cửa hàng ấy, Giang Yến Ni đã giật tay ra khỏi tay Trịnh Tuyết Thành, vội vàng chạy đến bên đường bắt một chiếc taxi. Cô không muốn ngồi lên xe của anh ta, không muốn nhìn thấy khuôn mặt anh ta, không muốn nghe anh ta nói.

Nhưng mà... nhưng mà... tâm trạng của Giang Yến Ni thực sự rất sáng khoái! Cứ nhớ đến cái khuôn mặt đáng ghét của nhân viên bán hàng kia là cô lại không nhịn được cười.

Hết cười lại thấy hận, Trịnh Tuyết Thành đúng là âm hồn không tan cứ bám riết lấy cô không tha.

Giang Yến Ni đã đoán đúng.

Ngày hôm sau, lúc Giang Yến Ni ra khỏi cửa, quả nhiên Trịnh Tuyết Thành đã đứng chờ cô ở ngoài hành lang rồi. Cái hành lang tối đen do cái bóng đèn bị hỏng phủ lên người Trịnh Tuyết Thành một không khí nặng nề, trông anh ta giống hệt như một con ma trong phim kinh dị.

Hôm nay cô đi siêu thị, vì vậy ăn mặc khá xoàng xĩnh, đội mũ đen và đi giày thể thao. Nhìn thấy Trịnh Tuyết Thành, cô vô cùng kinh ngạc, cúi đầu nhìn xuống bộ quần áo của mình theo bản năng. Sau đó cô mới phát hiện ra mình đâu cần lo lắng đến chuyện đó, bởi vì Trịnh Tuyết Thành đã không còn cái vẻ oai phong như lúc ở cửa hàng túi hôm ấy nữa, bộ dạng của anh ta hôm nay ít nhất cũng tầm thường hơn còn cả trăm lần.

Giang Yến Ni đã chuẩn bị sẵn sàng về tâm lí, cô thậm chí còn chẳng buồn nhìn con người này lấy một cái.

Thế nhưng đột nhiên cái bóng đèn hỏng lại nhấp nháy hai cái, sau đó bật sáng một cách rất vô duyên.

Thế là Giang Yến Ni nhìn thấy rõ những vết cào cấu ở trên cổ và trên mặt Trịnh Tuyết Thành.

Giang Yến Ni giật mình kinh ngạc. Lúc này Trịnh Tuyết Thành mới mở miệng:

- Anh chỉ là con hổ giấy, còn người ta là hổ thật. Nếu như không phải chạy nhanh thì anh đã bị đem hấp chín để ăn rồi!

Trịnh Tuyết Thành bước hai bước lại gần Giang Yến Ni, xác định cô không có ý định bỏ chạy, anh ta mới chậm chậm đưa tay ra, nắm lấy cánh tay cô.

Anh ta cứ nắm tay cô như vậy, không hề tiến đến ôm cô, cũng không hề cầu xin cô tha thứ. Nhưng nhìn cái bộ dạng tội nghiệp của Trịnh Tuyết Thành giống hệt như một đứa trẻ con bị cướp mất đồ chơi, Giang Yến Ni chỉ biết thở dài.

Sau đó Trịnh Tuyết Thành mới ôm lấy Giang Yến Ni. Đương nhiên khi Giang Yến Ni phát hiện ra mình đã nằm gọn trong vòng tay của Trịnh Tuyết Thành thì cô mới biết bộ xương suốt một thời gian cứng đờ ra của mình giờ đã mềm nhũn, mềm tới mức như muốn tan chảy.

Cô thật sự cảm hận bản thân, rõ ràng đây chỉ là khổ nhục kế của gã đàn ông này, nói không chừng những vết cào ấy là tác phẩm của chính anh ta, ấy thế mà cô chẳng muốn truy hỏi cho rõ ràng.

“Đấy, những kẻ dễ tiện thường cầu hòa bằng cách như vậy đấy! Vốn dĩ không muốn thế nhưng có những chuyện chẳng thể điều khiển nổi mình”, Giang Yến Ni nghĩ bụng.

Cũng có cảm giác không điều khiển nổi mình không chỉ có Giang Yến Ni mà còn cả Đồng Du.

Đồng Du nóng lòng muốn có con. Thế nhưng trước khi lấy chồng, kinh nguyệt của cô chẳng bao giờ đều đặn, ấy vậy mà sau khi lấy chồng, kinh nguyệt của cô lại đều như rót nước, chuyện này khiến Đồng Du vô cùng buồn phiền.

Bác Đạt Vĩ nói:

- Ai bảo em trước khi cưới cứ làm bộ làm tịch, giả vờ thanh cao làm gì, rõ ràng là ngần ấy tuổi đầu rồi, sắp chín nẫu đến nơi rồi mà còn không cho anh động vào, vì vậy nội tiết rối loạn. Giờ âm dương điều hòa, đương nhiên là phải đều rồi!

Những điều Bác Đạt Vĩ nói khiến cho Đồng Du vừa tức vừa buồn cười. Cô không hiểu sao việc giữ mình trước hôn nhân của mình trong mắt Bác Đạt Vĩ lại trở thành “làm bộ thanh cao”. Nếu như không phải cô làm bộ thanh cao thì bây giờ có hậu quả thế nào còn chưa biết được.

Cũng may là Bác Đạt Vĩ chỉ nói miệng thế thôi chứ anh ta chẳng phải là phường lưu manh, chưa bao giờ anh ta cho rằng cô là quái vật khi không cho anh động vào người trước khi lấy nhau và vẫn cưới cô, vì vậy Đồng Du không tính toán với anh ta làm gì.

Cô bắt đầu âm thầm đến bệnh viện kiểm tra, bởi vì đột nhiên cô lại thấy sợ mình có thể sẽ vô sinh.

Thế nhưng hôm nay Đồng Du xin nghỉ làm, định đến bệnh viện kiểm tra lại không thành. Bởi vì cô bác sĩ ấy ân cần nói với cô rằng những chuyện như thế này nên kiểm tra đàn ông trước. Kiểm tra đàn ông thì đơn giản hơn nhiều, chi phí cũng rẻ hơn. Phải xác định là phía chồng không có vấn đề gì mới kiểm tra người vợ. Phụ nữ làm kiểm tra phụ khoa về vấn đề này khó mà tránh khỏi bị thương, khá là đau đớn.

Lần này thì Đồng Du phiền não thật rồi. Muốn bảo Bác Đạt Vĩ đến đây kiểm tra chẳng khác nào giết anh ta cho xong.

Thế là cô đành tạm thời từ bỏ, chỉ hi vọng tháng sau, à không, tháng này có thể mang thai.

Ra khỏi bệnh viện, đi ngang qua cửa hàng quần áo trẻ em, Đồng Du lại không tự chủ được mình, liếc mắt nhìn vào bên trong, thậm chí còn muốn vào hẳn bên trong nhìn cho kĩ.

Cô có hứng thú với trẻ con từ bao giờ thế, dường như chỉ mới hôm qua cô còn nhú mày trước tiếng ồn ào do con cái của người bạn, người đồng nghiệp gây ra. Thế mà vừa mới kết hôn một cái, tình mẫu tử lập tức trỗi dậy, chỉ mong có thể lập tức trở thành mẹ. Con người đúng là một động vật mâu thuẫn.

Về đến nhà, Đồng Du tắm rửa một cái, tắm được một nửa thì đột nhiên cô nghe thấy có tiếng điện thoại cô đặt ở trên bàn đồ chuông, thầm nghĩ chắc Bác Đạt Vĩ đang xem ti vi ở phòng khách sẽ nghe giúp cô, thế nên cứ yên tâm tắm tiếp. Thế nhưng điện thoại cứ đồ chuông mãi, Bác Đạt Vĩ có lẽ đang dán mắt vào cái ti vi để xem chương trình tên lửa yêu thích, hoàn toàn chẳng đếm xỉa đến tiếng điện thoại.

Đồng Du mặc áo ngủ vào rồi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Bác Đạt Vĩ đang cầm điện thoại của cô và trầm ngâm nghiền ngẫm. Đồng Du vừa lấy khăn lau tóc vừa chạy đến hỏi:

- Ai gọi thế anh?

Thường thì người gọi cho Đồng Du không phải là sếp, đồng nghiệp thì cũng là Giang Yến Ni hoặc Thẩm Anh Nam.

Bác Đạt Vĩ không nói gì, chỉ dán mắt nhìn chăm chăm vào mặt Đồng Du, nhìn đến mức Đồng Du nổi cả gai ốc. Sau đó, cuối cùng Bác Đạt Vĩ cũng thôi không nhìn chăm chăm vào Đồng Du và đưa điện thoại ra trước mặt cô.

Có một cuộc gọi nhớ và một cái tin nhắn: “Đồng Du, sao không nhận điện thoại của anh? Mấy năm nay anh thường nhớ đến em. Anh hiểu những tổn thương mà anh đã gây ra cho em. Cho dù em có tin hay không thì anh vẫn muốn nói với em rằng anh từng cố sức thuyết phục bản thân, không cần biết em có phải là gái trinh hay không, anh chỉ cần em. Thật không ngờ ông trời lại trêu đùa con người. Lần hội ngộ tuần trước, anh có cảm giác ông trời đã để em trở về bên cạnh anh. Mặc dù em đã kết hôn rồi nhưng anh vẫn có thể nhận ra rằng em không hạnh phúc. Anh rất muốn lại lần nữa được dắt tay em, mang đến chỗ dựa và sức mạnh cho em”.

Tin nhắn tương đối dài, nội dung khá tường tận, gần như là bởi vì anh ta sợ người đọc không hiểu được nên đã tường thuật hết chuyện lớn chuyện bé, thậm chí còn nói ra cả điều bí mật mà Đồng Du vấp và giấu giếm hơn một năm nay.

Tả Gia Thanh 30 tuổi, còn là một nam thanh niên yêu văn học, đặc điểm của anh ta là có thể khiến ọi chuyện trở nên cực kì bi thảm. Việc Đồng Du bị anh ta đá cũng bi thảm, Đồng Du không phải là gái trinh cũng là bi thảm, Đồng Du nhồm nhoàm nuốt những miếng sushi cũng là bi thảm, phần đời còn lại của Đồng Du cũng là bi thảm...

Lần này thì hay rồi, Đồng Du thật sự thảm rồi!

Bác Đạt Vĩ không hé răng nói một tiếng, chỉ dán mắt nhìn Đồng Du, ngay cả vẻ mặt cũng mờ nhạt như người làm bằng tượng sáp.

Nếu như Bác Đạt Vĩ có làm ầm ĩ lên, chỉ vào mặt Đồng Du mà chửi, thậm chí tát cho cô một cái thì đã tốt, đây cũng là những trạng thái bình thường của Bác Đạt Vĩ.

Thế nhưng Bác Đạt Vĩ lại đột nhiên trở nên im lìm như tượng sáp. Đồng Du tạm thời thu lại nỗi căm phẫn với Tả Gia Thanh, căng thẳng nhìn Bác Đạt Vĩ, hi vọng Bác Đạt Vĩ nhanh chóng nổi cơn thịnh nộ, nôn nóng chất vấn, cực kì căng thẳng.

Thế nhưng Bác Đạt Vĩ giống hệt như một con mèo đã giẫm được vào đuôi con chuột, bình thản và lạnh lùng đến khó tin.

Cuối cùng thì Đồng Du cũng sắp xếp được mớ suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, cô tóm lấy cánh tay Bác Đạt Vĩ, bám chắc như người chết đuối vớ được cọc. Cô thận trọng nói:

- Không phải như vậy đâu anh!

Cô năn nỉ:

- Đạt Vĩ, nghe em giải thích đã!

Bác Đạt Vĩ không đẩy mạnh cô ra mà chậm rãi gỡ từng ngón tay cô ra khỏi cánh tay mình, bình thản tuyên bố:

- Tôi muốn đi ngủ!

Sau đó, Bác Đạt Vĩ đi ngủ thật, lại còn khóa chặt cửa, để mặc cho Đồng Du có gõ cửa thế nào cũng không chịu mở.

Thẩm Anh Nam đưa ra đề nghị chia tay với Tưởng Đại Bình.

Câu nói này được Thẩm Anh Nam nói ra lúc Tưởng Đại Bình xuống bếp xào hai đĩa rau và hầm một nồi gà ác rồi bày lên bàn, nhiệt tình gọi Thẩm Anh Nam vào ăn.

Cô ghét cái bộ dạng giả bộ làm món ăn rồi thân mật gọi cô xuống như không có gì xảy ra, thật chẳng có chút cốt cách gì cả.

Thẩm Anh Nam bình thản ngồi xuống bàn, món gà ác hầm bốc khói nghi ngút khiến mắt cô như mờ đi. Mặc dù hôm ấy không nhận được sự chỉ đạo của Giang Yến Ni nhưng Thẩm Anh Nam đã trở về nhà bằng xe buýt và hạ quyết tâm dứt điểm.

Cô nói:

- Đại Bình, chúng ta không hợp nhau.

Tướng Đại Bình nhẹ nhàng nói:

- Em uống ngụm canh đi!

Cô vẫn một mực:

- Đại Bình, chúng ta chia tay thôi!

Tướng Đại Bình nói:

- Anh đi rót ít xì dầu nhé!

Nói xong rồi anh ta mới khựng người lại, hỏi lại Thẩm Anh Nam bằng giọng run run:

- Em nói cái gì cơ?

Tướng Đại Bình nhìn Thẩm Anh Nam, hỏi tiếp:

- Chia tay á? Cửa hàng lẩu phải làm sao? Phải chia thế nào?

Lúc này đây Thẩm Anh Nam thật sự thất vọng, nếu như Tướng Đại Bình khi nghe thấy cô đòi chia tay có giả vờ đau khổ một chút thì đã tốt, đằng này điều đầu tiên mà anh ta nói đến lại là chuyện cửa hàng.

Thẩm Anh Nam nói như trút được gánh nặng:

- Chỉ là chia tay thôi, không phải là tình nhân nữa. Thế nhưng chúng ta vẫn là bạn làm ăn.

Thẩm Anh Nam nghĩ đơn giản thôi! Cô đoán là Tướng Đại Bình sẽ không kiểm chế được mình mà xông lên cho cô một đá.

Nhưng đương nhiên là Tướng Đại Bình không làm như vậy, mà chỉ trầm ngâm. Sự trầm ngâm của Tướng Đại Bình chẳng có chút sáng kiến nào, khuôn mặt nghệt ra như tượng gỗ, hồi lâu chẳng nói gì, vẻ mặt dăm chiêu như đang nghĩ ngợi nhưng trông thật ngu xuẩn.

Thẩm Anh Nam đành phải im lặng. Cô vốn dĩ đã nghĩ ra cả “rổ” lời nói an ủi và khuyên nhủ Tướng Đại Bình. Thế nhưng nghĩ ngợi một lát rồi lại thôi, bản thân mình đã gần 30, vừa thất tình lại vừa bị li dị, bản thân mình mới cần phải được an ủi. Trên thế giới này ai nên đồng tình với ai đây?

Thế là sau hơn năm phút trầm ngâm, Thẩm Anh Nam lên tiếng trước:

- Ngày mai tôi sẽ đi tìm nơi ở mới rồi chuyển đi.

Tướng Đại Bình cuối cùng cũng chịu lên tiếng, giọng nói của anh ta đã không còn run nữa:

- Không cần chuyển đi đâu, nếu như không chê thì để anh cho em thuê một phòng.

Tướng Đại Bình nói tiếp:

- Em chớ hiểu nhầm, anh bảo đảm sẽ không thất lễ với em. Chuyển qua chuyển lại rất vất vả. Hơn nữa chúng ta là bạn làm ăn, chút quan tâm này cũng là việc nên làm!

17. Chương 17

Đột nhiên Tưởng Đại Bình lại trở nên ăn nói lưu loát, tư duy rõ ràng, suýt chút nữa thì còn buột miệng nói ra: “Làm ăn không còn nhưng vẫn còn tình nghĩa”. Thẩm Anh Nam nghẹn họng không nói ra lời. Tưởng Đại Bình thấu tình đạt lý như vậy, hào phóng như vậy khiến cho cô cảm thấy mình giống như một kẻ qua cầu rút ván.

Thậm chí còn có chút xót xa. Cô đưa ra đề nghị chia tay, Tưởng Đại Bình không nài ép lấy nửa câu. Nói thế nào đi nữa thì đối với phụ nữ, đó cũng là một sự thất bại.

Thẩm Anh Nam trầm nghĩ, cả cuộc đời này cô chưa từng thắng dù chỉ một lần.

Người thất bại đâu chỉ có một mình Thẩm Anh Nam.

Trên mạng thường lưu truyền nhau một câu này, đặt vào hoàn cảnh nào cũng thấy đúng: Không thể nghiêm túc, bởi vì nếu nghiêm túc, bạn thua chắc rồi!

Giang Yến Ni cảm thấy bản thân mình đã thua cuộc, kể từ khi cô chấp nhận làm kẻ thứ ba trong cuộc hôn nhân của Trịnh Tuyết Thành.

Hôm ấy Trịnh Tuyết Thành ở lại nhà cô. Anh ta nói vợ của anh ta phát hiện ra tin nhắn chúc ngủ ngon của Giang Yến Ni gửi cho anh ta, thế nên thường xuyên đến thăm anh ta, cho đến khi tình cờ túm được Giang Yến Ni ở trong phòng làm việc của Trịnh Tuyết Thành.

Lúc này Giang Yến Ni mới biết vì sao có một thời gian, số điện thoại của cô lại bị anh ta liệt vào danh sách đen.

Giờ thì Trịnh Tuyết Thành gần như đã hạ quyết tâm li hôn, sau khi gặp phải những cuộc tấn công tới tấp của bà vợ, thế nhưng lối ra ở nơi nào?

Thực ra so với quyết định li hôn của Trịnh Tuyết Thành, điều Giang Yến Ni quan tâm hơn vẫn là vị trí của mình hiện giờ? Cái vai “kẻ thứ ba” này cô chưa bao giờ nghĩ đến, cũng không bao giờ nghĩ mình sẽ trở thành một kẻ thứ ba.

Đàn ông, chỉ thuộc về riêng mình chẳng phải dễ chịu hơn sao?

Vì vậy, khi Trịnh Tuyết Thành ôm chặt lấy Giang Yến Ni, đồng thời dùng miệng mở khuy áo của cô ra, tâm trạng của Giang Yến Ni cực kì phức tạp. Một mặt, dòng máu nóng đáng ghét trong người cô đang cuộn trào, mặt khác cứ tự bản khoăn về phẩm chất của mình.

Mãi cho đến khi Trịnh Tuyết Thành hung hăng “vò” cô thành một đồng “dưa muối” tuyệt vọng, đầu óc cô vẫn còn rất mông lung. Thế nhưng thể xác của Giang Yến Ni đã phản bội lại cô, bởi vì Trịnh Tuyết Thành hết lần này đến lần khác đều làm rất tốt, khiến cho cô cho dù không muốn cũng đành phải làm Phan Kim Liên.

Điều duy nhất khiến cho cô cảm thấy đỡ tội lỗi đó là, Trịnh Tuyết Thành nói rằng anh ta và vợ đã hết tình cảm với nhau, thậm chí đã kí hợp đồng hôn nhân. Sở dĩ hai người mãi chưa li hôn là bởi vì vợ anh ta sợ sẽ phải cô độc đến già. Thế nên anh ta hứa với vợ mình rằng, cô ta có thể tìm đàn ông ở bên ngoài, cho đến khi tìm được người vừa ý thì họ mới li hôn.

Đúng là một mối quan hệ hôn nhân khiến cho người khác khó mà tưởng tượng được. Ấy vậy mà Trịnh Tuyết Thành lại giải thích một cách hết sức có tình, có lý.

Sở dĩ Giang Yến Ni phải nhận cái bạt tai của vợ anh ta là bởi vì Trịnh Tuyết Thành đã đồng ý với vợ mình, trước khi cô ta tìm được một người đàn ông khác, anh ta sẽ không tìm người đàn bà khác. Chính Trịnh Tuyết Thành là người vi phạm giao ước trước, vì vậy anh ta mới bị cô ta cào cấu thành ra như vậy, thật là đáng đời.

Vì vậy Giang Yến Ni nghiêm nhiên trở thành kẻ thứ ba trong cuộc hôn nhân của hai người bọn họ. Mối quan hệ giữa cô và Trịnh Tuyết Thành được xây dựng trên tiền đề là cuộc hôn nhân của anh ta có thể đổ

vỡ bất cứ lúc nào. Hiện giờ, vấn đề duy nhất cần phải giải quyết là: Vợ của Trịnh Tuyết Thành đến bao giờ mới tìm được bạn trai mới và liệu cô ta có tìm được người đàn ông mới ỉnh hay không?

Trịnh Tuyết Thành hỏi vặn Giang Yến Ni:

- Một người đàn bà ba mươi mấy tuổi, suốt ngày cô độc ngồi trong phòng, nếu như em là cô ta, đã được ban “kim bài” miễn tội chết rồi thì liệu em có đi tìm không?

Trịnh Tuyết Thành có vẻ chắc chắn về điều này, cứ như thể anh ta đã nắm được “thóp” của đàn bà trong thiên hạ. Thế nhưng trên thực tế, chính bản thân anh ta cũng chẳng hiểu nổi mình, nếu không anh ta đã không miệt mài than hôn nhân không hạnh phúc nhưng vẫn đem hi vọng gửi gắm vào một người đàn ông chưa biết mặt?

Một người đàn ông mới cũng là lí tưởng của Thẩm Anh Nam, thế nhưng hiện tại Thẩm Anh Nam không muốn tìm nữa, bởi vì cô phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng, đó là: phụ nữ muốn được người khác yêu, trước tiên cô ta phải có tiền đã.

Nếu là con gái thì khác, tuổi thanh xuân chính là tiền của họ, thậm chí còn quý báu hơn cả tiền bạc. Thế nhưng đối với một người đàn bà gần 30 như Thẩm Anh Nam, muốn tìm một người đàn ông tốt hơn Tưởng Đại Bình thì hoặc phải vô cùng xinh đẹp, hoặc phải vô cùng có tiền. Cái gì mà là dâu thảo vợ hiền, đẹp người đẹp nết... tất cả đều chẳng là cái đỉnh gì hết.

Vì vậy, mục tiêu bây giờ của Thẩm Anh Nam là trở thành một người có tiền.

Thế nhưng một cửa hàng lẩu chỉ có 18 bàn, trong số đó đến 8 bàn là của người khác, thế thì làm sao nhanh chóng làm giàu được đây? Bắt buộc phải nhanh, nếu không thì cho dù có là đại gia thì cũng chỉ là một bà già chẳng có ai nhòm ngó rồi.

Thẩm Anh Nam không dám nghĩ xa xôi đến việc trở thành một đại gia, đầu tiên cô chỉ muốn kiếm đủ tiền để mua một căn nhà.

Đàn bà có nhà riêng tốt biết bao nhiêu! Trước khi li hôn cô không cảm thấy như vậy, nhưng li hôn rồi mới biết cái mùi vị ở trong nhà của người khác nó chẳng khác gì mặc quần áo của người khác, hoàn toàn không phù hợp với bản thân, chỗ nào cũng thấy không được thoải mái.

Cửa hàng lẩu một tháng có thể giúp Thẩm Anh Nam kiếm được khoảng sáu, bảy nghìn tệ tiền lãi. Với khoản thu nhập này thì ít nhất cũng phải tích góp hai năm mới đủ tiền trả tiền nhà đợt một, thế nhưng Thẩm Anh Nam có thể chờ đến hai năm không? Cô không thể đợi được.

Lúc này cô mới hối hận vì một phút nông nổi mà cô đã xin nghỉ việc. Dù gì cũng là ngồi trong phòng điều hòa mát lạnh làm việc, dù gì một tháng cũng được bốn nghìn rưỡi tệ tiền lương. Đều tại vì hồi đầu cô đã đánh giá quá cao cửa hàng lẩu, cho rằng làm bà chủ là có thể coi thường nhân viên quèn, ai mà ngờ giữa các ông chủ lại có sự khác biệt đến thế. Ví dụ nếu đem Lí Gia Thành[2] ra so sánh với Tưởng Đại Bình, tài sản của một người có thể mua được cả một thành phố, còn người kia chỉ có thể mua được một sạp bán giày ở trên vỉa hè.

[2] Là một trong những người giàu nhất thế giới và nổi tiếng về tính nhạy bén trong kinh doanh.

Lúc này Thẩm Anh Nam mới nghiêm túc nghĩ về Tưởng Đại Bình, anh ta có bao nhiêu tiền tiết kiệm nhỉ? Có lẽ không quá nhiều, 100 nghìn tệ? 150 nghìn tệ?

Bắt đầu từ lúc nào Thẩm Anh Nam lại nghĩ đến tiền tiết kiệm của Tưởng Đại Bình nhỉ? Chính là từ sau ngày nói chuyện với Mao Nhị.

Mao Nhị là người đưa lòng vịt cố định cho cửa hàng lẩu của Thẩm Anh Nam, nghe nói anh ta làm ăn rất tốt, đưa hàng cho 30 nhà hàng ở khắp thành phố này. Thế nhưng gần đây Mao Nhị bắt đầu không tích cực giao hàng, cứ phải gọi ba bốn lần điện thoại anh ta mới lễ mễ mang sang một lô. Thẩm Anh Nam liền điện tiết, nhân một lần Mao Nhị đến thanh toán, cô liền nói:

- Anh Mao Nhị có phải chán không muốn làm ăn nữa phải không? Phát tài rồi chứ gì?

Mao Nhị thản nhiên nói:

- Đúng thế, đúng là chán không muốn làm nữa. – Mao Nhị chán ngán nói – Bán lòng mề vịt thì có gì thú vị? Tiền thì cũng kiếm được đấy, nhưng cả năm chẳng thể mặc một bộ quần áo sạch sẽ, quạt có bật số to nhất cũng chẳng thể xua đi mùi hôi tanh trên người được!

Mao Nhị đột nhiên trở nên cao ngạo cứ như thể đã phát tài to rồi. Hơn nữa Mao Nhị là người thẳng thắn, thường ngày bụng nghĩ gì thì nói như vậy, thế nên về chuyện có phải anh ta phát tài thật hay không, Thẩm Anh Nam chỉ cần dò hỏi dăm ba câu, mọi chuyện đã bày ra trước mắt.

Mao Nhị thật sự phát tài rồi.

Nhà của Mao Nhị nằm ở một cái thôn nhỏ cách thành phố khoảng 30 cây số. Theo một nguồn tin nội bộ đáng tin cậy, nhiều nhất là hai năm nữa, toàn bộ dân ở trong thôn của anh ta sẽ bị di dời. Thế là trưởng thôn của bọn họ đã nghĩ ra kế, muốn tập trung tiền bạc của mọi người để xây dựng nhà cửa. Nhà cửa càng nhiều thì sau này tiền bồi thường càng nhiều, vì vậy tốt nhất là nên xây nhà cao tầng, mười tầng hay mười hai tầng không quan trọng, chất lượng tốt hay xấu cũng không quan trọng, quan trọng là phải nhanh chóng xây dựng.

Chuyện này đồn ra ngoài, còn chưa kịp bắt tay vào làm thì có người ở bên ngoài đã đổ đến tham gia, mua lại những căn chung cư của người dân và lập tức tiến hành giao dịch. Thế là hiện tại, cái thôn nhỏ ấy nhanh chóng trở thành một thị trường giao dịch bất động sản.

Mao Nhị đương nhiên cũng là một nhà đầu tư trong số đó. Chỉ trong vòng có nửa tháng, anh ta đã mua được mấy trăm mét vuông đất, đã mua bán sang tay vài lần, kiếm được 20% chênh lệch. Thế nhưng giá cả hiện giờ vẫn thấp hơn nhiều so với giá cả thị trường, vẫn còn có rất nhiều không gian để xây lên.

Máu trong người Thẩm Anh Nam đột nhiên cuộn lên.

Chiều tối ngày hôm ấy, Thẩm Anh Nam đã đưa ra một quyết định điên cuồng, cô quyết định sẽ mua một căn nhà trong tay Mao Nhị. Mao Nhị đã đồng ý sẽ nhượng lại một căn nhà 70 m2 cho Thẩm Anh Nam với giá 150 nghìn tệ. Thế nhưng Thẩm Anh Nam không đủ tiền.

Trong tay cô vốn dĩ chỉ có 70 nghìn, lấy thêm được 180 nghìn từ Tề Cường, để mở rộng cửa hàng lẩu, cả thấy mất 200 nghìn tệ, cộng cả các khoản mà thường ngày Thẩm Anh Nam cất chỗ này một ít, trừ chỗ kia một ít ra thì trong tay cô hiện giờ chỉ có 90 nghìn tệ.

Chỉ có một cách duy nhất là vay của Tưởng Đại Bình một ít, dù gì sau khi bán được nhà đi cô sẽ trả lại cho anh ta.

Cũng may, cô và Tưởng Đại Bình sống chung dưới một mái nhà. Tưởng Đại Bình vẫn làm cơm như mọi ngày và mời cô ăn, ngoài việc anh ta không thò tay vào áo cô như trước nữa thì tất cả những việc khác đều không có gì thay đổi.

Có đôi lúc cô thậm chí còn nghĩ rằng mình với Tưởng Đại Bình chưa chia tay nhau.

Đáng tiếc là chuyện tiền bạc thường rất khó mở miệng. Tưởng Đại Bình chỉ cần nói một câu không có tiền thì chuyện này coi như xong.

Cứ nghĩ đến chuyện có thể kiếm được một món tiền dễ dàng như vậy, sau đó có thể dùng số tiền này để mua một căn nhà là Thẩm Anh Nam lại không thể thờ ơ được nữa. Đó chính là một nấc thang giúp cô với tới giấc mơ của mình.

“Bạn rộn suốt một ngày, trở về nhà của mình, hắt văng đôi giày bay lên không trung, kéo rèm cửa sổ lại, cởi quần áo ra, tắm một cái cho sạch sẽ. Cuộc sống như vậy chẳng phải là giấc mơ của mình sao? Ở trong căn nhà của mình, nằm trên chiếc giường của mình... nhớ đến đàn ông”.

“Nhớ đến người đàn ông thế nào? Da trắng? Mất nhỏ? Thích cười? Lúc đi xem mắt tỏ vẻ cao ngạo nói: tôi là sinh viên tốt nghiệp từ một trường đại học danh tiếng, còn cô thì sao? Tôi có nhà riêng, cô có không?”

Thẩm Anh Nam quyết định sẽ mở miệng nói với Tưởng Đại Bình chuyện này. Lúc này cô mới phát hiện nếu như buộc phải đi bước này, cô cũng chỉ có thể mở miệng nói chuyện này với Tưởng Đại Bình mà thôi. Giang Yến Ni là mẫu người tiêu sạch tiền lương, Đồng Du lại thuộc mẫu phụ nữ “thắt chặt hầu bao”.

Hậu phương của Thẩm Anh Nam lúc này chỉ có một mình gã đàn ông vừa bị cô đá.

Hôm nay Tưởng Đại Bình hầm gà nhân sâm. Anh ta rất thích ăn thịt gà, vì vậy đương nhiên anh ta cũng nghĩ rằng Thẩm Anh Nam thích ăn thịt gà.

Thẩm Anh Nam không ăn thịt gà, bởi vì Tề Cường không thích ăn, vì vậy lâu dần cô cũng không thích theo.

Thế nhưng hôm nay Thẩm Anh Nam đã rất nể mặt Tưởng Đại Bình mà ăn món gà hầm của Tưởng Đại Bình. Nếu như Tưởng Đại Bình tâm lý hơn một chút thì anh ta đã dễ dàng nắm được sở thích và sở ghét của Thẩm Anh Nam. Nếu vậy có lẽ hai người đã chẳng ra nông nỗi này.

Tưởng Đại Bình giống như một bức bình phong sừng sững tại đó hàng ngàn năm, bị phủ đầy bụi bặm, bị nhục cũng không kêu, chẳng phần nộ, chẳng vui vẻ cũng chẳng chống đối.

Nếu đặt anh ta vào thời xưa, anh ta chính là một thánh nhân.

Đặt vào hoàn cảnh hiện tại, anh ta chỉ khiến cho những người phụ nữ không an phận ói máu mà chết.

Hôm nay Thẩm Anh Nam định nói chuyện với Tưởng Đại Bình, đương nhiên phải nói đến chuyện lợi nhuận của cửa hàng lẩu, đương nhiên sẽ hỏi đến tài khoản tiết kiệm của Tưởng Đại Bình.

Thẩm Anh Nam hỏi như thế này:

- Anh tiết kiệm như vậy chắc là tích cóp được không ít tiền nhỉ?

Tưởng Đại Bình nói:

- Cũng chẳng được bao nhiêu!

Thẩm Anh Nam hỏi tiếp:

- Không được bao nhiêu là bao nhiêu?

Tưởng Đại Bình nói:

- Khoảng 150 nghìn tệ. – Nói xong anh ta vội vàng bổ sung thêm – Hồi đầu mua căn nhà này anh đã phải tiêu hết sạch tiền tiết kiệm, nếu không thì còn nhiều hơn.

Thẩm Anh Nam gật mạnh đầu:

- Tích cóp tiền thật chẳng dễ dàng gì, tôi cũng chẳng tiết kiệm được bao nhiêu, số tiền đầu tư vào cửa hàng vẫn chưa thu hồi được, muốn sớm mua nhà riêng mà không biết phải chờ đến bao giờ.

Tưởng Đại Bình gật đầu về đồng cảm, không hề biết nguy hiểm đang cận kề với mình. Anh ta nói:

- Đúng thế, hồi đầu góp tiền mua nhà anh phải vất vả bao nhiêu năm trời!

Thẩm Anh Nam liền chớp lấy thời cơ, đột nhiên nhìn thẳng vào mắt Tưởng Đại Bình:

- Anh có thể cho tôi vay 60 nghìn tệ được không?

Đồng Du như rơi vào địa ngục.

Dường như chẳng ai có thể cứu cô ra khỏi cái địa ngục này, chính bản thân cô cũng không thể làm nổi.

Đã ba ngày rồi Bác Đạt Vĩ không nói chuyện với cô, mặc cho cô khẩn cầu, khóc lóc, giải thích thế nào anh ta cũng không nghe. Cô nói đó chỉ là sự hiểu nhầm, cô nói cô chỉ tình cờ gặp một người bạn thời đại học và anh ta mời cô đi ăn cơm, chỉ có vậy mà thôi.

Cô nói:

- Những điều anh ta nói trong tin nhắn đều là nói bậy.

Từ đầu đến cuối Bác Đạt Vĩ chỉ có một vẻ mặt, cái vẻ mặt này vừa có ý khinh bỉ vừa có ý thờ ơ, khiến cho Đồng Du chẳng thể nắm bắt được anh ta rốt cuộc đang nghĩ gì. Cô đoán là Bác Đạt Vĩ cần một lời giải thích, thế nên cứ ra sức giải thích. Thế nhưng có giải thích thế nào cũng không xóa được câu “Anh không quan tâm em có là gái trinh hay không, anh chỉ cần em” trong tin nhắn của Tả Gia Thanh. Đồng Du cho dù có tài giỏi đến đâu cũng không thể khiến cho câu nói này có ý khác đi được.

Sau ba tuần, Đồng Du hoàn toàn sụp đổ. Cuối cùng cô đành nói với Bác Đạt Vĩ:

- Em nói thật với anh, anh tha thứ cho em nhé!

Sau đó, Bác Đạt Vĩ cuối cùng cũng rời mắt khỏi màn hình máy tính, xoay tằm thân cứng đờ của mình lại. Đồng Du vì quá suy nhược nên chỉ có thể chậm rãi nhả ra từng chữ một như đang nhả từng cái hột táo. Bác Đạt Vĩ thật là nhẫn nại, mặc dù trong lòng anh ta đã rối như tơ vò, thế mà từ đầu đến cuối anh ta luôn giữ thái độ điềm nhiên, chẳng buồn nhíu mày đến một cái.

18. Chương 18

Thế nhưng Đồng Du nói xong thì khác. Bác Đạt Vĩ nghe xong liền đập bốp cây bút trên tay mình xuống bàn. Lúc này dường như anh ta mới phát hiện ra trên tay mình đang cầm một cây bút. Bác Đạt Vĩ đứng bật dậy, sải bước về phía Đồng Du.

Anh ta bắt đầu hủy hoại Đồng Du. Một cách kiên quyết, chẳng chút do dự và cực kì bí tráng.

Không phải là những cái bạt tai, mà là những nắm đấm, những cú đá, lên gối... Anh ta chắc chắn đã coi Đồng Du là cái bao cát ở phòng tập: đấm thẳng, đấm móc, đá móc... các động tác rất nhanh và đẹp mắt.

Bác Đạt Vĩ chửi:

- Cô là đồ đi điếm!

Bác Đạt Vĩ gào lên:

- Chẳng phải cô vẫn giả vờ thanh cao trước khi cưới sao? Chẳng phải cô nói đêm đầu tiên để dành cho tôi sao? Cô chỉ là một con đi!

Bác Đạt Vĩ quát:

- Tôi bị cô lừa cho thâm, đồ đi!

Bác Đạt Vĩ gào lên:

- 4.800 tệ à? Thật là xót ruột! Đồ đi!

Câu “Đồ đi” có lẽ là phương pháp chửi thâm độc nhất mà Bác Đạt Vĩ biết, vì vậy anh ta điên cuồng sử dụng nó với tần suất chóng mặt.

Đồng Du nghĩ rằng bản thân mình chắc đã chết rồi, bởi vì đến cuối cùng, cô chẳng còn thấy đau nữa, những câu chửi mắng của Bác Đạt Vĩ dường như chẳng liên quan gì đến bản thân, nói chung tất cả đều đã rời xa khỏi cô.

Đồng Du mong chờ Bác Đạt Vĩ lấy hết dũng khí của mình, để giết chết cô.

Thế nhưng khi cô tỉnh lại, thấy mình đang nằm trên đất, còn Bác Đạt Vĩ đã biến mất.

Giang Yến Ni đến bệnh viện sau Thẩm Anh Nam. Cô cảm thấy rất xấu hổ vì Đồng Du gọi điện thoại mà cô lại tắt máy.

Lúc ấy cô với Trịnh Tuyết Thành đang dính lấy nhau. Bọn họ thường quấn lấy nhau như vậy, thậm chí còn cuồng nhiệt hơn cả lúc xảy ra chuyện. Hai người mặc dù vẫn là người cũ nhưng dường như muốn chứng minh một điều gì đó, muốn củng cố một điều gì đó... thế nên không thể không ra sức mà “hành sự”.

Làm như vậy rất hại sức khỏe. Giang Yến Ni đã có quầng thâm trên mắt. Lúc tắm cô mới phát hiện ra người phụ nữ ở trong gương, mặc dù đã tô son đỏ nhưng không còn tươi tắn như trước. Khuôn mặt tiều tụy của cô lúc này khiến cho người khác cảm thấy chỉ cần dùng hai từ để miêu tả: già nua rách.

Giang Yến Ni càng ngày càng thích chửi mắng bản thân mình thậm tệ.

Cũng may là khi Trịnh Tuyết Thành đến, cô lại cảm thấy bản thân mình trở thành thiên sứ cứu vớt người đàn ông này, nhân tiện cứu vãn cái tuổi thanh xuân chuẩn bị tàn lụi của mình. 28 tuổi rồi, tuổi xuân chẳng còn được bao nhiêu, cái gì cũng phải biết tranh thủ.

Sau khi mở máy Giang Yến Ni mới phát hiện ra mình đã để lỡ mười cú điện thoại và tin nhắn của Thẩm Anh Nam.

Đồng Du bị thương nặng, đây chỉ là xét từ bên ngoài: môi bị rách, mặt sưng phù, thân thể chỗ xanh chỗ tím chỗ đỏ như bị mắc một căn bệnh ngoài da nào đó, trông rất đáng sợ.

Không bị thương đến xương cốt, ít nhất Đồng Du vẫn có thể cử động, có thể gọi điện thoại, đầu óc tỉnh táo.

Cũng may là Bác Đạt Vĩ chưa đến mức phát rồ thật sự, theo như ấn tượng xấu xa của Giang Yến Ni và Thẩm Anh Nam, bọn họ tưởng rằng gã đàn ông này sẽ băm vằm Đồng Du thành trăm mảnh, như vậy mới phù hợp với bản chất của anh ta.

Đồng Du không hề khóc lóc, nằm yên trong phòng theo dõi, hai mắt mở to, nhìn không chớp mắt vào một chỗ nào đó trong phòng.

Thẩm Anh Nam đưa ra ý kiến báo cảnh sát, cô quên rằng khổ chủ chính là Đồng Du, một người mà bảo cô li hôn chẳng khác nào bảo cô đi chết.

Đây là lời bình luận của Giang Yến Ni mà cô đã nói ngay trước mặt Đồng Du trước đây. Lúc ấy Đồng Du nghe xong liền bật cười thừa nhận. Thế nhưng hiện giờ, Đồng Du đang nằm trên giường, thân thể chẳng còn chỗ nào nguyên vẹn, dưới lớp chăn mỏng dính, thân hình của Đồng Du còn bằng phẳng chẳng khác gì mặt phẳng. Cái con ngốc này có định tiếp tục sống hay không nữa? Trong lòng Giang Yến Ni thật sự không dám chắc.

Thẩm Anh Nam cũng chẳng dám chắc, cô cũng không dám đưa ra chủ trương bảo Đồng Du li hôn. Thẩm Anh Nam không thể vì mình đã li hôn mà mong tất cả phụ nữ trên thế giới này đều bị hất ra khỏi cửa.

Vì vậy chuyện này chỉ có thể để cho Đồng Du tự quyết định.

Điều duy nhất mà Giang Yến Ni và Thẩm Anh Nam có thể làm được là trả tiền viện phí cho Đồng Du rồi đưa cô về nhà.

Ý của Giang Yến Ni là đưa Đồng Du về nhà cô ở tạm hai ngày, vì biết đâu được cái tên Bác Đạt Vĩ súc sinh kia đánh chưa đã chân tay? Thế nhưng Đồng Du một mực nói:

- Tôi muốn về nhà! - Cô nói - Cho dù thế nào thì chuyện này cũng là lỗi của tôi!

Không phải gái trinh là điều đáng xấu hổ, đáng nhục nhã, đây là quan điểm của Đồng Du, thậm chí cô còn áp đặt cái quan điểm ấy lên đầu mọi người. Thần kinh của Giang Yến Ni đều vì chuyện này mà sụp đổ.

Cô có chút hối hận vì đã làm bạn với Đồng Du thời học đại học. Cô thật sự rất hận bản thân vì có một người bạn như thế này.

Nếu như có thể, Đồng Du cũng cam tâm tình nguyện không có một người bạn như Giang Yến Ni thời học đại học. Giang Yến Ni rất đẹp, đẹp sắc sảo và độc lập, chưa bao giờ bị bạn trai “cưa đổ”. So với Giang Yến Ni, Đồng Du thật sự rất đáng thương.

Thế nhưng cho dù không có Giang Yến Ni thì Đồng Du cũng vẫn cảm thấy bản thân mình đáng thương. Cô rất ân hận, có lẽ ngay từ đầu cô nên thẳng thắn thừa nhận với Bác Đạt Vĩ rằng mình không phải là gái trinh, như vậy anh ta có chấp nhận hay không vẫn còn hơn để xảy ra chuyện hôm nay.

Một Tả Gia Thanh có thể nói lên điều gì? Trên đời này cho dù có hàng trăm hàng nghìn Tả Gia Thanh cũng không thể nói rằng đàn ông khắp Trung Quốc này đều là Tả Gia Thanh, dù gì cũng phải có một người không quan tâm đến chuyện đó, chỉ cần bản thân mình kiên nhẫn chờ đợi.

Nói không chừng Bác Đạt Vĩ không phải là người đó, anh ta căm ghét bị lừa gạt. Anh ta thông minh như vậy, cao ngạo như vậy, làm sao có thể chịu đựng được việc mình bị biến thành một kẻ ngốc.

Toàn thân Đồng Du đều đau đớn, đau tới mức quặn thắt cả gan ruột. “Bạo lực gia đình”, hôm nay bác sĩ đã nói đến từ này, cô vội vàng biện minh:

- Không phải đâu, là do... Tôi không cẩn thận nên bị ngã.

Chẳng thể lừa gạt ngay cả bản thân mình, thật là mất mặt, thật là nhục nhã!

Bác Đạt Vĩ vẫn không trở về nhà. Đồng Du ngồi ở trong phòng khách, đột nhiên nhớ ra cái gì đó liền chạy như bay về phòng ngủ, mở tủ quần áo ra.

Cũng may, quần áo của Bác Đạt Vĩ vẫn ở đây.

Tĩnh tâm lại, cơn đau lại ập đến vì ban nãy cô vì căng thẳng mà chạy quá nhanh vào đây. Đồng Du dựa vào tủ quần áo ngồi bệt xuống đất.

Cả đêm hôm ấy Bác Đạt Vĩ không về nhà, điện thoại cũng tắt.

Đồng Du lại nhận được điện thoại của Tả Gia Thanh. Gã đàn ông đó vui vẻ nói trong điện thoại:

- Hi, Đồng Du, em có khỏe không?

Đồng Du nghĩ: “Biết trả lời thế nào đây? Nhờ phúc của anh, tôi rất khỏe, anh là đồ ngu xuẩn!”

Với tính cách của Đồng Du thì đương nhiên cô không thể thốt ra những câu như vậy, hơn nữa nỗi đau khổ của cô sao phải nói cho người khác biết? Cô đã có thể đoán ra, nếu như anh ta biết được vì sự quấy nhiễu khốn kiếp của mình mà cô đã thành ra thế thảm như thế này thì chắc chắn bên cạnh việc thương xót cho cô, anh ta sẽ càng khâm phục khả năng tiên đoán của mình hơn.

Đồng Du ngắt điện thoại, không đáp một lời nào. Tả Gia Thanh rõ ràng không hiểu rõ tình hình, anh ta liên tục gọi đến, cứ như thể phải chọc cho cô tức điên lên mới cam lòng.

Vì thế Đồng Du hết lần này đến lần khác ngắt máy.

Cô không dám tắt máy bởi vì nếu như Bác Đạt Vĩ nghĩ thông suốt, biết đâu anh ta sẽ gọi điện cho cô.

Chiều ngày thứ ba Bác Đạt Vĩ mới quay về nhà. Anh ta tự dùng chìa khóa của mình để mở cửa. Nhìn thấy Đồng Du chạy ra từ nhà bếp, vẻ mặt anh ta hết sức bình thường, không hề tỏ ra phần nộ, cũng chẳng lạnh lùng. Trên mặt anh ta lúc này là một niềm vui phẳng phất rất khó đoán.

Đồng Du nhìn thấy mình có hi vọng liền chạy bổ về phía Bác Đạt Vĩ. Những vết sưng trên mặt cô đã xẹp bớt, những vết rách trên môi đã đóng vảy, thế nên bộ dạng của Đồng Du lúc này trông thật đáng thương.

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Đồng Du, Bác Đạt Vĩ không nhịn được cười.

Anh ta cười ngọt ngào nói với Đồng Du:

- Đoán xem tôi đã đi đâu?

Đồng Du không biết nên trả lời như thế nào, thái độ này của Bác Đạt Vĩ khiến cô không sao nắm bắt được. Ngoài những lúc dùng thẻ của cô để mua những món đồ mà anh ta thích ra thì Đồng Du chẳng bao giờ nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ như thế này ở Bác Đạt Vĩ. Vì vậy cô có chút không quen.

Cũng may là Bác Đạt Vĩ không có ý định chờ đợi câu trả lời của cô. Anh ta thản nhiên nhìn cô, nói:

- Tôi đi tìm đàn bà đấy!

Bác Đạt Vĩ tiếp tục nói:

- Chính là người đàn bà mà lần trước đã gửi tin nhắn cho tôi và đã cãi nhau một trận với cô ấy!

Bác Đạt Vĩ càng càng nói:

- Cô ta quần tôi suốt ba ngày liền mới chịu thả ra, nhưng dù sao thì cũng sướng thật!

Bác Đạt Vĩ chắc chắn đang nói đùa, cái kiểu nói trắng ra như vậy cho thấy rõ ràng anh ta chưa làm gì hết. Vì vậy Đồng Du kiên quyết không nghe anh ta nói bậy. Cô đến gần đón lấy áo khoác trên tay anh ta, nói:

- Anh đói chưa? Em hầm xương cho anh ăn nhé!

Bác Đạt Vĩ liền né tránh bàn tay của Đồng Du, sợ né tránh đầy cao ngạo, sau đó lấy ra một thứ ở trong túi quần: là một cái bao cao su, huơ huơ trước mặt Đồng Du:

- Một hộp có mười cái, trong ba ngày, tôi với cô ta dùng hết chín cái cơ đấy!

Bác Đạt Vĩ nói tiếp:

- Còn với cô, một tháng chẳng dùng hết nổi một hộp. Đều là đàn bà mà sao khác biệt thế nhỉ?

Câu cuối cùng Bác Đạt Vĩ nghiêng răng trèo trẹo mà nói. Về mặt của anh ta đã thay đổi, bởi vì anh ta nóng lòng khoe khoang hay cũng có thể là anh ta đang nôn nóng muốn đánh Đồng Du, vì vậy những điều anh ta nói mới phô trương thái quá như vậy.

Thẩm Anh Nam không mượn được tiền, Tưởng Đại Bình kiên quyết không cho vay:

- Đừng nói là 60 nghìn tệ, 6 nghìn tệ cũng không được! - Tưởng Đại Bình đưa ra một lí do vô cùng chính đáng – Mao Nhị là người như thế nào mà em lại đi nghe theo lời dụ dỗ của hắn ta?

Tưởng Đại Bình tỏ vẻ hiểu biết nhưng thực tế anh ta lại chỉ biết công kích Mao Nhị mà chẳng đưa ra được bằng chứng nào thuyết phục để chứng minh rằng những thông tin mà Mao Nhị đưa ra là giả, việc phát lên chỉ trong một đêm hoàn toàn là chuyện bịa đặt. Bởi vì hiện giờ những chuyện này quả thực vẫn thường xảy ra, hơn nữa cũng đã có người giàu lên thật sự nhờ vào việc này.

Ngay cả người khuynh gia bại sản vì chơi xổ số còn có, thế thì đầu tư 100 nghìn tệ vào việc mua nhà thì có gì mà kì lạ?

Mặc cho Thẩm Anh Nam nói rã bọt mép, Tưởng Đại Bình kiên quyết không tin tưởng. Thẩm Anh Nam vốn định nổi điên lên nhưng chợt nghĩ, cô giờ đâu còn là bạn gái của Tưởng Đại Bình nữa?

Thẩm Anh Nam lần đầu tiên vì chuyện này mà cảm thấy đau buồn. Cô từ bỏ ý định thuyết phục, trầm ngâm đóng cửa phòng mình lại.

Nửa đêm Tưởng Đại Bình bỗng nhiên cảm thấy có người đang lay mình. Mở mắt ra nhìn, hóa ra là Thẩm Anh Nam.

Thẩm Anh Nam đang hôn anh ta, miệng cô đi đến đâu là ở đó ướt nước bọt của cô.

Cửa không khóa, ánh đèn bên ngoài phòng khách hắt vào trong phòng. Tưởng Đại Bình có thể dễ dàng nhận thấy Thẩm Anh Nam chỉ mặc có cái áo ngực với cái quần lót hoa. Quần lót hoa của cô đã dỡ rồi, thậm chí còn hở cả dây chun quần ra.

Tưởng Đại Bình nhanh chóng chấp nhận Thẩm Anh Nam, Tưởng Đại Bình làm sao có thể không chấp nhận Thẩm Anh Nam cho được? Thẩm Anh Nam cũng khá hoàn cảnh, gần 30 tuổi rồi mà vẫn mặc những chiếc quần “hoàn cảnh” như vậy.

Đột nhiên trái tim Tưởng Đại Bình lại dâng trào cảm giác ấm áp và yêu thương.

Lần này làm tương đối lâu, hơn nữa cả hai người đều dốc hết sức lực. Lúc kết thúc, Thẩm Anh Nam thậm chí còn dùng tay vuốt mái tóc Tưởng Đại Bình, nhắm mắt lại, trong lòng cảm thấy bồi hồi vô cùng.

Lúc sờ đến gáy Tưởng Đại Bình, cô chợt bừng tỉnh.

Thẩm Anh Nam nói:

- Đại Bình...

Chưa kịp nói hết, Thẩm Anh Nam đã nghe thấy Tưởng Đại Bình nói bằng giọng dứt khoát:

- Anh sẽ không cho em vay tiền đâu!

Lúc nói ra câu này, Tưởng Đại Bình thậm chí còn chưa ra khỏi cơ thể Thẩm Anh Nam. Vì vậy cảnh tượng này thật bối rối, thật khó xử.

19. Chương 19

Thẩm Anh Nam nhìn chăm chăm vào Tưởng Đại Bình, vẫn là khuôn mặt bóng nhẫy ấy, vẫn là cái khuôn mặt chẳng chút che giấu tâm trạng ấy, Tưởng Đại Bình đã đưa ra một tuyên bố cực kì rõ ràng.

Thẩm Anh Nam hoang mang ngồi dậy bỏ chạy trong bộ dạng trần truồng, vội vàng đến mức đánh rơi cả quần lót.

Khoảnh khắc đóng cửa phòng lại, Thẩm Anh Nam nghe thấy từ trong phòng của Tưởng Đại Bình phát ra một tiếng gào khóc kinh thiên động địa.

Phần 7: Tình yêu đẹp đẽ và dung tục đồng hành

Trước khi Chu Tiểu Hồ gọi điện đến, Giang Yến Ni gần như đã quên mất con người này.

Lần trước gọi đến bị Giang Yến Ni mắng mỏ tới bời. Lần này gọi điện cho Giang Yến Ni, Chu Tiểu Hồ nhẹ nhàng nói:

- Yến Ni, anh với Phùng Hán Trân chia tay rồi!

Cái từ “Yến Ni” thì không vấn đề gì, ai cũng có thể gọi, thế nhưng không hiểu sao qua miệng của Chu Tiểu Hồ lại cảm thấy gai gai, khiến cho toàn thân Giang Yến Ni nổi da gà.

Nể tình Chu Tiểu Hồ đang bị thất tình, Giang Yến Ni liền tỏ vẻ hiền hòa với anh ta:

- Ồ.

Chu Tiểu Hồ nói:

- Ra ngoài ăn cơm với anh được không? Anh cần có người để tâm sự!

Giang Yến Ni thờ ơ nói:

- Được thôi, anh chi tiền!

Giang Yến Ni nhận lời rất nhanh. Cô nhớ là mình chưa bao giờ ăn một bữa cơm của Chu Tiểu Hồ. Nghĩ kĩ lại thì đúng là chưa một lần nào.

Chuyện này hoàn toàn không phù hợp với nguyên tắc quan hệ với đàn ông của cô. Cô mới 28 tuổi, sao đã rơi vào tình cảnh để đàn ông ăn không của mình như vậy chứ?

Nghĩ đến đây, cô lại nhớ ra Trịnh Tuyết Thành trước đây. Chẳng phải trước đây anh ta cũng từng ăn không, ngủ không của cô hay sao. Thế nên tâm trạng vốn dĩ rất tốt bỗng nhiên trở nên tồi tệ vô cùng.

Cũng may là hiện giờ Trịnh Tuyết Thành rất ngoan, không chỉ mời cô đi ăn còn tặng quà cho cô. Món quà mới nhất là sợi dây chuyền bằng pha lê, mặc dù chẳng đáng bao nhiêu tiền nhưng Giang Yến Ni đã vô cùng bất ngờ khi mở cái hộp ấy ra.

Chẳng còn cách nào khác cả, người đàn ông này là người có phẩm chất, có trí tuệ, có kĩ năng bỏ ít tiền mà vẫn làm được nhiều việc lớn. Anh ta thực sự rất tài tình.

Chu Tiểu Hồ mặc một chiếc áo sơ mi đen, những cái khuy làm bằng nhựa trong lấp lánh. Ôi trời ơi, một kẻ đen đúa lại phẳng phất què mùa như anh ta làm sao có thể mặc chiếc áo màu đen như thế này được?

Điểm hẹn mà Chu Tiểu Hồ chọn là Đào Nhiên Cư. Ở đây có món ốc xào ngon tuyệt, giá cả cũng tuyệt đối không bình dân. Cảm nhận đầu tiên của Giang Yến Ni là: Chu Tiểu Hồ điên rồi.

Đây chính là anh chàng có ăn một bát mì cũng phải lên blog than thở tốn tiền sao?

Nếu đã đến rồi thì Giang Yến Ni chẳng định khách sáo làm gì. Cô thần nhiên gọi vài món, gọi xong mới phát hiện ra từ trong tiềm thức, cô không muốn làm một người xấu, thế nên những món cô gọi đều là những món được nhiều mà giá cả lại thấp, có thể khiến cho gã Chu Tiểu Hổ đang ngồi dựa lưng vào tường kia ăn no bụng.

Sau đó, cô lắng tai nghe Chu Tiểu Hổ tâm sự về quá trình thất tình của mình. Đây là cái giá phải trả cho việc ăn của người ta, vì vậy Giang Yến Ni quyết định ngày hôm nay sẽ trở thành bạn tâm giao, dù sao thì cô với Chu Tiểu Hổ chỉ có sự bất đồng về quan điểm sống chứ không phải kẻ thù không đội trời chung.

Quá trình thất tình của Chu Tiểu Hổ vô cùng đơn giản, mặc dù anh ta đã cố sức kể lể thật phức tạp. Chu Tiểu Hổ thất tình sau khi cho Phùng Hán Trân ăn một cái bạt tai vì cô ta đã lên xem blog riêng của Chu Tiểu Hổ, trong đó đã nhiều lần nhắc đến Giang Yến Ni.

Đây là lần thứ hai Chu Tiểu Hổ tuyên bố đã cho Phùng Hán Trân ăn bạt tai. Chu Tiểu Hổ quả là một kẻ gia trưởng.

Câu chuyện kết thúc, Chu Tiểu Hổ chăm chăm nhìn Giang Yến Ni.

- Chỉ có vậy thôi à?

- Chỉ có vậy thôi.

Khoảnh khắc này Giang Yến Ni thật sự muốn giết chết Chu Tiểu Hổ. Anh ta hết lần này đến lần khác đẩy cô đến trước mặt Phùng Hán Trân, sau đó cười sung sướng nhìn cô ta cầm dao lao về phía cô.

Trong khi đó, Giang Yến Ni hoàn toàn vô tội.

Cô chẳng muốn trở thành tình địch của Phùng Hán Trân chút nào, không phải vì sợ Phùng Hán Trân mà là vì Chu Tiểu Hổ không xứng.

Phải trở thành tình địch với vợ của Trịnh Tuyết Thành đã khiến cho cô phải chịu đủ ầm ỨC rồi. Giờ thì hay ho rồi, trên đời này lại có thêm một người đàn bà căm hận cô.

Sự gào khóc của Tưởng Đại Bình là thật lòng, anh ta biết rằng từ chối Thẩm Anh Nam có nghĩa là anh ta đã mất đi người phụ nữ ấy.

Thẩm Anh Nam là một người phụ nữ cực kì phù hợp với tâm ý của anh ta: đánh đá, quyết đoán. Thế nhưng anh ta quyết không níu kéo, bởi anh ta biết từ sâu thẳm trong lòng Thẩm Anh Nam không hề yêu anh. Không yêu thì thôi, anh ta vẫn là anh ta, đứng yên ở chỗ đó chờ đợi một quả cầu may mắn tự lăn đến chỗ anh ta, đó chính là phong cách của Tưởng Đại Bình.

Tưởng Đại Bình không ngờ Thẩm Anh Nam không hề giận anh ta. Cô tỏ vẻ như chưa từng xảy ra bất kì chuyện gì, ngày ngày thần nhiên đối mặt với Tưởng Đại Bình.

Tối đến lại sẵn sàng dâng hiến. Tưởng Đại Bình không biết phải làm thế nào, lúc nào Thẩm Anh Nam cũng nhanh chóng cởi sạch quần áo trên người mình, chui vào trong chăn của anh ta, sau đó nhìn anh ta bằng ánh mắt đầy căm Ứ.

Thỉnh thoảng Tưởng Đại Bình cũng từ chối, cũng giống như liên tục được người khác mời nên cũng phải từ chối cho có lệ, thế nhưng đến phút cuối cùng vẫn không từ chối thành công.

Thẩm Anh Nam không đẹp cũng chẳng quyến rũ, nhưng cô lại có sự chân thật, tự nhiên và dịu dàng, thái độ vô cùng nồng nhiệt, có thể không đối phó được với người khác nhưng lại dễ dàng làm tan chảy Tưởng Đại Bình.

Cô chẳng còn nhắc đến chuyện vay tiền nữa.

Ngay cả cái sự thực hai người đã chia tay giờ cũng trở nên mơ hồ. Bọn họ sống chung dưới một mái nhà, cùng kinh doanh một cửa hàng, có quan hệ về xác thật.

Với tình trạng hiện nay, làm sao có thể chia tay?

Vì vậy, trên thực tế, bọn họ đã làm lành với nhau một cách kì lạ.

Cái giá của việc làm lành là, cuối cùng Tưởng Đại Bình lại cho Thẩm Anh Nam vay 60 nghìn tệ. Thẩm Anh Nam không hề nhắc đến nhưng Tưởng Đại Bình đã chủ động chìa tấm thẻ tiết kiệm ra trước mặt Thẩm Anh Nam.

Có thể nhận thấy Tưởng Đại Bình không nỡ bỏ ra ngần ấy tiền cho Thẩm Anh Nam vay. Lúc làm tình Tưởng Đại Bình cũng tỏ vẻ rất u uất. Thẩm Anh Nam đã nồng nhiệt hết mức có thể mà vẫn không thể khiến cho anh ta “hoạt bát” lên.

Lúc chuẩn bị kết thúc, Tưởng Đại Bình chỉ hỏi Thẩm Anh Nam một câu:

- Em sẽ không chia tay với anh nữa chứ?

Khoảnh khắc ấy, Thẩm Anh Nam có thể xác định chắc chắn rằng Tưởng Đại Bình thật lòng yêu cô. Tình yêu của những người tầm thường chính là “lấy tình đổi tình, lấy vật đổi vật”, có thể tính toán được mất bất cứ lúc nào, đẹp đẽ và dung tục luôn song hành với nhau.

Khi mà con người ta đã qua cái tuổi 25 rồi thì chẳng nên tin vào những lời thề non hẹn biển kiểu như: “Dù cho sông cạn đá mòn. Còn non, còn nước, hãy còn thề xưa”.

Cuộc sống của Đồng Du bỗng chốc trở nên có thêm nhiều chuyện cười, bởi vì Bác Đạt Vĩ có thể cung cấp chuyện cười cho cô bất cứ lúc nào.

Kể từ khi chuyện Đồng Du không phải là gái trinh bại lộ, Bác Đạt Vĩ càng trở nên cởi mở hơn, chẳng có gì là anh ta không thể kể cho cô vợ mới cưới của mình nghe.

Tất cả các vấn đề đều xoay quanh chuyện tình dục. Hóa ra Bác Đạt Vĩ có một đời sống tình dục phóng túng, tình nhân của anh ta có thể liệt kê ra hàng danh sách dài dằng dặc.

Bác Đạt Vĩ nằm trên giường, vừa ấn điện thoại vừa nói với Đồng Du:

- Cái cô Vương Lợi này, tôi với cô ta đã từng hai lần lên giường.

- Cô Trịnh Gia Phương này cả thấy năm lần, hai lần là ở trong xe của cô ta.

- Cái cô Lưu Dĩnh này thì quá tuyệt luôn, làm tình với cô ta bao nhiêu lần tôi cũng chẳng nhớ rõ nữa!

Bác Đạt Vĩ là một gã đẹp trai, thân hình cơ bắp, rắn chắc. Làm việc trong phòng tập, Bác Đạt Vĩ có môi trường tuyệt vời để đi săn gái đẹp. Nhưng trên thực tế không phải là anh ta đi săn mà là người ta săn anh ta.

Đồng Du không biết rằng hiện giờ đàn bà con gái đã thoáng tới mức này. Rõ ràng là phụ nữ đã có gia đình, ấy vậy mà vẫn gạt chồng sang một bên để lăng ló, vụng trộm với Bác Đạt Vĩ. Bọn họ muốn gì chứ?

Vì vậy Đồng Du tuyệt đối không tin vào những câu chuyện cười này. Cô hi vọng Bác Đạt Vĩ có thể nhanh chóng bình tĩnh và thoát khỏi nỗi phẫn uất này. Cho dù có thể nào cũng được, bởi vì có thể nào cũng còn tốt hơn tình trạng hiện nay.

Danh sách những người tình mà Bác Đạt Vĩ bịa ra, Đồng Du không nhìn, không nghe cũng không tin.

Bác Đạt Vĩ cũng bó tay với cô:

- Tôi thật sự xem thường cô!

Bác Đạt Vĩ nói xong điều này thì không bao giờ còn đem những câu chuyện cười này ra để giãi vò cô nữa mà tỏ thái độ thờ ơ, không buồn đếm xỉa đến cô như trước.

èluv-ebook

Đồng Du đã học cách uống rượu. Sau lần thử đầu tiên, Đồng Du phát hiện ra “kĩ năng” này cô chẳng cần học cũng làm được. Uống hết một bình Nhị Oa Đầu[1] mà cô vẫn chẳng thấy say.

[1] Một loại rượu của Trung Quốc.

Tinh táo thật là thứ khiến cho con người ta chán ghét, nó buộc cô phải nghĩ đến một số vấn đề mà cô hoàn toàn không muốn nghĩ.

Mỗi lần uống hết rượu cô lại tự cổ vũ mình, cho dù có thế nào cũng phải cố gắng mà chịu đựng.

Không chịu đựng thì biết làm thế nào? Mới kết hôn có bốn tháng, lẽ nào lựa chọn con đường li hôn? Thật là uống phí, thật là oan ức!

Vì vậy, tuyệt đối không thể li hôn!

Hi vọng duy nhất là Bác Đạt Vĩ nhanh chóng bình thường trở lại... nhanh chóng!

Đồng Du không có được sự bình thường trở lại của Bác Đạt Vĩ mà là sự điên cuồng của anh ta.

Hôm nay là cuối tuần, theo như quỹ đạo hoạt động của Bác Đạt Vĩ thì anh ta sẽ chơi bời ở bên ngoài đến tối muộn mới về. Có thể anh ta đang phiêu lưu tình ái trên xe của một người đàn bà giàu có nào đó đúng như anh ta kể, để rồi đến sáng còn có tiền cầm về.

Vì vậy những đêm như thế này, Đồng Du liền bớt chút tiền để mua rượu uống. Gần đây đều như vậy, cô chỉ biết mượn rượu để vượt qua những đêm mất ngủ.

Nào ngờ hôm nay Bác Đạt Vĩ lại về nhà, hơn nữa anh ta lại rất bận.

Đồng Du thay giày ở ngoài cửa, phát hiện ra cánh cửa phòng ngủ chỉ khép hờ, bên trong phòng còn có tiếng động phát ra.

Người từng trải chỉ nghe qua cũng biết đó là tiếng động gì. Tiếng rên rỉ phát ra càng lúc càng lớn.

Những chuyện như thế này Đồng Du chỉ nhìn thấy trong tiểu thuyết, tin rằng phần lớn độc giả khi đọc đến cảnh tượng này đều không thể thấu hiểu được tâm trạng của người trong cuộc. Đồng Du không thể nào hiểu thấu cái cảm giác ấy, vì vậy cô chẳng hề cảm thấy đau khổ hay sụp đổ tinh thần. Cô vội vàng mở cửa mà chẳng kịp suy nghĩ.

Giống hệt như trong ti vi hay trong tiểu thuyết, Bác Đạt Vĩ đang đứng ở bên giường, mình trần như nhộng...

Người đàn bà kia vẫn mặc quần tất mỏng, những móng chân sơn đỏ chót lộ ra. Cô ta khinh khỉnh nhìn Đồng Du.

Rất lâu sau đó, Đồng Du vẫn không sao quên được đôi chân ấy, đôi chân đi tất đen với những móng chân sơn đỏ chót.

Đồng Du bỏ chạy nhưng trong đầu của cô vẫn hiện lên những móng chân đỏ chót ấy.

Đương nhiên cô chẳng biết đi đâu, chỉ biết chạy về phía trước, nếu có thể chạy được lên sao Hỏa thì tốt quá.

20. Chương 20

Giang Yến Ni nghênh đón một Đồng Du đã hoàn toàn sụp đổ.

Tháng thứ tư sau khi kết hôn, đây là lần thứ hai Đồng Du bỏ nhà ra đi. Phải rồi, giữa hai lần bỏ nhà ra đi còn có một lần gặp phải bạo lực gia đình.

Giang Yến Ni chẳng muốn khuyên Đồng Du bất kì câu nào, bởi vì cô biết chẳng có tác dụng gì đâu, Đồng Du mãi mãi sẽ chỉ đi theo lối mòn trong suy nghĩ của mình, đổ hết tội lỗi lên đầu mình. Đây chính là “phẩm chất tốt đẹp” của cô.

Vì vậy Giang Yến Ni chỉ lấy cái khăn mặt ẩm, lau sạch khuôn mặt Đồng Du rồi pha cho cô một cốc nước chanh.

Đồng Du vừa nhấp một ngụm nước chanh đã buồn nôn, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh nôn ọe ầm ĩ, cứ như thể sắp nôn hết cả ruột gan ra ngoài.

Sau khi bình tĩnh lại, Đồng Du bắt đầu kể đầu đuôi câu chuyện. Giang Yến Ni khoanh tay lắng nghe, lúc nghe đến đoạn người đàn bà với những cái móng chân màu đỏ kia, Giang Yến Ni thực sự không thể kiềm chế nổi nữa, lông mày cô nhíu lại, toàn thân như run lên:

- Cái gã khốn nạn này, cậu mà còn không li hôn với anh ta là tôi tuyệt giao với cậu đấy!

Nói xong Giang Yến Ni lại thấy mình có phần hơi quá, cái mà Đồng Du cần hiện giờ không phải là một sự đe dọa mà là một người cho cô vài lời khuyên.

Giang Yến Ni biết khuyên nhủ cái gì bây giờ? Điều cô muốn khuyên chỉ là bảo Đồng Du bỏ Bác Đạt Vĩ như bỏ một thứ rác rưởi. Thế nhưng Đồng Du lại khóc mà nói:

- Vẫn phải bỏ sao? Anh ta đã dẫn đàn bà về nhà rồi, rõ ràng là muốn ép tớ li hôn còn gì!

Giang Yến Ni hoàn toàn không đồng ý với cách nhìn nhận của Đồng Du.

Cấu tạo tâm lí của loại đàn ông như Bác Đạt Vĩ rõ ràng là rất khác biệt so với người thường. Anh ta luôn sống trong thế giới của riêng mình. Trong thế giới của anh ta, anh ta tuyệt đối là chúa tể, không chấp nhận bất cứ sự lừa gạt hay trêu đùa nào, cho dù đó có là sự thiện chí đi chăng nữa thì với anh ta cũng chỉ là sự tổn thương lòng tự trọng một cách sâu sắc. Vì vậy anh ta phải dùng một cách thức điên loạn để trả thù kẻ đã xúc phạm đến anh ta.

Trong vương quốc của anh ta chỉ có một thần dân duy nhất là Đồng Du. Ra khỏi thế giới này rồi anh ta cũng chỉ là một kẻ tầm thường, bị hiệu trưởng chỉ trích, bị đồng nghiệp chèn ép, bị học sinh khinh bỉ, thậm chí là thú tiêu khiển của các quý bà lắm tiền.

Thu mình vào trong cái vỏ ốc của mình, Đồng Du là cái bao cát trú ẩn duy nhất của anh ta. Hơn nữa, hiện giờ điểm yếu của cô lại nằm trong tay anh ta.

Vì vậy Bác Đạt Vĩ sẽ không li hôn với Đồng Du, đi đâu để mà tìm được một “bao cát” như Đồng Du đây? Chuyện li hôn chỉ có Đồng Du đề cập đến và dừng cảm thực thì nó mà thôi.

Giang Yến Ni đưa ra đề nghị này đầu tiên là để trút bức dọc ình. Cô biết muốn bảo Đồng Du li hôn thì trừ phi những chuyện này phải xảy ra lặp đi lặp lại hàng trăm lần.

Thế nhưng thật không ngờ Đồng Du lại gật đầu, nói:

- Được, li hôn!

Đêm đó Đồng Du ngủ lại nhà Giang Yến Ni. Đồng Du đòi uống rượu, Giang Yến Ni cũng chẳng ngăn cản.

Thực ra là Giang Yến Ni cũng muốn uống, mặc dù người bị bắt tại trận không phải là cô nhưng tâm trạng của cô cũng chẳng hề vui vẻ gì.

Cô không muốn nói cho Đồng Du biết chuyện Trịnh Tuyết Thành lại lần nữa mất tích. Mặc dù ban ngày ở công ty, anh ta vẫn xuất hiện. Thế nhưng tối đến, anh ta cứ như người chết rồi, điện thoại không nhận, nhắn tin không thấy trả lời.

Cái kiểu mất tích gián đoạn như thế này của anh ta đã diễn ra mấy lần rồi. Giang Yến Ni đoán là vợ anh ta lại tập kích, hơn nữa lại còn quần thúc rất nghiêm ngặt.

Có thú vị không? Chẳng thú vị chút nào. Cái gã đàn ông luôn miệng nói đã kí sẵn đơn li hôn này dường như quan tâm đến cảm nhận của vợ mình còn hơn cả cô.

Còn một vấn đề nữa cô rất muốn tự hỏi mình, tại sao cứ phải là cái gã Trịnh Tuyết Thành ấy? Đàn ông bên ngoài thiếu gì? Chọn đại một người cũng chưa chắc anh ta đã là chồng của người khác.

Cô không muốn coi những hành vi này của mình là “tình yêu”, bởi vì cô không cam tâm, không muốn đề cao loại người khốn kiếp như Trịnh Tuyết Thành.

Đành phải uống rượu, Đổng Du một cốc, cô một cốc. Hai người đàn bà, mỗi người đều có những nỗi đau riêng.

Còn có cả những câu chuyện phiếm.

Đổng Du hình như đã được cổ vũ bởi ý nghĩ li hôn nên ra sức miêu tả một viễn cảnh tốt đẹp sau khi li hôn.

Không có sự dối trá. Không có cãi cọ. Ngủ một mình.

Cô sẽ cố gắng kiếm tiền, mua nhà, chơi cổ phiếu, mua bảo hiểm, sau này già nếu có điều kiện sẽ vào nhà dưỡng lão.

Cô sẽ không có con, chẳng có ai đến thăm cô, dần dần tính tình cô sẽ trở nên cổ quái, nóng nảy, gắt gỏng với cô họ lí... Thế là đợi đến khi cô mất đi khả năng tự chăm sóc bản thân, cô ta sẽ hành hạ cô, ba ngày chỉ có ăn một bữa, muốn cho cô chết đói...

Những tưởng tượng của Đổng Du nhờ rượu càng “bay cao bay xa”. Đã bao lâu rồi Đổng Du chưa hoạt bát như vậy? Kể từ khi kết hôn, cô giống như một củ cải khô, chẳng tươi ngon cũng chẳng có mùi thơm, người ta vừa nhìn đã thấy chán ngấy rồi.

Nếu như li hôn có thể mang đến cho người ta một sức sống mới, vậy thì li hôn có gì không tốt?

- Li hôn thì có gì tốt? Một người phụ nữ chưa kết hôn như em, suốt ngày đi khuyến khích người ta li hôn, em có cảm thấy có trách nhiệm với xã hội không?

Đây là những lời hát ra từ cái miệng của Chu Tiểu Hổ. Kể từ khi Chu Tiểu Hổ tuyên bố quay trở lại cuộc sống độc thân, Giang Yến Ni ngoài việc cảm thấy sợ hãi một ngày nào đó Phùng Hán Trần sẽ xông ra tát axit vào mặt cô thì cuộc sống có thêm một Chu Tiểu Hổ cũng không đến nỗi quá tồi tệ với cô.

Ít nhất là trong khoảng thời gian Trịnh Tuyết Thành mất tích, cô vẫn còn có người để mà giết thời gian.

Hồng Hoảng, một người đại diện cho thế hệ phụ nữ hiện đại từng nói: nếu như tạm thời không gặp được đúng người phù hợp với mình, bạn cũng chớ ngại nói chuyện với anh ta.

Giang Yến Ni luôn vận dụng câu nói này tương đối tốt. Đây chính là nhược điểm của đời người, Giang Yến Ni chưa bao giờ né tránh, vì vậy cô mới bị nhiều người ghét như vậy.

Cô chẳng hề né tránh nói ra mối quan hệ phức tạp của mình với Trịnh Tuyết Thành cho Chu Tiểu Hổ nghe. Nếu chỉ nói tình yêu thì quá đơn thuần, nếu chỉ nói tình dục thì lại quá dung tục.

Thế nhưng Chu Tiểu Hổ lại thô lỗ quả quyết:

- Em chỉ là ham muốn xác thịt với anh ta!

Chu Tiểu Hổ nói:

- Cái mà gã đàn ông ấy có thể cho em thì người đàn ông khác cũng có thể. Em có cần thiết phải ngày đêm nhớ nhung đến chồng của người khác không?

Có lẽ Chu Tiểu Hổ nói cũng có lí. Trước khi Giang Yến Ni làm rõ được tình cảm dành cho Trịnh Tuyết Thành là tình yêu hay là ham muốn tình dục, cô chẳng muốn biện minh thanh bạch cho bản thân mình.

- Thôi được rồi, tình dục thì tình dục, thế thì đã sao?

Sau đó, Chu Tiểu Hổ lại nhắc lại những điều ban nãy anh ta đã nói một lần nữa. Những thứ cao thâm hơn anh ta chẳng thể nói ra được.

Nói mãi nói mãi, anh ta lại nói ra những lời thô tục.

Loại đàn ông như Chu Tiểu Hổ thật sự đáng kinh tởm, ăn nói thật chẳng có văn hóa gì cả. Thế nhưng anh ta lại là một gã đàn ông đề tiện không cần che giấu, thích Giang Yến Ni chân thành.

Anh ta chân thành muốn một lần được lên giường với Giang Yến Ni.

Anh ta nói:

- Anh yêu em, cho dù em có tin hay không. Anh biết anh không xứng với em thế nhưng anh vẫn cứ yêu em.

Ngay cả cách tỏ tình cũng quê mùa và cứng nhắc, thật là một gã đàn ông dung tục đến hết thuốc chữa.

Giang Yến Ni phải thừa nhận là trong những ngày Trịnh Tuyết Thành mất tích, cái gã đàn ông dung tục này lại là liều thuốc an thần quan trọng của cô.

Cô cảm thấy mình giống như một con bù nhìn rơm đầy những lỗ đạn bắn ở trên người, trước khi chết còn nôn nóng mong muốn được khẳng định mình.

Thực ra sự mất tích lần này của Trịnh Tuyết Thành không chỉ vì anh ta bị vợ quản lý chặt.

Hôm nay, lúc hết giờ làm việc, Trịnh Tuyết Thành gửi cho Giang Yến Ni một tin nhắn: “Tối nay anh đến chỗ em ăn cơm. Hôn em”.

Sau khi vui mừng nhận được tin nhắn, cô bắt đầu cảm thấy buồn cho sự vui mừng của mình.

- Thật là đồ đê tiện! – Cô tự mắng chửi mình.

Vẫn là một bữa ăn thịnh soạn như thường lệ và một người phụ nữ sạch sẽ và quyến rũ. Thế nhưng sau cuộc ái ân, Giang Yến Ni đã suy nghĩ rất nhiều, không biết có nên tính toán món nợ Trịnh Tuyết Thành vô duyên vô cớ mất tích hay không.

Nếu hỏi ắt sẽ là những lí do đó, đồng thời nhân tiện nói thêm một câu thuyết giáo ví dụ như: “Anh cần sự thông cảm của em”.

Vì vậy Giang Yến Ni quyết định sẽ ngậm miệng.

Nào ngờ Trịnh Tuyết Thành lại đưa ra một tuyên bố với Giang Yến Ni.

Anh ta đang ấp ủ một chuyện, nếu như thuận lợi sẽ biến toàn bộ khách hàng anh ta đang bồi dưỡng cho công ty thành thần tài của mình.

Giang Yến Ni nghe xong liền nghĩ ngay đến câu: “Nuôi ong tay áo”.

Thế nhưng Trịnh Tuyết Thành hiện nay rất hào hứng. Sở dĩ anh ta đến làm việc ở chi nhánh này thực ra là do tổng công ty điều đến, bởi vì đã nhiều năm làm việc ở tổng công ty, muốn lên chức mà không tranh giành được. Bạn có tranh giành được với một người biết cúi trên luôn dưới không? Bạn có tranh giành được với con ông cháu cha không? Người Đài Loan lập công ty, biến công ty thành công ty gia đình là thói quen của họ, người ngoài có vào làm cũng chớ có mong được ngóc đầu lên, thế nên Trịnh Tuyết Thành mới lùi một bước để nghĩ kế lâu dài. Thế nhưng vừa mới đến đây đã bị các nhân viên có thâm niên trong nghề chèn ép, đặc biệt là lão Cổ Trường Chinh kia luôn giương cái mác doanh số tiêu thụ ối năm ra để dọa người khác, mất lúc nào cũng như mọc ở trên trán, làm sao có thể dễ dàng chấp nhận để một người mới đến như Trịnh Tuyết Thành trở thành cấp trên của mình. Mỗi lần đi ngang qua, Trịnh Tuyết Thành chỉ mong có thể nhảy bổ vào cắn cho ông ta một phát.

Trịnh Tuyết Thành nói:

- Anh mà còn không phản kích thì chẳng còn chỗ đứng trong công ty này nữa rồi!

Giang Yến Ni không dám gật bừa với nỗi lo lắng của Trịnh Tuyết Thành. Cô chỉ biết Trịnh Tuyết Thành là người có thu nhập cao nhất trong bộ phận. Còn Cổ Trường Chinh mặc dù có cây lớn tuổi lên mặt, tính tình có hơi cổ quái nhưng ông ta đối xử với mọi người đều như vậy, chẳng hề có ý nhắm vào một ai.

Thế nhưng cô chẳng thể khuyên nhủ Trịnh Tuyết Thành từ bỏ cái suy nghĩ này. Bởi vì Trịnh Tuyết Thành đã tính toán cả rồi. Anh ta không chỉ muốn chuyển hết nghiệp vụ của mình đi mà ngay cả phần việc trong tay Giang Yến Ni cũng nên “cống hiến” cho anh ta.

Đây chính là mục đích Trịnh Tuyết Thành nói chuyện này cho Giang Yến Ni biết, anh ta cần cô giúp đỡ xây dựng giang sơn, hơn nữa, anh ta lại vô cùng tin tưởng cô.

Giang Yến Ni không vội vàng nhận lời. Điều đầu tiên mà cô nghĩ là, người đàn ông này còn chưa li hôn, lấy được giang sơn rồi thì nó là của ai?

Cô còn nhớ mình đã 28 tuổi rồi, điều duy nhất khiến cho cô yên tâm chính là công việc này, vừa ổn định vừa thuận lợi. Nếu như kế hoạch của Trịnh Tuyết Thành thất bại, hoặc việc đầu tư tình cảm của cô vào anh ta thất bại, mà hành vi phản bội công ty nếu bị bại lộ ra ngoài, ai sẽ chịu trách nhiệm với cô đây?

Thực ra có quá nhiều vấn đề Giang Yến Ni cần phải suy xét thật kĩ.

Đổng Du chỉ ngủ lại nhà Giang Yến Ni có một đêm, ngày hôm sau liền về nhà, đem theo sự cổ vũ của Giang Yến Ni trở về với niềm hi vọng dạt dào được làm chủ bản thân mình một lần.

Vừa đẩy cửa ra cô đã thấy Bác Đạt Vĩ đang nằm ngáy khò khò trên xô-pha, ti vi vẫn bật, điều hòa cũng bật, trên bàn còn bày la liệt rất nhiều túi ni lông đựng đồ ăn vặt, lon bia vứt ngổn ngang.

Mỗi lần đều như vậy, cứ cãi nhau là Bác Đạt Vĩ lại biến cả cái nhà thành một mớ hỗn độn.

Trên đường đi, Đổng Du đã nghĩ rất kĩ, những ngày tháng này của cô quá buồn bã, Bác Đạt Vĩ đã to gan đến mức ngang nhiên dẫn đàn bà về nhà ngủ, hơn nữa cái danh sách người tình mà anh ta đã liệt kê ra rất có thể cũng là thật. Vì vậy cuộc hôn nhân này, không li dị thì biết làm thế nào?

Nhưng cái từ “li hôn” cứ nghĩ đến là lại thấy đau thắt tâm can.

Cô đặt cái túi xuống, chẳng buồn thu dọn phòng ốc mà ngồi đối diện với Bác Đạt Vĩ, đợi anh ta tỉnh lại.

Thực ra cô không hề biết Bác Đạt Vĩ đã tỉnh lại. Người đàn ông này không bao giờ uống quá chén, hay nói cách khác, anh ta thậm chí ghét rượu.

Chẳng qua là Bác Đạt Vĩ đã đoán chuẩn là hôm nay cô sẽ về nhà. Thế nên anh ta đã lên kế hoạch đối phó với cô.

Bởi vì những chuyện này đều là do Đổng Du một tay gây ra. Cô dám lừa dối anh, coi anh như một gã ngốc. Vì vậy có xảy ra những chuyện như thế này cũng là đáng đời cho cô!

Sau đó, như thường lệ, anh ta sẽ lại khiến cho người đàn bà ấy phải sám hối và ngoan ngoãn.

Anh ta không ngờ rằng Đổng Du sẽ đưa ra đề nghị li hôn.

Đổng Du ngồi bất động trên xô-pha, giống hệt như đã hóa đá. Đã mười hay mười lăm phút trôi qua, Bác Đạt Vĩ không thể chịu được nữa liền giả bộ vươn vai, mở mắt ra.

Anh ta chẳng buồn đếm xỉa đến Đổng Du, giả vờ như không nhìn thấy người ngồi trước mặt mình.

Đổng Du hôm nay dường như điềm đạm hơn cả anh ta. Cô kiên quyết không nhìn anh ta, ánh mắt dán chặt bên ngoài cửa sổ.

Bác Đạt Vĩ đành phải chủ động công kích, anh ta ngồi dậy, hỏi:

- Cô không nói gì là có ý gì? Đau lòng ư? Buồn ư? - Bác Đạt Vĩ hằm hừ nói – Đều do cô cả! Giả làm gái trinh có gì hay ho chứ? Nhìn thấy chồng mình lên giường với người khác cũng rất thú vị phải không?

Bác Đạt Vĩ hần học liên tiếp sử dụng những “vũ khí hạng nặng” để công kích Đổng Du. Thế nhưng anh ta còn chưa kịp tiến hành đợt công kích thứ tư thì Đổng Du đã nói:

- Chúng ta li hôn đi!

Giọng nói của Đổng Du rất nhẹ, cảm giác hai từ “li hôn” khó khăn lắm mới thoát ra khỏi cổ họng của cô được. Thế nhưng cô đã nói ra điều đó.

Bác Đạt Vĩ kinh ngạc khựng người lại, hồi lâu mà không phản ứng lại.

21. Chương 21

Đồng Du biết Giang Yến Ni đã phân tích chính xác, Bác Đạt Vĩ không muốn li hôn với cô, anh ta chỉ thích hàng phục cô, thích cái cảm giác người khác phải quỳ gối khầu đầu trước mặt anh ta.

Bác Đạt Vĩ cuối cùng cũng có phản ứng, hơn nữa phản ứng khá gay gắt. Anh ta cao giọng gắt:

- Li hôn thì li hôn! - Bác Đạt Vĩ tiếp tục gào lên – Ai muốn sống với cô chứ? Cô là đồ lừa đảo!

Đồng Du không muốn ngồi đây để chịu đựng sự công kích của Bác Đạt Vĩ, cô quá hiểu khả năng sỉ nhục người khác của anh ta, thế nên cô vội vàng đứng dậy, sải bước vào nhà vệ sinh rồi đóng cửa lại.

Thật không ngờ, Bác Đạt Vĩ lại không tiếp tục chửi bới như thường lệ. Sau khi nói xong câu “Cô là đồ lừa đảo”, anh ta giống như một quả pháo bị ẩm, tịt ngòi luôn.

Cả căn phòng chìm vào sự yên lặng rất lâu. Đồng Du đứng trước tấm gương trong nhà tắm, nhìn người phụ nữ trong gương: sắc mặt nhợt nhạt, mắt thâm quầng, trông giống ma hơn là người.

Dạ dày đột nhiên co thắt dữ dội, kèm theo đó là cảm giác buồn nôn đang trào lên tận cổ họng cô.

Nôn hết ra ngoài rồi mà cô vẫn cảm thấy cái cảm giác khó chịu như bị mèo cào đang đè nặng lên mình.

Cô ngẩng phắt đầu lên, nhìn vào khuôn mặt kinh ngạc trong gương.

Giang Yến Ni bị tấn công.

Chính là ở trên đoạn đường cách nhà cô khoảng hơn 100 mét, có một người đi ngược chiều với cô, đột nhiên giơ một cái gì lên, ngay lập tức, khuôn mặt sần chần của cô bị tạt một chất dịch lỏng lạnh toát.

Giang Yến Ni ôm lấy mặt kêu lên thất thanh, lập tức nghĩ rằng đó chính là axit, cái cảm giác kinh hoàng và tuyệt vọng ấy cả đời này cô không muốn nếm thử lần thứ hai.

Thế nhưng người ấy không hề bỏ chạy. Bởi vì cô ta chính là Phùng Hán Trân, một Phùng Hán Trân dũng cảm, một Phùng Hán Trân có thể chết vì yêu.

Phùng Hán Trân cúi lưng lạnh lùng nhìn Giang Yến Ni đã sụp đổ hoàn toàn, nói:

- Lần này là nước, nếu như cô còn bám lấy Chu Tiểu Hổ thì lần sau sẽ là thứ khác đấy!

Phùng Hán Trân tỏ vẻ oai phong, mặc dù cô ta ăn mặc luộm thuộm nhưng cô ta trông chẳng khác gì một nữ côn đồ thứ thiệt.

Phùng Hán Trân nói xong liền hùng hổ bỏ đi, để mặc cho Giang Yến Ni bối rối không biết có nên báo cảnh sát hay không.

Hôm nay Giang Yến Ni bảo Trịnh Tuyết Thành hãy ngủ lại, cô giống như một con thỏ bị sấm chớp làm cho chết khiếp, chỉ cần ở một mình một lát là run lên cầm cập vì sợ hãi.

Trịnh Tuyết Thành nhận lời cô, hơn nữa còn tắt điện thoại đi.

Ở trên giường, sau khi đã hoàn thành tất cả những công việc chuẩn bị, không hiểu vì sao Trịnh Tuyết Thành lại kéo cả kế hoạch vĩ đại của anh ta vào.

Chuyện này từ trước đến giờ Giang Yến Ni vẫn chưa tỏ rõ thái độ, cô thật sự không muốn nói tới.

Hiện giờ cô chỉ muốn nhanh chóng làm những chuyện mà khi làm tình người ta cần phải làm, sau đó thu mình trong lòng người đàn ông ấy, ngủ một giấc ngon lành.

Thế nhưng Trịnh Tuyết Thành đâu chịu tha cho cô. Anh ta vẫn kiên trì vẽ ra một tương lai tốt đẹp nhờ cái kế hoạch của anh ta. Phát triển sự nghiệp là điều bắt buộc phải làm của mỗi gã đàn ông.

Anh ta vừa nói vừa bắt đầu hành động. Anh ta đúng là một “thiên tài bẩm sinh”, có thể vừa làm chuyện ấy vừa nói chuyện lí tưởng của mình. Giang Yến Ni thật sự muốn bịt cái miệng anh ta lại, thế nhưng anh

ta khiến cho cô thấy ngựa ngựa, sau khi “ngựa ngựa” thì cô chẳng thể “lên” nhưng cũng chẳng thể “xuống”. Thế là Giang Yến Ni hoàn toàn sụp đổ, cô khẩn thiết nói:

- Nhanh lên!

Thế nhưng Trịnh Tuyết Thành lại nói:

- Hãy đồng ý làm với anh!

Giang Yến Ni đành phải gỡ trò:

- Chẳng phải đang làm đây sao?

Trịnh Tuyết Thành nghiêng răng trèo treo, “công kích” hai cái rồi ép cô:

- Đồng ý với anh đi! Đồng ý đi!

Toàn thân Giang Yến Ni như muốn tan chảy hết cả. Xương cốt toàn thân của cô như đau nhức, đến nỗi chỉ mong tháo rời từng phần ra rồi lắp lại. Tất cả các tế bào trong người cô đều đang nổi loạn, chỉ mong nhảy xổ cả ra ngoài. Thế nhưng Trịnh Tuyết Thành đang chặn đường cô, không cho cô được đắm chìm trong sự khoái lạc. Giang Yến Ni cũng chẳng còn cách nào khác.

Cô đành phải hấp tấp nói:

- Được, em đồng ý.

Ngay lập tức, Trịnh Tuyết Thành rên lên sung sướng, lúc này anh ta mới dồn hết sức lực, mạnh mẽ như một con chiến mã. Nếu như trên đời này thật sự có nơi gọi là thiên đường thì hai người bọn họ đang cùng bay tới thiên đường.

Thẩm Anh Nam ngày ngày tính toán.

Trước tiên là tính toán xem bao nhiêu lâu nữa có thể bán đi căn nhà của mình, nói là nhà chứ thực ra chẳng thể nhìn thấy cũng chẳng thể sờ thấy. Cô đã đầu tư 150 nghìn tệ vào rồi nhưng chỉ có một tờ giấy chứng nhận sang tay và một bản hợp đồng có in con dấu của ủy ban thôn. Thế nên lúc nào cô cũng thấy nơm nớp.

Tiếp đó là tính toán xem căn nhà mà cô đang nhắm lần đầu tiên phải trả bao nhiêu tiền, mỗi tháng phải trả là bao nhiêu, có thể ở được bao nhiêu người, chi phí mua đồ đạc là bao nhiêu...

Thẩm Anh Nam thật sự bận đến tối mắt tối mũi.

Cô chẳng có thời gian để mà dừng lại cân nhắc đến vấn đề giữa mình và Tưởng Đại Bình nữa.

Hôm đó Tưởng Đại Bình hỏi cô có phải cô lấy tiền rồi sẽ không chia tay với anh ta nữa không. Cô chỉ nghe thấy rõ bản thân mình trả lời là: “Phải”. Sau khi trả lời xong, cô cảm thấy mình đúng là mặt dày, vội vàng bổ sung: “Em không phải vì món tiền ấy đâu!”

Là một người có đầu óc ở dạng bình thường, Tưởng Đại Bình chẳng khó để nhận ra rằng Thẩm Anh Nam thay đổi chủ ý chia tay vào phút chót chẳng qua chỉ là vì tiền. Nhưng Tưởng Đại Bình là người biết điều, anh ta không tiếp tục truy cứu, chắc là biết có hỏi nữa cũng chỉ khiến ình khó xử.

Cả đời người kiêu gì cũng phải gặp một kẻ có thể “bắt vía” được mình. Tưởng Đại Bình đã gặp một người như vậy, anh ta còn biết làm thế nào?

Thẩm Anh Nam thực chất cũng chưa nghĩ kĩ có phải mình thật sự đã quyết định không chia tay với Tưởng Đại Bình không. Thôi bỏ đi, chưa nghĩ thì đừng nghĩ, đến đâu hay đến đó.

Chuyện này thật chẳng phù hợp với nguyên tắc làm người của Thẩm Anh Nam, từ trước đến nay cô luôn là người sống có kế hoạch.

Lúc Thẩm Anh Nam đánh giá bản thân mình như vậy, Giang Yến Ni liền thẳng thừng nói:

- Không làm rõ chuyện chia tay với Tưởng Đại Bình thực ra chính là một trong những kế hoạch của cậu.

Giang Yến Ni nói:

- Đợi cậu mua được nhà xong, cậu lại thả đá bay Tưởng Đại Bình ấy chứ. Tốt nhất cậu nên tự hỏi mình có đúng là cậu đang nghĩ như vậy không?

Thẩm Anh Nam nghiêm nghị phủ nhận:

- Cậu thấy tôi là loại đàn bà chơi đùa với đàn ông như vậy sao? Cậu coi tôi là loại người gì hả?

Thẩm Anh Nam còn nói với Giang Yến Ni:

- Tốt nhất cậu nên giữ cái mặt mình cho tốt, người muốn tạt axit cậu không chỉ có một mình Phùng Hán Trân đâu!

Thẩm Anh Nam đã nói trúng nỗi lo lắng của Giang Yến Ni.

Hai người đàn bà ai nấy tự đắm mình trong nỗi lo của riêng mình. Ngồi trên chiếc ghế mây trong phòng trà bên hồ, ánh mặt trời buổi chiều vừa dịu dàng vừa rạng rỡ như ngấm vào tận trong xương.

Giang Yến Ni nheo nheo mắt dưới ánh mặt trời, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Ba chúng ta thực chất là người tốt, yêu nước, yêu dân, văn minh, lịch sự, đèn đỏ dừng, đèn xanh đi, không vứt rác bừa bãi, không nhổ bọt, cân nặng vượt quá 50 kilôgam là muốn đi hiến máu, tuân thủ nguyên tắc tình yêu giống hệt như tuân thủ quy định của công ty. Sống đến 30 tuổi đầu rồi chẳng qua cũng chỉ là muốn có một cuộc hôn nhân, cần có một người đàn ông, một mái nhà, cứ giày vò mãi trong vô thức, giày vò bản thân đến mức độ biến mình thành một kẻ ngốc, thành một kẻ xấu xa. Chúng ta chỉ muốn có một mái nhà, như vậy là sai sao?

Thẩm Anh Nam bắt mắt lơ đãng của Giang Yến Ni, nói:

- Cậu xấu xa, cướp chồng của người khác. Nhưng mà chó có lời kéo tớ với Đồng Du vào, bọn tớ là những phụ nữ hiền lành!

Giang Yến Ni lơ đãng nhìn Thẩm Anh Nam, đột ngột vặn hỏi:

- Cậu thật sự không yêu anh ta chút nào sao? Dù chỉ là một chút?

Thẩm Anh Nam nghiêm túc suy nghĩ, do dự đôi chút nhưng vẫn trả lời:

- Không, không yêu.

& ;STENT

Người có thể trả lời dứt khoát câu hỏi “yêu hay không yêu” chỉ có Đồng Du.

Đồng Du yêu Bác Đạt Vĩ, vì vậy cô không muốn li hôn. Hơn nữa Bác Đạt Vĩ cũng không muốn li hôn, nghe thấy Đồng Du nhắc đến hai cái từ đáng sợ kia là anh ta sững người ra, một người hằng ngày luôn to mồm nay bỗng nhiên ghen giọng không nói được lên lời.

Hơn nữa Đồng Du đang mang thai rồi. Lúc cô nôn ọe đến tối tắm mặt mũi, ngẩng đầu nhìn vào bộ dạng như mặt ma của mình trong gương, cô có thể xác định chính xác chuyện này.

Cô đến bệnh viện, nhìn thẳng vào mắt bác sĩ, chờ đợi cái đáp án mà cô đang kì vọng.

Đúng như cô mong muốn.

Đồng Du sao có thể không phấn chấn, không tha thứ, không biết ơn.

Thế là mâu thuẫn giữa Đồng Du và Bác Đạt Vĩ được giải quyết, cả hai đều không phải nghĩ đến vấn đề hạ mình như thế nào. Bọn họ không còn nhắc đến chuyện người đàn bà với những cái móng chân đỏ chót kia, bọn họ đã gạt phăng chuyện ấy sang một bên, đóng sập cửa lại, đẩy lùi những nhục nhã và ảm ức lại sau lưng.

Khoan đã, cô ấy nói là “bọn họ” ư? Đương nhiên Bác Đạt Vĩ chẳng thể hiện thái độ phản kích như vậy, nhưng anh ta đã dịu dàng hơn nhiều, nghe Đồng Du nói cô có tin vui liền chủ động vào bếp một lần, nấu một nồi cháo cho cả hai. Như vậy còn đòi hỏi gì nữa chứ?

Bác Đạt Vĩ còn “đốc” hết ruột gan với cô:

- Anh thừa nhận có đôi khi tính tình nóng nảy, thế nhưng có lần nào không phải là do em chọc giận anh đâu? Lén đọc tin nhắn của anh, mắng chửi khách hàng của anh, em làm vậy là đúng hay sai?
- Giả bộ làm gái trinh lừa gạt anh, lén gặp lại bạn trai cũ, như vậy là đúng hay sai?
- Có lần nào không phải là do anh không kiềm chế được nữa mới đánh em không?

Bác Đạt Vĩ nói chân thành như vậy, Đồng Du lại bắt đầu mơ hồ, cuối cùng quyết định vẫn là lỗi lầm của mình.

Suýt chút nữa thì cô lên tiếng xin lỗi anh ta.

Cho dù thế nào thì chuyện tâm sự thẳng thắn với nhau như vậy bọn họ chưa từng làm trước đây. Đúng vào thời khắc quan trọng, thượng đế đã gửi đến một thiên sứ bé nhỏ cho họ, cứu vãn cuộc hôn nhân đang đi vào bế tắc.

Tâm trạng của cô còn tốt đến mức đã nhận một cuộc điện thoại của Tả Gia Thanh. Cô nói với Tả Gia Thanh trong điện thoại:

- Tôi có thai rồi, sau này không có chuyện gì anh đừng gọi vào máy của tôi, chồng tôi sẽ không vui đâu!

Tả Gia Thanh ở đầu dây bên kia chắc là xấu hổ lắm. Đồng Du chưa bao giờ bất lịch sự như vậy, thế nhưng Đồng Du trong lòng chửi thầm: “Đáng đời!”

Phản ứng thai nghén rất dữ dội, Đồng Du vẫn tiếp tục nôn thốc nôn tháo, mỗi lần nôn đều tự an ủi mình: như thế này là em bé đang lớn dần.

Em bé đang lớn vì vậy cần phải có dinh dưỡng. Đồng Du muốn nói cho Bác Đạt Vĩ biết có những khoản không thể tiết kiệm được, ít nhất là chuyện tiền thức ăn không thể cứ chắt bóp như vậy được. Nhưng hai lần ăn canh cá là tiền ăn cả tuần đã tiêu hết sạch.

Mà Bác Đạt Vĩ không thích ăn cá, vì vậy anh ta nghĩ rằng vì hầm canh cá mà tiêu hết tiền thức ăn cả tuần là không hợp lí.

Anh ta nói với Đồng Du:

- Em có thể ăn canh thịt, hàm lượng dinh dưỡng cũng ngang nhau mà!

Bác Đạt Vĩ thích ăn thịt, đặc biệt là thịt dê. Thịt dê cũng rất đắt, nhưng Bác Đạt Vĩ chấp nhận bỏ ra khoản tiền này. Thế nhưng Đồng Du vừa ngửi thấy mùi thịt dê đã nôn ọe tới tấp mặt mũi chứ đừng nói đến chuyện xuống bếp làm món này.

Bác Đạt Vĩ bực bội gắt:

- Quê ta có bao nhiêu người đàn bà sinh con mà có ai không nhèo như em đâu?

Bác Đạt Vĩ xuất thân từ nông thôn, nếu như không phải không có tiền thì anh ta cũng được coi là một gã đàn ông “được sẵn đón”, nhưng trên thực tế anh ta chỉ là một con gà rừng. Mà Đồng Du lại là một con chim sẻ. Chim sẻ và gà rừng đương nhiên rất xứng đôi.

22. Chương 22

Thực ra ngoài chim sẻ ra, gà rừng còn có thể xứng đôi với cả công. Người xưa nói: người có bạo gan đến đâu, có nhiều tài sản thế nào thì có dám nghĩ thì mới dám làm, nghĩ cũng không dám nghĩ thì chỉ có thể nhìn con công từ từ đi xa mình mà thôi.

Giang Yến Ni chính là con công ấy, mà Chu Tiểu Hổ chỉ là một con gà rừng ngày đêm ôm mộng được “giao phối” với công.

Chuyện của Phùng Hán Trân hôm trước, Giang Yến Ni đoán rằng là do Chu Tiểu Hổ vẫn chưa cắt đứt hẳn với cô ta, vì vậy cứ để anh ta bám lấy mình như vậy chẳng khác nào đặt một khối thuốc nổ ở cửa nhà mình.

Kể từ khi bị Phùng Hán Trân tạt ột chai nước lạnh vào mặt, Giang Yến Ni lại lần nữa né tránh Chu Tiểu Hổ. Cô thật sợ Phùng Hán Trân, với loại gan lì và ghê gớm như cô ta Giang Yến Ni không dám dây vào.

Mà dây vào loại đàn bà như Phùng Hán Trân chỉ vì loại người như Chu Tiểu Hổ thì chỉ có mà điên mới làm như vậy. Cô chỉ không hiểu nổi tại sao rõ ràng là một người đàn ông chẳng có quan hệ gì với mình, mà cho dù cô có đá anh ta đi nữa, lại làm khổ mình đến thế. Nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại, cô thà để cho kẻ cướp lấy mất cái túi của cô còn hơn là phải nợ Chu Tiểu Hổ món nợ ân tình này.

Cô bắt đầu dần thân vào kế hoạch mới của Trịnh Tuyết Thành.

Cho dù nói thế nào đi nữa thì việc một người đàn ông nhiệt tình mời bạn tham gia vào sự nghiệp của anh ta cũng là một điều rất đáng quý. Giang Yến Ni thừa nhận rằng nếu như Trịnh Tuyết Thành không kéo cô vào cuộc mà âm thầm tự làm thì chắc chắn cô sẽ cảm thấy không vui.

Thực ra kế hoạch của Trịnh Tuyết Thành nói là sự nghiệp thì có hơi nghiêm trọng, bởi vì chẳng mất một cây thương, ngọn giáo, chẳng có văn phòng, chẳng có lấy một nhân viên, đương nhiên cũng chẳng phải chi trả tiền thuê và tiền lương.

Trịnh Tuyết Thành chẳng qua chỉ là làm một thỏa thuận ngầm với các bên bán ra của công ty. Anh ta xuất hàng thông qua danh nghĩa của các bên tiêu thụ này, lợi nhuận thuộc về Trịnh Tuyết Thành, còn bên tiêu thụ có thể nhận được phần hoa hồng đại lí cuối năm từ bên cung cấp hàng. Chỉ riêng điều này thôi cũng đủ hấp dẫn rồi. Bởi vì bên tiêu thụ mỗi năm để chạy theo số lượng mà sẵn sàng chấp nhận bán mà không cần kiểm lời, chính là bởi vì món tiền hoa hồng đại lí không nhỏ này.

Nghĩ ra được chiêu này hoàn toàn là nhờ chế độ nghiệp vụ đáng ghét của công ty. Phần trăm hoa hồng nghiệp vụ mà công ty cấp cho nhân viên ít ỏi hơn nhiều so với hoa hồng cho đại lí, ki kiệt đến đáng sợ. Có rất nhiều chính sách đãi ngộ mà đại lí có trong khi nhân viên thì chỉ có nằm mơ.

Cũng giống như cái lão Cổ Trường Chinh kia kìa, thành tích để làm cái gì cơ chứ? Một chủ đại lí bất kì nào đó dưới tay ông ta có ai không năm nay mua Audi, năm sau đổi sang Benz, ấy thế mà ông ta vẫn chỉ lái con Volkswagen cà tàng.

Theo như kế hoạch của Trịnh Tuyết Thành, đợi thời cơ chín muồi, anh ta sẽ quang minh chính đại giành quyền tiêu thụ. Đến lúc ấy ai còn ham hố cái chức giám đốc chó má này nữa?

Có rất nhiều sự nghiệp được tạo dựng như vậy. Muốn làm ông chủ thì phải đi làm thuê trước. Trịnh Tuyết Thành thậm chí còn hối tiếc vì mình đã làm ở tổng công ty lâu quá, suốt ngày chỉ nghĩ đến việc thăng chức khiến cho chân tay, đầu óc bị ràng buộc. Chuyển đến chi nhánh làm việc, “núi cao, hoàng đế ở xa”, thế là lại có nhiều không gian hơn để hành động.

Trịnh Tuyết Thành tràn đầy tự tin, cho nên Giang Yến Ni cũng rất tin tưởng, ngày anh ta làm nên chuyện lớn không còn là một ngày xa xôi.

Thế nhưng bên cạnh đó cô cũng tin tưởng rằng ngày mình bị tạt axit không còn xa xôi.

Phùng Hán Trân vẫn còn là may, bởi vì cô chẳng quyến rũ gì Chu Tiểu Hổ cả, chỉ có anh ta yêu cô đơn phương mà thôi.

Nhưng vợ Trịnh Tuyết Thành thì khác. Dù sao chồng của người ta ngày nào cũng bị Giang Yến Ni kéo lên giường.

Cô vẫn không biết vợ của Trịnh Tuyết Thành tên là gì, Trịnh Tuyết Thành cũng chẳng nói, thế nên cô cũng chẳng buồn hỏi. Thế nhưng hiện giờ cô nghĩ mình cần phải tìm hiểu một chút, ít nhất thì ngộ nhờ bị tấn công cũng biết kẻ đó là ai để mà khai báo với cảnh sát.

Thế là cô liền đường đột hỏi Trịnh Tuyết Thành:

- Vợ anh tên là gì? Bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?

Trịnh Tuyết Thành sững người không trả lời được.

Giang Yến Ni bắt mắt thúc giục:

- Mau nói đi, em không điều tra hộ khẩu đâu, chỉ muốn hỏi cho biết thôi!

Trịnh Tuyết Thành mặc dù không muốn nhưng vẫn chậm rãi đáp:

- Tiền Lê, 32 tuổi, kế toán viên công chứng.

Giang Yến Ni bĩu môi, liếc mắt lườm Trịnh Tuyết Thành:

- Anh không lừa em đấy chứ? Em có ăn thịt cô ta đâu? Em chỉ muốn gọi điện cho cô ta, tìm cô ta bàn bạc một chút, hỏi cô ta có thể nhanh chóng tìm ra người đàn ông khác không để còn mau mau thả anh ra!

Trịnh Tuyết Thành giữ chặt lấy Giang Yến Ni, kéo cằm cô xuống nói:

- Em điên rồi!

Giang Yến Ni nghĩ rằng mình chỉ nói chơi vậy thôi, thế nhưng vừa nói ra khỏi miệng, trong đầu cô liền lóe lên một ý.

Lúc gọi điện cho La Đại Giang, bạn học cũ của mình, Giang Yến Ni có phần e dè. Bởi vì lúc còn học đại học, La Đại Giang từng tán tỉnh cô nhưng bị cô lạnh lùng từ chối.

Tại sao lại từ chối La Đại Giang, lí do rất đầy đủ: La Đại Giang rất thấp, cho dù anh ta đã đi đôi giày tăng chiều cao rất thịnh hành hồi đó mà cũng chỉ đứng ngang lông mày của Giang Yến Ni.

Thế nhưng những người đàn ông thấp thường có ý chí cao, nhân vật tiêu biểu chính là Napoleon, và còn cả La Đại Giang nữa.

Sau khi tốt nghiệp đại học, La Đại Giang đã đến Hàng Châu, chẳng biết đã gặp được vận may gì mà mở được một trung tâm điều tra sự vụ tương đối có quy mô, hành động thận trọng và có tiếng trong nghề.

Nghe nói những công ty như thế này làm ăn không hoàn toàn hợp pháp nhưng cũng không thể nói là phi pháp. Do nhu cầu rộng lớn của thị trường, vì vậy những công ty như thế này mọc lên như nấm, cho dù các cơ quan bộ ngành có chấp nhận hay không thì vẫn không thể ngăn chặn được.

Mà vợ của Trịnh Tuyết Thành vừa hay lại ở Hàng Châu, vừa hay lại là kế toán viên công chứng, muốn điều tra có lẽ cũng là chuyện đơn giản.

Giang Yến Ni chỉ muốn biết cuộc hôn nhân của Trịnh Tuyết Thành có đúng là tồi tệ như Trịnh Tuyết Thành đã nói không.

Sau khi cái ý tưởng này hình thành nên trong đầu, Giang Yến Ni đã cảm thấy rất bất ổn, nhưng cô không sao gạt nó đi được, không biết là không thể gạt đi cảm giác sung sướng của việc lén lút điều tra hay là không thể gạt đi cảm giác tò mò muốn biết sự thật. Vì vậy cô đã gọi đi rất nhiều cuộc điện thoại để dò hỏi và cuối cùng đã tìm được số điện thoại của La Đại Giang.

Mọi việc thuận lợi đến ngoài sức tưởng tượng, La Đại Giang vui vẻ nhận lời giúp đỡ cô, hơn nữa lại còn miễn phí nữa. La Đại Giang không phải là một người thù lâu nhớ dai. Phần lớn những người làm chuyện lớn đều không để bụng lâu, hơn nữa càng là những người có khúc mắc với nhau lại càng tận tâm giúp đỡ nhau. Đây là một trong những kinh nghiệm quý báu Giang Yến Ni tích lũy được trong suốt 28 năm cuộc đời.

La Đại Giang thậm chí còn chẳng hỏi vì sao Giang Yến Ni lại muốn điều tra người phụ nữ này, cả về sự nghiệp, gia đình, hôn nhân và tình cảm của cô.

Anh ta chỉ đưa ra những tư liệu cơ bản một cách rất chuyên nghiệp, sau đó nói chuyện phiếm với Giang Yến Ni dăm ba câu rồi ngắt điện thoại, không hề dài dòng.

Một người đàn ông như vậy thật là đáng khen, chỉ mỗi tội hơi lùn một chút. Đặt điện thoại xuống, Giang Yến Ni thở dài, tại sao trên đời chẳng có chuyện gì là hoàn mỹ?

Thẩm Anh Nam gần đây thích đọc tiểu thuyết tâm lí xã hội.

Bụng dạ đen tối có nghĩa là có tâm địa, có mưu toan, dùng những thủ đoạn đẹp mắt nhất để giành lấy cái lợi lớn nhất cho bản thân mình chứ không phải nín nhịn hi sinh cái tôi để làm lợi cho kẻ khác. Đây là cách lí giải độc đáo của Thẩm Anh Nam về cụm từ “bụng dạ đen tối”.

Một cuộc hôn nhân thất bại khiến cho cô gần như trở nên kiên cường, mạnh mẽ hơn, nhìn nhận bất cứ việc gì cũng bắt đầu từ góc độ phê phán rồi mới từ từ “bóc” từng lớp vỏ của nó ra.

Cô cũng “bóc” từng lớp “vỏ” của Tưởng Đại Bình như vậy. Tưởng Đại Bình đối xử với cô có tốt không? Tốt. Đó có phải là tình yêu không? Có. Thế nhưng trên đời này chẳng có tình yêu nào là không có mục đích cả. Tưởng Đại Bình yêu cái học lực, sự đảm đang, danh giá của cô. Có cô ở bên cạnh, Tưởng Đại Bình giống như được mặc lên người một lớp áo giáp, trở nên mạnh mẽ và tự tin hơn. Vì vậy anh ta sao có thể không yêu cô cho được? Mà anh ta có cái gì để yêu cô? Ngoài việc đối xử tốt với cô ra, Tưởng Đại Bình chẳng phải cũng chẳng còn gì để mà cho cô hay sao?

Vì vậy cô không cần cảm kích, cô có quyền được cho và nhận.

Nếu có người nói, một người đàn bà đã li hôn có sức chiến đấu ngang ngửa với mười chiếc xe tăng, người trước phụ lòng cô ta bao nhiêu thì cô ta trả cho người sau bấy nhiêu, Thẩm Anh Nam hoàn toàn tán thành, hiện giờ cô cho rằng bản thân mình chẳng có gì là không thể vượt qua.

Vì vậy mặc dù không hiểu Tưởng Đại Bình nhưng cô có thể ngủ với anh ta, tiếp đó là vay tiền của anh ta. Cô cảm thấy đó chẳng phải là việc làm đáng khinh cho lắm.

Thế nhưng chẳng mấy chốc, Thẩm Anh Nam đã phát hiện ra rằng bản thân mình ngày càng đáng khinh hơn, chuyện này hoàn toàn đi ngược với dự tính ban đầu của cô.

Chuyện xảy ra ở cái chung cư Hải Thị Thần. Căn phòng rộng 70m² trong tay Thẩm Anh Nam vốn cứ tưởng trong vòng nửa tháng là có thể bán sang tay, kiếm năm, sáu mươi nghìn ngon lành, thế nhưng cái hợp đồng Thẩm Anh Nam cẩn thận đặt ở dưới gối của mình chưa được mười ngày đã thấy Mao Nhị hốt hoảng chạy đến tìm cô.

Mao Nhị nói:

- Chết rồi, bên trên có chính sách mới, không cho phép dân làng tự ý xây nhà trước khi di dời.

Thẩm Anh Nam giật mình không phản ứng kịp:

- Hả? Hợp đồng của tôi là bỏ tiền ra mua, bọn họ nói không được là không được à?

Mao Nhị hốt hoảng:

- Bên trên nói vậy ai dám không theo? Còn không mau bán tổng bán tháo đi, nhân lúc tin tức chưa bị lộ ra nhiều, biết đâu bán còn có người mua.

Thế là Thẩm Anh Nam vội vàng bỏ lại tập hóa đơn thanh toán ở cửa hàng, hốt hoảng đi theo Mao Nhị. Thực ra Mao Nhị hốt hoảng gì chứ? Cái hợp đồng trong tay anh ta đã sớm chuyển nhượng cho người khác mấy ngày trước rồi.

Mao Nhị cũng coi như là một người tốt, sợ Thẩm Anh Nam cuối cùng sẽ tính sổ với mình. Dù sao thì sau này anh ta vẫn định sẽ bán lòng vịt. Bán lòng vịt thì một, bán lòng vịt cũng bán, nhưng có thể thanh toán mà kiếm tiền, mãi mãi không sợ tiền tự nhiên bay mất.

Thế nhưng cho dù Mao Nhị có chân thành hi vọng Thẩm Anh Nam không bị lỗ thế nào đi chăng nữa thì Thẩm Anh Nam vẫn bị lỗ. Tin xấu luôn có nhiều hơn tin tốt một đôi cánh. Chẳng mấy chốc tất cả mọi người đã biết tin bên trên có lệnh nghiêm cấm nông dân lợi dụng quy hoạch đất đai của nhà nước để tự ý xây nhà riêng, đặc biệt là xây nhà để buôn bán. Vì vậy những căn nhà đã xây lên khi di dời sẽ không được bồi thường. Còn về những cuộc giao dịch giữa người bán với người mua, nhà nước dứt khoát không chấp nhận.

Thế là, những vụ mua bán sốt dẻo chỉ trong một đêm đều tắt ngấm. Tất cả những bản hợp đồng mua bán trong tay các “nhà đầu tư” đều trở thành tờ giấy lộn.

Thẩm Anh Nam nhốt mình trong phòng, khóc lóc thảm thiết suốt một buổi chiều, ném vỡ mất mấy thứ không đáng tiền, ví dụ như: gương, cốc... sau đó nhịn đói mất ba ngày.

Ba ngày sau, Thẩm Anh Nam đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Tưởng Đại Bình đang ngồi trong phòng khách, vẻ mặt không kém phần u ám.

Tưởng Đại Bình thật sự xót xa số tiền của mình! Hơn nữa Tưởng Đại Bình cũng chẳng buồn giấu giếm, vừa nhìn thấy Thẩm Anh Nam đi ra, anh ta đã tức tối trách móc.

Tưởng Đại Bình nói:

- Lúc đầu bảo cô đừng làm cô cứ không nghe, giờ nhìn thấy hậu quả chưa hả? - Tưởng Đại Bình gắt – Làm thế nào bây giờ? 150 nghìn tệ đấy! Làm sao bây giờ?

Thực ra điều mà Tưởng Đại Bình muốn nhắc đến chỉ là 60 nghìn tệ của mình nhưng lại ngại không dám nêu riêng ra.

Thẩm Anh Nam ném mình xuống xô-pha như ném một bao cát, cuối cùng cô cho Tưởng Đại Bình một đáp án:

- Tôi sẽ trả anh!

Cô nói:

- Chia ra trả cũng được mà đợi vài ngày nữa trả hết một lần cũng được! Để tôi viết giấy cho anh, lần trước vay tiền anh cũng chẳng có giấy tờ gì.

Tưởng Đại Bình im lìm không lên tiếng. Thẩm Anh Nam lấy giấy bút ra, viết rõ giấy vay nợ đưa cho anh ta. Tưởng Đại Bình nhận lấy tờ giấy từ tay Thẩm Anh Nam. Thực ra 60 nghìn chẳng phải là nhiều, với thu nhập của cửa hàng lẩu thì nhiều nhất là một năm là đã có thể thu về. Thẩm Anh Nam sẽ cố kiếm tiền để trả cho anh ta.

Vì vậy anh ta mới có đủ nghị lực và kiên nhẫn để đứng chờ bên ngoài phòng Thẩm Anh Nam, đợi cô lên tiếng. Thẩm Anh Nam thầm nghĩ: Mẹ kiếp, đàn ông còn thực dụng hơn đàn bà gấp trăm lần.

Thẩm Anh Nam chẳng ngờ Tề Cường lại chủ động đến tìm cô sau nửa năm li hôn.

Nửa năm nay, Thẩm Anh Nam từ một người đàn bà bị chồng ruồng bỏ trở thành một kẻ tổng tiền, là kẻ thù số một của Tề Cường.

Mỗi khi chán ghét Tưởng Đại Bình đến cùng cực, Thẩm Anh Nam lại nhớ đến Tề Cường, sau đó lại nghĩ rằng kèn kẹt trong vô thức. Cô nghĩ Tề Cường chắc cũng vậy, mỗi khi nghĩ đến cô sẽ nghĩ rằng treo treo vì tức giận.

Thế nhưng Tề Cường chủ động tìm cô. Khẩu khí trên điện thoại có vẻ rất hiền hòa.

Tề Cường nói:

- Lâu lắm không gặp, anh muốn mời em ăn cơm có được không?

Thẩm Anh Nam đương nhiên phải đề cao cảnh giác. Trong kí ức của cô, được người đàn ông này mời đi ăn cơm chỉ là chuyện xảy ra trước khi kết hôn. Sau khi kết hôn, chỉ có cô mời anh ta ăn cơm, một ngày ba bữa, để cho người ta vừa được ăn no căng bụng vừa được chê bai này nọ.

Thẩm Anh Nam hỏi thẳng:

- Tại sao lại mời tôi đi ăn cơm?

Tề Cường nói:

- Chỉ là ăn cơm thôi mà, còn cần phải có lí do sao?

Thẩm Anh Nam cứ tưởng rằng mình sẽ từ chối, nào ngờ miệng lại không chờ lệnh của não đã lên tiếng nhận lời. Cô nghe thấy mình nói:

- Ok! Thời gian, địa điểm?

Thẩm Anh Nam đã nghĩ rồi, cô muốn xem Tề Cường định giở trò gì. Cô chẳng sợ anh ta. Trong tiềm thức, cô chỉ cảm thấy dù gì cũng nằm chung một giường suốt bốn năm, người đàn ông ấy chẳng thể ra tay nhấn tâm với cô được.

Thẩm Anh Nam có thể chắc chắn vào điều đó, cô thường dùng trực giác của mình để phân biệt bạn và thù.

23. Chương 23

Tề Cường quả nhiên chỉ là mời đi ăn cơm. Xem ra anh ta chẳng có bất kì ý đồ nào.

Nhà hàng Tụ Phong Uyển không phải là nhà hàng quá cao cấp nhưng cũng chẳng phải dạng bình dân. Trong gần 30 năm cuộc đời, số lần Thẩm Anh Nam được bước vào những nhà hàng sang trọng như thế này chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cô đã cố ý mặc một chiếc áo khoác mới nhưng có làm thế nào cũng chẳng thể phối được với cái váy. Lúc này cô mới buồn bã phát hiện ra là chẳng qua chỉ là một người đàn ông cũ, cần gì phải cầu kì chải chuốt? Thế là cô gần như tức khí mà mặc đại một chiếc váy cũ, nhưng vẫn không nỡ thay chiếc áo khoác mới ra, cứ thế mà đi gặp Tề Cường.

Tề Cường béo ra, cái kiểu béo ra không thể kìm lại của người bước vào độ tuổi trung niên. Thế nhưng rõ ràng anh ta mới 32 tuổi, một người đàn ông 32 tuổi sao lại có thể phát tướng hệt như một ông chú già thế này? Thẩm Anh Nam chợt cảm thấy mất cân bằng tâm lí. Cô nghĩ rằng, sống với cô mấy năm trời mà người đàn ông này không hề béo lên, xem ra dường như bản thân cô không biết cách chăm sóc.

Cái người đàn bà làm cho Tề Cường béo lên chắc phải rất hiền thực, dịu dàng, đảm đang và biết quan tâm.

Thế nhưng hoàn toàn không phải. Tề Cường nói anh ta sống rất mệt mỏi.

Người đàn bà ấy đã từng li hôn, lại đã có con riêng, thế nên Tề Cường chưa từng làm bố lúc chấp nhận người đàn bà ấy cũng phải chấp nhận đứa con riêng của cô ta.

Làm cha dưỡng khó đã đành, đằng này làm chồng sau cũng khó. Tề Cường nói anh ta thậm chí không dám để tiền mặt ở nhà.

Thẩm Anh Nam kinh ngạc. Không phải vì Tề Cường không dám để tiền mặt ở nhà mà là kinh ngạc vì anh ta lại dốc hết ruột gan ra với mình.

Nguyên nhân Tề Cường không dám để tiền mặt ở nhà là vì người đàn bà đó không coi tiền của anh ta là tiền.

Ví dụ 1: Bạn thân của cô ta muốn mua nhà, nhưng lại thiếu mất 30 nghìn tệ. Cô bạn ấy tìm đến vợ Tề Cường để vay, thế là người đàn bà ấy nhận lời ngay tắp lự. Điều đáng nói là cô ta không có tiền, thế nhưng trong đầu lại không có khái niệm là mình nghèo, bởi vì Tề Cường có tiền. Thế là trước mặt bạn của cô ta, Tề Cường chẳng dám ho he điều gì.

Ví dụ 2: Tề Cường thường có thói quen để tiền mặt ở nhà để đề phòng lúc có tiệc tùng bất ngờ. Lúc thì 3.000, lúc thì 5.000 tệ. Thế nhưng về sau anh ta phát hiện, tiền ở trong ngăn kéo cứ với đi một cách kì lạ, thậm chí nghĩ chắc là người đàn bà ấy lấy rồi. Lấy thì lấy, nhưng đến khi hỏi cô ta cô ta lại không dám thừa nhận. Tề Cường thật sự dở khóc dở cười.

Ví dụ 3: Bố đẻ của cô ta ốm, được đưa vào bệnh viện rồi Tề Cường mới biết. Thế là anh bỏ hết công việc để chạy đến đó, còn mua hoa quả, sữa ong chúa, bột chắc xương... không mất nhiều tiền nhưng cũng xách túi nọ túi kia đến. Ai mà biết được vừa vào phòng bệnh, người nhà của cô ta: cô, cậu, anh... đều có mặt đủ cả, ấy thế mà cô ta chu môi nói Tề Cường: “Tiền viện phí còn chưa trả, anh đi trả viện phí đi!” Chỉ một câu nói nhẹ nhàng thế thôi, nhưng nhìn ánh mắt “tha thiết” của mọi người trong phòng, Tề Cường còn có thể nói gì được nữa? Dĩ nhiên đành phải ngoan ngoãn đi nộp tiền rồi.

Tề Cường không kết hôn với người đàn bà ấy, vốn dĩ định sẽ kết hôn, hơn nữa vẫn đang bàn bạc về chuyện đó.

Điều khiến cho Thẩm Anh Nam nghĩ mãi không ra đó là, Tề Cường chê mình không phải là gái trinh trước hôn nhân, thế mà anh ta mặc dù đã “sáng mắt” rồi, gia cảnh với tương mạo cũng không tồi, ấy vậy mà tại sao anh ta vẫn tìm đến một người đàn bà đã từng li hôn, lại còn có cả con riêng nữa chứ? Điều này khiến cho Thẩm Anh Nam tò mò muốn hỏi.

bluv-ebook a

Thẩm Anh Nam không biết rằng đàn ông là loài động vật như vậy, tâm lý của họ lúc chìm lúc nổi, giống hệt như sự biến động của thị trường cổ phiếu, lúc thì thăng, lúc thì trầm. Đặc biệt là những người đàn ông đã li hôn, lúc thì nghĩ phải tìm một tiên nữ mới xứng với mình, khi lại cảm thấy người phụ nữ góa chồng ở nhà bên chịu lấy mình cũng là may lắm rồi.

Hành động “bới lông tìm vết” của đàn ông chỉ nhằm vào vợ của mình, vì vậy làm người vợ đầu tiên của một người đàn ông nào đó là một sự xui xẻo. Đàn ông dùng cuộc đời của mình để làm thử nghiệm, người vợ đầu tiên chính là ống nghiệm đã bị nổ tung ở trong phòng thí nghiệm.

Hôm nay Tề Cường thể hiện rõ ràng là không muốn kết hôn với người đàn bà ấy. Có thể là vì đã uống chút rượu nên anh ta còn thể hiện tấm chân tình với Thẩm Anh Nam:

- Thực ra anh có lỗi với em, hồi đó em lấy của anh 180 nghìn tệ anh cũng không hề cảm hận em.

Thẩm Anh Nam thầm nghĩ: “Gã đàn ông này chiếm nhà, chiếm cổ phần công ty, 180 nghìn tệ với anh ta đầu thành vấn đề, thế mà giờ còn nói mình là kẻ bị hại”.

Điều khiến cho Thẩm Anh Nam càng tức giận đó là Tề Cường tiếp tục nói:

- Em thật ngốc!

Tề Cường nói:

- Có biết bao nhiêu đàn ông lẳng nhăng ở bên ngoài, có biết bao nhiêu phụ nữ nín nhịn cũng chỉ là để gia đình thuận hòa, những người đàn bà như vậy mới là thông minh, chỉ có em, nói li hôn là li hôn. Em nói xem em có ngốc không chứ?

Tề Cường thật sự đã say rồi sao? Nếu không sao anh ta có thể nói ra những lời mất mặt này chứ? Thẩm Anh Nam nghe vậy thật sự rất muốn phản bác, thế nhưng lại chẳng nói ra được lời nào.

Thực ra cô muốn phản bác lại: “Anh có thể cho tôi bãi biển Pháp, lâu đài Anh không? Anh chẳng qua cũng chỉ là một kẻ buôn bán nhỏ mà thôi, thế mà nói cứ như thể người đàn bà theo anh được sống sung sướng lắm, rồi xa anh là một sai lầm lớn vậy. Cái phúc mà anh cho tôi từ xưa đến nay đâu có dám nhận, mà nếu như chưa bao giờ nhận thì có gì phải nuối tiếc? Nếu như anh là Lí Gia Thành, không cần anh phải bảo, anh có dùng gậy đánh đuổi tôi cũng chẳng đi. Đáng tiếc anh chẳng là cái thá gì! Chẳng hiểu anh đang nói cái quái gì nữa”.

Thế nhưng Thẩm Anh Nam không nói nửa lời, chỉ giật lấy cốc rượu trên tay Tề Cường, bảo anh ta đừng uống nữa.

Lúc về cô mới thấy hối tiếc, tự mắng mình nhu nhược đã để cho anh ta được lên mặt giáo huấn ột trận.

Nhưng chẳng mấy chốc cô đã hiểu ra, không phải là mình nhu nhược mà chỉ là vì cô không muốn cả hai trở nên khó xử. Tề Cường là một người vô cùng tự trọng, coi trọng thể diện, nếu mà nói những lời ấy ra thì chớ mong cứu vãn lại cục diện.

Cứu vãn cục diện ư? Nghĩ đến đây cô liền giật nảy mình, thế nhưng tâm trạng cứ đong đưa như cái bóng ở trong gương.

Cô chẳng qua là không cam tâm.

Phần 8: Người muốn cướp hôn, kẻ muốn đoạt sắc

Người không cam tâm còn có Giang Yến Ni. La Đại Giang đã có kết quả điều tra, và kết quả có được hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô.

Giang Yến Ni đã từng nghĩ, cho dù những lời Trịnh Tuyết Thành nói có là giả, ví dụ như: anh ta và vợ hoàn toàn không có trục trặc gì, không có tờ giao ước hôn nhân kia... Tất cả những điều này đều nằm trong phạm vi có thể lí giải của Giang Yến Ni.

Thế nhưng La Đại Giang nói trong điện thoại rằng hoàn toàn không có người tên là Tiền Lệ.

Như vậy có nghĩa là Trịnh Tuyết Thành đã nói dối tên và nghề nghiệp của vợ. Anh ta hoàn toàn không muốn để Giang Yến Ni biết quá nhiều thông tin về anh ta. Rốt cuộc người đàn ông này đang nghĩ cái gì?

Giang Yến Ni không tin, cô cho rằng La Đại Giang đã điều tra nhầm, Thế nhưng La Đại Giang vô cùng bức bối với sự nghi ngờ của Giang Yến Ni. Anh ta không cho phép có bất kì ai nghi ngờ tố chất nghề nghiệp của mình.

Hôm nay Giang Yến Ni đã thuyết phục mình phải hỏi Trịnh Tuyết Thành cho ra lẽ. Nhận được điện thoại của La Đại Giang lúc buổi sáng, chiều nay cô phải ra ngoài liên hệ với một khách hàng. Khách hàng nọ có quan hệ với Trịnh Tuyết Thành, trong tay nắm giữ kế hoạch thu mua hàng chục nghìn mét vuông gạch men. Mà cái kế hoạch này, dưới sự chỉ đạo của Trịnh Tuyết Thành, Giang Yến Ni không hề có báo cáo với công ty.

Lúc nhận được điện thoại của La Đại Giang, cô tự nói với mình rằng không phải làm bất cứ cái gì nữa hết. Thế nhưng khách hàng lại gọi điện thoại đến, cô vẫn đáp:

- Quán trà Hà Giang Đình ạ, vâng, tôi đến ngay đây!

Trước khi tắt cả được làm sáng tỏ, cô không muốn nghi oan cho bất kì ai.

Nói trắng ra là cô tạm thời không muốn đối mặt với cái hiện thực nghiệt ngã này.

Đàm phán công việc với giám đốc Vương rất thuận lợi, bàn bạc về giá cả, kì hạn thanh toán, chu kì giao hàng...Giang Yến Ni làm việc là làm việc, tuyệt đối không bao giờ có vướng một chút tư tình riêng. Vì vậy bao nhiêu năm nay cô đã nhận được sự tin tưởng của khách hàng. Mặc dù cấp trên nhiều lần khó xử trước việc nghỉ làm thường xuyên, đi muộn thường xuyên của cô nhưng vẫn không dám cho cô nghỉ việc.

Bàn công việc xong xuôi đã là bốn giờ chiều. Lúc ngồi trên taxi, đầu óc trống rỗng, Giang Yến Ni mới dám nghĩ đến chuyện La Đại Giang nói với cô.

Về đến công ty, Giang Yến Ni đến văn phòng của Trịnh Tuyết Thành báo cáo tiến triển của vụ đàm phán, Nhưng Trịnh Tuyết Thành đã ra ngoài rồi, điện thoại của anh ta lại để ở trên bàn.

Chẳng kịp do dự, Giang Yến Ni liền chụp lấy cái điện thoại, sau đó nhanh chóng kiểm tra danh bạ.

Trong danh bạ điện thoại, quả nhiên chẳng có ai tên là Tiền Lệ cả.

Cuối cùng, cô ghi lại số điện thoại có đề tên là “mẹ”. Đó là số máy bàn, cái người tên là “mẹ” này chắc chắn không thể là giả được.

Trước khi Trịnh Tuyết Thành trở về, Giang Yến Ni đã kịp đặt cái điện thoại về vị trí cũ và chuồn ra khỏi văn phòng của anh ta. Hôm nay tâm trạng của cô không được tốt, trước khi chưa làm rõ chân tướng sự việc, cô không muốn diễn kịch với anh ta.

Đầu dây bên kia là một giọng nói già nua. Giang Yến Ni lấy một hơi thật sâu rồi lấy giọng, nhẹ nhàng nói:

- Chào bác, xin hỏi đây có phải là nhà của anh Trịnh Tuyết Thành không ạ?

Người ở đầu dây bên kia nói:

- Đúng thế!

Giang Yến Ni hỏi tiếp:

- Xin hỏi bác là gì của anh Trịnh Tuyết Thành ạ?

Đầu dây bên kia nói:

- Tôi là mẹ của nó.

Giang Yến Ni bắt đầu thêu dệt:

- Là như thế này ạ, anh Trịnh Tuyết Thành lúc đến mua hàng ở bách hóa chúng cháu có bốc thăm trúng thưởng một cái máy đo huyết áp, chúng cháu cần phải điền một số thông tin cơ bản về anh ấy, sau đó sẽ gửi cái máy đo huyết áp này cho bác ạ.

Bà lão ở đầu dãy bên kia có vẻ rất vui mừng:

- Thế sao? Cảm ơn cô!

Sau đó, Giang Yến Ni liền hỏi một số thông tin cá nhân của Trịnh Tuyết Thành, ví dụ như: tuổi tác, nghề nghiệp, học vấn. Tất cả những điều này đều không có gì đặc biệt, hoàn toàn trùng khớp với những hiểu biết của Giang Yến Ni về Trịnh Tuyết Thành.

Sau đó, Giang Yến Ni liền hỏi:

- Xin hỏi vợ của anh Trịnh Tuyết Thành tên là gì? Làm nghề gì ạ?

Bà lão rành mạch nói:

- Nó vẫn chưa lấy vợ.

Giang Yến Ni tưởng rằng mình đã nghe nhầm, trên thực tế quá trình hỏi đáp vẫn chưa kết thúc. Giang Yến Ni vẫn giữ được bình tĩnh, hỏi:

- Nhưng anh ấy điền vào bản thông tin cá nhân là đã kết hôn rồi mà!

Bà lão kính yêu lại khẳng định lần nữa:

- Đây là nó điền bừa đây, nó chưa kết hôn đâu!

Tất cả mọi thứ đã rõ ràng. Không có Tiền Lệ, không có kế toán viên công chứng, không có ai ràng buộc anh ta...

Giang Yến Ni cúp điện thoại, cảm giác như mình vừa bị người ngoài hành tinh bắt đi, đến khi trở lại được trái đất mới phát hiện rằng cuộc đời mình đã rẽ sang một trang khác.

Nếu như Trịnh Tuyết Thành chưa kết hôn, vậy thì, người đàn bà lao vào cho cô một cái bạt tai ở văn phòng của Trịnh Tuyết Thành hôm ấy là ai?

Trịnh Tuyết Thành nói Tiền Lệ là kế toán viên công chứng, 32 tuổi, thế nhưng người đàn bà cô gặp trong văn phòng của anh ta hôm ấy rõ ràng là còn rất trẻ, hơn nữa với cách ăn mặc ấy, có nói cô ta là gái vũ trường cũng chẳng sai.

Giang Yến Ni đột nhiên hiểu ra mọi chuyện. Trịnh Tuyết Thành chẳng qua chỉ là tìm một gái điếm đến để diễn kịch, mục đích là để Giang Yến Ni tưởng rằng anh ta là người đã có vợ, vì vậy sẽ không ép anh ta kết hôn, không hỏi đến tương lai. Còn về những chuyện khác, chẳng qua chỉ là tôi có ý, cô có tình cả thôi. Tôi có lừa cô nhưng đâu có ép cô, phải thế không nào? Cô có thể từ chối, cô không từ chối là do bản thân cố gắng ngốc nghếch.

Chẳng trách mà sau vụ ồn ào ở công ty, người đàn bà đó dường như đã hoàn toàn biến mất, không còn đến gây phiền phức cho Giang Yến Ni nữa. Việc này hoàn toàn không phù hợp với tác phong của một người vợ. Có người vợ nào bắt quả tang chồng mình lén phéng ở bên ngoài lại thả con hồ li ấy ra để nó quần lấy chồng mình không chứ?

Một gã đàn ông thật là đáng sợ! Một bệnh nhân tâm thần phân liệt đáng sợ! Cố tình tạo ra một người vợ “ảo”, không chỉ để ngăn chặn việc ép hôn của Giang Yến Ni mà anh ta còn rất hứng thú với màn kịch này. Anh ta ngoài nhiệm vụ đóng một vai trong vở kịch ấy còn là người điều khiển toàn bộ vở kịch.

Giang Yến Ni thậm chí cảm thấy điều quan trọng nhất hiện giờ không phải là đi tìm Trịnh Tuyết Thành tính sổ mà là nên tìm cho anh ta một bác sĩ tâm lý.

24. Chương 24

Hải sâm, rượu vang đỏ, áo cổ trễ và môi đỏ. Tất cả đều là phong cách của Giang Yến Ni, mùi vị của Giang Yến Ni.

Phong cách như vậy, mùi vị như vậy, nếu như đàn ông thích, Giang Yến Ni dám đảm bảo cô có thể năm mươi năm không thay đổi. Cô tự tin như vậy đấy. Nếu như thực sự không thể duy trì mãi nét thanh xuân thì phải làm thế nào? Nếu như nếp nhăn nơi khóe mắt hằn sâu đến mức có thể nhét vào đó cả một con nhặng thì phải làm sao?

Giang Yến Ni sẽ dùng câu nói của nữ diễn viên Đài Loan Từ Hy Viên để trả lời bạn: “Tôi sẽ biến mất để không ai có thể nhìn thấy.”

Đương nhiên, đây là Giang Yến Ni của mười năm trước, thậm chí là Giang Yến Ni của năm năm trước, còn Giang Yến Ni 28 tuổi hiện nay đã không còn kiêu ngạo như vậy nữa rồi. Cô chỉ muốn được sống đến đầu bạc răng long với người đàn ông không đáng ghét cho lắm này. Đáng tiếc là chuyện này, dường như rất khó.

Trịnh Tuyết Thành lại cho rằng chuyện này rất dễ dàng. Anh ta nói:

- Chúng ta nhất định sẽ sống đến đầu bạc răng long.

Sau đó anh ta hôn Giang Yến Ni, không phải lên môi, mà là lên lưng cô. Anh ta luôn nói cô có một tấm lưng tuyệt trần, là những đường cong cực kì mềm mại, cái xương quai xanh cực kì kiêu ngạo, trông có vẻ bất khả xâm phạm, không giống như một số người phụ nữ khác, trắng thì cũng có trắng đấy, thế nhưng lại nhão nhoét, chẳng ra hình dạng gì.

Thứ mà anh ta thích thật đặc biệt. Sự chú ý của anh ta xưa nay không bao giờ đặt vào những nơi mà đàn ông thường thích, ví như bộ ngực.

Anh ta là đại diện cho hình tượng những người “không đi con đường bình thường”, ngay cả chuyện làm tình anh ta cũng thích đi vào từ đằng sau. Trong khi đó, Giang Yến Ni vì sự khác biệt về thân thể nên cực kì ghét bị người ta tấn công từ phía sau.

Nhưng cô vẫn luôn nhường nhịn, bởi vì cô đang yêu, hoặc cũng có thể cô nghĩ rằng mình đang yêu.

Trịnh Tuyết Thành chìm vào giấc ngủ, anh ta đã uống quá nhiều rượu Chivas. Thực ra Giang Yến Ni còn rất nhiều loại rượu cao cấp hơn đều đặt ở trong cái tủ đó, rồi sẽ có một ngày phải uống hết mới được.

Hải sâm cho dù thế nào cũng chẳng muốn ăn thêm nữa, lần tới phải đổi món khác.

Anh ta không ngờ rằng món ăn hôm nay lại có thể thay đổi, người đàn bà nóng bỏng mọi bữa hôm nay đã tỉnh lại từ cơn mê, lúc này đang đứng trước mặt anh ta, mặt mày chẳng chút biểu cảm nhìn anh.

Sau đó Trịnh Tuyết Thành mới phát hiện ra mình đã bị trói lại bằng một sợi dây ni lông rất mảnh, lại rất dài, buộc chặt lấy anh ta như buộc một cái bánh nếp.

Giang Yến Ni đâu phải là phu khuân vác, bình thường lấy đâu ra một sợi dây như thế này ở trong nhà, rõ ràng là đã cố ý mua nó.

Thế nhưng rõ ràng cô cũng không có sở thích bạo lực. Đi lại đã lâu như vậy rồi, lúc phấn khích nhất cô cũng chỉ cắn một cái in hằn đủ cả hàm răng lên vai anh mà thôi.

Trịnh Tuyết Thành ra sức vùng vẫy, anh ta gào lên:

- Em làm cái gì vậy? Thả anh ra!

Giang Yến Ni không trả lời, chiếc áo trễ cổ đã được thay bằng chiếc áo phông màu trắng rộng thùng thình, rộng tới mức chẳng nhìn thấy eo, cũng chẳng thấy ngực đâu. Bình thường Giang Yến Ni chẳng bao giờ mặc những bộ quần áo như thế này xuất hiện trước mặt Trịnh Tuyết Thành.

Giang Yến Ni cứ im lặng không nói một câu, mãi cho đến khi Trịnh Tuyết Thành gào thét đến rất cổ bồng hòng Giang Yến Ni, cô mới quay người lại, lấy một con dao từ đĩa hoa quả, lấy sống dao vẽ vẽ lên mắt Trịnh Tuyết Thành:

- Khoét mắt trước hay là cắt mũi trước nhỉ?

Trịnh Tuyết Thành thực sự không thích trò chơi này. Thế nhưng nhìn biểu cảm của Giang Yến Ni hoàn toàn không giống như đang đùa.

Thật sự quá hoang đường, Trịnh Tuyết Thành cuối cùng cũng nổi điên, lớn giọng uy hiếp:

- Em mà không thả ra anh sẽ gào to lên ọi người đến bây giờ đây!

Giang Yến Ni lúc này mới mở miệng:

- Gào đi, để cho tất cả mọi người cùng nghe thấy!

Cô nói:

- Anh có biết không? Em yêu anh, vì vậy mới trối anh, có như vậy cả đời này anh sẽ không phải rời xa em!

Rõ ràng là nói rất tình cảm, ấy vậy mà nhìn Giang Yến Ni trong bộ dạng: mái tóc buông xõa, mặc chiếc áo phong trắng rộng thùng thình trông còn kinh dị hơn cả ma.

Lúc này Trịnh Tuyết Thành mới cảm miệng, mở to mắt nhìn Giang Yến Ni, vẻ mặt vô cùng ái ngại, không biết nên hòa theo cô hay là nên tiếp tục gào thét.

Ngày hôm sau, Trịnh Tuyết Thành toàn thân đau nhức rời khỏi nhà Giang Yến Ni. Trước khi đi anh ta còn hôn lên trán cô, nói:

- Hôm nay nhất định phải xử lý cái gã họ Vương kia. Anh chờ điện thoại của em!

Hôm nay Giang Yến Ni phải tiếp tục bàn các chi tiết của bản hợp đồng với giám đốc Vương. Trịnh Tuyết Thành nhớ rõ điều ấy.

Chính vì chuyện này mà anh ta tha thứ cho hành động yêu đương kì quặc của Giang Yến Ni tối qua. Anh ta rất ghét để phụ nữ bày ra các trò mới. Trong chuyện tình dục, chỉ có đàn ông mới là những kẻ lãnh đạo.

Đồng Du ngày ngày mong chờ cái bụng của mình to lên.

Mang thai hai tháng mà bụng cô vẫn phẳng lì, chuyện này khiến cho cô hết sức bối rối, bởi vì mỗi khi chen lên xe buýt, chẳng có ai nhường ghế cho cô cả, mỗi khi đơn vị tăng ca cũng không thiếu phần của cô. Ngay cả Bác Đạt Vĩ cũng rất háo hức muốn biết Đồng Du khi có thai có gì khác biệt so với khi chưa có thai.

Không có cái bụng lồi to làm chứng, tất cả mọi người đều cho rằng cô chẳng xứng đáng được hưởng sự đãi ngộ đặc biệt.

Cô trở nên ham ăn và ham ngủ. Thế nhưng ở nhà, những chuyện này là không được phép, thế nên cô suốt ngày đói bụng, suốt ngày ngủ, cuộc sống trở nên vất vả đến kì lạ.

Đời sống gổn chắn cũng phải tạm dừng, bởi vì Bác Đạt Vĩ dù gì cũng biết đôi chút kiến thức thường thức, trong ba tháng đầu có thai không được phép “động chạm”. Nhưng có một hôm, anh ta thèm muốn chết đi được, thế là liền chộp lấy Đồng Du đang say ngủ để đòi hỏi.

Ban đầu vẫn còn trong phạm vi có thể chịu đựng được của Đồng Du, nhưng về sau thì không thể được. Đồng Du chỉ sợ ảnh hưởng đến thai nhi, nên một mực từ chối. Bác Đạt Vĩ rất bức bách nhưng cũng không tiện nổi cáu vì chuyện này. Hôm nay Bác Đạt Vĩ vô cùng bức bối, vì vậy nửa đêm tỉnh dậy, Đồng Du thấy Bác Đạt Vĩ đã ra ngoài phòng khách.

Nửa đêm còn lại Đồng Du không sao ngủ được. Ngày hôm sau, cô lên mạng và tìm hiểu, đã không tìm được tài liệu gì có ích thì thôi, Đồng Du còn tìm thấy cả núi những ví dụ đáng sợ có liên quan đến chuyện này.

Có không ít các bà bầu vì không thể đáp ứng nhu cầu của chồng mà ra ngoài tìm tình nhân, thậm chí có cặp còn phải li dị khi vợ đang trong thời gian cho con bú.

Đồng Du lại có thêm một nỗi lo nữa.

Trên thực tế cô không hề phát hiện ra rằng, cho dù là trước hay sau hôn nhân, cô đều phải lo âu vì “cái phần dưới” của Bác Đạt Vĩ. Từ chuyện cái màng trinh, chuyện đi chơi gái cho đến chuyện những cái móng chân đỏ... có chuyện gì không liên quan đến “cái đó” đâu?

Vì vậy nếu có người nói với cô rằng, có cặp vợ chồng nào đó chỉ vì cãi nhau chuyện ai làm việc nhà mà li hôn, chắc chắn cô sẽ không thể hiểu nổi.

Hôm nay Bác Đạt Vĩ rất muộn mới về nhà. Đây là lần đầu tiên kể từ khi Đồng Du có thai, Bác Đạt Vĩ về nhà muộn như thế này.

Mười một giờ đêm, Đồng Du thử gọi điện cho Bác Đạt Vĩ, phát hiện ra anh ta tắt máy. Đồng Du đứng ngồi không yên, thế nhưng lạ chẳng thể làm gì được. Vì đứa bé trong bụng, hiện giờ, điều duy nhất mà cô cần làm là lập tức lên giường đi ngủ.

Làm sao mà ngủ cho được đây? Liên tục gọi vào máy của Bác Đạt Vĩ, liên tục phải nghe giọng nói thánh thót từ tổng đài thông báo: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Lúc thực sự ngủ say cũng là ba giờ sáng. Đột nhiên có tiếng mở cửa vang lên, Đồng Du lập tức mở to mắt.

Ngay sau đó là tiếng dép lê mài trên sàn nhà, tiếp theo đó là đèn trong phòng ngủ được bật sáng. Cái gã Bác Đạt Vĩ này mãi mãi không biết điều nhẹ chân nhẹ tay một chút lúc người khác đang ngủ. Chỉ cần không phải anh ta cần yên tĩnh thì cả thế giới này đừng mong được yên tĩnh.

Đương nhiên Đồng Du cũng phải tỉnh lại, ngồi dậy khỏi giường. Bác Đạt Vĩ nhìn thấy liền xua xua tay ra hiệu bảo cô ngủ tiếp đi rồi tắt đèn.

Đồng Du đột nhiên hỏi trong bóng đêm:

- Sao anh không đi tắm đi?

Bác Đạt Vĩ rất thích chơi bóng rổ, chơi nhiều năm rồi nên anh ta cũng hình thành thói quen tắm rửa sạch sẽ mỗi ngày, cho dù có không đi chơi bóng rổ, anh ta cũng vẫn tắm rửa.

Bác Đạt Vĩ không trả lời. Đồng Du tiếp tục hỏi:

- Anh đi đâu về thế?

Đây là câu hỏi mà Bác Đạt Vĩ buộc phải nghĩ đến là sẽ bị hỏi, thế nhưng hiện giờ chắc là anh ta không có hứng thú để trả lời, vì vậy vẫn chìm trong im lặng. Đến lúc Đồng Du lấy tay đẩy đẩy vào người anh ta mới biết anh ta đã ngủ mất rồi.

Nếu như một người đàn ông có thói quen tắm rửa mỗi ngày đột nhiên có một ngày trở về nhà mà không tắm rửa, điều đó chứng tỏ cái gì? Điều đó chứng tỏ anh ta đã tắm rửa ở bên ngoài rồi.

Đồng Du bị viêm mũi, vì vậy cô chẳng thể ngửi thấy mùi nước gội đầu của Bác Đạt Vĩ hôm nay có gì khác biệt so với mọi ngày. Về sau, những buổi tối về muộn của Bác Đạt Vĩ cùng tăng dần, có lúc là một giờ, có lúc tận ba, bốn giờ mới về nhà, thậm chí có hôm còn qua đêm ở bên ngoài.

Bác Đạt Vĩ cũng có giải thích, thường là bạn bè lôi kéo đi uống rượu, karaoke, đánh bài... Thế nhưng những loại hình giải trí này đều không phải là sở thích của Bác Đạt Vĩ. Anh ta là một người chú trọng đến chuyện dưỡng sinh, lại không muốn để tiền của mình rơi vào túi của thằng khác, không ưa thích tất cả những loại hình giải trí qua đêm tốn kém tiền bạc, hơn nữa, anh ta không hề có bạn bè.

Bạn bè duy nhất của anh ta đại khái chỉ có mấy bà ở phòng tập thôi.

Thế nhưng Đồng Du không thể hỏi tiếp, hỏi tiếp Bác Đạt Vĩ sẽ bực bội, sẽ cau mày, còn cao giọng mắng cô. Anh ta sẽ nói:

- Cô có tư cách gì mà quản lý tôi? Sao? Tôi cho phép cô lên giường với thằng đàn ông khác trước khi kết hôn mà cô không cho phép tôi có chút không gian cá nhân sau khi kết hôn à?

Hai chuyện này thì có liên quan gì đến nhau? Nhưng Bác Đạt Vĩ lại có cái tài kéo chúng lại với nhau để mà nói. Bác Đạt Vĩ mà nổi điên thì thường không quan tâm đến hậu quả. Anh ta chẳng nhận thức được rằng nói chuyện như thế này là quá quắt, cũng chẳng buồn đếm xỉa đến chuyện hai người họ vừa mới gặp nguy cơ li hôn xong. Anh ta chỉ muốn cho Đồng Du hiểu rõ rằng, nếu như không muốn tự chuốc nhục nhã vào mình thì tốt nhất đừng có chọc giận anh ta.

Đồng Du bị chuyện này làm cho khổ não suốt mấy tuần liền, cân nặng của cô nhanh chóng giảm sút. Đồng Du rất sợ hãi. Sau một hồi cân nhắc thiệt hơn, cô quyết định sẽ gạt đi mọi nỗi lo âu, chuyên tâm chăm sóc cái thai trong bụng,

Mẹ từng nói với cô, vợ chồng trẻ là như vậy, cần phải mài dũa cho vừa vặn với nhau, ở với nhau lâu dài, sinh con đẻ cái rồi chẳng sợ anh ta không chịu trách nhiệm với mình.

Mẹ Đồng Du cũng sinh ra trong thời đại Trung Quốc mới, là người phụ nữ lớn lên dưới lá cờ đỏ. Lúc còn trẻ, mẹ cô cũng từng có một thời nồng nàn yêu đương, cũng từng vác cái bụng to, đi xe đạp khắp nơi để tìm người bố mãi mê cờ bạc của cô. Lúc tìm được bố Đồng Du rồi, bà liền đẩy văng cái xe đạp ra, cầm một nhánh cây đuổi bố Đồng Du chạy bán sống bán chết.

Đồng Du đã được trải nghiệm cái phong trào nữ quyền ấy, vậy mà cô chẳng kế thừa được chút tính cách mạnh mẽ nào của mẹ mình.

Giờ mới biết không phải là cô không được kế thừa mà là cái gen nhà cô vốn như vậy. Mặc dù mẹ cô có hung hãn đến đâu, sau khi đuổi được bố cô vẫn không đành lòng quất cái que ấy xuống, chỉ có thể dùng chân đá mấy phát vào người đàn ông ấy, đuổi ông ta về nhà, đóng cửa lại khóc lóc một trận rồi thôi. Sau khi lớn lên, Đồng Du được nhìn thấy một người cha tốt, giao nộp toàn bộ lương để nuôi gia đình, len lén chắt bóp tiền mua thuốc lá để mua cho con gái một cái điện thoại kiểu mới.

Vì vậy mẹ mới kết luận một câu rằng, sinh con đẻ cái xong, chẳng sợ anh ta không coi con như người một nhà nữa.

Thế nhưng con đường của Đồng Du liệu có giống của mẹ cô?

Bởi vì Giang Yến Ni đã nói với Đồng Du, đàn ông hiện tại đã chẳng còn là kiểu đàn ông giống như thế hệ bố cô nữa rồi.

Giang Yến Ni không ít lần khổ sở vì đàn ông, vì vậy không tránh khỏi có cái nhìn hà khắc về đàn ông. Đồng Du cũng chịu không ít khổ bởi đàn ông, thế nhưng cô cảm thấy, một người đàn ông, hai người đàn ông, ba người đàn ông không thể đại diện cho tất cả đàn ông trên đời.

Không thất vọng mới có thể có được hạnh phúc.

Đây chính là lí do khiến Đồng Du nhắm mắt bỏ qua mọi chuyện, chuyên tâm chăm sóc cho cái thai ở trong bụng. Cô muốn làm mẹ, nhất định cô sẽ là một người mẹ tốt.

Chuyện Tề Cường mời Thẩm Anh Nam ăn cơm cuối cùng cũng bị Tưởng Đại Bình phát giác ra. Bởi vì Thẩm Anh Nam vốn dĩ chẳng định giấu giếm chuyện này. Có một hôm, lúc đổi túi xách, Thẩm Anh Nam đổ hết tất cả những thứ đựng trong túi xách ra: nào là son môi, phấn, gương và giấy ăn của nhà hàng Tự Phong Uyển.

Một người đàn bà tiết kiệm vẫn mãi là một người đàn bà tiết kiệm. Mặc dù Thẩm Anh Nam đã cố gắng hết sức để thể hiện chút sĩ diện trước mặt chồng cũ, thế nhưng trước khi ra về, cô vẫn không kiềm chế nổi mình cất cái túi giấy ăn của nhà hàng vào túi theo thói quen. Thế là công lao tổ vẽ cao quý, lãnh đạm trong phút chốc đã bị chính tay cô hủy hoại.

Hơn nữa gói giấy ăn này lại chính là bằng chứng xác thực cho việc cô tư thông với chồng cũ.

Tưởng Đại Bình tiện miệng hỏi:

- Em đi ăn cơm ở Tự Phong Uyển từ lúc nào thế?

Kể từ sau khi mở rộng cửa hàng, à không, phải nói là kể từ khi quen biết Tường Đại Bình, Thẩm Anh Nam chẳng có cái phúc được đi ăn hàng nữa rồi. Lúc nào cũng là ngồi đợi khách hàng về gần hết rồi mới bê một nồi lẩu với đồ ăn còn chưa hết ra, cùng với mấy nhân viên làm thuê ngồi vây xung quanh, ăn ào ào vài miếng cho xong bữa.

Thẩm Anh Nam thoải mái đáp:

- Tề Cường mời em đi ăn, không đi cũng phí!

Tường Đại Bình lập tức im bật, sắc mặt trở nên rất khó coi. Thực ra không chỉ có một mình Tường Đại Bình không nghĩ thông suốt được mà ngay cả Thẩm Anh Nam cũng không sao hiểu nổi, bởi vì tần suất “mời khách” của Tề Cường ngày càng nhiều, gần như thật sự chẳng có mục đích gì cả, chỉ là nói chuyện, nói đến sự nghiệp thăng tiến của anh ta cùng cảm giác mơ hồ, bế tắc trong đời sống tình cảm.

Mãi cho đến khi anh ta tự lí giải được sự mơ hồ của mình, anh ta cuối cùng đã nói với Thẩm Anh Nam:

- Hay là... Chúng ta thử bắt đầu lại từ đầu đi!

25. Chương 25

Thẩm Anh Nam không nghe nhầm. Không ngờ Tề Cường lại đề nghị Thẩm Anh Nam bắt đầu lại từ đầu. Đây chính là mục đích liên tục mời cô đi ăn cơm của Tề Cường.

Thẩm Anh Nam bị chòng bở, sau khi li hôn vẫn chẳng thể xinh đẹp hơn, cân nặng giảm đi, phẩm chất cũng chẳng có gì thay đổi.

Chỉ có tình thần là hoàn toàn thay đổi, cho dù là có kiếm được tiền hay không, thế nhưng con người cô đã mạnh mẽ hơn nhiều. Một người đàn bà như vậy mặc dù không phải là sự lựa chọn của một gã đàn ông “kén ăn” nhưng lại là sở thích của mẫu đàn ông như Tường Đại Bình.

Tề Cường tất nhiên cũng chẳng thích “thưởng thức” mẫu người như Thẩm Anh Nam, anh ta còn thậm chí thẳng thừng phê bình cô ngay trên bàn ăn:

- Sao lại để tóc thế này, tóc dài có gì không đẹp mà cứ phải cắt tóc ngắn.

Lời phê bình của Tề Cường thật là chẳng lịch sự chút nào, anh ta đã quên mất Thẩm Anh Nam đã không còn là vợ anh ta nữa, phê bình phụ nữ như vậy thật chẳng lịch sự chút nào!

Tề Cường chẳng hề ý thức được điều này, anh ta tiếp tục phát biểu ý kiến:

- Em nhìn đôi giày của em đi, đá một cái là đã chết cả con chó đấy! Anh nói em bao nhiêu lần rồi, chẳng nhẽ em không thể đoan trang một chút à? Chẳng phải em có một người bạn tên là Giang Yến Ni hay sao? Người ta ăn mặc ra sao hả? Sao em không học hỏi người ta một chút đi?

Thẩm Anh Nam nín nhịn suốt cả buổi, nuốt cả cục tức to đùng vào bụng, cuối cùng nói:

- Em nhớ là anh gọi em ra đây để ăn cơm!

Tề Cường lúc này mới chịu im miệng. Thẩm Anh Nam cuối cùng đã học được cách khéo léo thể hiện sự bất mãn của mình, đây chính là điểm duy nhất khiến cho Tề Cường cảm thấy hài lòng.

Sau đó, Tề Cường liền đưa ra đề nghị bắt đầu lại từ đầu. Đôi đũa trên tay Thẩm Anh Nam chột khựng lại, cũng may là chưa rơi xuống. Cô lấy lại bình tĩnh, hỏi:

- Tại sao?

Tề Cường nói:

- Anh với em có tình cảm với nhau. Mấy tháng nay li hôn rồi mà anh cứ thấy hối hận mãi!

Tề Cường thành thật như vậy khiến cho Thẩm Anh Nam chẳng biết nói gì. Với tính cách của cô thì đáng nhẽ cô sẽ mỉa mai, chỉ trích anh một trận. Cũng đã không ít lần cô đã tưởng tượng ra cảnh nếu một ngày Tề Cường đòi quay lại, mình sẽ phải dùng cách gì để sỉ nhục anh ta. Thế nhưng khi cái ngày ấy xảy ra thật,

hơn nữa lại không quá lâu, chẳng qua mới có 10 tháng thôi, ấy vậy mà bỗng nhiên cô đã thay đổi, đột nhiên trở nên hoàn toàn điềm tĩnh.

Nhưng sóng to gió lớn giờ mới thật sự bùng lên khi cô trở về nhà.

Hôm nay, Tưởng Đại Bình đã dùng thái độ “ghê gớm” chưa từng có để tra hỏi việc “ngoại tình” của Thẩm Anh Nam với Tề Cường.

Tưởng Đại Bình không hề sai, anh ta hoàn toàn có tư cách để hỏi Thẩm Anh Nam, bởi vì Thẩm Anh Nam từng chính miệng tuyên bố: sẽ không nhắc đến chuyện chia tay nữa, bọn họ vẫn sẽ là một cặp tình nhân âm thầm.

Vì không muốn Thẩm Anh Nam buồn, Tưởng Đại Bình thậm chí còn không nhắc đến 150 nghìn đã mất trong vụ đầu tư không thành kia, mặc dù giấy ghi nợ của Thẩm Anh Nam đã được anh ta cẩn thận cất vào một nơi an toàn. Thế nhưng Thẩm Anh Nam thường hay nhắc đến, mà cứ nhắc đến lại dấm ngực thùm thụp vì ân hận. Để an ủi Thẩm Anh Nam, Tưởng Đại Bình liền ngừng chuyện buôn bán với Mao Nhị.

Đương nhiên, chuyện anh ta có thể làm cũng chỉ là như vậy.

Thẩm Anh Nam xót không phải chỉ là 150 nghìn tệ kia, cô càng đau hơn là cái trí khôn lê lét mặt đất của mình. Trong thời gian mua nhà đó, đầu óc của cô ở vào trạng thái “nóng cao độ”, đợi đến khi đầu óc hết nóng, tỉnh giấc mộng rồi, Thẩm Anh Nam mới phát hiện ra mình đúng là một kẻ đại ngốc.

Cũng may Thẩm Anh Nam là Thẩm Anh Nam, khuyên gia bại sản cũng chẳng phải lần đầu. Trải qua bài học li hôn, tinh thần của cô đã được rèn giũa cứng cáp hơn nhiều.

Vì vậy, sau này Thẩm Anh Nam không hề nhắc đến chuyện tiền nong nữa. Cô tích góp tiền bạc, đầu tư sức lực và tinh thần vào sự nghiệp kinh doanh nhà hàng lẩu của mình như trước đây, thậm chí còn nỗ lực hơn trước đây. Và đương nhiên, cách ăn mặc của cô ngày càng tối tệ.

Tưởng Đại Bình yêu Thẩm Anh Nam như vậy, đập không đổ, đá không ngã.

Thế nhưng chuyện Tề Cường có qua lại với Thẩm Anh Nam khiến cho Tưởng Đại Bình trở nên lo lắng. Tề Cường chính là một nhân vật cực kì nguy hiểm đối với Tưởng Đại Bình.

Vì vậy giọng điệu tra hỏi của Tưởng Đại Bình cũng không được tốt lắm, sắc mặt cũng sầm sì chưa từng thấy, từ ngữ hà khắc không thể tưởng tượng nổi.

Thẩm Anh Nam vốn dĩ định tỏ thái độ hiền hòa với Tưởng Đại Bình, nói thế nào thì nói, cứ nghĩ đến số tiền 60 nghìn tệ kia, lại nhớ đến sự khoan dung của Tưởng Đại Bình sau khi xảy ra chuyện, cô lại thấy mềm lòng.

Thế nhưng Tưởng Đại Bình dám tra hỏi cô, dùng giọng điệu cao ngạo chất vấn cô như kẻ trên tra khảo người dưới khiến Thẩm Anh Nam không chịu nổi.

Thứ nhất là cô và Tề Cường không hề làm chuyện gì xấu xa, chỉ là ăn cơm với nhau, trong lúc ăn cơm phải nín nhịn sự phê bình và chỉ trích của Tề Cường.

Thứ hai, Tề Cường đưa ra đề nghị làm lại từ đầu nhưng cô chưa hề đồng ý. Thậm chí cô còn không nói rằng “Để tôi cân nhắc đã”. Cô chỉ mỉm cười khó đoán, sau đó liên tục gấp thức ăn vào bát Tề Cường.

Gấp thức ăn cho đàn ông là hành động mà Thẩm Anh Nam học được sau khi ở với Tưởng Đại Bình. Bởi vì Tưởng Đại Bình thường gấp thức ăn cho cô. Ban đầu Thẩm Anh Nam cũng cảm thấy rất phản cảm, thường cảm thấy bị ăn phải thức ăn toàn dính nước bọt của anh ta, trong lòng cảm thấy uất ức. Thế nên xuất phát từ mục đích trả thù, cô cũng gấp hết món này đến món khác cho anh ta, khiến Tưởng Đại Bình vô cùng cảm động.

Cũng động tác này trước khi li hôn, nếu làm trước mặt Tề Cường, chắc chắn anh ta sẽ ném đĩa xuống và nói có để cho người khác ăn nữa hay không?

Thế nhưng hôm nay, Tề Cường không hề bỏ dũa xuống, thậm chí còn thể hiện rõ vẻ cảm động giống hệt như Tưởng Đại Bình, thậm chí còn ăn hết thức ăn mà Thẩm Anh Nam gấp cho.

Thẩm Anh Nam cảm thấy rất khó hiểu. Cái giới hạn của đàn ông rất dễ bị thay đổi, biết tiến biết lùi căn cứ vào tình hình cụ thể. Đàn bà có nên học tập điều này không nhỉ?

Hôm nay Tưởng Đại Bình đã lật bài ngửa, bởi vì Thẩm Anh Nam trong lúc tức tối đã đưa ra đề nghị chia tay. Tưởng Đại Bình thẳng thừng nói:

- Muốn chia tay cũng được, ngày mai, trước khi mặt trời lên, em trả hết số tiền đã vay cùng tiền điện, tiền nước, tiền thuê nhà, tiền ăn uống cho anh, đồng thời bồi thường cả tổn thất tuổi trẻ cho anh rồi em muốn đi anh cũng không cần!

Thẩm Anh Nam thua rồi, không phải thua về lí mà là thua về khí thế.

Há miệng mắc quai, cái đạo lí này Thẩm Anh Nam rất hiểu, vì vậy cô dựa vào đâu mà cãi nhau với Tưởng Đại Bình?

Giang Yến Ni thuận lợi kí được hợp đồng gạch men ấy.

Hôm nay, Trịnh Tuyết Thành mời Giang Yến Ni ăn cơm để chúc mừng, còn tặng cô một chiếc vòng lấp lánh, nhưng nó chỉ là một chiếc vòng trang sức, thậm chí còn chẳng phải bằng bạc.

Giang Yến Ni đeo chiếc vòng lên tay, sau đó vuốt ve và nhẹ nhàng nói:

- Đáng tiếc là anh chẳng bao giờ tặng em đồ thật.

Trịnh Tuyết Thành mỉm cười dịu dàng. Những người đàn bà đang yêu thường nói những lời ngốc nghếch, ví dụ như đề nghị đàn ông cầu hôn với mình hay gì gì đó. Đáng tiếc là Trịnh Tuyết Thành không biết rằng Giang Yến Ni không hề có ý đó.

Tối đó Trịnh Tuyết Thành vẫn ở lại nhà Giang Yến Ni như thường lệ. Giờ anh ta rất tự do, bởi vì anh ta nói “Tiền Lệ” đã về Hàng Châu rồi.

Đương nhiên, nếu như anh ta muốn, anh ta còn có thể nói “Tiền Lệ” ra nước ngoài, “Tiền Lệ” lên sao Hỏa rồi. Còn nếu như một lúc nào đó anh ta cần đến thì anh ta vẫn có thể “lôi” Tiền Lệ từ trên sao Hỏa xuống chỉ trong tích tắc.

Cuộc đời của Trịnh Tuyết Thành thật sự rất cần đến “Tiền Lệ”, cô ta là đạo cụ diễn kịch cần thiết của anh ta.

Trước khi biết được sự thật từ chính miệng mẹ của Trịnh Tuyết Thành, Thẩm Anh Nam từng phản đối sự suy đoán của Giang Yến Ni. Cô thậm chí còn nghiêm túc phủ nhận cái kết luận của La Đại Giang. Thẩm Anh Nam nói:

- Trịnh Tuyết Thành đâu phải là một bệnh nhân tâm thần, anh ta làm vậy vì mục đích gì chứ? La Đại Giang từng theo đuổi cậu, anh ta muốn trả thù cậu nên đã bịa đặt ra những thông tin giả này, chuyện này có thể xảy ra lắm chứ!

Đáng tiếc là cả hai điều này Giang Yến Ni đều đã cân nhắc nhiều lần. Trước tiên, nên phân tích một chút đến thái độ của Trịnh Tuyết Thành. Anh ta không muốn kết hôn, chuyện này là không sai, anh ta không muốn từ bỏ Giang Yến Ni, chuyện này hoàn toàn chính xác. Bởi vì anh ta rất thích hưởng thụ những bữa ăn ngon lành và thân hình nóng bỏng của cô mà không phải trả tiền.

Thế là Giang Yến Ni nghiêm nhiên trở thành con ngốc. Cô ngẫm nghĩ cả buổi mới đi đến kết luận: Chu Tiểu Hồ rõ ràng không phải là mẫu đàn ông của cô, Trịnh Tuyết Thành cũng chẳng phải. Nếu như đã chẳng tìm thấy người phù hợp vậy thì cứ để cho hai gã đàn ông này tạm thời ở bên cạnh tán gẫu với cô vậy.

Ngộ nhỡ nói chuyện lâu lại trở thành phù hợp thì sao?

Giang Yến Ni không ngờ rằng chuyện ấy lại có thể xảy ra. Vì vậy, cô thật sự cảm hận!

Hận anh ta, vậy mà cô vẫn lên giường với anh ta. Khi Trịnh Tuyết Thành hùng hục đi vào bên trong cơ thể cô, Giang Yến Ni lại tự nhủ thầm: thôi cứ coi như là đi bao trai đi!

Trên thực tế, cô thật là thê lương! Vào khoảng khắc chuẩn bị lên cao trào, cô buồn bã tới mức muốn cắn đứt lưỡi của mình ra. Bởi vì anh ta biểu hiện quá tốt, kĩ năng giường chiếu của anh ta quá nhanh nhạy, lúc nào cũng có thể nắm bắt chuẩn xác và thực hiện cực kì thành công.

Lúc Đồng Du chuyên tâm vào việc chăm sóc thai nhi thì cái gã Tả Gia Thanh bị tuyên bố là không được hoan nghênh ấy tự nhiên lại tìm đến.

Anh ta đã dò hỏi được công ty của Đồng Du. Lúc Đồng Du đang mệt mỏi đối chiếu những đồng tài liệu ở trên bàn, vừa ngẩng đầu lên đã phát hiện ra bên ngoài tấm cửa kính là bộ mặt đáng ghét của Tả Gia Thanh. Anh ta đang thản nhiên mỉm cười với cô.

Tả Gia Thanh có chuyện đến tìm Đồng Du giúp đỡ.

Đồng Du là kế toán, cái cô học được cũng là nghiệp vụ kế toán. Trong lớp có 60 người thì phải đến 50 người quyết chí làm những nghề đúng với ngành mình học, chỉ có những người không biết an phận như Giang Yến Ni mới không chấp nhận số phận cả đời làm bạn với những con số.

Trong tay Tả Gia Thanh có một lô những nguyên liệu hóa học bị xưởng sản xuất “con nợ” gán cho để trừ nợ, hiện giờ anh ta đang muốn bán gấp, mà ông chủ của Đồng Du lại là cổ đông của một công ty hóa chất.

Chuyện này vốn dĩ chẳng có liên quan gì đến Đồng Du. Mỗi quan hệ giữa Đồng Du và ông chủ chỉ dừng lại ở mức: đi qua hành lang có gặp sếp thì phải chào một tiếng “Chào giám đốc Lưu” mà thôi.

Thế nhưng Tả Gia Thanh lại cho rằng Đồng Du có thể giúp anh ta thuyết phục ông chủ mình mua lại lô hàng này ình. Ở trong phòng làm việc, anh ta cầu xin Đồng Du suốt cả buổi trời, điều kì lạ là anh ta lại dùng giọng điệu giáo huấn để “cầu xin” cô.

Anh ta nói:

- Em cũng là người 30 tuổi rồi, em thật sự định cả đời kiếm mấy đồng còm côi ấy ư? Chẳng nhẽ em không muốn kiếm thêm chút ít? Em giúp anh chuyện này chỉ là một bước nhỏ, sau này sẽ có càng nhiều cơ hội kiếm tiền hơn!

Chỉ nhìn sơ qua cũng biết Tả Gia Thanh là loại người giỏi dỗ dành, nịnh nọt người khác. Điều quan trọng hơn là chẳng hiểu anh ta dựa vào đâu mà dám nói chuyện với Đồng Du bằng giọng điệu bất bình đẳng, vẻ như thương xót như vậy. Cứ như thể anh ta vì thương xót cho hoàn cảnh của cô mà đã tạo cơ hội tốt cho cô vậy.

Đồng Du dựa vào đâu, ở công ty của mình, trong văn phòng của mình mà phải nghe những lời giáo huấn tồi tệ này?

Thế nhưng Đồng Du không muốn nổi nóng. Cô thực sự không muốn trở mặt, lần trước cảnh cáo anh ta chớ có gọi cho cô ở trên điện thoại, cô đã cảm thấy làm tổn thương lòng tự trọng của anh ta lắm rồi. Lần này gặp mặt, cô còn cảm thấy có chút áy náy. Thế nhưng Tả Gia Thanh hoàn toàn chẳng ngại ngùng, anh ta thậm chí còn quên mất cuộc điện thoại trước đây. Anh ta còn nôn nóng muốn nhờ, à không, yêu cầu Đồng Du giúp anh ta chuyện này.

Thế nhưng Đồng Du đã thỏa hiệp, bởi vì cô không biết mình đã luyện được công phu của Đường Tăng từ lúc nào. Cô không đồng ý, anh ta cứ tiếp tục năn nỉ. Trong văn phòng người ra người vào, thật sự chẳng ra làm sao. Thế là cô liền đồng ý sẽ tìm cơ hội nói với ông chủ của mình, đồng thời nói rõ:

- Tôi chỉ chuyển lời của anh thôi, nếu như ông chủ tôi có hứng thú, hai người tự bàn bạc với nhau, đừng có kéo tôi vào!

Lúc này Tả Gia Thanh mới vui vẻ ra về.

Đồng Du lại tiếp tục vùi mặt vào đám công nợ. Thế nhưng chỉ nửa tiếng sau, Tả Gia Thanh đã nhún tin lại. Anh ta nói: “Cảm ơn em nhé, Đồng Du! Không biết tại sao mỗi lần gặp em lại cảm thấy khác lạ, rất tuyệt vời!”

Kể từ sau khi chia tay, Đồng Du chỉ gặp mặt Tả Gia Thanh có hai lần, cả hai lần gặp mặt cô đều ở trong trạng thái chẳng ra làm sao. Lần đầu gặp là sau khi cãi nhau với Bác Đạt Vĩ, còn lần này là lúc đang mang bầu, phản ứng thai nghén khiến cô phải chịu đủ sự giày vò. Cô chẳng biết vì sao mà Tả Gia Thanh lại cảm thấy “rất tuyệt vời” được.

Cô tức tối xóa luôn cái tin nhắn ấy đi.

Thật không ngờ ông chủ của Đồng Du lại đồng ý xem lô hóa chất của Tả Gia Thanh, nói rằng nếu như giá cả phù hợp có thể sẽ giúp anh ta giải quyết đồng hàng ấy.

Đồng Du chuyển lời của ông chủ đến Tả Gia Thanh, sau đó lại lần nữa nói rõ:

- Anh tự đi mà liên hệ, chuyện này không có liên quan gì đến tôi hết!

Tả Gia Thanh cảm ơn Đồng Du rồi rít nhưng lại cảm thấy bất mãn với câu nói cuối cùng của cô. Tả Gia Thanh nói:

- Đồng Du, sao em có thể nói như thế chứ? Chuyện này do em dắt mối, đương nhiên phải có đầu có đuôi. Anh mời ông chủ em ăn cơm thì em cũng phải đi cùng!

Đồng Du thật sự phát điên lên vì cái gã Tả Gia Thanh này. Cô không muốn gặp mặt anh ta lần nữa, thậm chí còn chán ghét phải nghe những bài thuyết giáo của anh ta.

26. Chương 26

Cô vẫn nhớ mối thù lần trước. Hôm ấy, chính cái tin nhắn điên khùng của anh ta suýt nữa đã đẩy cô xuống vực sâu nghìn trượng. Thế nhưng cô không muốn để cho Tả Gia Thanh biết chuyện này, bởi vì trong tiềm thức, cô không muốn để gã đàn ông này nói trúng chuyện gì.

Thứ hai, Tả Gia Thanh lại đến nữa. Sau một hồi rì rầm ở văn phòng của ông chủ Đồng Du, cuối cùng cả hai người bọn họ đi ra, cả hành lang vang lên tiếng cười hân hoan của họ.

Anh ta là loại người có khả năng đẩy không khí lên cao trào bất cứ khi nào, những người lần đầu gặp Tả Gia Thanh rất dễ nảy sinh thiện cảm với anh ta.

Anh ta đi ngang qua nhiều bàn làm việc của các đồng nghiệp của Đồng Du, đến thẳng trước mặt cô, lớn giọng nói:

- Đồng Du, trưa nay ra ngoài ăn trưa đi, chúng ta cùng mời cơm giám đốc Lưu!

Những lời này nghe thật đáng sởn gai ốc, người khác nghe được lại tưởng Đồng Du cùng anh ta làm cái trò gì. Đồng Du rất tức giận nhưng lại không dám phản bác ngay trước mặt đồng nghiệp, đành từ tốn nói:

- Dạ dày tôi hơi khó chịu, hai người cứ ra ngoài ăn đi!

Tả Gia Thanh đâu dễ đuổi đi như vậy? Đồng Du không thẳng tay thì anh ta cứ một mực đứng trước bàn cô nói như diễn thuyết, vừa lớn tiếng vừa cao giọng nói:

- Sao lúc nào em cũng như vậy nhỉ? Đây là một cơ hội đấy em có biết không hả? Em có biết tại sao mà em đã làm việc mấy năm rồi mà vẫn chẳng thăng tiến được không? Em chẳng biết nắm lấy cơ hội gì cả! Những người không biết nắm lấy cơ hội thì cả đời sẽ sống trong bất hạnh!

Đồng Du tin rằng cho dù cô có từ chối mãi thì anh ta cũng sẽ chẳng để ý, bởi vì anh ta càng có cơ hội để nói, có thể thoải mái hưởng thụ cái cảm giác được tất cả mọi người trong văn phòng của Đồng Du chăm chú lắng nghe. Thế nhưng thực sự Đồng Du không thể nghe lọt tai nữa, cũng chẳng thể tiếp tục làm tăm

bia quan sát của tất cả các đồng nghiệp được nữa. Cuối cùng cô đành đầu hàng, nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi nói với Tả Gia Thanh:

- Thôi được rồi, chúng ta đi thôi!

Hôm nay bọn họ ăn cơm ở một nhà hàng Quảng Đông. Ông chủ của Đồng Du là một người rất dễ tính, bình thường cũng chẳng khiến cho ai phải sợ hãi ông ta. Tả Gia Thanh hình như đã nhận thấy sự tế nhị trong không khí. Không biết anh ta vì muốn kéo gần mối quan hệ với nhau hay là do đầu óc có vấn đề mà Tả Gia Thanh bắt đầu kể cho ông chủ của Đồng Du nghe những chuyện đáng xấu hổ của cô trước đây, bao gồm cả mối quan hệ thân mật với Đồng Du, thậm chí còn thản nhiên quàng tay qua vai Đồng Du, cố ý cười lớn tỏ vẻ thân thiện.

Đồng Du chẳng chút khách sáo hất tay của Tả Gia Thanh ra khỏi vai mình. Nếu như không phải vì nề mặt ông chủ thì cô đã bỏ đi luôn rồi.

Buổi chiều, lúc hết giờ làm, cô lại nhận được tin nhắn của Tả Gia Thanh:

- Cái điệu bộ cáu giận của em vẫn đáng yêu như lúc trước.

Đồng Du thật sự tức muốn phát điên lên!

Chu Tiểu Hổ và Phùng Hán Trân lại làm hòa với nhau rồi.

Chuyện này chính miệng Phùng Hán Trân nói cho Giang Yến Ni biết. Phùng Hán Trân dùng điện thoại của Chu Tiểu Hổ để gọi vào máy của Giang Yến Ni, nói bằng giọng cao ngạo và khoe khoang:

- Tôi và Chu Tiểu Hổ chuẩn bị kết hôn rồi.

Lúc nhận được cuộc điện thoại này, Giang Yến Ni đang tổ chức đưa lô hàng đầu tiên đến cho giám đốc Vương. Cả đơn hàng được chia làm ba lần chuyển đi, chuyển xong đợt hàng thứ hai sẽ thanh toán tiền hàng đợt một. Lô hàng này toàn bộ đều được xuất ra từ đại lý của một người tên là Chu Truyền Chí. Chu Truyền Chí cười tít mắt, mặc dù anh ta chẳng kiếm được một xu nào từ lô hàng này, thế nhưng số tiền hoa hồng anh ta nhận được từ công ty không dưới 80 nghìn tệ.

Cái này gọi là đôi bên cùng có lợi.

Trong khi đó, chuyện Chu Tiểu Hổ và Phùng Hán Trân kết hôn đối với Giang Yến Ni mà nói cũng chính là một chuyện đôi bên cùng có lợi. Cả cô và Phùng Hán Trân đều là người chiến thắng. Kể từ nay, cái gã thói tha Chu Tiểu Hổ sẽ biến mất trước mặt cô.

Vì vậy Giang Yến Ni chân thành chúc mừng Chu Tiểu Hổ:

- Chúc anh sớm sinh quý tử, sống hạnh phúc đến đầu bạc răng long. – Cô còn chưa nói xong mấy câu này thì đã thấy đầu bên kia ngắt điện thoại rồi.

Giang Yến Ni bắt giác nhún vai với người bên cạnh.

Thực ra gần đây tâm trạng của cô rất tồi tệ, thế nhưng không biết tại sao trong tâm trạng bức bối ấy cô lại cảm thấy một cảm giác hân hoan lạ thường, giống như một vết thương chảy máu đang bắt đầu đóng vảy.

Tối đến, sau khi tắm xong, bật máy lướt web một lúc, Giang Yến Ni chợt nhớ ra trước đây, đã lâu lắm rồi cô từng đăng kí vào trang “Mối duyên thế kỉ”, tư liệu về cá nhân cô đã treo ở đó hơn hai năm rồi, cũng đã từng qua lại với một vài người đàn ông quen được ở trang đó. Cũng nhờ mấy gã đàn ông đó mà cô đã được xem gần hết những bộ phim ra rạp vào những năm 2008, 2009. Đến nỗi mà sau này cô đã hình thành thói quen là không có đối tượng hẹn hò thì chẳng đến rạp chiếu phim.

Thế nhưng Trịnh Tuyết Thành đã kết thúc thói quen này của cô. Trịnh Tuyết Thành không thích xem phim, cũng quyết không mời Giang Yến Ni đi xem phim, câu danh ngôn của anh ta là “Xem phim không bằng xem em”.

Trịnh Tuyết Thành không nghe nhạc, nhất là nhạc quốc tế, đặc biệt không thích những cô ca sĩ nước ngoài mặc áo trễ ngực suốt ngày gào thét ở trên ti vi.

Trịnh Tuyết Thành rất ghét tắc đường. Đợi đèn đỏ có hai phút mà anh ta đã bắt đầu phát điên. Lúc này Giang Yến Ni nói chuyện với anh ta thì đảm bảo sẽ bị anh ta chửi cho vào mặt.

Trịnh Tuyết Thành trông bề ngoài có vẻ lịch lãm nhưng thực ra anh ta lại bị nắm chân. Trịnh Tuyết Thành ngồi xuống xô-pha là cởi tung tất ra rồi bắt đầu gãi, cạy khắp chân. Sau đó lại chạy vào nhà vệ sinh rửa tay, rửa tay xong lại chạy vào gãi gãi, cạy cạy.

Giang Yến Ni vừa lướt web vừa âm thầm nghĩ kế thanh toán Trịnh Tuyết Thành. Sau đó cô kinh ngạc phát hiện ra “nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo đến”. Câu hỏi này quả không sai, cứ như thể là một lời nguyện vậy.

Bức ảnh của Trịnh Tuyết Thành hiện rõ mồn một trên trang web “Mối duyên thế kỉ”. Hơn nữa do điều kiện rất tốt nên anh ta được đặt lên trang đầu để giới thiệu, cứ như thể món ghẹ luộc nóng hôi hổi vừa mới ra lò vậy.

Trịnh Tuyết Thành hoàn toàn không biết Giang Yến Ni có tài khoản trên trang web này, vì đây là chuyện rất mất mặt nên có đánh chết Giang Yến Ni cũng nhất quyết không nói với người khác, hơn nữa cô còn không chịu đưa ảnh của mình lên, cho dù cô biết làm như vậy sẽ mất đi rất nhiều gã đàn ông có tiềm năng.

Vì vậy Trịnh Tuyết Thành bị tóm gáy là một chuyện thật đen đủi, anh ta cứ tưởng rằng thế giới này không có giới hạn.

Chu Tiểu Hổ không hề bận tâm đến chuyện đôi bên cùng có lợi của Giang Yến Ni. Ngày hôm sau anh ta liền đến tìm Giang Yến Ni, đợi cô suốt hai tiếng đồng hồ ở bên dưới công ty, cho đến khi Giang Yến Ni tan làm.

Anh ta đi về phía Giang Yến Ni, nói bằng giọng điệu hết sức thương cảm:

- Hôm ấy có phải em rất giận không?

Giang Yến Ni thản nhiên nói:

- Tôi đâu có giận. – Cô vốn định nói “Tôi việc gì phải giận?”

Chu Tiểu Hổ nói:

- Em đừng giả bộ nữa, anh biết chắc chắn em rất giận!

Chu Tiểu Hổ cứ lằng nhằng bám theo Giang Yến Ni vì chuyện hôm ấy cô có giận hay không khiến cho Giang Yến Ni chột bưng tỉnh, cô thấy cứ dây dưa với cái gã Chi Tiểu Hổ thật là một chuyện ngu ngốc

Thế là Giang Yến Ni liền đầu hàng, nói:

- Thôi được rồi, tôi giận, tôi giận tại sao anh lại kết hôn mà lại để cho Phùng Hán Trân thông báo cho tôi trước. Lúc trước cô ta tát nước vào mặt tôi ở trên đường anh có biết không hả?

Chu Tiểu Hổ cúi đầu, lúc ngẩng đầu lên, mắt anh ta đỏ hoe, nói:

- Anh không muốn kết hôn với cô ta!

Chu Tiểu Hổ nói, lúc nào cô ta cũng nói rằng cô ta có cái gì cũng dâng hiến cho anh cả rồi. Ngoài anh ra chẳng ai lấy cô ta, vì vậy anh phải chịu trách nhiệm về cô ta. Thế nhưng anh thật sự không muốn kết hôn với cô ta!

Giang Yến Ni không muốn lại bị Chu Tiểu Hổ lôi vào cuộc. Là một người bạn, cô cho rằng bản thân mình đã hết lòng vì bạn bè. Cô đã làm bạn tâm giao, lắng nghe tâm sự của Chu Tiểu Hổ hết lần này đến lần khác, giờ bảo cô lại nghe thêm lần nữa chắc cô phát điên mất.

Thế là Giang Yến Ni xoay người chặn một cái taxi. Thế nhưng lúc ngồi vào trong xe rồi cô mới phát hiện Chu Tiểu Hổ cũng chẳng buồn ngăn ngại, mở cửa ngồi vào trong xe, thậm chí cũng ngồi vào ghế đằng sau cùng cô.

Giang Yến Ni ngoảnh đầu lại hỏi:

- Anh định làm gì hả?

Chu Tiểu Hổ nói:

- Anh muốn uống rượu!

Giang Yến Ni không thể giả bộ là thực nữ được nữa, cô gắt lên:

- Anh muốn uống thì về nhà mà uống, lên xe tôi làm gì?

Sau đó, chẳng để Chu Tiểu Hổ kịp phản ứng lại, Giang Yến Ni liền mở cửa xe đi ra, tức tối chờ xe sau. Đương nhiên Chu Tiểu Hổ cũng ra khỏi xe, chạy đến đứng bên cạnh cô.

Lúc Giang Yến Ni không thể chịu đựng nổi, định quay sang cho Chu Tiểu Hổ một cái bạt tai thì đột nhiên Chu Tiểu Hổ chìa ra trước mặt cô một thứ.

Sáng lấp lánh....Là một sợi dây chuyền.

Tay kia của Chu Tiểu Hổ cầm một cái hộp đựng dây chuyền, trên đó có khắc chữ Davis, đại khái là một nhãn hiệu không nổi tiếng ở trong nước.

Chu Tiểu Hổ cười giả lả:

- Tặng em này!

Giang Yến Ni nhìn sợi dây chuyền rồi lại nhìn Chu Tiểu Hổ, cảm giác đầu tiên không phải là cảm động mà là đau lòng.

Giống như một con chó đã từng bị huấn luyện ăn chay, một ngày được phá giới ăn thịt bỗng thấy dạ dày của mình thật khó chịu.

Nếu như là trước đây, đừng nói là sợi dây chuyền của Davis mà thậm chí cô chưa từng nghe tên này, ngay cả dây chuyền Tiffany cũng đã từng được người ta tặng rồi, thế nhưng nếu như chẳng ưa người thì món đồ dù có đắt đến đâu cô cũng chẳng thèm để ý đến.

Thế nhưng hiện giờ, suýt chút nữa thì Giang Yến Ni đã rút nước mắt.

Phần 9: Gắng gượng sống tiếp, biết đâu có ngày thành thật

Thẩm Anh Nam gặp phải cảnh giam lỏng.

Nói ra thật đúng là một câu chuyện cười. Thẩm Anh Nam vì nợ tiền mà bị Tưởng Đại Bình kìm kẹp không thoát ra được. Trong hai ngày liền, cô không được phép ra khỏi cửa phòng nửa bước, hành lí và quần áo của cô đều bị anh ta giữ, ngay cả việc muốn thay một cái quần lót cũng phải hỏi ý kiến của “chủ nợ”.

Thẩm Anh Nam vô cùng tức giận. Có lẽ chính bản thân Tưởng Đại Bình cũng nhận thấy cần gì phải làm đến mức này. Cho dù trước đây đã đòi chia tay nhưng dù sao vẫn còn tốt hơn so với hiện tại.

Lí do của Tưởng Đại Bình là:

- Em đòi chia tay anh cũng chẳng buồn, số tiền em vay anh cũng chẳng tiếc, thế nhưng giữa chúng ta lại có một gã đàn ông khác chen vào thì không được. Tưởng Đại Bình anh đây không thể chấp nhận làm một con rùa bị cấm sừng được!

Thẩm Anh Nam chẳng có cách giải quyết nào cả. Cô bắt đầu căm hận Tưởng Đại Bình. Anh ta trước đây chỉ là một con rối mặc cho cô nhào nặn thế nào cũng được. Thế mà chỉ chớp mắt anh ta đã biến thành một kẻ vô lại, trói chặt tình yêu của cô bằng phương thức đơn giản nhất và thô lỗ nhất.

Tưởng Đại Bình cứ như một gã lưu manh mù pháp luật.

Trong hai ngày, Thẩm Anh Nam đã đưa ra vô số cách giải quyết với Tưởng Đại Bình nhưng đều bị anh ta phủ quyết, bởi vì tiền đề đầu tiên để giải quyết vấn đề phải là “trả tiền”.

Thẩm Anh Nam ngay cả 60 nghìn tệ cũng không có chứ đừng nói đến tiền thuê nhà, tiền điện nước, ăn uống cùng cả những khoản bồi thường tổn thất tuổi xuân nực cười mà Tưởng Đại Bình đưa ra.

Thẩm Anh Nam đành phải nghe theo ý kiến của Tưởng Đại Bình. Tưởng Đại Bình đã hết phần nộ và dần dần trở nên bình tĩnh. Anh ta ngồi trên xô-pha, từ tốn đưa ra cách giải quyết của mình:

- Nếu không chia tay, anh với em lại có thể như trước đây, nhưng em và cái gã Tề Cường kia buộc phải cắt đứt quan hệ hoàn toàn. Nếu như em muốn đi, em cũng có thể đi, cửa hàng lẩu phải để lại. Khi nào em có đủ tiền trả nợ cho anh thì hai chúng ta chẳng ai nợ ai.

Thẩm Anh Nam há hốc miệng, cô thật sự không thể ngờ những lời này lại được phát ra từ cái miệng của Tưởng Đại Bình. Cái tên Tưởng Đại Bình chết tiệt kia, anh ta có biết vì cái cửa hàng lẩu ấy mà cô đã phải bỏ cả tính mạng của mình để đầu tư vào, trước sau bỏ ra không dưới 160 nghìn tệ, anh ta dựa vào đâu mà đòi ăn không của cô?

Thẩm Anh Nam nhất thời không kiềm chế được mình, lao đến định liều mạng với Tưởng Đại Bình. Thế nhưng Tưởng Đại Bình đã né được khiến cô bổ nhào vào xô-pha.

Không thể nói Tưởng Đại Bình đã ra tay đánh người, nhưng anh ta giờ đã không còn là tên ngốc chỉ biết nhe răng cười trước đây nữa.

Buổi tối, Thẩm Anh Nam ngồi trên xô-pha, ngậy người nhìn Tưởng Đại Bình say ngủ. Cô cho rằng bản thân mình cần vạch rõ ranh giới lần nữa với gã đàn ông này. Đàn ông yêu bạn là xây dựng trên nền tảng anh ta có thể yêu được. Một khi không yêu được, bạn muốn thoát khỏi bàn tay của anh ta, tình yêu của anh ta sẽ trở thành những mũi dao, những ngọn thương, những sợi dây thừng trói chặt lấy bạn, đâm chết bạn.

Hai giờ sáng, Thẩm Anh Nam len lén lấy cái điện thoại của mình bị Tưởng Đại Bình tịch thu ở trên đầu giường, trốn vào trong nhà vệ sinh, len nhả tin cho Giang Yến Ni.

27. Chương 27

Ngày hôm sau, sau khi đọc được tin nhắn của Thẩm Anh Nam, Giang Yến Ni vội vàng đến chỗ Tưởng Đại Bình. Giang Yến Ni còn dẫn theo người giúp đỡ là Chu Tiểu Hổ đến.

Thực ra Giang Yến Ni không phải đến đây để đánh nhau, cô chỉ muốn dùng phương pháp nói lí để giúp Thẩm Anh Nam thoát khỏi cảnh giam lỏng như hiện nay. Chỉ cần Thẩm Anh Nam ra được khỏi cái cửa này, chuyện gì cũng có thể từ từ giải quyết.

Điều khiến cho Thẩm Anh Nam vui mừng đó là, Tưởng Đại Bình không phải là một gã điên khủng quá mức. Lúc Giang Yến Ni gõ cửa, Tưởng Đại Bình đã lấy lại lí trí, anh ta lịch sự mời Giang Yến Ni và Chu Tiểu Hổ vào nhà, thậm chí nhần nhin việc Chu Tiểu Hổ đi qua đi lại trong nhà mình, cố tình tỏ vẻ hung hăng dọa nạt.

Về sau, Thẩm Anh Nam và Giang Yến Ni ngồi sánh vai trên xô-pha, mặt đối mặt với Tưởng Đại Bình để đàm phán. Chu Tiểu Hổ đứng sau lưng bọn họ, giả vờ dọa nạt.

Mục đích đàm phán bao gồm hai điều: thứ nhất: chia tay; thứ hai: trả tiền.

Ý của Thẩm Anh Nam là, khoản tiền mà cô nợ Tưởng Đại Bình không quá nhiều, chỉ có 60 nghìn, nhiều nhất chỉ hơn nửa năm là tiền lợi nhuận kiếm được từ cửa hàng lẩu đã đủ để trả nợ Tưởng Đại Bình, thế nên không cần phải nóng ruột. Còn về chuyện chia tay, Thẩm Anh Nam nói rằng chắc chắn phải chia tay.

Thế nhưng Tưởng Đại Bình lại cho rằng, nếu như đã chia tay thì không thể cùng nhau kinh doanh cửa hàng lẩu được nữa, bắt buộc phải chia tiền và giải tán. Vì vậy số tiền 60 nghìn dùng để mua lại cổ phần của Thẩm Anh Nam là vừa hay. Thẩm Anh Nam nói rằng tiền đầu tư vào cửa hàng lẩu của cô không chỉ dùng lại ở con số 60 nghìn, Tưởng Đại Bình liền nói:

- Cô coi tình cảm tôi dành cho cô mấy tháng này là cứt chó hết à? Dù sao cũng phải tính cho tôi chút lời lãi chứ.

Tướng Đại Bình mắt đỏ hoe, tóc tai dựng ngược, quyết không nhường nhịn dù chỉ một chút. Thẩm Anh Nam tức điên cả người, lại cộng thêm việc mấy ngày này không được ăn no, không được ngủ đủ khiến cho cô suy tụt chút nữa thì ngất đi.

Thôi thì mặc kệ ỳnh ngất đi cho xong.

Thẩm Anh Nam vừa ngất đi là Tướng Đại Bình đã sợ hết vía. Đã thế Giang Yến Ni còn mặt mày thất sắc, Chu Tiểu Hổ lại to mồm như đổ thêm dầu vào lửa càng khiến cho Tướng Đại Bình thêm luống cuống. Anh ta cộng Thẩm Anh Nam lên lưng, một mạch chạy xuống lầu.

Lúc được đưa đến bệnh viện, Thẩm Anh Nam đang ở trong trạng thái hôn mê. Trên thực tế là Thẩm Anh Nam hoàn toàn tỉnh táo. Lúc bị bác sĩ ấn ngược ấn xuôi vào người, thậm chí còn bị họ tiêm ột phát nhưng Thẩm Anh Nam vẫn cố gắng để mình không rên lên lấy một tiếng.

Giang Yến Ni đang cân nhắc xem có nên gọi điện thoại cho Tề Cường. Chuyện Thẩm Anh Nam và Tề Cường gặp lại nhau, Giang Yến Ni cũng đã biết, chỉ có điều bản thân cô cũng đang rơi vào một mớ rắc rối chẳng kém gì chuyện của Thẩm Anh Nam nên chẳng có thời gian để tâm đến mà thôi.

Thẩm Anh Nam phải ở lại bệnh viện theo dõi, Tướng Đại Bình liền đi nộp viện phí. Giang Yến Ni ngồi ở bên giường, gọi vào máy của Tề Cường, thế nhưng tay cô bỗng nhiên bị Thẩm Anh Nam giữ chặt lại.

Thẩm Anh Nam thì thầm với Giang Yến Ni:

- Đừng gọi!

Lúc này Giang Yến Ni mới phát hiện ra là Thẩm Anh Nam đang giả vờ. Kỹ năng giả vờ ngất chẳng phải là việc gì khó khăn đối với Thẩm Anh Nam.

Chu Tiểu Hổ bị Giang Yến Ni đuổi về nhà, thế nhưng anh ta một mực không chịu đi, cứ bám riết lấy Giang Yến Ni. Giang Yến Ni chẳng buồn đếm xỉa đến anh ta, thỉnh thoảng không chịu nổi liền quay sang gắt:

- Anh còn không đi về à?

Lúc này Chu Tiểu Hổ mới lê lét ra về, đi đến cửa rồi còn quay đầu nhìn lại, nháy mắt đầy hàm ý với Giang Yến Ni.

Giang Yến Ni lúc ấy đang cúi đầu nhìn xuống điện thoại nên không thấy cái nháy mắt của Chu Tiểu Hổ, thế nhưng Thẩm Anh Nam đã nhìn thấy. Cô bật cười nói với Giang Yến Ni:

- Khẩu vị của cậu cũng đặc biệt thật đấy!

Giang Yến Ni chán chẳng buồn giải thích. Cái gã Chu Tiểu Hổ này, mặc dù đã tuyên bố sẽ kết hôn, ấy vậy mà vẫn bám lấy cô, dai như đĩa.

Chỉ có điều, giờ vẫn chưa phải là lúc thanh toán khúc thối thối này.

Thẩm Anh Nam đã thoát khỏi tù ngục của Tướng Đại Bình, bởi vì dù có chết cô cũng không để cho Tướng Đại Bình dìu xuống khỏi giường bệnh.

Tướng Đại Bình chẳng có cách nào khác, sau khi trông Thẩm Anh Nam một đêm, anh ta đành phải tuyên bố đầu hàng:

- Chuyện tiền nong đợi khi nào em khỏe, chúng ta sẽ bàn tiếp!

Bóng Tướng Đại Bình ra khỏi phòng bệnh vô cùng ử rử. Gã đàn ông này do thất vọng và giận dữ bùng phát nên đã trở nên cục cằn mất mấy hôm, sau đó lại xẹp xuống như một quả bóng bay, bộ dạng vô cùng mệt mỏi.

Thẩm Anh Nam tạm thời ở trong nhà Giang Yến Ni.

Giang Yến Ni gần đây bận tới mất tới mũi, hàng của giám đốc Vương đã chuyển đi lô thứ ba, tiền hai lô hàng trước đã thuận lợi chuyển vào tài khoản. Còn việc Trịnh Tuyết Thành làm thế nào để rút phần lợi nhuận ở trong đó ra không phải là việc Giang Yến Ni cần quan tâm.

Buổi tối, cuối cùng Giang Yến Ni cũng có chút thời gian rảnh rỗi, lắng nghe Thẩm Anh Nam kể về tình sử của mình.

Điều Giang Yến Ni không thể hiểu được là, Thẩm Anh Nam hoàn toàn không muốn để cho Tề Cường biết về sự tồn tại của Tưởng Đại Bình. Vì vậy lúc ở bệnh viện, cô kiên quyết ngăn không cho Giang Yến Ni gọi điện cho Tề Cường.

Thẩm Anh Nam quyết định sẽ khôi phục hôn nhân với Tề Cường. Giang Yến Ni buột miệng hỏi:

- Cậu điên à?

Trong con mắt của Giang Yến Ni, Tề Cường có gì tốt chứ? Không thể chung sống với những người đàn ông đã từng phản bội. Cứ nghĩ mà xem, biết đâu khi đang nồng nàn với bạn, trên “thằng nhỏ” của anh ta có khi vẫn còn dính khí hư của người đàn bà khác.

Những điều Giang Yến Ni nói thật kinh tởm, Thẩm Anh Nam không nén được liền ọe một tiếng rồi dầm mấy cái vào lưng Giang Yến Ni.

Lí do của Thẩm Anh Nam rất đơn giản. Đàn bà với đàn ông không giống nhau. Đàn bà đã từng li hôn chỉ có thể tìm những kẻ kém hơn, trong khi đàn ông đã từng li hôn có thể tìm người tốt hơn. Cô không cam tâm tìm kiếm những người kém hơn. Nếu như đem Tưởng Đại Bình ra so với Tề Cường, cho dù là học vấn, diện mạo, tài sản, năng lực thì Tưởng Đại Bình đều không thể bì với Tề Cường được.

Thẩm Anh Nam nói:

- Hơn nữa tớ vẫn yêu Tề Cường, anh ấy cũng chẳng bỏ được tớ!

Đây chính là khúc mắc trong lòng Thẩm Anh Nam. Cô không cam tâm tìm một người đàn ông kém hơn Tề Cường. Còn cái lí do yêu với không yêu chẳng qua chỉ là cái cớ.

Giang Yến Ni đồng ý sẽ giữ bí mật chuyện này cho Thẩm Anh Nam, tuyệt đối không nhắc đến trước mặt Tề Cường. Tề Cường bắt buộc phải tin rằng sau khi li hôn, Thẩm Anh Nam đã một mình bán mạng làm việc, sống kiêu hãnh trong cô độc.

Thẩm Anh Nam nói:

- Chớ có tin vào lòng bao dung của đàn ông, sự khoan dung của họ tuyệt đối không bao gồm những chuyện kiểu như vợ anh ta đã từng ngủ với người khác.

Thẩm Anh Nam nói xong liền đi vệ sinh cá nhân. Giang Yến Ni nhìn theo cái bóng hùng hổ của Thẩm Anh Nam, tự nhiên lại cảm nhận được nỗi tự ti của phụ nữ thời đại cũ.

Giang Yến Ni cảm thấy cô độc và buồn phiền sâu sắc.

Cũng may là trước khi trở mặt với Tưởng Đại Bình, Thẩm Anh Nam và Tề Cường chưa hề đi đến bất kì một thỏa hiệp nào, Thẩm Anh Nam đã dùng sự thận trọng của mình để kéo Tề Cường quay trở lại.

ØSTENT×

Thẩm Anh Nam có nằm mơ cũng không nghĩ rằng mình lại có sức hấp dẫn lớn như vậy. Thực ra sức quyến rũ của cô chẳng được nâng cao chút nào, lí do duy nhất là, đầu óc của Tề Cường có vấn đề, trải qua bao nhiêu sóng gió lại quyết định quay trở lại với người vợ cũ.

Đây là một hiện tượng đáng để nghiên cứu. Hiện tượng này hiện nay không còn là hiếm, rất nhiều người đàn ông lựa chọn ra đi cuối cùng lại trở về bên cạnh vợ mình, sống những ngày tháng như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đương nhiên, có rất nhiều người vợ không tính toán chuyện này, vẫn nhiệt tình chào đón những “lãng tử” quay trở lại, mang đến cho họ những vòng tay tràn ngập hơi ấm.

Nếu như nhất định phải giải thích, chỉ có thể nói: cho dù là đàn ông hay đàn bà đều là những động vật yếu đuối.

Tề Cường đã tìm lại được vòng tay ấy. Thẩm Anh Nam đã trả lời sẽ đồng ý khôi phục hôn nhân với anh ta. Thế nhưng sau đó, Thẩm Anh Nam đưa ra một yêu cầu. Để chứng tỏ sự thành ý của mình, cô yêu cầu Tề Cường phải ình 100 nghìn tệ gọi là chút thành ý, để sau này nếu có bị phản bội lần nữa thì món tiền này coi như là tiền đảm bảo cơ bản cho cuộc sống của cô.

Thẩm Anh Nam nói xong liền nhìn thẳng vào mặt Tề Cường, không cho phép anh ta có chút mất tập trung nào.

Tề Cường không hề mất tập trung, dường như anh ta đang rất chăm chú lắng nghe, hai mắt tròn tròn nhìn Thẩm Anh Nam:

- Đầu óc em có vấn đề à?

Anh ta nói:

- Em nhìn anh có giống một thằng đàn không hả?

Tề Cường nổi trợn lồi đình, hất hết cả ống đũa xuống đất. Cũng may là những dụng cụ ăn đất tiền đều thoát được kiếp nạn này.

Thẩm Anh Nam bất động, không giận dữ, cũng chẳng biện minh. Cô chờ đợi Tề Cường quay người bỏ đi một mạch. Cô của hiện tại đã mạnh mẽ gấp mười lần trước đây.

Tề Cường không hề bỏ đi mà ngồi xuống, mắng mỏ mất nửa tiếng đồng hồ trên bàn ăn giữa nhà hàng.

Đây mới là một Tề Cường bình thường, một Tề Cường mà cô biết. Thẩm Anh Nam nhìn thẳng vào mặt anh ta, suýt chút nữa thì mỉm cười.

Cô đã nghĩ, nếu như Tề Cường vì chuyện này mà bỏ ý định phục hồi hôn nhân thì cô sẽ quay về làm hòa với Tưởng Đại Bình. Tưởng Đại Bình chắc chắn là một người đàn ông vô hại, cho dù có nuốt phải cũng chẳng khiến cô trúng độc.

Chính bởi vì cô tin rằng Tề Cường không phải là một thằng đàn nên anh ta có thể tính toán được rõ ràng vấn đề này. 100 nghìn tệ cho rồi, phục hồi hôn nhân rồi, vậy thì người là của anh ta, đương nhiên tiền cũng là tiền của anh ta.

Trong kí ức thì đây đã là lần thứ hai cô đưa ra yêu sách với Tề Cường, cô quyết định sẽ mang cuộc đời của mình ra để cược một ván, xem xem rốt cuộc mình có thể ở bên người đàn ông thế nào.

Khi chuyển lô hàng thứ ba thì Giang Yến Ni gặp trục trặc. Bảy nghìn mét gạch ốp tường bị giám đốc Vương phát hiện ra là không phải nhãn hiệu đã kí trong hợp đồng, đằng sau gạch ốp không có in lô gô của sản phẩm, cả kích thước và chất lượng đều không đúng, rõ ràng là đã bị ai đó tráo đổi.

Lúc này, toàn bộ lô hàng thứ ba đã được chuyển đến khu sản xuất. Giám đốc Vương nhanh chóng giữ lô hàng này lại, đồng thời gọi điện tố cáo đến công ty. Trịnh Tuyết Thành là người nhận điện thoại.

Trên lí thuyết thì chuyện này là vấn đề của đại lí bên Chu Truyền Chí. Với tư cách công ty, Trịnh Tuyết Thành hoàn toàn có quyền truy cứu chuyện đại lí mượn danh công ty để bán ra các loại hàng giả hòng thu lời vào túi riêng.

Trịnh Tuyết Thành cực kì hoang mang, bởi vì anh ta hiểu rõ chuyện này chẳng có liên quan gì đến một xu của Chu Truyền Chí, nên gọi Giang Yến Ni đến hỏi cho rõ ràng. Vì vậy anh ta vội vàng “kìm chân” giám đốc Vương rồi tức tốc gọi điện cho Giang Yến Ni.

Thế mà điện thoại của Giang Yến Ni lại khóa máy. Hàng đã chuyển xong, vở kịch hay chắc đã bắt đầu. Giang Yến Ni hiện giờ muốn ngồi thư giãn, uống một cốc cà phê và bình tĩnh lại.

Cô tưởng tượng ra cái bộ dáng của con quạ Trịnh Tuyết Thành lao đi tứ tung để dập lửa. Chắc chắn Trịnh Tuyết Thành đang sốt ruột lắm đấy.

Giang Yến Ni đã cố tình chọn lô gạch ốp kém chất lượng nhất vì sợ giám đốc Vương sẽ không phát hiện ra. Cô muốn cho Trịnh Tuyết Thành hiểu rằng, chơi đố ai chẳng biết, chỉ có điều chơi đố cô sẽ phải trả giá đắt.

Cái giá của cô phải trả cũng không nhỏ, chỉ ít thì cô cũng chẳng thể tiếp tục làm việc ở công ty vì cô cũng có tham gia vào vụ này. Ngày mai của ngày mai, cô biết đâu đi đâu về đâu? Sẽ nằm trong vòng tay của người đàn ông nào? Thực ra cô thê thảm hơn bất kì người nào khác.

Cuối cùng Trịnh Tuyết Thành không chờ đợi được nữa liền lao đến nhà của Giang Yến Ni. Lúc bắt được Giang Yến Ni, anh ta không tiện nổi cơn tam bành bởi vì có Thẩm Anh Nam ở đó.

Thẩm Anh Nam là bức bình phong của Giang Yến Ni, nếu không ai dám chắc Trịnh Tuyết Thành sẽ không lao vào bóp chết Giang Yến Ni.

Thẩm Anh Nam ngậy ra trước cảnh tượng Giang Yến Ni và Trịnh Tuyết Thành ngồi gườm gườm nhìn nhau. Thẩm Anh Nam vẫn chưa biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, chỉ “ngửi” thấy mùi thuốc súng trong không khí giữa hai người này.

Thẩm Anh Nam không ngờ Trịnh Tuyết Thành lại ra lệnh “đuổi khách” với mình, cứ như thể anh ta là chủ nhân của căn phòng này vậy. Trịnh Tuyết Thành nói:

- Cô Thẩm, cô có thể tránh đi một lát được không? Tôi với Giang Yến Ni có chuyện riêng cần bàn!

Chuyện có vẻ nghiêm trọng, Trịnh Tuyết Thành đã không thể giữ được phong thái đỉnh đạc bình thường.

Thẩm Anh Nam đành phải ngoan ngoãn ra ngoài, vẻ mặt bàng hoàng như sức nhớ ra điều gì:

- À, tôi phải ra ngoài bây giờ đây!

Thẩm Anh Nam đứng là phải ra ngoài, đến cửa hàng lẩu. Tiền không trả được thì làm ăn vẫn phải làm. Mặc dù nghĩ cứ nhìn thấy khuôn mặt đầy thù hận của Tưởng Đại Bình là tim cô giật thon thót nhưng dù sao cũng vẫn phải đi.

Sau khi Thẩm Anh Nam đi, Giang Yến Ni liền cúi đầu nói:

- Xin lỗi, em chỉ muốn giúp anh kiếm thêm chút tiền. Ai ngờ giám đốc Vương lại phát hiện.

Vừa nói xong câu này, Trịnh Tuyết Thành liền nổi trận lôi đình. Anh ta chỉ vào mặt Giang Yến Ni nói:

- Cô điên à? Hàng đống như vậy mà cô còn nghĩ người ta không thể phát hiện ra à? Công sức làm việc trong ngành bao nhiêu năm nay của cô là công cốc à?

Trịnh Tuyết Thành nói thêm:

- Cô đang giúp tôi sao? Rõ ràng cô đang hại tôi thì có!

Trịnh Tuyết Thành bùng lên như một ngọn lửa bị tưới thêm dầu. Anh ta hùng hổ lao về phía Giang Yến Ni. Giang Yến Ni lúc này mới biết sợ, vội vàng hoang mang nói:

- Thế thì phải làm sao? Chuyện này nếu để công ty biết thì chúng ta chết chắc!

Trịnh Tuyết Thành cũng chẳng biết phải làm thế nào. Anh ta đi đi lại lại trong phòng khách, cái lưng còng xuống, giống hệt một con gà mẹ đang cặm cùi kiếm mồi.

Giang Yến Ni trầm nghĩ: “Hắn đẹp trai ở đâu chứ? Hoàn toàn chẳng đẹp trai chút nào. Hừm, mình hồi đầu đúng là có mắt như mù mà!”

28. Chương 28

Sau khi đi hai vòng quanh phòng khách, Trịnh Tuyết Thành đã nảy ra một sáng kiến. Anh ta nói:

- Chuyện này tôi sẽ bàn bạc với giám đốc Vương, giúp ông ta đổi hàng, bảo ông ta chớ làm to chuyện, nhiều lắm là bồi thường cho ông ta chút ít!

Giang Yến Ni nói:

- Nếu như không trấn áp được ông ta thì sao?

Trịnh Tuyết Thành nghiêng rằng trèo trẹo:

- Thế thì đành phải để cho Chu Truyền Chí gánh, lợi nhuận của vụ này có phải chia cho anh ta một nửa cũng được.

Lúc này Trịnh Tuyết Thành mới chợt sực tỉnh. Chuyện này từ đầu đến cuối đều do Giang Yến Ni, cái kẻ đang ngồi ngay trước mặt anh ta, gây thơ, hồn nhiên thỉnh giáo anh ta sau khi vụ việc đã xảy ra. Trịnh Tuyết Thành chỉ hận không thể tát chết con đàn bà ngu ngốc ấy.

Hôm đó Trịnh Tuyết Thành vội vàng bỏ đi. Đúng là chuyện lạ, lần đầu tiên Trịnh Tuyết Thành đến nhà Giang Yến Ni mà không đòi làm tình.

Chuyện này chẳng hề dễ giải quyết như Trịnh Tuyết Thành vẫn nghĩ. Đầu tiên là giám đốc Vương từ chối việc hòa giải, việc trao đổi nguyên vật liệu như thế này đã xúc phạm nghiêm trọng đến lòng tự tôn của một nhà thầu lão làng như ông ta. Thế là Trịnh Tuyết Thành đành phải để Chu Truyền Chí gánh hết mọi chuyện. Giám đốc Vương không chịu chi trả lô hàng thứ ba khiến cho anh ta mắc nợ công ty một món, lại cộng thêm việc giao dịch ngầm với Trịnh Tuyết Thành, thế nên có làm gì cũng không thể thoát khỏi liên lụy.

Cuối cùng Trịnh Tuyết Thành cũng đàm phán xong với Chu Truyền Chí: giám đốc Vương đòi bồi thường và xin lỗi, tất cả đều do Chu Truyền Chí gánh vác. Để báo đáp, đợi giám đốc Vương hết nóng giận, lô hàng thứ ba được chuyển đi thì lợi nhuận lập tức chia cho Chu Truyền Chí một nửa.

Điều quan trọng nhất là chuyện này tuyệt đối không được để cho công ty biết. Cũng may là toàn bộ sự việc vẫn nằm trong tầm kiểm soát của Trịnh Tuyết Thành. Vì vậy lúc giải quyết có tương đối phức tạp nhưng vẫn chưa đến mức bó tay hết cách.

Tiền đề là, Trịnh Tuyết Thành một lòng tin tưởng vào một người tình hoàn mỹ.

Nhưng Giang Yến Ni lại không phải là người tình hoàn mỹ ấy. Trịnh Tuyết Thành đối với Giang Yến Ni hiện giờ mà nói chỉ là một khối thịt thối bám trên người cô, nếu không cắt bỏ sẽ bị hoại tử toàn thân.

Một tuần sau, mọi chuyện phiền phức đã được giải quyết. Trịnh Tuyết Thành đại diện công ty đưa ra lời cảnh cáo với Chu Truyền Chí, đồng thời phạt anh ta 30 nghìn tệ, coi như là tiền bồi thường tinh thần cho giám đốc Vương.

30 nghìn tiền phạt là do Trịnh Tuyết Thành tự móc hầu bao chi trả.

Thế nhưng hai ngày sau, Trịnh Tuyết Thành bị tổng giám đốc gọi đến văn phòng. Tổng giám đốc mở một file âm thanh trong máy tính cho Trịnh Tuyết Thành nghe. Từ máy tính phát ra cuộc đối thoại của Trịnh Tuyết Thành và Giang Yến Ni.

Giọng nói của Trịnh Tuyết Thành:

- Chuyện này tôi sẽ bàn bạc với giám đốc Vương, giúp ông ta đổi hàng, bảo ông ta chớ làm to chuyện, nhiều lắm là bồi thường cho ông ta chút ít!

Giang Yến Ni nói:

- Nếu như không trấn áp được ông ta thì sao?

Trịnh Tuyết Thành nói:

- Thế thì đành phải để cho Chu Truyền Chí gánh, lợi nhuận của vụ này có phải chia cho anh ta một nửa cũng được.

Trịnh Tuyết Thành sững người, cúi mặt chịu đựng cơn phẫn nộ của tổng giám đốc.

Giang Yến Ni ở nhà pha trà. Bộ dụng cụ pha trà cô mới mua khá phức tạp, ngay cả cái thìa thôi cũng có đến bảy cái có kích thước khác nhau rồi.

Cô cố gắng nghiền ngẫm cách sử dụng bộ dụng cụ pha trà tuyệt nhất như trong sách miêu tả. Nhưng trên thực tế, khi làn hơi nước màu trắng như tuyết bốc lên từ ấm nước sôi trên bàn uống trà, Giang Yến Ni không nén được hắt xì hơi một cái.

Hắt xì hơi là có người nhắc đến bạn, muốn hôn bạn, muốn yêu bạn hoặc muốn bóp chết bạn.

Đáp án là cái cuối cùng. Trịnh Tuyết Thành xông vào, nhìn Giang Yến Ni bằng ánh mắt hình viên đạn. Kì lạ là Giang Yến Ni không hề cảm thấy sợ hãi.

Cô ngẩng đầu nhìn anh ta. Sắc mặt Trịnh Tuyết Thành trắng bệch, cũng có thể anh ta vốn có làn da trắng. Anh ta hằm hằm nhìn Giang Yến Ni, mắt như đang bốc lửa.

Bọn họ nhìn nhau mất một phút, sau đó Trịnh Tuyết Thành mới mở miệng, anh ta hỏi:

- Tại sao lại tiết lộ bí mật này với tổng công ty?

Giang Yến Ni rất muốn giải thích cho anh ta biết tại sao, thế nhưng cô càng muốn nghe anh ta giải thích tại sao hơn, tại sao phải lừa cô, tại sao lại bịa đặt ra một câu chuyện hoang đường như vậy?

Giang Yến Ni nói:

- Tôi đã gọi điện cho Tiền Lệ rồi, cô ta nói cô ta không sống ở Hàng Châu, cũng chẳng phải là kế toán viên công chứng, mà cô ta cũng không phải tên Tiền Lệ. À, cô ta nói cô ta là một kẻ không tồn tại.

Giang Yến Ni nói bằng giọng điệu hết sức nhẹ nhàng, dịu dàng, vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt Trịnh Tuyết Thành. Cô chờ đợi sắc mặt của Trịnh Tuyết Thành từ trắng chuyển sang đỏ, rồi chuyển thành màu tím tái. Thế nhưng Trịnh Tuyết Thành thậm chí còn chẳng buồn nhú mày. Anh ta vẫn nhìn thẳng vào mặt cô, lặng thinh nghe cô nói hết.

Sau đó, Trịnh Tuyết Thành đột nhiên tấn công cô như một con báo. Anh ta chồm đến, bóp chặt lấy cổ cô. Anh ta rất mạnh tay, cứ như thể bị quỷ thần sai khiến phải bóp chết Giang Yến Ni vậy.

Dụng cụ pha trà rơi loảng xoảng xuống đất.

Giang Yến Ni không thể hít thở được nữa, ngay cả bàn chân cũng chẳng dám tùy tiện động đậy. Bởi vì mỗi cử động của cô sẽ càng khiến cho đôi bàn tay trên cổ cô siết chặt hơn, cứ thế cho đến khi toàn thân cô mềm nhũn, gục xuống trên tay anh ta.

Trịnh Tuyết Thành bỏ đi, trước khi đi còn vỗ vỗ vào mặt Giang Yến Ni, xác định chắc chắn rằng cô vẫn có thể mở mắt, vẫn còn sống.

Cô vẫn còn sống, suýt chút nữa thì không thể sống nổi. Trịnh Tuyết Thành đi rồi, Giang Yến Ni liền quỳ trên sàn ho sặc sụa, cô ôm lấy cổ, há hốc miệng, lục phủ ngũ tạng đều như muốn nhảy hết cả ra ngoài.

Thứ thực sự “nhảy” ra ngoài chính là nước mắt, từng giọt nước mắt rất to lăn chã rơi xuống nền nhà.

Thẩm Anh Nam lại thắng rồi. Sau một tuần cân nhắc, Tề Cường đã quyết định trả lời cô, 100 nghìn tệ không phải là con số nhỏ, thế nhưng anh ta vẫn có.

Tuần này, Thẩm Anh Nam gần như bị Tướng Đại Bình bức bách đến phát điên lên. Thẩm Anh Nam gần như chẳng thể đứng ở cửa hàng lẩu, cứ đứng được một lúc là Tướng Đại Bình lại đến, không phải là kéo bàn thì cũng là quét sàn, nói tóm lại là tìm mọi cách đuổi cô đi.

Thật là ngu ngốc và ấu trĩ. Những chuyện ấu trĩ hãy còn ở phía sau. Thẩm Anh Nam gần đây phát hiện mình hay bị mất đồ, lúc thì điện thoại, khi thì ví tiền. Hối khắp lượt người trong cửa hàng mà không được. Cuối cùng Tướng Đại Bình thừa nhận:

- Chính tôi lấy đấy!

Lấy rồi cũng chẳng trả, Thẩm Anh Nam có chửi mắng cũng vô ích, cầu xin cũng chẳng ăn nhằm gì. Tưởng Đại Bình nói gay gắt là Thẩm Anh Nam liền nói:

- Trả tiền đi, nếu không thì không chia tay!

Cái thế giới của Tưởng Đại Bình đơn giản như vậy đấy, không phải là A thì sẽ là B, không có ngoại lệ, không có tình người, không có sự thông cảm.

Anh ta không thể hiểu nổi vì sao Thẩm Anh Nam không thể yêu anh ta, cũng giống như Thẩm Anh Nam không thể hiểu nổi anh ta tại sao cứ phải yêu cô mới được?

Hôm nay thì khác rồi, Thẩm Anh Nam đã nhận được 100 nghìn tệ từ tay Tề Cường, cô đã có dũng khí để đến cửa hàng lẩu rồi. Tưởng Đại Bình vừa nhìn thấy cô liền muốn ra oai.

Các nhân viên trong cửa hàng gần đây khá vui vẻ, bởi vì ông bà chủ gần đây cứ như uống phải thuốc kích thích, thế nên cần cù hơn bất cứ ai. Có rất nhiều việc không đợi sai khiến bọn họ đã chạy đến tự mình làm, cứ như sợ bị ai tranh mất đến nơi.

Nhưng hôm nay Thẩm Anh Nam không đến đây để tranh việc, cô đến để trả tiền.

60 nghìn tệ, chia thành sáu cốc tiền, đặt ra trước mặt Tưởng Đại Bình. Nhìn có vẻ đúng là một món tiền lớn.

Tưởng Đại Bình hết nhìn tiền lại nhìn Thẩm Anh Nam, cuối cùng không nén được tò mò, hỏi:

- Ở đâu ra thế?

Thẩm Anh Nam lạnh lùng đáp:

-Anh không cần quan tâm!

Tưởng Đại Bình tự mình một cái đáp án. Anh ta gật đầu nói:

- Tôi biết, là Tề Cường cho.

Thẩm Anh Nam không đáp, chỉ hỏi sang vấn đề khác:

- Cửa hàng này tính sao?

Một tuần đã trôi qua, Tưởng Đại Bình đã lấy lại được chút lí trí. Bản thân anh ta cũng hiểu không thể dùng 60 nghìn tệ tiền nệ để cướp đi phần vốn đầu tư vào cửa hàng của Thẩm Anh Nam. Tưởng Đại Bình chẳng qua nghĩ rằng Thẩm Anh Nam không kiếm đâu ra tiền mà trả nên mới nói như vậy để dọa cô.

Nhìn thấy số tiền 60 nghìn đặt trên bàn, Tưởng Đại Bình biết lần này mình đã hoàn toàn mất đi hi vọng, Thẩm Anh Nam đã quyết tâm ra đi, hơn nữa đằng sau cô còn có một gã đàn ông chịu vì cô mà trả nợ.

Chuyện đã đến nước này, con đường duy nhất có thể đi là bàn bạc hòa bình chuyện cửa hàng.

Thế nhưng Tưởng Đại Bình không muốn bàn bạc một cách hòa bình, ít nhất là cho đến thời điểm hiện tại.

Tưởng Đại Bình đứng phắt dậy, quay người bỏ đi. Thẩm Anh Nam vội vàng gọi với theo:

- Này, anh đi đâu thế hả?

Tề Cường bực bội lớn giọng:

- Công ty của Tề Cường ở trên đường Huệ Thông phải không? Tôi phải đi giết hần!

Tưởng Đại Bình lục được một tấm danh thiếp của Tề Cường từ trong túi của Thẩm Anh Nam. Chuyện này Thẩm Anh Nam không hề hay biết.

Cô không bao giờ nghĩ rằng Tưởng Đại Bình lại trở thành một mối đe dọa của mình. Chẳng qua anh ta chỉ là một kẻ thiếu nhân nại, cũng chẳng có quá nhiều dã tâm. Lúc chia tay lần đầu tiên, anh ta tỏ rõ vẻ điềm đạm, nhưng sang lần thứ hai thì khác hẳn, điên điên khùng khùng, lúc thì thân mật, khi thì lạnh lùng, lúc lại biến thái. Thẩm Anh Nam thật sự không thể hiểu nổi cái gã đàn ông này rốt cuộc bị làm sao?

Thực ra anh ta chỉ là bị bức ép quá mức mà thôi. Trong nhận thức của một bộ phận đàn ông, bị vờn như khi còn nghiêm trọng gấp trăm lần so với việc không được đối phương yêu thương. Thẩm Anh Nam năm lần bảy lượt lật lọng khiến cho anh ta mất đi khả năng nhẫn nại vốn có.

Tướng Đại Bình vừa đi, Thẩm Anh Nam đã hoang mang tột độ. Nếu Tướng Đại Bình đến tìm Tề Cường, Tề Cường sẽ nghĩ thế nào nếu tự nhiên có một gã đàn ông xa lạ nhảy ra tấn công mình? Có thể phản ứng đầu tiên là lập tức đòi lại số tiền 100 nghìn tệ kia, nhân tiện cho người đàn bà bất chính và dối trá này vài cái bạt tai.

Thẩm Anh Nam không thể để Tướng Đại Bình đến tìm Tề Cường, tuyệt đối không thể.

Trước khi đến chỗ Tướng Đại Bình, Thẩm Anh Nam đã hẹn hò với Tề Cường một lần, đó là lần hẹn hò đầu tiên sau khi khôi phục hôn nhân. Thực ra điều đó tượng trưng cho cái gì? Là một cặp vợ chồng cũ hồi phục lại hôn nhân, bọn họ nên làm một việc gì đó coi như là dấu mốc, ngăn cách quá khứ và bước tới tương lai.

Khi Thẩm Anh Nam quay trở lại với căn nhà thân thương đã xa cách mất mười tháng trời, cả căn phòng như tỏa ra thứ không khí xa lạ. Thực ra đồ đạc trong nhà chẳng hề thay đổi, cách bài trí cũng vẫn vậy, gần như chẳng có gì thay đổi, mọi đồ đạc của người đàn bà kia đã được Tề Cường thu dọn sạch sẽ từ lâu. Thế nhưng Thẩm Anh Nam đứng giữa căn phòng, bối rối chẳng biết làm gì như một vị khách không được chào đón.

Có thể nhận thấy rằng Tề Cường cũng đang cố gắng để xóa tan không khí bối rối này. Có lẽ cả anh ta và Thẩm Anh Nam đều đang mơ hồ, có lẽ anh ta thậm chí chẳng hề có hứng thú gì với thân thể của Thẩm Anh Nam, phục hồi hôn nhân chẳng qua chỉ là trở lại ở chung một mái nhà, hai năm nữa sẽ sinh một đứa con, rồi ngày tháng cứ thế qua đi. Nhưng điều anh ta đạt được ít nhất cũng là có thể thoải mái để tiền mặt ở nhà.

Đàn bà đáng sợ biết bao, li hôn một lần mà mệt mỏi đến vậy. Ngay cả Thẩm Anh Nam li hôn rồi cũng trở thành yêu quái, đánh cướp tiền của anh ta mà chẳng chút mềm lòng.

Thôi bỏ đi, những tâm trạng không hay này tốt nhất nên dừng lại, giờ đang là lúc cần giải quyết những việc chính.

Thế là Tề Cường liền ngồi xuống xô-pha, cởi cái cúc áo đầu tiên. Một lúc sau anh ta lại kêu nóng, lại cởi tiếp cái cúc áo thứ hai và thứ ba.

Vốn dĩ chẳng cần bất cứ cái cớ nào, muốn lên giường thì cứ nói thẳng ra, ở với nhau đã mấy năm rồi, tự nhiên lại trở nên khách sáo. Tề Cường ý thức được điều này liền vội vàng sửa đổi. Anh ôm chầm lấy Thẩm Anh Nam, khẽ giọng nói:

- Vào phòng ngủ đi!

Thẩm Anh Nam vào phòng ngủ, trong lòng thầm mong thân thể có thể nhanh chóng nóng lên, đây là quyền lợi cũng là nghĩa vụ của đàn bà. Thế nhưng cô lại cảm thấy bản thân như một con cá đông lạnh được lấy ra từ tủ đá, toàn thân cứng đờ, chẳng thể động đậy.

Cũng may đôi bên cũng vẫn như là người quen, chẳng cần phải “thăm dò” đã có thể hòa vào với nhau. Cảm giác cũng được, ít nhất thì đây cũng là lần đầu tiên “gặp lại” sau 10 tháng li hôn. Cũng may là Tề Cường không bị liệt dương, nếu không thì cả hai chẳng biết phải xuống nước như thế nào.

Sau cuộc hội ngộ, Thẩm Anh Nam vội vàng rời đi. Cô bảo Tề Cường lái xe đưa cô đến dưới công ty cũ, cách ga tàu điện ngầm không xa rồi chậm rãi đi bộ.

Cô không hề nói cho Tề Cường biết chuyện mình đã từ chức, mở một cửa hàng lẩu và từng lên giường với người đàn ông tên Tướng Đại Bình kia.

Cô muốn để cho Tề Cường nghĩ rằng suốt 10 tháng nay cô vẫn ở nguyên vị trí cũ để chờ đợi anh.

29. Chương 29

Hiện giờ có lẽ là khoảng thời gian ngọt ngào nhất của Đồng Du, gạt bỏ hết những hoài nghi về Bác Đạt Vĩ, chuyên tâm chờ đợi ngày sinh mệnh nhỏ bé kia chào đời. Cái cảm giác mong chờ ngày cái sinh linh bé bỏng ấy chào đời thật hạnh phúc biết mấy. Đối với một người phụ nữ, nó có tác dụng làm đẹp hiệu quả hơn nhiều so với việc đắp mười cái mặt nạ dưỡng da.

Vì vậy, sau 3 tháng thai nghén, Đồng Du bỗng trở nên tươi tắn lạ lùng. Cái bụng mặc dù vẫn phẳng lì như vậy nhưng nếu sờ vào vẫn có thể cảm nhận được một khối cứng cứng. Bác sĩ nói kích thước thai nhi hơi nhỏ, phát triển bình thường, nhưng đã có thể nghe thấy tim thai và bảo Đồng Du tăng cường dinh dưỡng.

Mỗi tuần 100 tệ tiền thức ăn rõ ràng không thể đủ, bởi vì Đồng Du thèm ăn chưa từng thấy, đêm nào đi ngủ cũng chảy nước dãi vì nằm mơ được ăn chân giò lợn. Những cơn thèm ăn liên tục tìm đến, lúc thì thích ăn mặn, khi lại thèm anh đào...

Bác Đạt Vĩ liệu có chấp nhận việc ăn uống đáng sợ của Đồng Du không? Đương nhiên là không. Có thai cũng cần có tính tự giác, đừng tưởng rằng cả thế giới này đều phải phục vụ một mình cô. Hơn nữa, đứa trẻ ra đời rồi càng cần phải chi tiêu nhiều hơn, nào là tiền sữa, tiền bỉm, tiền đồ chơi, tiền gửi đi nhà trẻ, tiền học phí... Thu nhập của Đồng Du một tháng được bao nhiêu chứ?

Cái thai còn chưa thành hình, Bác Đạt Vĩ đã từ hưng phấn trở nên lo lắng. Anh ta ngày đêm tính toán, tính toán đến điên đầu rồi gào lên:

- Thôi đừng sinh nữa!

Lúc Bác Đạt Vĩ nổi điên, Đồng Du chẳng thèm đếm xỉa đến anh ta. Bác Đạt Vĩ dang chân dang tay, chiếm mất hai phần ba diện tích của cái giường khiến cho Đồng Du phải thu người vào một góc, vừa đọc sách vừa gặm táo.

Bác Đạt Vĩ luôn cổ vũ Đồng Du ăn táo bởi vì táo là phúc lợi mà nhà trường phát cho Bác Đạt Vĩ, hết thùng này đến thùng khác, ăn chẳng hết đến nỗi để thối cả ra.

Thứ quả mà Đồng Du ghét nhất chính là táo, thế nhưng với tiền đề là chỉ có một loại quả là táo thì cô lựa chọn nhắm mắt mà nhai nuốt. Ăn táo cũng tốt mà, giúp đẹp da cho đứa bé.

Gặm xong quả táo, lúc tắt đèn đi ngủ thì Bác Đạt Vĩ đã nhắm mắt rồi. Đồng Du lấy tay khẽ chạm vào người anh ta.

Thời gian ba tháng đầu đã qua đi, cũng nên cho Bác Đạt Vĩ một chút “phúc lợi”. Mặc dù chẳng thể nhiều như táo được phát nhưng ít nhất cũng có thể giải quyết được cơn thèm thường của anh ta.

Thế nhưng Bác Đạt Vĩ chẳng buồn đếm xỉa, anh ta bực bội gạt tay Đồng Du ra rồi quay người ngáy khò khò.

Kiếp nạn của Đồng Du chính là Tả Gia Thanh.

Lô hàng hóa chất của Tả Gia Thanh được ông chủ của Đồng Du chấp nhận thu mua. Để cảm ơn Đồng Du, Tả Gia Thanh một mực đòi mời cô ăn cơm. Đồng Du vội vàng nhận lời, bởi vì cô không dám từ chối, bởi vì sẽ lại đến văn phòng cô, lại lần nữa diễn thuyết trước mặt đồng nghiệp của cô. Đây là lần thứ ba Đồng Du ăn cơm với Tả Gia Thanh kể từ khi gặp lại. Hai lần trước, Đồng Du chưa từng được ăn uống thoải mái, không phải là vì thức ăn không ngon mà là vì Tả Gia Thanh cứ luôn miệng ba hoa. Hôm nay Đồng Du chọn nhà hàng đồ nướng Pháp. Đối mặt với những món thịt ngon lành ấy, nói thực lòng là Đồng Du vô cùng thèm thường, thế nhưng cô vẫn phải cố gắng kìm nén.

Trong lúc ăn cơm, Đồng Du đã nói thẳng với Tả Gia Thanh, lô hóa chất ấy đã bán được rồi, sau này chớ có tùy tiện đến công ty tìm cô, gây ảnh hưởng xấu đến cô.

Tả Gia Thanh ậm ừ ừ, nhưng đến khi nghe ra ý của Đồng Du, anh ta liền trợn mắt nhìn Đồng Du, nói:

- Em đang nói gì vậy? Nói thế nào chúng ta cũng là bạn bè của nhau, anh đến tìm em thì có gì mà ảnh hưởng xấu đến em chứ?

Đồng Du cảm thấy không thể dây dưa với loại người như Tả Gia Thanh, liền thẳng thừng nói:

- Tả Gia Thanh, anh đã kết hôn rồi, tôi cũng sắp có em bé, chúng ta không có quan hệ gì hết!

Thấy Đồng Du nghiêm túc như vậy, Tả Gia Thanh cũng đành phải nghiêm túc theo. Anh ta nói:

- Đồng Du, cho dù em nghĩ thế nào thì trước đây cũng là do anh không phải với em. Anh chỉ coi em là bạn bè, quan tâm đến em, thậm chí là chăm sóc. Nhưng em yên tâm, anh chẳng có ý đồ gì đâu!

Trông Tả Gia Thanh có vẻ thành khẩn. Nhưng cứ nghĩ đến cái tin nhắn chết tiệt của anh ta là cô lại tức lộn ruột.

Đương nhiên Đồng Du không dám nổi điên vì còn phải ăn cơm của người ta mời mà. Thế là cô liền cúi đầu cắt thịt. Vì không quen sử dụng dao nĩa nên con dao cứ cứa vào đĩa ken két.

Trong bữa ăn, Tả Gia Thanh vẫn thao thao bất tuyệt. Nội dung diễn thuyết của anh ta bao gồm cuộc sống hôn nhân ảm đạm của mình cho đến gánh nặng sự nghiệp... Trong bữa ăn này, Đồng Du vui đầu vào ăn mất 40 phút.

Tả Gia Thanh đưa Đồng Du về đến dưới cổng công ty. Đồng Du đang định mở cửa xe thì đột nhiên Tả Gia Thanh móc ra một cái phong bì, chìa ra trước mặt cô.

- Đây là 10 nghìn tệ.

Đồng Du vội vàng đẩy lại, nói:

- Anh đang làm cái gì thế hả?

Tả Gia Thanh nói:

- Lô hóa chất ấy bán được giá. Ông chủ của em là người làm việc cẩn thận, cũng may là nhờ em dặt mồi. Vì vậy số tiền này em xứng đáng được nhận!

Tả Gia Thanh nói thêm:

- Em cầm lấy đi mua hai bộ quần áo. Lần trước thấy em mặc bộ này, lần này vẫn là bộ này, sao em chẳng chịu chải chuốt ỉnh thế hả?

Cái gã Tả Gia Thanh này thật là đáng ghét, cho dù anh ta có đóng vai thần tài thì cái bộ mặt của anh ta vẫn khiến cho người ta phát ghét. Đồng Du do dự một lát rồi đẩy cửa xe ra, thầm nghĩ liệu mình có thể nhận tiền của anh ta không? Đương nhiên là không rồi, dù sao cô vẫn còn chút sĩ diện này.

Thế nhưng Tả Gia Thanh đã giữ tay cô lại, chẳng nói nửa lời, nhét tiền vào trong túi xách của cô. Đồng Du vội vàng lấy ra nhưng Tả Gia Thanh đã bịt chặt tay lại, không cho Đồng Du lấy tiền ra.

Không thể tiếp tục từ chối nữa rồi. Còn từ chối nữa là lại động chạm thân mật quá mức cho phép.

Đồng Du liền xuống xe. Tả Gia Thanh mỉm cười nhìn cô rồi phóng đi mất.

10 nghìn tệ để trong túi, chẳng mấy chốc Đồng Du đã có thể cảm nhận được sức nặng của nó. Vô duyên vô cớ lại kiếm được một món tiền lớn, nếu là bình thường thì cô sẽ mừng phát điên lên mất. Thế nhưng đây lại là tiền của cái gã Tả Gia Thanh đó!

Đồng Du u uất lê bước lên văn phòng.

Đồng Du gửi về ẹ cô 8.000 tệ.

Đi làm đã lâu thế rồi mà đây là lần đầu tiên cô gửi tiền về cho gia đình. Kể từ sau khi có thai, cô mới chợt cảm nhận sâu sắc tình mẫu tử. Lúc điền địa chỉ người nhận, trong lòng Đồng Du lại cảm thấy xót xa.

Vẫn còn 2.000 tệ, cô quyết định sẽ lên cát đi để đề phòng khi cần kíp. Hồi cam tâm tình nguyện đưa thể lương của mình cho Bác Đạt Vĩ, có đâu ngờ rằng có một ngày, mình mong được ăn cái móng giò mà cũng chẳng được. Mẹ mà biết chắc sẽ đau lòng lắm.

Con người đều bị môi trường xung quanh bức bách mà ra.

Kể từ ngày Bác Đạt Vĩ từ chối phúc lợi của cô dành cho anh ta trên giường, Đồng Du vừa nhẹ nhõm vừa lo lắng. Cô nhẹ nhõm vì như vậy không cần phải lo lắng có thể gây ảnh hưởng đến thai nhi. Lo lắng là vì cô nghi ngờ không biết Bác Đạt Vĩ hừng hực như vậy liệu có ra ngoài tìm “phúc lợi” hay không.

Thật không thể nào hiểu nổi một số người đàn bà, lao vào đàn ông có tiền đã đành, đằng này đàn ông nghèo tới mức chẳng có tiền cho vợ mua thịt ăn mà cũng lao vào như con thiêu thân.

Cũng may là có đứa bé trong bụng đã cho cô sức mạnh để sống tiếp. Cô thường tự cổ vũ mình: phải kiên trì, kiên trì là thắng lợi!

Tâm trạng hôm nay khá vui vẻ nên Đồng Du vốn định đến cửa hàng bán đồ trẻ con để xem xem có thứ gì cần phải chuẩn bị trước không sau giờ làm việc.

Thế nhưng đầu óc cô cả ngày nay cứ mơ mơ màng màng. Chắc là vì tối qua đi ngủ bị Bác Đạt Vĩ kéo hết chăn nên bị cảm rồi, thai nhi hình như cũng mệt mỏi nên bụng dạ cũng khó chịu. Gắng gượng mãi mới đến trưa, Đồng Du xây xẩm mặt mày, buồn nôn kinh khủng, thế là cô quyết định sẽ xin nghỉ về nhà ngủ một giấc.

Về đến nhà là một giờ chiều. Đồng Du lấy chìa khóa ra mở cửa, thế nhưng cắm chìa khóa vào ổ rồi mà vặn mãi mà khóa cửa không mở được. Đồng Du tưởng là nhầm chìa khóa nên cô lại cắm vào cửa, nhưng vẫn không mở được ổ khóa.

Lúc này Đồng Du mới hiểu ra là có người khóa trái cửa ở bên trong.

Chẳng mấy chốc Đồng Du đã đoán ra được, Bác Đạt Vĩ đang ở bên trong.

Đồng Du ra sức đập cửa, gọi tên Bác Đạt Vĩ. Có người từng nói: đừng nên về nhà vào thời điểm không nên về, nếu không sẽ dễ gặp một điều bất ngờ.

Quả nhiên là bất ngờ, ít nhất thì Bác Đạt Vĩ cũng đã nhớ ra là phải khóa trái cửa lại, dù gì thì cũng còn tốt hơn là lại lần nữa nhìn thấy những cái móng chân sơn màu đỏ chói.

Bác Đạt Vĩ cuối cùng cũng mở cửa ra sau khi Đồng Du đập cửa đến 10 phút. Thế nhưng anh ta đứng chặn ở cửa, không hề có ý cho Đồng Du vào.

Sau đó, anh ta liền bước ra khỏi cửa, kéo Đồng Du đi lên lầu. Đồng Du vùng vằng định lao vào nhà, thế nhưng làm sao cô có thể thoát khỏi bàn tay Bác Đạt Vĩ được. Chỉ sau vài lần vùng vằng, cô đã bị Bác Đạt Vĩ kéo đến cầu thang lên tầng trên.

Cùng lúc ấy, Đồng Du nghe thấy có tiếng giày cao gót nện dưới sàn nhà, tiếng bước chân vội vã bỏ đi. Đến khi cô thoát được khỏi bàn tay của Bác Đạt Vĩ, chạy đến trước cầu thang đi xuống thì tiếng bước chân ấy đã biến mất không chút dấu vết.

Có thú vị không? Không hề thú vị!

Đây là lần thứ mấy xảy ra những chuyện này rồi. Có cần thiết phải tính cho rõ ràng không?

Hơn nữa Bác Đạt Vĩ hoàn toàn không chịu thừa nhận. Anh ta nói:

- Tôi khóa cửa chẳng qua là vì muốn ngủ trưa, chiều không có tiết nên về nhà. Cô nói tôi dẫn đàn bà về nhà, thế thì con mắt nào của cô nhìn thấy? Người ở đâu? Cô có bắt được chúng tôi trên giường với nhau không?

Bác Đạt Vĩ hung hồn biện minh, rõ ràng anh ta đã quên mất chuyện người đàn bà với những cái móng chân đỏ chói ấy rồi. Trong con mắt của anh ta, nếu không bắt được tại trận thì chẳng có gì xảy ra hết.

Đồng Du không muốn khóc. Sau cơn phần nộ là cảm giác mệt mỏi. Thế nhưng lúc đi vệ sinh, cô nhìn thấy đáy quần lót có một vết máu. Một cảm giác hoảng hốt ập đến, cuối cùng cô vẫn òa khóc.

Đồng Du được Bác Đạt Vĩ đưa đến bệnh viện, có lẽ Bác Đạt Vĩ thật sự hoảng hốt, anh ta tỏ vẻ vô cùng dịu dàng, thế nhưng anh ta không thể động vào người Đồng Du, bởi vì cứ động vào là cô lại kêu lên.

Tối nửa đêm Đồng Du mới bình tĩnh lại, thai nhi không có vấn đề gì, chỉ có chút nguy cơ sảy, cần phải chú ý dưỡng thai.

Tối đó Bác Đạt Vĩ đi siêu thị mua nho Mỹ mang về rồi rửa sạch từng quả, bê lên đặt trước mặt Đồng Du.

Nhìn đĩa hoa quả đặt tiền trước mắt, những giọt nước mắt yếu đuối của cô lại lăn ra.

Đồng Du nhìn thẳng vào mặt Bác Đạt Vĩ, cổ họng như nghẹn lại. Bác Đạt Vĩ không nghe rõ cô nói gì, anh ta liền ghé tai lại, khẽ hỏi:

- Em nói gì thế?

Đồng Du dần từng chữ một:

- Tôi muốn sinh đứa con này ra trong bình yên, tôi không muốn nó không có bố!

Cô nói tiếp:

- Anh có thể... ít nhất đừng để tôi nhìn thấy không?

Sắc mặt Đồng Du trắng nhợt như tờ giấy, giọng nói yếu ớt như ngọn cỏ. Đôi mắt cô đang hướng về Bác Đạt Vĩ nhưng dường như lại như không nhìn anh ta.

Bác Đạt Vĩ vẫn là Bác Đạt Vĩ. Đồng Du trong bộ dạng này khiến cho anh ta sợ hãi. Sự sợ hãi này khiến cho tâm lý anh ta bị tổn thương nghiêm trọng, vì vậy anh ta ra lệnh cho bản thân phải phản kháng.

Bác Đạt Vĩ nói:

- Chúng ta đừng nói chuyện này nữa có được không? Chuyện hồi đó em giấu anh...

Đồng Du gào lên:

- Cút đi!

Giọng nói của Đồng Du vừa cao vừa nhẹ, cứ như thể không phải là âm thanh của con người mà là tiếng kêu của một con dã thú sắp bị giết chết. Bác Đạt Vĩ không thể nào phản kháng được nữa, anh ta hoang mang bỏ đi.

Hai ngày sau khi Trịnh Tuyết Thành từ chức, Giang Yến Ni mới hay tin này từ chị béo.

Chủ động từ chức là một hành động mang tính thể diện, nếu không vì chuyện này mà bị đuổi việc sẽ khiến cho bản thân mang tiếng xấu cả đời không thể xóa sạch.

Thời gian rảnh rỗi càng nhiều, dụng cụ pha trà đã bị vỡ hết, Giang Yến Ni cũng chẳng còn tâm trí nào mà mua một bộ khác. Lúc này cô mới phát hiện ra rằng cái thú tiêu khiển yên tĩnh và tao nhã này chẳng phù hợp với sở thích của mình.

Nói cho cùng thì cô vẫn là người đàn bà không biết an phận.

Trong cuộc đời của mình hiện nay, điều duy nhất đáng quan tâm chính là Chu Tiểu Hổ, bởi vì anh ta đang trốn tránh hôn nhân.

Vốn dĩ Chu Tiểu Hổ đã bị Phùng Hán Trân áp giải về quê để làm đám cưới. Vì trước đó Chu Tiểu Hổ hết lần này đến lần khác hứa sẽ kết hôn, sẽ sống những ngày tháng hạnh phúc, thế nên Phùng Hán Trân đã mời hết khách khứa ở dưới quê rồi, ấy vậy mà “tân lang” lại một mực không chịu.

Về sau, Chu Tiểu Hổ bỗng dưng mất tích. Anh ta không đến tìm Giang Yến Ni, có lẽ là vì biết Giang Yến Ni sẽ chỉ chửi mắng thậm tệ chứ chẳng ủng hộ gì mình.

Nhận được điện thoại của Phùng Hán Trân, Giang Yến Ni thật sự không biết phải trả lời thế nào. Nói thật lòng, cô thực sự thấy buồn thay cho Phùng Hán Trân. Nhưng nếu Giang Yến Ni tỏ vẻ buồn thay cho Phùng Hán Trân thì trong mắt người khác đó chẳng qua chỉ là sự giả tạo.

30. Chương 30

Hơn nữa Phùng Hán Trân chẳng phải tới để mong cô đồng cảm mà là đến để chất vấn. Chu Tiểu Hồ vừa mới đổi công việc, ngay cả tên và địa chỉ công ty cũng chẳng nói cho Phùng Hán Trân biết. Vì vậy anh ta thậm chí chẳng cần nghỉ việc, chỉ cần trốn chui trốn lủi ở một góc ngách nào đó ở thành phố này cũng chẳng khác gì một quả bong bóng tan biến trong không trung. Phùng Hán Trân cuống quá liền gắt lên:

- Rốt cuộc cô đã giấu Chu Tiểu Hồ ở đâu hả? Tôi nói cho cô biết, phá hoại hôn sự của chúng tôi thì cô chẳng có kết cục tốt đẹp gì đâu. Đàn ông của người khác lúc nào cũng “ngon”, thế nên cô ngày đêm nhung nhớ. Đồ khốn như cô không tìm được thằng khác hay sao hả?

Về đằng sau nên dành để nói Phùng Hán Trân mới phải? Một gã đàn ông suýt chút nữa phải dùng dây thừng để trói lại mới không bỏ trốn thì có gì đáng để mà nhung nhớ?

Thế nhưng Giang Yến Ni chẳng có tâm trí nào mà cãi nhau với Phùng Hán Trân, mà cô cũng chẳng có kinh nghiệm cãi nhau với một “ác phụ”. Nếu như Phùng Hán Trân đã nghĩ rằng cô lấy cấp mấy người đàn ông của cô ta, vậy thì cứ để cô ta nghĩ như vậy đi!

Thỉnh thoảng cô nghĩ, chỉ bằng cứ thản nhiên nhận là mình đã lấy mất Chu Tiểu Hồ của cô ta. Dù gì thì việc mình không làm, người khác cứ một mực cho rằng mình làm. Thậm chí chính Phùng Hán Trân cũng nghĩ rằng mình đã làm như vậy.

Giang Yến Ni thầm nghĩ, cuộc đời của mình cũng giống như một cái khay trà, bên trên có bày mấy cái cốc uống trà và dụng cụ pha trà.

Cuộc đời của Thẩm Anh Nam đang đối mặt với một cái khay trà khác.

Tướng Đại Bình đòi giết Tề Cường, sau đó lao nhanh ra ngoài, mặc cho Thẩm Anh Nam có gào thét thế nào cũng chẳng chịu quay đầu lại.

Không quay đầu lại cũng phải gọi, vì vậy toàn bộ thực khách và nhân viên làm thuê ở cửa hàng đều được chứng kiến cảnh tượng này: ông chủ lao ra từ trong gian phòng nhỏ bên trong, ngay sau đó bà chủ cũng lao ra theo, nhanh chóng đuổi được ông chủ và kéo áo ông ta lại.

Tiếp đó là sự giằng co, một cuộc chiến không lời.

Nếu nói là đánh nhau thì Thẩm Anh Nam đương nhiên chẳng thể là đối thủ của Tướng Đại Bình. Thế nhưng ở trước mặt bao nhiêu người, một thằng đàn ông như Tướng Đại Bình, lại là một gã đàn ông hiền lành, nên tương đối thiệt thòi. Thẩm Anh Nam biết chắc mình sẽ không phải chịu ầm ỨC nên mới dám ngăn cản Tướng Đại Bình.

Tướng Đại Bình đã bị ngăn lại, khuy áo bị kéo đứt hết.

Thẩm Anh Nam đã giữ chặt lấy Tướng Đại Bình, thế nhưng biểu cảm và giọng nói rất nhẹ nhàng, rụt rè an ủi Tướng Đại Bình:

- Đại Bình, hãy bình tĩnh lại! Đại Bình, anh không thể đối xử với tôi như vậy được!

Xung quanh là bao nhiêu người nên không thể nói điều gì, Thẩm Anh Nam chỉ biết khổ sở cầu xin. Đường như Tướng Đại Bình đã bị thuyết phục, sự kích động trên khuôn mặt dần chuyển thành nỗi ngại ngùng. Anh ta hạ giọng nói:

- Em bỏ tay ra đi!

Thẩm Anh Nam lúc này mới bỏ tay ra, còn tỏ vẻ thân thiết kéo lại vạt áo cho anh ta.

Sau đó, hai người lần lượt đi ra khỏi cửa hàng, toàn bộ quá trình giằng co không quá hai phút nhưng cũng đủ để cho các nhân viên và thực khách trong cửa hàng được chứng kiến một màn hài kịch thú vị.

Hôm nay Thẩm Anh Nam cùng Tưởng Đại Bình về nhà. Tưởng Đại Bình không yêu cầu như vậy nhưng hôm nay cô buộc phải giữ chân anh ta.

Thực ra ngoài việc trả tiền, Thẩm Anh Nam còn định bàn bạc chuyện cửa hàng với anh ta. Ý kiến của cô cũng giống với Tưởng Đại Bình, nếu đã chia tay rồi thì cửa hàng không thể kinh doanh chung được nữa, bắt buộc phải có một người chuyển cổ phần.

Xem ra, hiện giờ người ấy chỉ có thể là cô. Vì vậy tiếp theo, cô cần tìm một người thích hợp để chuyển nhượng cổ phần, tiếp tục hợp tác với Tưởng Đại Bình.

Cô thật sự không đành lòng, sự nghiệp khó khăn lắm mới tạo dựng được nay lại dâng cho người khác. Thế nhưng đứng trước hôn nhân và sự nghiệp, trái tim người phụ nữ luôn chọn ình con đường hôn nhân.

Giang Yến Ni mạnh mẽ đến vậy mà chẳng phải suốt ngày đòi lấy cho bằng được Trịnh Tuyết Thành hay sao?

Kiếp sau nếu có đầu thai làm người, cô tuyệt đối không muốn làm đàn bà

Thẩm Anh Nam không biết rằng, cho dù thượng đế có viết giấy đảm bảo cho cô, đảm bảo không để kiếp sau cô phải làm đàn bà đi nữa thì cũng không kịp mất rồi, bởi vì đời này, Tưởng Đại Bình đang nôn nóng muốn “xử lý” cô.

Thẩm Anh Nam theo Tưởng Đại Bình về nhà để làm gì? Với tư duy đàn ông của Tưởng Đại Bình, anh ta cho rằng đàn bà chịu theo mình về nhà chắc chắn là tình nguyện lên giường với mình.

Thế nhưng vừa bước vào cửa, ngọn lửa hi vọng vừa mới nhen nhóm của Tưởng Đại Bình trong phút chốc đã bị Thẩm Anh Nam dập tắt. Khi Tưởng Đại Bình lỗ mãng thò tay ra định chộp lấy ngực Thẩm Anh Nam, cô liền né đi nhanh như một con sóc, vội vàng nói rõ:

- Chúng ta đã chia tay rồi!

Chẳng hiểu sao vẻ mặt lạnh lùng của Thẩm Anh Nam lại khiến cho Tưởng Đại Bình bực bội. Kể từ sau khi Thẩm Anh Nam đề nghị chia tay, tâm trạng của Tưởng Đại Bình lại rơi vào trạng thái cực kì không ổn định. Tưởng Đại Bình đột nhiên hóa thân thành sói, anh ta nhảy đến tấn công Thẩm Anh Nam, một sự tấn công mang mùi vị của nhục dục.

- Đây là phòng của tôi, cô là người đàn bà của tôi! - Tưởng Đại Bình lỗ mãng gào lên.

Thẩm Anh Nam bị Tưởng Đại Bình đè xuống xô-pha, cân nặng của Tưởng Đại Bình khiến cho Thẩm Anh Nam phải kêu lên một tiếng “hự” như ở trong tiểu thuyết võ hiệp.

Cô bắt đầu phản kích. Bốp bốp bốp..., ngay cả cốc chén cũng bắt đầu bay. Ở bên dưới nghe thấy chắc lại tưởng nhà này đang tổng vệ sinh nhà cửa.

Tưởng Đại Bình không được như ý. Thẩm Anh Nam lấy hết sức bình sinh đẩy Tưởng Đại Bình ra, chộp lấy túi xách rồi lao ra khỏi cửa. Lúc xuống cầu thang cô mới thấy tức, chuyện này không những chẳng bàn bạc được gì mà còn khiến cho cả hai trở mặt thành thù.

& ;STENT: .luv-ebook

Thật sự “trở thành mặt thù” có lẽ sẽ là ngày hôm sau, cũng có thể sẽ là một giây sau. Tưởng Đại Bình liệu có đi tìm Tề Cường không? Anh ta sẽ nói gì với Tề Cường? Kể từ khi Tưởng Đại Bình liên tục phát điên, Thẩm Anh Nam chẳng còn dám chắc điều gì nữa.

Giang Yến Ni nói:

- Đây là do cậu lật lọng, lợi dụng người ta nên mới khiến cho anh không những chẳng còn đường lùi mà thậm chí còn mất đi sự tự tôn.

Giang Yến Ni còn nói:

- Cậu cho rằng những kẻ giết chồng giết vợ mà báo chí, thời sự vẫn đưa tin ấy bị biến thái như thế nào? Thực ra bọn họ đều là những người bình thường, chẳng qua là bị bức bách mới như vậy đấy!

Thẩm Anh Nam lo lắng hỏi:

- Theo như trạng thái tinh thần của Tưởng Đại Bình hiện nay, cậu nói xem liệu anh ta có định giết tớ không?

Giang Yến Ni tay cầm cốc cà phê, ngẫm nghĩ một lát rồi thông thả gật đầu:

- Ừm, rất có khả năng!

Tưởng Đại Bình đương nhiên không giết người, anh ta chẳng qua chỉ ngủ một giấc rồi vẫn quyết định đi tìm Tề Cường nói chuyện.

Vì một người đàn bà nổ ra cả một cuộc chiến “đắm máu”, trong lịch sử nổi tiếng nhất là cuộc chiến thành Troy khốc liệt, còn không nổi tiếng nhất chính là cảnh tượng trước mắt này.

Không có ánh đèn, không có loa, không có máy ảnh, cũng chẳng có người quan sát. Thế nhưng sự thực đủ để khiến người ta khiếp đảm.

Xe của Tề Cường từ xa tiến lại. Trước Tề Cường, Thẩm Anh Nam đã đứng dưới cổng công ty chờ đợi được hai mươi phút rồi.

Chờ đợi là trạng thái thường thấy của Thẩm Anh Nam. Hơn nữa cô lại đến sớm vì sợ Tề Cường không nhìn thấy mình sẽ lên công ty tìm. Chẳng cần phải nghi ngờ gì vì hiện giờ Tề Cường luôn có thái độ ân cần như vậy.

Đúng vào lúc nhìn thấy xe của Tề Cường đang lái đến, Thẩm Anh Nam còn nhìn thấy một người khác.

Tưởng Đại Bình, anh ta cũng vừa hay nhảy xuống khỏi xe buýt ở bên đường bên kia. Nỗi sợ hãi giống như một con muỗi bay vo ve trong đầu Thẩm Anh Nam.

Tưởng Đại Bình đi thẳng về phía cô. Xe của Tề Cường cũng đang lái về phía cô.

Cả thế giới như rơi vào trạng thái vô thanh, tiếng còi xe, tiếng huyên náo trên đường, tiếng rao hàng... tất cả đều tan biến trong khoảnh khắc này. Chỉ có hai người đàn ông đang chạy như bay về phía cô bằng hai hình thức khác nhau.

Thẩm Anh Nam cảm thấy chân mình như bị đóng đinh xuống mặt đất. Cô không sao cử động được trong khi cô thực sự muốn bỏ chạy.

Đúng lúc này thì thượng đế mở to mắt. Xe của Tề Cường phải dừng lại trước cột đèn đỏ gần Thẩm Anh Nam nhất, gần tới mức Thẩm Anh Nam có thể nhìn thấy đôi lông mày đen sì và mái tóc dày mượt của anh ta. Tưởng Đại Bình nhanh chân đến trước, anh ta càng lúc càng tiến lại gần Thẩm Anh Nam. Trong khi đó, Thẩm Anh Nam chỉ biết vô vọng đưa mắt nhìn, chẳng biết nói gì và cũng chẳng biết phải làm gì.

Thực ra nếu đổi lại là người phụ nữ khác, ví dụ như Giang Yến Ni thì chuyện này đâu đáng gì. Người phụ nữ chưa kết hôn Giang Yến Ni của chúng ta xưa nay chưa bao giờ né tránh việc mình đã từng có bao nhiêu người bạn trai, đã từng lên giường với bao nhiêu người. Không thừa nhận thậm chí còn là sự sỉ nhục đối với chính bản thân mình.

Tuy nhiên nhận thức mỗi người một khác. Cho dù là ở chợ bán buôn quần áo hay là trong việc thừa nhận người đàn ông đã từng lên giường với mình, Giang Yến Ni vẫn không thể thuyết phục được Thẩm Anh Nam, một người đàn bà đã kết hôn.

Vì vậy Thẩm Anh Nam đang đối mặt với bi kịch, thực ra bi kịch ấy là do chính cô tạo ra.

Cái bi kịch ấy đang diễn ra ngay trước mắt. Tưởng Đại Bình đến gần Thẩm Anh Nam, hỏi:

- Em đang đợi anh ta à?

Đèn xanh bật sáng, Tề Cường tiếp tục lái xe về phía cô.

Thẩm Anh Nam thật không ngờ mình lại nhanh chóng mềm nhũn cả người, hạ giọng cầu xin:

- Anh mà mở miệng nói với anh ta một chữ thôi là em tiêu đời!

Thẩm Anh Nam nói:

- Coi như em cầu xin anh, đừng phá hoại bọn em, anh hoàn toàn không hiểu được nỗi khổ của một người đàn bà bị li hôn đâu! Em mệt mỏi lắm rồi, anh có hiểu không?

Tướng Đại Bình không nói gì, có lẽ anh ta đang mơ hồ. Thẩm Anh Nam mệt mỏi ư? Anh ta đối xử tốt với cô như vậy, chỉ hận không thể móc hết tim gan mình cho cô xem, đúng là một người đàn bà ngốc nghếch!

Ánh mắt Tướng Đại Bình nhanh chóng chuyển sang màu xám xịt, thê lương, tuyệt vọng. Thẩm Anh Nam hoàn toàn sụp đổ, khoảnh khắc này, cô từ bỏ phản kháng, nhắm mắt chờ đợi vận mệnh.

Vì vậy khi Tề Cường đỗ xe trước mặt, cô thậm chí còn không thể khiến mình nặn ra một nụ cười với anh, chỉ vội vàng mở cửa ngồi vào trong xe, cứ như thể Tướng Đại Bình không hề tồn tại.

Cô đang chờ đợi Tướng Đại Bình lao đến, thậm chí là đứng chắn ngay đầu xe. Tề gần như không phát hiện ra điều gì, chỉ hỏi:

- Hai người có quen nhau à?

Lúc này Thẩm Anh Nam mới phát hiện ra Tướng Đại Bình đã quay người bỏ đi rồi. Tề Cường đang nhìn theo cái bóng người xa lạ ấy

Thẩm Anh Nam ngập ngừng một lát rồi khẽ nói:

- Không, anh ta chỉ hỏi đường thôi.

Chu Tiểu Hổ xuất hiện sau ba ngày mất tích. Quả nhiên anh ta đến tìm Giang Yến Ni. Phùng Hán Trân suy đoán hoàn toàn chuẩn xác.

Giang Yến Ni vẫn còn nhớ những lời Phùng Hán Trân nói trước khi cúp điện thoại. Cô ta yêu cầu Giang Yến Ni nếu phát hiện ra Chu Tiểu Hổ phải lập tức bắt trói anh ta lại, trả về cho cô ta.

Thế nhưng Chu Tiểu Hổ đâu có ngoan ngoãn chịu trói như vậy. Anh ta đổi chỗ làm chứng tỏ đã có âm mưu từ trước để trốn thoát cho tiện. Anh ta đã lén lấy quần áo và sổ tiết kiệm của mình đi, vì vậy Chu Tiểu Hổ xuất hiện trước mặt Giang Yến Ni là một Chu Tiểu Hổ hết sức “bi tráng” với dáng vẻ thà chết không chịu khuất phục.

Giang Yến Ni thực sự rất muốn chửi mắng anh ta. Giang Yến Ni lúc này cho dù là có Kim Thành Vũ^[1] tìm đến tận cửa, cô cũng chẳng có hứng thú chứ đừng nói là một kẻ đầu tóc bóng nhờn, toàn thân hôi rình toàn mùi thuốc như Chu Tiểu Hổ.

[1] Diễn viên nổi tiếng của Nhật Bản

Chu Tiểu Hổ mời Giang Yến Ni ăn cơm, hơn nữa lại một mực mời cô đi cho bằng được. Chu Tiểu Hổ gần đây mới chuyển nghề, hình như cũng có tiền hơn nên số lần mời Giang Yến Ni ăn cơm đã lên đến con số ba.

Giang Yến Ni đồng ý mặc dù trong lòng rất khó chịu. Thế nhưng không bỏ lỡ bất kì bữa ăn nào là tôn chỉ cuộc đời của cô.

Bọn họ chọn một nhà hàng Ma Cao, nghe nói là chẳng rẻ lắm mà thức ăn cũng không ngon lắm. Thế nhưng Giang Yến Ni và Chu Tiểu Hổ lúc này đều không để tâm đến điều đó. Điều mà Chu Tiểu Hổ muốn là cùng ăn cơm với Giang Yến Ni. Còn điều Giang Yến Ni muốn là mau chóng ăn cơm rồi bảo Chu Tiểu Hổ biến đi.

Bước vào cửa, phát hiện không khí rất tốt, giữa các bàn ăn được ngăn cách với nhau bằng những bức bình phong nhưng không phải là khép kín hoàn toàn, vẫn có thể đi ra đi vào từ bốn phía, cảm giác cũng khá an toàn.

Cảm giác không an toàn xuất phát từ nội tâm của Chu Tiểu Hổ. Anh ta nhìn trước nhìn sau, nhìn trái nhìn phải. Giang Yến Ni gọi xong món liền ngẩng đầu hỏi anh ta:

- Anh đang tìm cái gì vậy?

Chu Tiểu Hổ nói:

- Tôi đang nhìn xem liệu Phùng Hán Trân có đột ngột xông vào đây không?

Giang Yến Ni dở khóc dở cười, rất muốn nói với anh ta rằng: “Một nơi dất dỏ như thế này, có khi cả đời anh cũng chẳng đành lòng dẫn cô ta tới. Vì vậy anh cứ yên tâm, cô ta chẳng biết đường đâu!”

Nhưng ngẫm nghĩ một lát, dù sao hôm nay cũng là do Chu Tiểu Hổ trả tiền nên Giang Yến Ni liền thôi không nói.

Sau khi trình sát xong xung quanh, Chu Tiểu Hổ liền yên tâm ngồi xuống, vừa bỏ rau vào nồi vừa kể về công ty mới của mình. Lại là những chuyện kiểu như: tiền đồ của anh ta rộng mở biết bao, ông chủ trọng dụng anh ta thế nào...

31. Chương 31

Không thể không thừa nhận rằng Chu Tiểu Hổ mặc dù nhân phẩm chẳng ra gì nhưng vẫn có đôi chút khả năng, nếu không anh ta đã chẳng trụ lại được ở nơi này và tích cóp được một khoản kha khá. Những con số trên cuốn sổ tiết kiệm của anh ta do chính miệng anh ta nói với Giang Yến Ni:

- Em xem rồi đảm bảo sẽ kinh ngạc!

Giang Yến Ni chưa bao giờ muốn ném cái cảm giác kinh ngạc này, thế nhưng hôm nay lại có hứng thú. Cô gần như truy hỏi Chu Tiểu Hổ.

Chu Tiểu Hổ vòng vo một hồi, cuối cùng vẫn nói:

- 90 nghìn tệ!

Đúng là khiến cho người ta phải kinh ngạc. Cái gã thanh niên quê mùa này nếu như thật lòng yêu thương và kết hôn với Phùng Hán Trân, yên lành sống qua ngày thì có lẽ cả hai đã là một cặp đôi đẹp.

Giang Yến Ni suyt chút nữa thì rơm nước mắt.

Đúng lúc Giang Yến Ni đang định khuyên bảo Chu Tiểu Hổ, bảo anh ta ngoan ngoãn về nhà kết hôn với Phùng Hán Trân thì đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói vô cùng quen thuộc.

Cái âm thanh ấy vang lên từ phía sau bức bình phong với âm lượng cực lớn, chọc thẳng vào màng nhĩ của cô.

Giang Yến Ni cảm thấy lưng mình như cứng đờ ra.

Trịnh Tuyết Thành đang mời một bàn đầy khách, có lẽ là những đối tác làm ăn của anh ta. Công việc không còn, quan hệ chính là tài nguyên, vì vậy càng phải chú ý chăm chút và bảo vệ.

Tiếng cười của Trịnh Tuyết Thành sáng khoái vang lên. Thất tình và thất nghiệp đối với thế giới của đàn ông chẳng là cái thá gì.

Chu Tiểu Hổ nhìn thấy sắc mặt của Giang Yến Ni bỗng thay đổi liền ngậm miệng lại.

Ngay sau đó, một chuyện kinh thiên động địa đã xảy ra. Trịnh Tuyết Thành vừa ngẩng đầu lên, nhìn qua tấm bình phong và nói:

- Đó chẳng phải là cô Giang ư? Thật là tình cờ!

Giang Yến Ni bối rối không biết phải làm sao. Trong tình cảnh này chẳng phải Trịnh Tuyết Thành nên giả vờ như không quen biết hay sao? Cô làm sao quen được, chính gã đàn ông ấy chỉ mới mấy ngày trước thôi đã suýt bóp chết cô.

Trịnh Tuyết Thành sải bước đến trước bàn của Giang Yến Ni, chẳng nói chẳng rằng kéo cô ra khỏi bàn ăn, thần nhiên như không có sự tồn tại của Chu Tiểu Hổ.

Giang Yến Ni gần như mất hết cả hồn vía trước bộ dạng khoa trương quá mức của Trịnh Tuyết Thành. Cô không hề phản kháng, người cứng đờ ra như một con rối. Mãi cho đến khi Trịnh Tuyết Thành giới thiệu cô với từng người trong bàn của anh ta:

- Đây là tổng giám đốc Trương, đây là tổng giám đốc Vương, giám đốc Lý...

Chẳng hiểu ông giám đốc nào đó liền rót cho cô một cốc rượu đây rồi nói:

- Bạn của anh Trịnh hả? Nào, uống thay anh Trịnh một chén nào!

Giang Yến Ni ngoảnh đầu lại nhìn Trịnh Tuyết Thành, thần trí cô vẫn chưa trở lại hoàn toàn. Cô chỉ nhớ là gã đàn ông này đã chẳng còn chút quan hệ gì với cô nữa rồi.

Giang Yến Ni gạt cốc rượu ông giám đốc gì gì đó đưa ra, định bỏ đi nhưng đã bị Trịnh Tuyết Thành giữ chặt. Trịnh Tuyết Thành nở nụ cười nhiệt tình nhìn cô, nói:

- Uống hai li đi mà, coi như nể mặt anh! Ai mà không biết tử lượng của cô Giang đây rất khá. Nhớ lại năm đó cô đã đánh gục biết bao nhiêu gã đàn ông!

Đám đàn ông ngồi quanh bàn liền bật cười, suýt chút nữa thì vỗ tay hoan hô câu nói của Trịnh Tuyết Thành. Còn Trịnh Tuyết Thành vẫn tiếp tục tỏ vẻ nhiệt tình cổ vũ Giang Yến Ni:

- Hôm nay em không uống li này là không nể mặt Trịnh Tuyết Thành này. Các vị ở đây đều đang chờ bị em đánh bại đấy!

Tiếng cười ầm ĩ lại vang lên, đám người ấy nhìn Trịnh Tuyết Thành bằng ánh mắt ngưỡng mộ, dám nói chuyện rất mạnh bạo trước mặt người đẹp, có thể làm cho không khí trở nên náo nhiệt hơn! Giang Yến Ni đành phải nhận lời, giữa cổ uống ực một ngụm rượu trước con mắt tò mò của đám đông.

Lúc này Trịnh Tuyết Thành mới thả Giang Yến Ni như thả một “gái nhà hàng”. Thế nhưng “gái nhà hàng” vừa đi đến cửa chợt nghĩ ra điều gì đó liền ngoảnh đầu lại, lớn tiếng nói với Trịnh Tuyết Thành:

- Anh uống ít thôi!

Trịnh Tuyết Thành ngoảnh đầu lại nhìn Giang Yến Ni, đám đàn ông kia cũng quay sang nhìn cô. Sắc mặt của Giang Yến Ni không đỏ mà chuyển sang trắng, mỉm cười nói:

- Anh bị liệt dương, uống rượu nhiều không tốt cho sức khỏe!

Lần này đến lượt Trịnh Tuyết Thành đỏ mặt, anh ta gân cổ gào lên:

- Mẹ kiếp, cô nói vớ vẩn cái quái gì thế hả? Ai bị liệt dương?

Giang Yến Ni ung dung nhìn anh ta, kiên quyết nói:

- Anh có bị liệt dương hay không bản thân anh tự biết!

Giang Yến Ni đã khóc, khóc sau khi bước ra khỏi cửa nhà hàng Ma Cao.

Chu Tiểu Hổ vô cùng kinh ngạc, nếu nói cả đời này anh ta không có duyên với các kì quan thì một là sao Hỏa đâm vào Trái đất, hai là Giang Yến Ni khóc lóc.

Thế nhưng hôm nay Giang Yến Ni đã khóc, khóc rất thảm thiết, cứ như đã dốc hết toàn bộ phần uất trong lòng ra vậy. Chu Tiểu Hổ chợt cảm thấy không nên nhìn kì quan này.

Anh ta vội vàng vò đầu bứt tai mà chẳng nghĩ ra cách nào để an ủi một người phụ nữ đang khóc. Ngẫm nghĩ hồi lâu anh ta liền nghĩ phải đưa cô một tờ giấy ăn, thế nhưng lục tung túi mà anh ta chẳng tìm thấy cái khăn giấy nào.

Thế là Chu Tiểu Hổ liền chạy đến cái siêu thị gần đó để mua một túi giấy ăn. Đến khi anh ta quay lại thì Giang Yến Ni đã biến mất.

Giang Yến Ni đã một mình bắt xe về. Ngày hôm nay là một ngày nên quên đi. Thật là mất mặt!

Dường như cô đã thắng. Cô nghĩ Trịnh Tuyết Thành có lẽ còn muốn khóc hơn cả cô, vốn định sỉ nhục một người đàn bà, nói ra toàn lời độc địa, ấy vậy mà lại bị đàn bà sỉ nhục lại.

Cô tưởng rằng Trịnh Tuyết Thành hận cô thấu xương, cũng giống như cô hận anh ta vậy. Thế nhưng cô không ngờ Trịnh Tuyết Thành chỉ khinh thường cô. Hận vẫn còn tốt chán, căm hận chứng tỏ vẫn còn coi trọng.

Trong lòng thật sự đau đớn, đau đớn như cái khoảnh khắc phát hiện ra Trịnh Tuyết Thành đã lừa cô, thậm chí còn đau hơn cái khoảnh khắc mà Trịnh Tuyết Thành bóp cổ cô, đau tới mức không biết phải làm gì!

Chu Tiểu Hổ gọi điện thoại đến. Giang Yến Ni nhận điện thoại. Lúc này cô đang ngồi trên taxi.

Chu Tiểu Hổ hỏi trong điện thoại:

- Em đang ở đâu?

Giang Yến Ni im lặng khoảng ba giây, sau đó ánh mắt cô lướt qua một công trình kiến trúc đồ sộ ở bên ngoài, nói:

- Cẩm Giang Chi Tinh, anh đến không?

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Cẩm Giang Chi Tinh là một khách sạn, rẻ và sạch sẽ.

Rẻ, đây là trong suy nghĩ của Giang Yến Ni, còn đối với Chu Tiểu Hổ lại là đắt. Một căn phòng có giường to mất 198 tệ.

Chu Tiểu Hổ móc tiền làm thủ tục nhận phòng, Giang Yến Ni ngồi ở xô-pha trong đại sảnh, mặc cho nhân viên vệ sinh cứ liên tục lau qua lau lại sàn nhà dưới chân mình mà chẳng buồn ngẩng đầu lên. Thực ra với những đôi nam nữ nửa đêm đến đặt phòng như thế này mỗi ngày khách sạn này phải tiếp đến không biết bao nhiêu đôi, vì vậy Giang Yến Ni cảm thấy thật thấp hèn và mất mặt. Nhưng có lẽ chỉ mình Giang Yến Ni nghĩ vậy. Chu Tiểu Hổ rõ ràng không nhận thấy mình thấp hèn, anh ta vừa đứng dựa vào bục chờ nhân viên phục vụ làm thủ tục, vừa liên tục ngoảnh đầu ra nhìn Giang Yến Ni, cứ như sợ cô sẽ thay đổi ý kiến mà chạy mất.

Thực ra Chu Tiểu Hổ không thể hiểu nổi, nếu như Giang Yến Ni đã chấp nhận qua đêm với anh, tại sao không về thẳng nhà cô có phải càng dễ chịu và an toàn hơn không? Điều quan trọng hơn là, không phải dùng đến tiền.

Thế nhưng với cái lá gan nhỏ xíu của mình, Chu Tiểu Hổ đâu dám nói ra ý đó. Anh ta biết có một số phụ nữ rất kị chuyện dẫn đàn ông về nhà. Mặc dù Giang Yến Ni rõ ràng không phải là loại phụ nữ ấy, cô chỉ thiếu điều khua chiêng gõ trống chào đón tên họ Trịnh kia đến nhà mình.

Chuyện xảy ra ở nhà hàng Ma Cao ngày hôm nay thực sự khiến Chu Tiểu Hổ mừng thầm trong bụng. Anh ta cảm thấy cái tên họ Trịnh kia chẳng khác gì một thiên sứ, một vị thần tình yêu.

Giang Yến Ni hiểu rõ mình đang làm cái gì.

Lúc Chu Tiểu Hổ định lột quần áo của cô, cô liền xua tay nói:

- Để tôi tự làm. Anh đi tắm đi!

Chu Tiểu Hồ không chịu đi tắm, chủ yếu là vì không yên tâm. Chu Tiểu Hồ cứ một mực phải phát huy cái sự thấp hèn của mình cho bằng hết.

Giang Yến Ni đành phải tự đi, thế nhưng còn chưa đến cửa nhà vệ sinh, Chu Tiểu Hồ đã chồm đến từ phía sau, ôm chầm lấy cô.

Ngay cả một giây để suy xét cũng chẳng có. Khi mùi cơ thể xa lạ của Chu Tiểu Hồ xộc vào mũi, khi cái cơ thể xa lạ của Chu Tiểu Hồ đi vào cơ thể mình, cái khoảnh khắc ấy, Giang Yến Ni cảm thấy mình thối nát hoàn toàn.

Cũng tốt thôi, cứ thối nát như vậy đi, ít nhất cũng khiến cho cô không phải nghĩ ngợi gì, có thể thả mình trong khoảnh khắc.

Chẳng mấy chốc Chu Tiểu Hồ đã hùng hục đi vào bên trong cơ thể cô. Giữa chừng anh ta còn định bật đèn lên, ngắm nhìn thân hình tuyệt mỹ của Giang Yến Ni nhưng Giang Yến Ni một mực không đồng ý.

Cô không muốn để cái gã đàn ông dê hèn ấy nhìn mình, nhìn thấy tấm thân lỏa lồ của cô. Cô tin chắc rằng bản thân mình trong khoảnh khắc ấy thật già cỗi, xấu xa và đồi bại.

Giang Yến Ni lặng lẽ bỏ đi lúc nửa đêm, lúc ấy Chu Tiểu Hồ đã ngủ say giống hệt một con lợn chết.

Giang Yến Ni ngồi dậy trong bóng tối, rất muốn châm một điếu thuốc để hút như một nhân vật nữ hư hỏng trong phim, thế nhưng không có cơn thèm thuốc, cũng chẳng có đạo cụ.

Cô mặc quần áo vào, xuống giường, soi mình trong tấm gương ở phía đối diện. Người đàn bà hiện ra trong gương với bộ dạng tả tơi khiến cho cô vô cùng xót xa.

Thẩm Anh Nam dọn khỏi nhà Giang Yến Ni, bởi vì cô phải về nhà, nhà của mình.

Cô tin rằng, cho dù cái nhà này đã từng có bao nhiêu người đàn bà từng sống, chỉ có một mình cô, Thẩm Anh Nam mới có cảm giác nơi đây là bến đỗ của đời mình. Bởi vì nhà là của cô với Tề Cường cùng mua, cùng bài trí từng chút một. Cái bọc xô-pha kia là do chính tay mẹ cô thêu, cái giá đặt lò vi sóng trong bếp kia chính tay cô lắp.

Những thứ cô vất vả gây dựng lúc cô ra đi lại vội vàng chẳng kịp nói lời từ biệt với chúng. Bởi vì có lẽ từ sâu trong tiềm thức, cô cho rằng mình sẽ còn trở lại.

Quả nhiên cô đã quay trở lại. Lịch sử, là do kẻ mạnh viết ra.

Đương nhiên, lúc nghĩ đến hai từ “kẻ mạnh” này, cô bỗng cười như mếu.

Hôm nay cô xuống bếp, định làm một bữa thịnh soạn để mừng ngày sum họp. Vào bếp, sờ vào thứ gì cũng cảm thấy lạ lẫm. Nhìn kĩ lại, quả nhiên là lạ lẫm, mấy cái bát, mấy cái nồi này đều không phải chính tay cô sắm.

Chắc chắn là do con hồ li tinh ấy mua rồi. Con mắt cũng không tồi, nhìn sơ qua cũng biết là hàng cao cấp, hoàn toàn khác với những đồ rẻ tiền mà Thẩm Anh Nam lựa chọn trong siêu thị.

Thẩm Anh Nam tức tối gạt hết chúng sang một bên, đi tìm những đồ dùng gia đình của mình, nhưng phát hiện ra tất cả đều không còn. Chắc là đã bị con hồ li tinh ấy bỏ hết vào thùng rác rồi.

Thẩm Anh Nam cầm một cái bát to, chẳng nghĩ ngợi gì mà ném bốp vào tường rồi giương mắt nhìn những mảnh vỡ bắn tung tóe ở trên sàn nhà.

Thẩm Anh Nam ngây người, cô không biết rằng mình lại kích động, hoặc cũng có thể là lỡ mồm đến mức độ này. Thế nhưng lần này, cô thấy lòng mình dễ chịu hơn nhiều, như thể khơi thông được một rãnh nước đang bị tắc.

Lúc quét dọn những mảnh vỡ, cô nghĩ có nên viết một bài viết khuyên những người phụ nữ chuẩn bị phục hồi hôn nhân, trước khi quay trở lại với nhau nên tìm một nơi nào đó để ném vỡ vài cái đĩa hay không, bởi vì làm việc này rất có lợi cho tâm lí và sức khỏe bản thân.

Đúng lúc ấy cô nhận được điện thoại của Tưởng Đại Bình. Anh ta nói:

- Người mà em tìm đã đến đây xem tình hình rồi, khi nào em có thời gian rảnh đến đây một lát?

Kể từ khi từ bỏ ý định nói chuyện với Tề Cường, Tưởng Đại Bình đã trở nên điềm tĩnh hơn nhiều. Anh ta trở lại là một Tưởng Đại Bình hiền lành, chỉ mong nhanh chóng giải quyết chuyện cổ phần cửa hàng.

Tất cả đều đúng theo ý nguyện của Thẩm Anh Nam. Nhưng Thẩm Anh Nam biết rằng mọi chuyện có thể thuận lợi như vậy là do cô gặp được Tưởng Đại Bình, ngoài Tưởng Đại Bình ra thì chẳng có ai có thể kiềm chế nổi.

Thẩm Anh Nam thật sự hi vọng Tưởng Đại Bình có thể sống bình an cả đời.

32. Chương 32

Người tiếp quản mà Thẩm Anh Nam tìm được chính là Mao Nhị.

Mao Nhị vốn cảm thấy có lỗi với Thẩm Anh Nam, chỉ mong trốn đi càng xa càng tốt, nhưng bởi vì chuyện kinh doanh của cửa hàng cũng khá thuận lợi, tội gì mà không làm.

Chuyện đã giải quyết xong xuôi, Mao Nhị trả cho Thẩm Anh Nam 160 nghìn tệ để tiếp quản cổ phần của cô ở cửa hàng, trở thành bạn làm ăn của Tưởng Đại Bình. Thẩm Anh Nam vốn dĩ định đòi 200 nghìn tệ, dù sao cũng phải kiểm soát một chút, thế nhưng Mao Nhị là người tinh nhanh, anh ta biết rằng, một đôi nam nữ thân mật đột nhiên mỗi người mỗi ngả chắc chắn là do có vấn đề về tình cảm, chắc chắn rất muốn giải quyết nhanh vấn đề, lúc này mà không ép giá thì còn đợi đến lúc nào nữa?

Trên đời này chỉ có một mình Tưởng Đại Bình là không có dã tâm. Ví dụ, anh ta hoàn toàn có thể tiếp nhận cổ phần của Thẩm Anh Nam, hạ thấp mình cầu xin cô bán rẻ đi một chút thì hiện giờ đã không phải hợp tác với loại người gian xảo như Mao Nhị rồi.

Chuyện này Thẩm Anh Nam đã từng nói với anh ta thế nhưng Tưởng Đại Bình nói:

- Trong tay tôi chẳng có nhiều tiền như vậy, bố tôi mới phát hiện bị ung thư, tôi đã gửi về nhà mất 50 nghìn tệ rồi!

Chuyện nghiêm trọng thế này mà Thẩm Anh Nam lại không biết. Cô trầm ngâm không biết phải làm thế nào, hồi lâu sau liền buột miệng:

- Thế anh còn thiếu bao nhiêu? Chỉ cần viết một tờ giấy vay nợ cho tôi rồi trả tôi 14 nghìn tệ trước cũng được!

Nhưng Tưởng Đại Bình lắc đầu nói:

- Không.

Anh ta nói:

- Nếu như đã chia tay rồi, tôi không muốn dây dưa gì về mặt tiền bạc, tôi không muốn nợ cô.

Tưởng Đại Bình nhấn mạnh vào bốn chữ “ không muốn nợ cô”/

Hôm nay, bàn bạc xong chuyện này đã là sáu giờ chiều. Thẩm Anh Nam đứng ở quảng trường rộng lớn gọi điện cho Giang Yến Ni. Cô nói rõ từng từ ở trong điện thoại:

- Nghe này, tớ phải nói với cậu một điều bí mật!

Giang Yến Ni nói:

- Chuyện gì?

Thẩm Anh Nam gần từng từ một:

- Tớ... không... phải... là... người.

Không chỉ có một mình Thẩm Anh Nam thừa nhận, Bác Đạt Vĩ cũng thừa nhận rồi.

Nhìn thấy Đồng Du không ăn không uống, Bác Đạt Vĩ xót xa vô cùng. Bởi vì dù gì Đồng Du cũng đang mang trong mình đứa con của anh ta. Mà phụ nữ có thai thêm ăn quá cũng không tốt mà không thêm ăn cũng không tốt. Đồng Du hiện giờ có bày cả đĩa thịt to trước mắt cũng chẳng thêm liếc lấy nửa cái. Cô định mưu sát cốt nhục của mình ư?

Bác Đạt Vĩ không chịu nổi nữa rồi, hôm nay anh ta quỳ thụp xuống trước mặt Đồng Du, tư thế thấp hèn giống hệt như những kẻ đốn mạt trong ti vi, vờ vĩnh tát vào mặt mình, vừa tát vừa nói:

- Em tha thứ cho anh đi, anh không phải là con người!

Không đợi Đồng Du kịp lên tiếng, anh ta đã tát ba cái liền vào mặt mình.

Chiều này quả là số một, Đồng Du lập tức không chịu được liền lê lét xuống giường, giữ lấy tay Bác Đạt Vĩ, nước mắt lăn chã tuôn rơi. Chuyện này thế là được giải quyết.

Chuyện này vẫn còn hồi sau. Đồng Du ăn cơm xong liền tranh đi rửa bát, lại tranh đi lau nhà, thậm chí còn vò sạch tất của Bác Đạt Vĩ bằng tay.

Cuộc sống là như vậy đấy, bạn luôn cần phải thỏa hiệp, phải chừa ra một con đường để tất cả đều có thể đi qua. Ít nhất thì Bác Đạt Vĩ cũng thật lòng mong làm bố, thật lòng mong tiếp tục cuộc hôn nhân này, chỉ dựa vào điểm này thôi, Đồng Du đã có thể sẵn sàng xuống nước.

Đồng Du lại đi làm lại, xin nghỉ hai ngày này nên phải viết thêm một cái chứng nhận nghỉ ốm nữa, nếu không sẽ bị trừ hết cả lương.

Cô chẳng có người quen làm trong bệnh viện. đành phải gọi điện cho Giang Yến Ni. Giang Yến Ni là người quảng giao, quen biết nhiều thành phần, thế nên tìm đến cô là không sai.

Quả nhiên, Giang Yến Ni có quen một bác sĩ chủ trị trong bệnh viện. Anh ta là em trai của một khách hàng trước đây của Giang Yến Ni. Chỉ ăn với nhau có một bữa cơm mà Giang Yến Ni đã có thể biến người ta thành bạn của mình rồi.

Nói là bạn bè nhưng cũng chẳng thân thiết lắm. Dù sao là bác sĩ nên những người muốn kết giao với anh ta cũng rất nhiều, nếu không phải là Giang Yến Ni xinh đẹp lẳng lơ thì có lẽ nói cái tên anh ta cũng chẳng nhớ được. Vì vậy Giang Yến Ni đã nhắc nhở Đồng Du, lúc nào tìm được ông bác sĩ ấy thì phải gọi điện cho cô trước rồi đưa điện thoại cho anh ta, để cô nói vài câu nhờ cậy người ta.

Đồng Du thật không ngờ lại chẳng cần phải phức tạp như vậy. Lúc tìm thấy anh bác sĩ Trương Tùng Linh ở khoa tai mũi họng ấy, chỉ cần nói ra tên của Giang Yến Ni là cái anh chàng trẻ tuổi, mặt trắng đeo kính tròn liền đứng bật dậy, lịch sự và niềm nở nói với Đồng Du;

- Chào cô, chào cô!

Còn chưa hết, bác sĩ Trương còn đưa tay ra, chủ động bắt tay Đồng Du.

Đồng Du thực sự cảm thấy ghen tị với Giang Yến Ni. Giang Yến Ni đi đến đâu cũng được người ta hoan nghênh.

Đồng Du nhanh chóng xin được một tờ chứng nhận nghỉ ốm. Cô vụng miệng, chẳng nói ra được lời cảm ơn, trong lúc luống cuống lại buột miệng:

- Để hôm nào tôi bảo Giang Yến Ni mời anh ăn bữa cơm!

Anh chàng bác sĩ mặt trắng mỉm cười, lễ độ nói với Đồng Du:

- Được thôi, cô cũng cùng đi luôn, để tôi mời hai cô!

Đồng Du vui vẻ ra về, gọi điện cho Giang Yến Ni, nghi hoặc hỏi:

- Một người tốt như vậy sao cậu không nghĩ cách phát triển với anh ta?

Giang Yến Ni im lặng không lên tiếng, những người đàn ông đã từng gặp mà chưa hề hẹn hò với cô đều thuộc tuýp người lạc hậu, không nằm trong phạm vi cân nhắc của cô.

Đồng Du vừa vào phòng đã nhìn thấy Tả Gia Thanh.

Tả Gia Thanh đang nói chuyện với Tiểu Mã, bạn đồng nghiệp của cô. Vẫn là một buổi diễn thuyết như mọi khi và Tiểu Mã đáng thương chỉ âm ừ cho xong chuyện. Nhìn thấy Đồng Du bước vào, Tả Gia Thanh liền nhiệt tình vẫy tay gọi, trông bộ dạng của anh ta cứ như thể vừa mới từ trên đỉnh Everest trở về vậy. Thế nhưng anh ta với cô, khoảng cách chỉ có bốn năm mét, cần gì phải giả bộ lâu ngày gặp lại?

Đồng Du rất sợ Tả Gia Thanh, không hiểu tại sao cô lại sợ gặp hắn đến như vậy. Cô phát hiện ra người sợ gặp Tả Gia Thanh không chỉ có một mình cô. Tiểu Mã vừa nhìn thấy Đồng Du bước vào đã vội vàng đứng dậy bỏ đi. Lúc đi ngang qua chỗ Đồng Du, cô ta còn vỗ vai Đồng Du, cười đều một cái.

Tả Gia Thanh lại đến nhờ Đồng Du giúp, đương nhiên lúc nào anh ta cũng có việc muốn nhờ Đồng Du giúp đỡ. Hơn nữa việc này lại rất lớn. Anh ta kéo Đồng Du ra ngoài hành lang, lúc nói chuyện còn cảnh giác nhìn quanh, cứ như là có chuyện gì bí mật lắm.

Tả Gia Thanh có một căn phòng, trước đây có nhờ môi giới bán cuối cùng cũng bán được với cái giá như ý, hẹn người mua nhà ngày mai đến trung tâm môi giới để kí tên và nhận tiền.

Thế nhưng chẳng may vợ anh ta hôm qua đã đi công tác, phải nửa tháng nữa mới về, mà bán nhà thì phải cả hai vợ chồng cùng kí mới có thể làm thủ tục được. Thế là Tả Gia Thanh đã bàn bạc với vợ đang đi công tác ở vùng khác là sẽ tìm một người phụ nữ khác, mạo nhận là vợ anh ta để kí tên.

Tả Gia Thanh lấy một bức ảnh ở trong ví ra, đưa cho Đồng Du xem rồi nói:

- Em xem, em rất giống vợ anh, đúng không?

Đồng Du vô cùng bức bối, thậm chí còn chẳng liếc tầm ảnh lấy một cái mà nói thẳng:

- Chuyện này anh nhờ người khác đi, đừng đến tìm tôi!

Thế nhưng Tả Gia Thanh đã tìm đến Đồng Du. Đồng Du định đi nhưng anh ta đã nhảy đến trước mặt chặn đường cô, quyết không để Đồng Du phá vòng vây.

Anh ta nói:

- Chuyện này không có vấn đề gì đâu, chỉ là kí cái tên thôi. Vợ anh không có ở nhà mà, nếu như cô ấy ở nhà thì chuyện này chẳng phải phiền đến em. Cái giá người mua đưa ra rất cao, anh sợ cứ để dây dưa người ta sẽ thay đổi ý kiến. Em không biết đấy thôi, cái nhà đó của anh bán được giá này thật chẳng dễ dàng gì!

Anh ta còn nói:

- Em không thể không nể mặt như vậy được. Đồng Du, em xem, anh tìm vợ cũng là căn cứ theo hình dáng của em đấy...

Tả Gia Thanh có thể vô liêm sỉ đến mức độ này nữa ư? Anh ta có thể. Thế nhưng Đồng Du ngay cả sức phản bác cũng chẳng có. Cô chỉ liên tục lắc đầu, liên tục tìm kiếm cơ hội thoát thân.

Tả Gia Thanh liền nói:

- Nếu như em thực lòng không chịu giúp anh thì thôi, nhưng phải trả anh 10 nghìn tệ anh đã đưa để anh bỏ tiền ra tìm người khác.

Giọng anh ta không lớn nhưng chẳng khác gì tiếng súng nổ bên tai Đồng Du. Cô tròn tròn mắt nhìn Tả Gia Thanh, không thốt ra được lời nào.

Đồng Du cuối cùng đành phải thỏa hiệp, bởi vì cô không trả nổi số tiền ấy. Cô không thể gọi điện báo mẹ gửi trả lại 8.000 tệ ấy được.

Thế là ngày hôm sau, Đồng Du liền lên xe của Tả Gia Thanh, đến trung tâm giao dịch kí tên. Cô chẳng cần quan tâm đến vấn đề gì cả bởi vì mọi thứ đều do Tả Gia Thanh sắp đặt, bao gồm cả giấy chứng nhận

kết hôn, sổ hộ khẩu, giấy chứng minh. Lúc lên xe, Tả Gia Thanh liền đưa tay tháo cái dây buộc tóc trên tóc Đồng Du ra.

Tả Gia Thanh nhăn nhó nói:

- Xõa tóc ra trông sẽ giống hơn.

Đồng Du thật sự muốn trở nên hung dữ như Thẩm Anh Nam, thẳng tay tát cho gã đàn ông ấy một cái. Đáng tiếc là cô không thể làm được điều đó. Hơn nữa cô đang có thai, phải biết giữ gìn sức khỏe.

Hơn nữa, lúc này cô là kẻ há miệng mắc quai. Chuyện này vừa mất mặt vừa nực cười, rõ ràng không phải là phong cách của Đồng Du. Chẳng phải cô luôn tỏ ra thanh cao trước mặt Tả Gia Thanh hay sao? Chỉ vì 10 nghìn tệ mà đã khiến cô mất mặt đến thế này, Đồng Du thật thấy xấu hổ với đứa con trong bụng mình.

Cô cũng biết những việc làm này là phạm pháp, mặc dù có thể lượng thứ về tình nhưng nếu bị truy cứu thì khó tránh khỏi bị pháp luật trừng phạt. Thế nhưng Tả Gia Thanh không nghĩ như vậy, anh ta xua xua tay gạt đi những nỗi lo lắng của Đồng Du, nói:

- Em cứ yên tâm đi, sẽ không có vấn đề gì đâu, chẳng qua chỉ là kí cái tên thôi mà!

Tả Gia Thanh giống hệt như một tên mù văn hóa, Đồng Du chẳng thể nào nói chuyện với anh ta được.

Cũng may là toàn bộ quá trình diễn ra khá suôn sẻ. Trong toàn bộ quá trình phức tạp ấy, cô nhân viên làm thủ tục dường như chỉ liếc mắt nhìn qua Đồng Du rồi bảo cô kí tên và điểm chỉ vào thủ tục.

Lúc kí tên, suýt chút nữa thì Đồng Du kí tên của mình vào. Cũng may là có toàn bộ quá trình ngồi bên cạnh huých vào tay cô, làm Đồng Du sực nhớ ra, vội vàng nguệch ngoạc kí tên Đường Yên lên giấy.

Đi ra khỏi trung tâm giao dịch, Đồng Du liền đi thẳng, toàn bộ quá trình vội vàng kéo tay cô lại:

- Anh mời em ăn cơm!

Đồng Du kiên quyết gạt tay anh ta ra, đi được vài bước, sực nhớ ra chuyện gì đó, Đồng Du quay lại, nghiêm nghị nói:

- Anh còn dám đến công ty tìm tôi thì chớ có trách tôi không khách sáo!

Bởi vì mong ngóng đứa bé chóng ra đời, thế nên cho dù mới có thai được ba tháng nhưng bộ dạng đi đứng của Đồng Du chẳng khác gì một bà bầu sắp sinh, dáng đi cứ lạch bà lạch bạch như con vịt bầu.

Lúc đi trên đường cô thật sự rất muốn bật khóc. Đang yên đang lành lại bị người ta ép phải vi phạm pháp luật. Nếu như có chuyện gì thì cô nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội.

Đi mãi đi mãi, Đồng Du bỗng cảm thấy đói. Bên đường có một nhà hàng KFC, Đồng Du ngẫm nghĩ một lát rồi nghiêng răng bước vào, gọi một suất ăn. Mỗi tí thức ăn này mà rõ là đắt! Chẳng qua chỉ là một cái bánh mì kẹp thịt, hai cái cánh gà cộng thêm một li nước cô-ca hay sao? Thế mà vẫn có biết bao nhiêu người ăn. Trong cửa hàng ồn ào tiếng cười đùa của trẻ em.

Đồng Du không còn nhớ là đã bao lâu mình không được ăn KFC rồi. Cô chưa bao giờ ăn một bữa cơm một mình đắt quá 5 tệ, ấy vậy mà hôm nay cô quyết phải ăn đồ đắt tiền, phải chiều chuộng bản thân một chút, dù sao số tiền 10 nghìn tệ ấy cũng là do cô kiếm được, kể từ nay về sau cô chẳng còn phải cảm thấy ngại toàn bộ quá trình nữa.

Cánh gà rán KFC ngon tuyệt! Thịt gà mềm và thơm. Người Mỹ thật là thông minh, “thực phẩm rác” mà cũng ngon tuyệt thế này!

Thế là Đồng Du ăn, ăn ngẫu nhiên.

Giang Yên Ni trốn Chu Tiểu Hồ, lén lút giống hệt một tên trộm. Cô thâm thừa nhận, lần này mà Phùng Hán Trân có tạt axit lên mặt cô cũng là đáng đời.

Thật không hiểu sao hôm ấy cô lại làm cái chuyện điên cuồng ấy. Mặc dù cô thường làm những chuyện điên cuồng, thế nhưng lên giường với Chu Tiểu Hồ không chỉ là điên cuồng mà còn là dỏ hơi,

Cô đã bị bệnh, chính Trịnh Tuyết Thành đã khiến cô tức đến phát bệnh, mất đi lí trí, mồm miệng lắp bắp, chân tay run rẩy cứ như người lên cơn động kinh. Thực tế, cô hoàn toàn tỉnh táo, lúc ngồi trên xe taxi, nhìn thấy khách sạn Cẩm Giang Chi Tinh, cô đã mời Chu Tiểu Hổ, vào phòng, cởi quần áo. Cô không hề hoảng loạn, không hề chống cự.

Không tìm ra nguyên nhân gây bệnh cũng không sao, cũng may là có thể trốn thoát. Thế là cô liền trốn, không nhận điện thoại của Chu Tiểu Hổ, cũng không mở cửa, không lên mạng.

Chu Tiểu Hổ vô cùng phẫn nộ và uất ức. Chu Tiểu Hổ tức quá hóa điên, anh ta liền nhắn tin cho Giang Yến Ni: “Anh không phải là trai bao, em chơi chán rồi thì bỏ chạy à? Đừng có chạy, anh không lấy tiền đâu, để cho em chơi miễn phí!”

Chu Tiểu Hổ thật đê tiện. Sớm muộn gì cũng có ngày anh ta chết vì cái miệng của mình.

Thế nhưng tiếp sau đó, cô phát hiện ra một chuyện đáng kinh ngạc, Chu Tiểu Hổ biết địa chỉ nhà của cô.

33. Chương 33

Xuất phát từ sự an toàn, Giang Yến Ni chẳng bao giờ cho những gã đàn ông không đáng tin đến nhà mình. Thế nhưng cô quên mất là lần tố cáo hai gã gái điếm trước, cô đã xuất hiện trên tivi. Chu Tiểu Hổ đã biết được địa chỉ nơi cô ở thông qua chương trình thời sự ấy, sau đó anh ta đã thăm dò và vô tình phát hiện địa chỉ nhà cô trên tấm thiệp chúc mừng của cửa hàng mỹ phẩm Estee Lauder gửi đến ở phòng trực ban của khu nhà nơi Giang Yến Ni ở, trên đó còn có cả sổ phòng của cô.

Chu Tiểu Hổ không đi làm mấy việc kiểu như trinh thám thì thật là đáng tiếc!

Tai họa của Giang Yến Ni bắt đầu từ đó. Chu Tiểu Hổ giống hệt như một mụ đàn bà bị chồng bỏ, ngày ngày đến trước cửa nhà Giang Yến Ni chờ đợi, cô không chịu mở cửa là anh ta không chịu về.

Bởi vì Giang Yến Ni không muốn bị Chu Tiểu Hổ gọi tên hay nói với hàng xóm xung quanh những chuyện không nên nói giữa cô và anh ta, cô tin rằng Chu Tiểu Hổ dám làm ra những chuyện như vậy, thế nên đành phải mở cửa cho anh ta. Ngay sau đó cô phát hiện ra rằng, để cho Chu Tiểu Hổ vào nhà, sau khi lên giường với anh ta lần nữa, cô lại gây ra một chuyện cực kì sai lầm.

Nếu như là trước đây, sự cự tuyệt của Giang Yến Ni còn khiến cho Chu Tiểu Hổ có phần e dè, nhưng từ khi Giang Yến Ni cho phép anh ta vào nhà, điều đó chứng tỏ Chu Tiểu Hổ đã có tư cách gì đó, ít nhất thì cũng có tư cách ngang hàng với Trịnh Tuyết Thành.

Chu Tiểu Hổ bị kích thích bởi suy đoán của chính mình, anh ta nhìn Giang Yến Ni bằng ánh mắt tình tứ của một tình nhân, trong khi Giang Yến Ni lại li mắt nhìn anh ta, chẳng buồn tỏ son hay đánh mắt, trông nhợt nhạt như một cây dưa muối.

Hai người bắt đầu chằm chằm nhìn nhau. Mười giây, ba mươi giây, cuối cùng Giang Yến Ni là người bại trận, bởi vì Chu Tiểu Hổ đã vào đến đây là không có ý định rút lui.

Chu Tiểu Hổ thản nhiên tuyên bố:

- Em đừng mơ đuổi anh đi.

Giang Yến Ni chán nản nhắm mắt lại. Cái gã đàn ông này bám riết lấy mình từ khi nào vậy nhỉ? Lâu quá rồi khiến cô chẳng thể nhớ được. Bởi vì cô luôn coi anh ta như một con khỉ, nhảy nhót lung tung để tìm kiếm cảm giác bản thân mình có tồn tại. Đôi khi cô còn cảm thấy thương hại anh ta, thỉnh thoảng lại thấy phiền phức, đôi lúc cũng hào hứng trên chóc anh ta vài câu.

Thế nhưng hôm nay, cô phát hiện ra con khỉ này mặc long bào, thản nhiên tuyên bố đòi làm chân mệnh thiên tử của cô.

Hôm nay, Giang Yến Ni đã toại nguyện, cô hút thuốc như một người đàn bà hư hỏng ở trong phim. Cô lục được bao thuốc ở trong túi của Chu Tiểu Hổ. Là loại thuốc lá rẻ tiền, cổ họng cực kì khó chịu, hút vài hơi đã ho sặc sụa.

Cô vừa hút thuốc vừa nghe Chu Tiểu Hổ nói lằng nhằng, có điều thuận tai, có điều không thuận tai.

Điều thuận tai là, Chu Tiểu Hổ nói:

- Em không vui thì cứ đá anh hai phát đi!

Điều không thuận tai là, Chu Tiểu Hổ nói:

- Yến Ni, anh yêu em!

Nghe đến đây, Giang Yến Ni liền gào lên:

- Câm miệng.

Chu Tiểu Hổ lập tức ngậm miệng lại, một lát sau liền quả quyết nói:

- Trên đời này chẳng có ai yêu em hơn anh đâu!

Chu Tiểu Hổ cuối cùng cũng bị đuổi đi, sau ba tiếng đồng hồ kể từ khi anh ta bước được vào cửa nhà và tuyên bố với Giang Yến Ni về tình cảm của mình

Ba tiếng ấy, Giang Yến Ni gần như ở trong trạng thái chân không. Chu Tiểu Hổ khua môi múa mép cũng được, im lặng cũng được, đối với cô mà nói những thứ ấy chẳng có gì khác biệt.

Mãi cho đến khi Chu Tiểu Hổ lao đến định hôn cô mà không hề trưng cầu ý kiến của cô.

Đây chính là sự khác biệt giữa lên giường và không lên giường: trước khi lên giường, Chu Tiểu Hổ ra sức nói những điều thô tục nhưng không bao giờ dám động một đầu ngón tay vào người Giang Yến Ni. Sau khi lên giường, Chu Tiểu Hổ ra sức nói lời yêu, nhưng không còn coi cô là nữ thần nữa, muốn hôn là hôn.

Chu Tiểu Hổ chu cái miệng trông giống như hình mõm lợn, ấy vậy mà anh ta còn tưởng là mình dễ thương lắm. Giang Yến Ni chẳng do dự vung tay cho anh ta một cái tát. Ăn một cái bạt tai khiến ắt Chu Tiểu Hổ như nổ đom đóm, nhưng vẫn không ngừng hôn hít Giang Yến Ni.

Giang Yến Ni để mặc cho anh ta hôn rồi vội vàng lau miệng nói:

- Cút!

Chu Tiểu Hổ thỏa mãn cút luôn, đồng thời còn hào phóng bỏ lại bao thuốc lá rẻ tiền. Giang Yến Ni thẳng tay ném bao thuốc ấy vào sọt rác.

Sau khi Chu Tiểu Hổ biến, Giang Yến Ni liền lên mạng gửi CV xin việc. Nói thế nào thì nói, công việc vẫn phải đặt lên hàng đầu, nếu không lấy đâu ra tiền mua quần áo, ăn cơm và câu trai.

Giang Yến Ni tin rằng mình sẽ tiếp tục bôn ba trên con đường câu trai, đây là số mệnh của cô. Số mệnh của cô, Trịnh Tuyết Thành đáp không đổ, Chu Tiểu Hổ ngăn không được.

Ba ngày sau, cô nhận được thông báo đến phỏng vấn. Chuyên ngành của cô chẳng phù hợp với chức vụ mà cô xin vào. Điều đáng mừng là, kinh nghiệm làm việc của cô vô cùng phong phú, hơn nữa vì biết cách tự thể hiện tài năng của mình nên bất kì một công ty nào nhìn thấy CV xin việc của cô cũng phải sáng mắt lên.

Điều đáng ngại duy nhất là, xuất phát từ vấn đề phát triển tương lai của mình, cô đã cố ý tìm kiếm một chức vụ hợp ý trong ngành vật liệu xây dựng. Vì vậy nếu như Trịnh Tuyết Thành không rời khỏi thành phố này thì rất có thể cô sẽ phải chạm mặt với anh ta.

Cái thành phố này không nhỏ nhưng cũng chẳng lớn, chỉ nhường chỗ trên xe buýt thôi mà cũng có thể tình cờ gặp lại bà hàng xóm ngày xưa.

Thế nhưng cái khả năng này tạm thời không nằm trong phạm vi suy xét của cô. Những trò kiểu như động một chút là rời khỏi thành phố, thậm chí rời khỏi đất nước này để đến một nơi khác không phải là trò chơi mà người bình thường có thể chơi nổi. Nếu như đã sống ở nơi này, khó mà tránh khỏi để lại đây hương vị, huyết mạch, cội rễ của bạn, làm sao nói bỏ là bỏ được ngay?

Giang Yến Ni dám đánh cược là Trịnh Tuyết Thành cũng sẽ không rời khỏi thành phố này. Anh ta vẫn sẽ ở lại nơi này.

Vì vậy Giang Yến Ni quyết định, nếu như có chạm mặt tên khốn ấy, cô sẽ vận hết sức mạnh và ý chí để quyết một trận tử chiến với anh ta.

Nếu như điều kiện cho phép, cô sẽ không ngại ngần mà nhắc lại lần nữa vấn đề liệt dương của Trịnh Tuyết Thành trước mặt đám đông .

Trịnh Tuyết Thành thật là oan ức quá! Ở trên giường, anh ta là một tướng tài vô cùng dũng mãnh, ấy vậy mà lại bị đội lên đầu cái mũ “liệt dương”. Giang Yến Ni không thể tưởng tượng được liệu hôm ấy Trịnh Tuyết Thành có nắm lấy cổ áo của từng người ngồi trước bàn ăn để mà giải thích rằng: “Tôi không bị liệt dương, tôi không bị liệt dương”.

Mấy lão già ngồi đấy chắc chắn chẳng ai có thể chứng minh cho sự trong sạch của anh ta.

Bởi vì buổi phỏng vấn khá thành công nên chỉ một tuần sau, Giang Yến Ni đã được mời vào làm vị trí giám đốc thị trường trong một công ty vật liệu xây dựng và nội thất. Công ty này có quy mô nhỏ hơn công ty cũ của cô nhiều, nhưng ông chủ lại là người bản địa, rất dễ tính, không hay ra oai, cũng không đặt ra những mối quan hệ hay quy tắc phức tạp ở công ty. Không khí làm việc rất dễ chịu, Giang Yến Ni quyết định sẽ làm thử rồi tính tiếp.

Chỉ cần thử là biết “nước nông hay sâu” ngay thôi. Công ty tư nhân đúng là công ty tư nhân, quả nhiên hoàn toàn không có những quy định cứng. Hôm nay, Giang Yến Ni cùng ông chủ ra ngoài gặp khách hàng. Ông chủ cô lái xe vào một trạm đổ xăng, đổ 100 tệ tiền xăng xong liền sờ vào túi áo, sau đó quay sang hỏi Giang Yến Ni:

- Cô có mang theo tiền không? Ứng trước trả tiền xăng cho tôi!

Giang Yến Ni âm thầm móc ví trả tiền xăng. 100 tệ chỉ là chuyện nhỏ, điều khiến cô phiền muộn là một ông chủ mà trên người chẳng có lấy 100 tệ, tí nữa phải mời cơm khách thì làm thế nào?

Quả nhiên đúng như cô dự đoán. Lúc đi gặp khách hàng là bốn rưỡi chiều. Mà ông chủ của cô lại là một người rất thích tán dóc. Ông ta ngồi tán dóc trong quán trà đến tận sáu rưỡi, trà uống đã nhạt như nước lã rồi mà ông chủ cô vẫn còn ngồi lì trên ghế.

Hôm ấy Giang Yến Ni đành phải chủ động đề xuất ý kiến mời khách đi ăn cơm. Cô mà không mở miệng ra thì mặt khách hàng chắc đã méo xệch rồi. Một bữa cơm mất hơn 200 tệ, ăn tại một nhà hàng Trung Hoa tương đối sang, có thể coi là một bữa cơm không đậm bạc cho lắm. Thế nhưng sau khi tiễn khách về, ông chủ đột nhiên hừ giọng, oán trách Giang Yến Ni:

- Cô nhìn cô xem, tại sao lại đề xuất đi ăn cơm làm gì? Vụ làm ăn này còn chưa đâu vào đâu cơ mà!

Ông chủ Giang Yến Ni nói:

- Tôi mặc kệ cô, số tiền này công ty sẽ không hoàn trả!

Giang Yến Ni không thèm tranh chấp với ông chủ. Lúc ông ta lớn tiếng cảm rầm, đầu óc cô đang nghĩ đến một vấn đề khác. Cô nghĩ không biết lần trước ai đã nói ở các công ty nhỏ có không gian phát huy khả năng cá nhân và tự do hơn so với các công ty lớn. Cô thật muốn tóm cái kẻ đã nói câu này ra và đánh cho hắn một trận như tử.

Sau đó, Giang Yến Ni đành phải cam tâm tình nguyện chấp nhận hiện thực. Bởi vì cô nhớ ra rằng người đưa ra quan điểm này chính là Trịnh Tuyết Thành..

Buổi tối, về đến nhà, cô lặng lẽ viết đơn xin nghỉ việc, sau đó gửi tới hòm thư của ông chủ.

Cô gặp lại Trịnh Tuyết Thành là vào khoảng nửa tháng sau. Hôm nay, Giang Yến Ni đã có sự chuẩn bị, chỉ cần cô còn làm trong cái ngành này ở thành phố này, nếu muốn không gặp Trịnh Tuyết Thành thì trừ phi anh ta không làm ngành này hoặc không còn ở thành phố này nữa.

Bọn họ đều là những người đã phấn đấu xây dựng nền móng trong ngành này bao nhiêu năm nay, đều không nỡ từ bỏ, vì vậy phải đụng mặt nhau trên thương trường là số phận.

Giang Yến Ni “gặp” Trịnh Tuyết Thành đầu tiên là cái tên của anh ta, ba chữ ấy được in rõ ràng trên tấm danh thiếp được dán trên phong bì của tập tài liệu sản phẩm được bàn làm việc của công ty A.

Đây là công việc thứ tư kể từ sau khi Giang Yến Ni nghỉ việc ở công ty cũ, vẫn là làm marketing, vẫn được ông chủ coi trọng và tín nhiệm. Công ty hiện nay cô đang làm việc cũng khá có tiếng, thực lực có thể coi là thượng thừa, vì vậy Giang Yến Ni phải cố gắng ở lại đây lâu một chút.

Nhìn thấy cái tên Trịnh Tuyết Thành, tim Giang Yến Ni như giật thon thót. Bởi vì cô vẫn còn nhớ mang máng mối quan hệ giữa Trịnh Tuyết Thành và bên A này. Lần đầu tiên cô và Trịnh Tuyết Thành hẹn hò đi tắm suối nước nóng chính là công trình đầu tư của ông chủ bên A này.

Mấy năm nay, Trịnh Tuyết Thành đã lợi dụng công ty cũ để xây dựng mạng lưới quan hệ ỉn.

Vì vậy, vụ làm ăn này nếu một khi Trịnh Tuyết Thành tra tay vào thì Giang Yến Ni chẳng có cơ hội nhận một xu.

Nhân lúc người phụ trách vẫn còn chưa quay lại, Giang Yến Ni liền đi ra. Nhìn khu kiến trúc này, trong lòng Giang Yến Ni lại thấy hân hoan. Đây là dự án đầu tiên cô tiếp nhận ở công ty mới này, cô đang ôm mộng thể hiện tài năng của mình, nào ngờ lại đụng ngay phải hòn đá cản đường là Trịnh Tuyết Thành.

Hòn đá cản đường là Trịnh Tuyết Thành đúng là vật cản đúng nghĩa đối với Giang Yến Ni. Trịnh Tuyết Thành mặc một bộ vét màu trắng. Giang Yến Ni trong bộ quần áo giản dị vô cùng bất bình. Ở nơi công trường bụi bặm mù trời này, lại còn vừa có mưa, đầu đầu cũng ngập ngựa bùn đất, ấy vậy mà Trịnh Tuyết Thành còn bày trò lẳng lơ, mặc quần áo trắng nữa chứ!

Nổi bất bình này từ trong lòng lan lên mặt nhưng lại thể hiện ra bằng sự tự ti và xấu hổ. Bởi vì Trịnh Tuyết Thành lúc này quá sang trọng còn Giang Yến Ni lại quá bần hàn. Nếu biết sớm thế này thì cô đã mặc quần áo đẹp và đi giày cao gót rồi.

Trịnh Tuyết Thành nhìn thấy Giang Yến Ni cũng cũng người kinh ngạc, có thể anh ta vẫn chưa quyết định được là có nên chào hỏi Giang Yến Ni hay không. Giang Yến Ni thì đã quyết định xong, cô thản nhiên đi qua. Cô lạnh lùng đi qua, bởi vì chỉ mải ra vẻ thản nhiên nên ngay cả việc chào hỏi đối tác bên A cô cũng quên mất, có phần hơi bất lịch sự.

Về đến công ty nghỉ lại, có lẽ vì bị cái danh thiếp của Trịnh Tuyết Thành làm cho hết vía nên cô đã để quên tập tài liệu của mình ở bên công ty A rồi, không biết Trịnh Tuyết Thành nhìn thấy sẽ đắc chí thế nào.

Giang Yến Ni thật không ngờ, lần này, người đắc chí lại là cô.

Bởi vì ba ngày sau, cô nhận được điện thoại của người phụ trách bên A, bởi cô gửi một đơn báo giá cụ thể sang bên họ.

Giang Yến Ni thật không thể tin vào tai của mình. Nói thật lòng là cô không ngờ xấp tài liệu cô bỏ quên ở đó trong lúc tuyệt vọng lại có thể chiến thắng được mối quan hệ anh em của Trịnh Tuyết Thành, lẽ nào người phụ trách bên A ấy đã để mắt đến mình rồi?

Đương nhiên không phải là vì cái nguyên nhân này, hơn nữa cho dù người phụ trách có để ý đến Giang Yến Ni thì cũng vô ích, bởi vì sử dụng vật liệu của nhà nào không phải một mình anh ta quyết định. Quyền hạn của anh ta chỉ là giới thiệu sản phẩm của công ty Giang Yến Ni lên cấp trên, cũng chính là Tổng giám đốc, đương nhiên anh ta hoàn toàn có quyền quyết định giới thiệu ai và không giới thiệu ai.

Anh ta chỉ giới thiệu sản phẩm của công ty Giang Yến Ni, bởi vì trong tay anh ta chỉ có sản phẩm của công ty cô. Trước đây có rất nhiều nhà cạnh tranh nhau để có được mỗi làm ăn này nhưng đều bị một “kẻ mạnh”

chặn ở vòng ngoài

“Kẻ mạnh” ấy chính là Trịnh Tuyết Thành.

Nếu như Trịnh Tuyết Thành biết rằng rời khỏi công ty cũ mà cần có thể mở ra một miền đất mới ình trong thành phố này, không biết anh ta có hối tiếc vì hành động thiếu tử tế khi đó không.

Ví dụ như: vứt bỏ Giang Yến Ni. Đối với anh ta, Giang Yến Ni từ chân thành trở thành đều cang. Trong toàn bộ quá trình thay đổi đó đã trải qua sự đau đớn cào xé, chỉ cần nhớ lại sẽ có thể cảm nhận được ngay nỗi đau đớn ấy.

Đương nhiên, tư duy của đàn bà luôn mãnh liệt và phong phú hơn đàn ông. Có thể Trịnh Tuyết Thành chỉ là vô tình, giống như một người lớn không thêm sodo với một đứa trẻ nghịch ngợm giặt tóc của anh ta. Mặc dù nếu đổi lại là tâm trạng khác, rất có thể anh ta sẽ vung tay tát cho nó một phát.

Giang Yến Ni bước ra từ công trình bên A, tâm trạng vô cùng phức tạp, vẻ mặt mơ hồ, nhìn cứ như là bị ai đó cướp mất hồn vậy. Thực ra vụ làm ăn ấy đã thành công một nửa, đơn hàng đã được ông chủ bên A thông qua, có thể nói là đã bật đèn xanh cho bên cô rồi.

Thế nhưng Giang Yến Ni chẳng vui mừng chút nào. Cô chẳng qua chỉ là nhận được ân huệ, ân huệ từ Trịnh Tuyết Thành. Trịnh Tuyết Thành đã ra sức giới thiệu bên Giang Yến Ni cho tổng giám đốc, Trịnh Tuyết Thành thật là vĩ đại! Giang Yến Ni thật là dê hèn! Thế nhưng cô có nỗ lực thế nào thì cũng không thể nói tiếng kiêu ngạo trước mặt lợi ích được.

Thế cũng được, cứ để cho anh ta đắc chí một lần. Anh ta nợ Giang Yến Ni, Giang Yến Ni cũng nợ anh ta, bọn họ cùng thu hoạch của đối phương lần cuối, sau đó hận thù sẽ rộng như biển, lần sau nhất định cô không để cho anh ta được vẻ vang như vậy đâu.

Giang Yến Ni tự thề với lòng mình, cảm giác toàn thân bải hoải giống như một đứa trẻ vừa đi ăn trộm kẹo bông về, sau đó tự hứa với mình lần sau quyết không được làm như vậy nữa.

Trẻ con mất hết đi sức kiểm soát bản thân trước sự cám dỗ của kẹo bông, cũng giống như đàn bà thường mất hết sức phản kháng khi đứng trước một người đàn ông dịu dàng và tình cảm.

34. Chương 34

Cuộc sống hôn nhân của Thẩm Anh Nam lại bắt đầu.

Hôn nhân rất tuyệt, khổ sở lắm mới nhạt lại được, chẳng có lí do gì mà không tuyệt cả.

Thế nhưng trên thực tế, Thẩm Anh Nam thực sự rất muốn lao ra ngoài đường, nói với một người xa lạ nào đó rằng: có không ổn, không ổn chút nào.

Kì cục, trước tiên là về mặt tâm lí. Thực sự không biết cô đã trở nên yếu đuối từ khi nào nữa. Nhìn Tề Cường, nhìn trước nhìn sau đều cảm thấy anh không còn là Tề Cường ngày xưa. Làm việc nhà, làm cái gì cũng thấy buồn bã.

Mà thực ra Tề Cường chẳng có thời gian để tâm đến sự kì cục và ảo não của Thẩm Anh Nam. Đàn ông thực sự là một loài động vật mạnh mẽ, cuộc đời họ chẳng có những vết thương.

Ăn cơm, đi ngủ... tất cả đều rất tự nhiên. Chuyện chăn gối mỗi tuần một lần, không nhiều cũng chẳng ít. Tề Cường luôn nắm chắc nhịp sống của mình,

Anh ta chẳng bao giờ đột nhiên ngăn người trước màn hình ti vi, cũng chẳng đột nhiên ngăn người ra trước một món ăn, cũng chẳng đột nhiên ngăn người nhìn theo cái bóng của Thẩm Anh Nam.

Người làm tất cả việc này đều chỉ có Thẩm Anh Nam. Vì vậy cô cảm thấy mình yếu đuối, đáng xấu hổ.

Chuyên gia tâm lí từng nói rằng việc tái hôn cần phải điều chỉnh và cần có thời gian. Cô còn chưa dịu lại được, bởi vì sau khi li hôn, cô luôn phải chiến đấu, phải sống, phải tiến về phía trước. Hiện giờ phục hồi hôn nhân, tất cả đều như chùng xuống, cô không cần phải gấp rút mua nhà riêng, cũng không phải nôn nóng

tìm kiếm một người đàn ông ỉn. Lâu dần đầu óc cũng trở nên trống rỗng, thế nên những thứ trước đây cô không có thời gian nghĩ đến nay bỗng nhiên lại ùa về.

Cô nói với Tề Cường rằng mình đã nghỉ việc, muốn điều chỉnh lại tâm lí rồi mới đi làm lại. Tề Cường ngẫm nghĩ rồi nói:

- Cũng được, tốt nhất là nên tranh thủ thời gian này để sinh con!

Hai người đã có ý muốn có con từ năm năm trước rồi. Thẩm Anh Nam và Tề Cường đã đi đến thống nhất ý kiến, chắc chắn phải sinh một đứa, nhưng không sinh con lúc điều kiện khó khăn, không sinh con lúc công việc bận rộn. Chuyện sinh con, thứ nhất phải nhìn duyên phận, thứ hai phải chú ý đến thời gian, vì vậy đành phải chờ đợi. Khó khăn lắm mới chờ được đến khi không quá nghèo và không quá bận, thời cơ đã đến thì duyên phận đã đứt mất rồi.

Vì vậy lúc này Tề Cường đưa ra đề nghị sinh con, Thẩm Anh Nam cảm thấy anh ta đúng là có con mắt nhìn xa trông rộng. Lúc này mà có con sẽ cuốn phẳng mọi sự kì cục và yếu đuối của Thẩm Anh Nam, ngày tháng sẽ nhẹ nhàng qua đi.

Cũng giống như Đồng Du, kết hôn chưa đầy một năm, nghe nói vợ chồng suốt ngày lục đục, ấy vậy mà người ta đã náo nức chuẩn bị làm mẹ rồi.

Cuộc đời đàn bà nói ra chỉ có vậy, vật lộn bao lâu với cuộc đời, tưởng rằng có thể chống lại số mệnh nhưng cuối cùng kết quả vẫn là kết hôn và làm mẹ.

* * *

Hôn nhân đối với phụ nữ ngoài việc làm mẹ còn có một điểm cực kì quan trọng khác nữa, đó là: dâng hiến.

Đồng Du hoàn toàn đồng ý đối với ý kiến này, thậm chí Giang Yến Ni cũng phải đồng ý, nhưng Thẩm Anh Nam lại thật sự không muốn đồng ý.

Nỗi khát khao hôn nhân của đàn bà chẳng ai có thể thấu hiểu hơn Thẩm Anh Nam. Đàn ông như mây ở trên trời, biến đổi liên tục. Đàn bà như những giọt mưa trong đám mây, có thể rơi xuống đất, thật nát xương tan bất cứ lúc nào.

Cho dù có là như vậy thì đàn bà vẫn khao khát hôn nhân, bởi vì nhẵn giọt nước mưa không có mây làm chỗ nương thân, vận mệnh của chúng chỉ có thể là bị mặt trời làm cho khô kiệt, đến hơi nước cũng chẳng còn.

Vì vậy khi chuyện làm ăn của Tề Cường gặp khó khăn trong xoay vòng vốn nên phải vay tiền tiết kiệm của Thẩm Anh Nam để dùng lúc cấp bách, Thẩm Anh Nam vô cùng hối hận. Đàn bà tuyệt đối đừng để đàn ông biết là mình có tiền, phải giả bộ còn nghèo hơn anh ta. Thế nhưng Thẩm Anh Nam chẳng thể nào giả bộ được. Tề Cường chỉ bấm đầu ngón tay cũng biết được Thẩm Anh Nam có bao nhiêu.

Cách tính của Tề Cường rất đơn giản, tức là cộng tất cả những khoản tiền mà Thẩm Anh Nam có từ khi li hôn cho đến nay. Lúc li hôn anh cho cô 70 nghìn, sau khi li hôn là 180 nghìn, phục hồi hôn nhân thêm 100 nghìn nữa. Vì vậy Thẩm Anh Nam thực chất là một người đàn bà rất giàu, ít nhất trong tay cô cũng có 350 nghìn tệ tiền tiết kiệm.

Còn về việc Thẩm Anh Nam có dùng hay không, có ăn hay không, có uống hay không, những việc ấy đều nằm trong phạm trù suy nghĩ của Tề Cường. Bởi vì anh nhớ rằng cô là một người đàn bà cực kì tiết kiệm, cực kì dễ nuôi. Nếu như có thể mượn được số tiền tiết kiệm của Thẩm Anh Nam, công ty của anh có cơ hội sống rồi. Còn nếu không, không những không thể kiếm được một món tiền chuẩn bị đến tay mà còn phải đối mặt với nguy cơ phá sản.

Thẩm Anh Nam không hiểu tại sao Tề Cường ở bên cạnh cô lúc nào cũng gặp phải những nguy cơ về tài chính, hoặc cũng có thể nói tại vì anh ta gặp phải nguy cơ về tài chính nên mới quay trở lại với cô?

Thay vì bàn bạc chuyện này với Thẩm Anh Nam, Tề Cường trực tiếp yêu cầu cô phải cho vay tiền. Đương nhiên bọn họ bây giờ là vợ chồng, vinh thì cùng vinh, bại thì cùng bại. Thẩm Anh Nam thậm chí còn chẳng có quyền mà từ chối.

Thực ra Thẩm Anh Nam chỉ có 200 nghìn tệ, cô thậm chí còn định lừa Tề Cường rằng cô chỉ có 100 nghìn tệ, thế nhưng lúc nói ra bằng miệng vẫn là 200 nghìn tệ.

Nói ra con số này Tề Cường còn không tin huống chi giấu nhem đi mất một nửa?

200 nghìn thì 200 nghìn, Tề Cường tỏ vẻ thấu tình đạt lý, anh ta nói:

- Có người đàn bà nào không giữ lại một chút tình đầu, em có thể bỏ 200 nghìn ra thì anh đã cảm động lắm rồi!

Thẩm Anh Nam có cả trăm cái miệng cũng chẳng thể biện minh tình được, nếu không thì cô chẳng biết phải giải thích thế nào về khoảng 150 nghìn tệ đã mất kia.

Tề Cường chủ động cắt gọt tàn thuốc lá đi và tuyên bố sẽ cai thuốc để sinh một đứa bé thật khỏe mạnh.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Lần này Thẩm Anh Nam bỏ ra 200 nghìn để nhận một sự dịu dàng chưa từng thấy, bao gồm cả việc Tề Cường đích thân xuống bếp nấu nướng và một cuộc mây mưa cuồng nhiệt ở trên giường. Thế nhưng lúc Tề Cường chìm vào giấc ngủ, Thẩm Anh Nam cảm hận chỉ muốn cắn đứt tai anh ta ra.

Đàn ông chính là cường đạo. Điều đáng buồn là, sau khi li hôn, Thẩm Anh Nam tưởng rằng mình đã chứng chạc hơn nhiều nên có thể lý trí đoạn tuyệt với Tưởng Đại Bình như vậy. Nào ngờ trước mặt Tề Cường, cô vẫn chỉ là một “cô vợ bé nhỏ”.

Thẩm Đại Bình không hề ra khỏi cuộc sống của Thẩm Anh Nam. Không phải là anh ta không chịu ra mà là anh ta không thể ra được.

Bởi vì người thay Thẩm Anh Nam tiếp quản công việc làm ăn ở cửa hàng là Mao Nhị, sau hai tuần hợp tác đã không thể tiếp tục hợp tác.

Mao Nhị trước đây là người cung cấp hàng cho Thẩm Anh Nam, thái độ rất khiêm tốn, về sau Thẩm Anh Nam mắc lừa anh ta, Tưởng Đại Bình vì thế mà ngừng làm ăn với Mao Nhị, anh ta cũng chẳng nói năng gì, lúc gặp mặt vẫn tươi cười hơn hở.

Thế nhưng Mao Nhị hợp tác làm ăn với Tưởng Đại Bình hoàn toàn không còn là Mao Nhị khiêm tốn ngày nào, thái độ kèn kiệu khó chấp nhận được. Mao Nhị can thiệp mọi mặt vào công việc kinh doanh của cửa hàng, bao gồm: chính sách kinh doanh, bát đĩa sử dụng... Mao Nhị đòi hỏi phải đổi đĩa đựng thức ăn thành đĩa nhỏ hơn để giảm bớt lượng thức ăn. Còn về vấn đề nhập hàng, phải lấy giá cả làm chuẩn, càng rẻ càng tốt.

Nói cách khác, Mao Nhị cực kì không vừa mắt với Tưởng Đại Bình. Anh ta yêu cầu Tưởng Đại Bình phải thuận theo phương án kinh doanh của mình.

Thế là Tưởng Đại Bình và Mao Nhị xảy ra xung đột. Tưởng Đại Bình mở cửa hàng kinh doanh bấy lâu nay luôn coi trọng kinh doanh chân chính. Cách làm ăn của Mao Nhị không vừa lòng Tưởng Đại Bình. Tưởng Đại Bình cho rằng, cách làm ăn của Mao Nhị sớm muộn gì cũng làm sập cái tiệm này. Thế là trong hai tuần, hai bên cãi nhau đến ba lần, đổi hàng đến bốn lần.

Tưởng Đại Bình còn có thể tìm đến ai để tâm sự những ầm ức này đây? Tưởng Đại Bình đành phải tìm đến Thẩm Anh Nam.

Thẩm Anh Nam thừa nhận mặc dù biết Mao Nhị không phải là người thích hợp nhưng lúc đầu vì muốn nhanh chóng thoát thân nên cô đã bất chấp sự sống chết của Tưởng Đại Bình.

Vì vậy lúc Tưởng Đại Bình gọi điện đến oán thán, cô chỉ có thể nghe chứ ngại chẳng dám nói: “Chuyện này liên quan quái gì đến tôi”.

Thoát khỏi cái danh phận bạn gái, Thẩm Anh Nam đứng từ xa nhìn Tưởng Đại Bình, càng nhìn càng thấy thực ra anh ta là một người đàn ông đáng thương.

Không sai, Thẩm Anh Nam đã nảy sinh sự thương xót đối với Tưởng Đại Bình. Thế nên Thẩm Anh Nam đã âm thầm đến cửa hàng lẩu tìm Mao Nhị mấy lần, ban đầu là nói chuyện tử tế, sau không nén được cũng xảy ra cãi cọ.

Thẩm Anh Nam là người không có tư cách gì cãi nhau với Mao Nhị, cho dù Mao Nhị đã hại cô mất đi 150 nghìn tệ, cô cũng chẳng có tư cách gây lộn với anh ta.

Thế là sau mấy lần nói chuyện, Mao Nhị đã đi đến kết luận rằng “hai vợ chồng Tưởng Đại Bình” bắt tay nhau bắt nạt anh ta.

Mao Nhị gào lên như vậy, Thẩm Anh Nam còn chưa phản ứng gì thì Tưởng Đại Bình đã vội vàng đính chính:

- Chúng tôi không phải là hai vợ chồng, anh nói lằng nhằng gì vậy?

Mao Nhị chẳng buồn để tâm đến chuyện đó, anh ta chỉ biết Thẩm Anh Nam từng là bà chủ của cửa hàng này, anh ta chỉ biết Thẩm Anh Nam và Tưởng Đại Bình đã từng ngủ với nhau.

Hôm nay Tưởng Đại Bình tiễn Thẩm Anh Nam ra ngoài, nói:

- Sau này em đừng đến đây thì hơn, nếu để Tề Cường biết sẽ không có lợi cho em đâu! Vốn dĩ là chuyện của anh, giờ lại kéo cả em vào, chỉ khiến em càng khinh thường anh.

Có lẽ Tưởng Đại Bình muốn nói lịch sự hơn một chút nhưng trình độ của anh ta chỉ đến thế. Nhưng anh ta thực sự nghĩ như vậy.

Trong lòng Thẩm Anh Nam cảm thấy rất khó chịu.

Cô không còn đến cửa hàng lẩu của Tưởng Đại Bình nữa. Có lẽ không có sự giúp đỡ của cô, Tưởng Đại Bình vẫn có thể xử lý tốt mọi việc. Trước đây sở dĩ cô khinh thường anh ta là bởi vì cô không tin tưởng vào anh ta.

* * *

Sau khi ăn mất một “viên kẹo” của Trịnh Tuyết Thành xong, Trịnh Tuyết Thành liền gọi điện cho Giang Yến Ni nhưng cô không nghe máy.

Đến cuộc thứ hai thì Giang Yến Ni không nén nổi nữa, cô nghĩ nên nói một tiếng cảm ơn mặc dù cô vẫn còn nhớ cái vẻ mặt của anh ta lúc lao đến bóp cổ mình, còn nhớ vẻ mặt thích thú khi sỉ nhục cô ở nhà hàng Ma Cao và cả cái vẻ lạnh nhạt khi cô đi lướt qua anh ta nữa.

Tất cả những vẻ mặt của Trịnh Tuyết Thành như đan thành một tấm lưới quấn chặt lấy cô, khiến cô không sao cử động được.

Cô không nói ra được hai từ ấy, bởi vì Trịnh Tuyết Thành không để cho cô kịp nói, anh ta vội vàng nói:

- Anh nhớ em! Anh tưởng rằng anh có thể né tránh em như né tránh những người đàn bà khác, thế nhưng anh phát hiện ra là anh không thể quên được em!

Trịnh Tuyết Thành nói:

- Anh nghĩ thông rồi, anh sẽ không trốn nữa, em có muốn kết hôn không? Anh cũng muốn kết hôn. Chúng ta ngay lập tức kết hôn, có được không?

Trịnh Tuyết Thành bị điên sao? Anh ta tưởng rằng cô là một cây cải thảo bán ở chợ đêm, cần hạ giá để bán gấp hay sao? Anh ta nói kết hôn là kết hôn sao?

Nhưng cảnh tượng này sao mà quen thuộc thế? Trước đây, vụ “Tiền Lệ”, anh ta cũng tỏ vẻ đáng thương như vậy. Chỉ có điều, lần này mỗi nhử không giống lần trước mà thôi.

Anh ta dùng chiêu “độc” nhất là cầu hôn với Giang Yến Ni, anh ta dám cầu hôn với Giang Yến Ni!

Thực ra thì Giang Yến Ni chính là một cây cải thảo ở chợ đêm, sắp sửa thối nát rồi. Sự thật này cô đâu muốn thừa nhận, người khác xuất phát từ phép lịch sự nên cũng không dám khẳng định, thế nhưng Giang Yến Ni có cần phải “xử lý” mình gấp không? Ông ơi ông có mua không? Mua tôi về để luộc hay xào thế?

Giang Yến Ni buồn bã cúp điện thoại. Cô cảm thấy Trịnh Tuyết Thành thật tàn độc, tại sao anh ta có thể dùng chuyện kết hôn để trêu ghẹo cô?

Vừa cúp điện thoại là Chu Tiểu Hổ lại đến. Giang Yến Ni thản nhiên mở cửa cho anh ta. Chu Tiểu Hổ thử ôm cô để thăm dò, không hề thấy cô có hành động phản kháng gì, thế là Chu Tiểu Hổ liền bạo gan cho tay, chân, mồm miệng hoạt động. Giang Yến Ni giống như một cây trúc bị Chu Tiểu Hổ lần lượt bóc từng lớp vỏ. Cuối cùng, khi Chu Tiểu Hổ cười lên người cô, Giang Yến Ni đột nhiên bật cười sảng sặc như một người điên.

Thực sự rất buồn cười, bởi vì từ trên khuôn mặt trẻ trung của Chu Tiểu Hổ, Giang Yến Ni có nhìn thấy nào cũng vẫn thấy đây là khuôn mặt của Trịnh Tuyết Thành.

Thực ra Giang Yến Ni rất muốn khóc, bởi vì cô cảm thấy trong trận đánh này, Trịnh Tuyết Thành vẫn là người chiến thắng.

* * *

Phùng Hán Trân cứ như âm hồn không tan. Cô ta đã tấn công Giang Yến Ni, lần này thì không phải nước sạch cũng chẳng phải axit. Cô ta chẳng cần sử dụng bất kì dụng cụ gì mà dùng luôn nắm đấm và những cú đá khiến cho Giang Yến Ni phải mất mặt ở trên đường.

Đều tại Chu Tiểu Hổ, anh ta nói tặng cho Giang Yến Ni một cái áo, dưới 1.000 tệ và do cô thoải mái lựa chọn.

Thế là Giang Yến Ni liền đi, tiền của Chu Tiểu Hổ, không lấy cũng phí. Cô phải thừa nhận rằng, có thể chà đạp tình yêu của Chu Tiểu Hổ dưới gót giày của mình là một niềm vui đối với cô.

Tuy nhiên đứng ở công khu chung cư mà Giang Yến Ni ở, Phùng Hán Trân bỗng từ trên trời rơi xuống. Cô ta đã nhìn thấy Chu Tiểu Hổ nhưng lại đi vòng qua anh ta. Giang Yến Ni đi sau Chu Tiểu Hổ, nhận ngay một cuộc tập kích của Phùng Hán Trân.

Một cảnh tượng vô cùng tồi tệ, Phùng Hán Trân và Giang Yến Ni ẩu đả dữ dội, Giang Yến Ni bị nắm tóc, một bên mặt bị đánh nhanh chóng sưng vù lên.

Giang Yến Ni chẳng phải là đối thủ của Phùng Hán Trân, xét về dáng người, sức lực hay là quyết tâm chiến thắng đều không bằng.

Chu Tiểu Hổ kêu ầm lên, kéo tóc của Phùng Hán Trân giật ra sau, vội vàng kêu cô ta ngừng tay. Phùng Hán Trân giống như một đầu sĩ coi thường cái chết, nhất quyết không chịu dừng tay. Chu Tiểu Hổ giật gần như muốn đứt cả mảng tóc của Phùng Hán Trân mà cô ta vẫn đánh tới tấp vào người Giang Yến Ni.

Giang Yến Ni thật sự thê thảm. Điều quan trọng là trận chiến ba người này đã bị người ở xung quanh đây nhìn thấy. Năm phút, rồi mười phút, Giang Yến Ni chẳng nhận biết được không gian với thời gian nữa, cô chỉ cảm thấy nơi mình đang ở không phải là nhân gian.

35. Chương 35

Là Trịnh Tuyết Thành đã cứu cô. Lúc trước cô bị nằm dưới móng của Phùng Hán Trân, chỗ nào đó trên mặt cô bị rách da, nửa bên đầu như tê dại, chỉ nghe thấy hai tiếng bốp bốp đã thấy Phùng Hán Trân bị ngã ra khỏi người cô.

Ai bảo đàn ông không thể đánh đàn bà? Trịnh Tuyết Thành đã lao đến, giáng cho Phùng Hán Trân hai cú đánh nảy lửa khiến cho “nữ đầu sĩ” ấy bay sang một bên. Lúc ấy Chu Tiểu Hổ đang làm cái gì? Anh ta đang nắm lấy tóc của Phùng Hán Trân, nhưng chỉ biết nắm lấy tóc của cô ta, lâu tới mức đủ để nhổ từng cọng lông trên người Phùng Hán Trân mà vẫn không thể kéo cô ta ra khỏi Giang Yến Ni.

Đợi đến khi Giang Yến Ni hồi phục lại ý thức thì cô đã ngồi ở trong xe của Trịnh Tuyết Thành rồi. Giang Yến Ni thật sự mất mặt, mất mặt chết đi được.

Mà dường như cô sắp chết thật, một bên mắt của cô nhìn mờ mờ, một bên mắt còn lại có thể nhìn rõ người đàn ông ngồi bên cạnh cô là ai.

Trịnh Tuyết Thành vừa khởi động xe vừa nhanh chóng và quả quyết nói:

- Đến bệnh viện chụp phim xem não bộ có bị chấn động không, các cơ quan bên trong có bị tổn thương gì không. Phải lấy giấy chứng nhận của bác sĩ, anh phải cho con đàn bà ấy tán gia bại sản vì bồi thường.

Trịnh Tuyết Thành lúc này hoàn toàn có chung một kẻ địch với Giang Yến Ni, mà cơn phần nộ của anh dường như là thật. Giang Yến Ni chỉ lạnh nhạt nhìn người đàn ông trước mặt bằng một con mắt còn có thể nhìn rõ. Trịnh Tuyết Thành không bao giờ biết rằng Giang Yến Ni lúc này thà không phải nhìn thấy anh ta còn hơn.

Anh ta không phải là đáng cứu thế của cuộc đời cô, thật sự không phải. Nếu như ông trời có thương xót thì đã không để cô phải chạm mặt anh ta trong tình trạng thê thảm thế này.

Giang Yến Ni bật khóc, vì phần uất, vì tủi hổ, nước mắt cứ trào ra như vỡ đê.

* * *

Tướng Đại Bình không thể giải quyết mọi chuyện êm đẹp với Mao Nhị như mong muốn của Thẩm Anh Nam. Anh ta đã lần nữa chứng minh cho người đời thấy rằng, thật thà không phải là ưu điểm mà là một vết thương chết người.

Bởi vì anh ta đã bị Mao Nhị quét ra khỏi cửa.

Hai tháng sau khi cãi nhau với Tướng Đại Bình, cuối cùng Mao Nhị bức bối không chịu được nữa. Thế là anh ta đã dùng một chiêu cực kì lỗ mãng và cũng cực kì đơn giản, đó là thuê một đám người ngày ngày đến ăn không ở cửa hàng. Mao Nhị ngày ngày khoanh tay, vẻ mặt lạnh tanh đầy đắc chí nhìn Tướng Đại Bình vất óc nghĩ cách đi đòi nợ đám người ấy.

Đương nhiên Tướng Đại Bình chẳng thể đòi được tiền, lại còn gặp rắc rối lớn bởi vì ngày nào đám người ấy cũng vót được gỗ ở trong nồi, thậm chí có hôm còn “vót được” cả chuột chết khiến cho khách đến ăn đã hoảng hồn bỏ chạy.

Tướng Đại Bình đã hiểu ra rồi, Mao Nhị là loại người vô lại, không phải hạng có thể dây vào được. Cái cửa hàng này Mao Nhị đã quyết dành lấy cho bằng được. Tướng Đại Bình thực sự không thể chịu được nữa, anh ta đưa ra kiến nghị cho xây lại bức tường vốn đã đập đổ, phân đôi cửa hàng lẩu, Tướng Đại Bình vẫn kinh doanh tám bàn của mình như trước đây.

Mao Nhị chỉ nói hai từ: Không được.

Mao Nhị nói:

- Tôi bỏ ra 160 nghìn để mua lại cổ phần ở đây không phải là để kinh doanh có một nửa.

Mao Nhị còn nói:

- Nếu như hợp tác không vui vẻ, hay là tôi sẽ mua lại cổ phần của anh, mọi người ai đi đường nấy.

Kì lạ lắm phải không? Tướng Đại Bình có nằm mơ cũng không tưởng tượng được rằng, cái cửa hàng mình sống dựa vào bao nhiêu năm nay lại bị rơi vào miệng sói, khiến cho bản thân mình chẳng còn chỗ đứng nơi này.

Không chịu cũng không được, bởi vì đám người ấy ngày nào cũng gây chuyện, việc làm ăn của cửa hàng ngày càng kém đi. Điều quan trọng là Mao Nhị bắt đầu cho nhân viên nghỉ việc. Tất cả những người làm thuê trung thành của Tướng Đại Bình không biết phạm phải lỗi gì đều bị cho nghỉ việc hết. Hơn nữa Mao Nhị toàn cho họ nghỉ việc lúc Tướng Đại Bình không có mặt, đến khi Tướng Đại Bình phát hiện ra thì đã muộn.

Lúc Thẩm Anh Nam hay tin này thì Tướng Đại Bình đã đồng ý đề nghị của Mao Nhị, nhượng lại tám bàn lẩu cho Mao Nhị với giá 100 nghìn, không thêm một xi. Nếu như không đồng ý, đám người ấy sẽ tiếp tục phá phách.

Thẩm Anh Nam gào lên với Tướng Đại Bình trong điện thoại:

- Anh cứ lì ra như hần đi, có chết cũng không được đồng ý! Hần ta muốn thu mua cổ phần của anh thế anh không biết thu mua cổ phần của hần à? Chẳng phải hần bỏ ra 160 nghìn tệ để mua cổ phần của ta sao, giờ ta trả lại hần ta 160 nghìn tệ, bảo hần cầm tiền rồi biến!

Tướng Đại Bình thở dài:

- Anh lấy đâu ra 160 nghìn chứ?

Thẩm Anh Nam nghiêng răng, kiên quyết nói:

- Em có, em cho anh vay!

* * *

Thực ra Thẩm Anh Nam chẳng có số tiền ấy.

Tề Cường đã lấy hết toàn bộ tài khoản tiết kiệm của cô, trước đó nói là khi nào công ty vượt qua cơn khủng hoảng sẽ trả lại cho cô, thế nhưng về sau, mặc dù công ty làm ăn khá phát đạt nhưng chẳng thấy Tề Cường nhắc gì đến chuyện trả tiền.

Thẩm Anh Nam đã âm thầm nghĩ đến chuyện này rất nhiều lần. Bài học trước đây vẫn còn trước mắt. Sống chung là một chuyện còn tự đứng bị lột sạch tài sản lại là một chuyện khác. Vẫn không cam tâm, càng không thể yên tâm.

Tướng Đại Bình không thể mất cửa hàng lẩu. Nếu như không quen với Thẩm Anh Nam thì anh ta hoàn toàn có thể yên ổn kinh doanh với tám cái bàn lẩu của mình, yên ổn tìm kiếm một người phụ nữ, không hề có bất ổn nào xảy ra với anh ta.

Đòi tiền từ chỗ Tề Cường sau đó cho Tướng Đại Bình vay. Thẩm Anh Nam đưa ra quyết định này mà chẳng hề do dự. Thật là điên rồ, Tề Cường và Tướng Đại Bình, một người là chồng, một người là người ngoài chẳng hề liên quan, thế mà tại sao cô lại cảm thấy dễ tiền trong tay người lạ còn an toàn hơn?

Có lẽ không chỉ có mình cô điên, cả thế giới này đều điên rồi. Vợ chẳng ra vợ, chồng chẳng ra chồng, người tình chẳng ra người tình, bạn bè chẳng ra bạn bè.

Nhắc đến chuyện “tiền” với Tề Cường dường như chẳng phải vấn đề khó khăn, bởi vì đã thực hành đến mấy lần, lần nào Tề Cường cũng nghiêng răng tuân theo.

Nhưng lần này thì hết linh rồi. Bởi vì Thẩm Anh Nam hiện giờ đã phục hồi hôn nhân với Tề Cường. Cô với Tề Cường giờ giống như hai con châu chấu trên cùng một chiếc thuyền, trong tay cô chẳng còn con át chủ bài.

Hơn nữa Tề Cường cho rằng, đàn bà không cần cầm nhiều tiền như vậy, đàn bà càng nhiều tiền càng lắm chuyện.

Hôm nay, Thẩm Anh Nam và Tề Cường xảy ra một cuộc cãi vã nảy lửa đầu tiên sau khi quay lại ở chung với nhau. Tầm màn dịu dàng và tình cảm lúc trước đã bị xé toạc, hai người đã đặt chân lên quỹ đạo bình thường của các cặp vợ chồng, gân cổ gào lên với đối phương.

Thẩm Anh Nam nói:

- Mau trả tiền của tôi cho tôi!

Tề Cường nói:

- Cái gì mà tiền của tôi? Cô đừng có mà làm âm lên một cách vô lí như thế!

Thẩm Anh Nam đáp:

- Tôi làm âm lên vô lí ư? Đó là tiền của tôi mà!

Tề Cường nói:

- Đây là vô lí đấy! Tôi với cô quay lại sống với nhau không phải là để tiếp tục cãi vã!

Cãi nhau cũng là một hình thức bình thường.

Kết quả là, Thẩm Anh Nam không đòi lại được tiền của mình, Tề Cường là người tuyên bố đình chiến trước, bởi vì anh ta muốn đi ngủ.

Có thể là vì thấy mình hơi có lỗi nên đợi Thẩm Anh Nam vừa leo lên giường là Tề Cường liền lao đến ôm chầm lấy cô như để bù đắp. Thẩm Anh Nam cứ dờ ra như một khúc gỗ, không phản đối cũng chẳng có hứng thú. Tề Cường tỏ vẻ vô cùng hưng phấn, thế nhưng có lẽ là vì quá kích động trước trận cãi vã lúc nãy nên lúc này “thằng nhỏ” của Tề Cường chỉ muốn nghỉ ngơi, hì hụi suốt cả buổi mà vẫn không được, Tề Cường đành hậm hực quay người lại, ngán ngẩm nói:

- Thôi đi ngủ!

Trong bóng tối, Thẩm Anh Nam sung sướng cười thầm. Cô phải cắn chặt môi, cố gắng kiểm soát những cơ trên mặt, nhìn cười thật là khổ sở.

* * *

Thẩm Anh Nam vô cùng ái ngại với Tưởng Đại Bình, thế nhưng Tưởng Đại Bình lại tỏ vẻ thản nhiên. Có lẽ anh ta chẳng ôm hy vọng với lời hứa của Thẩm Anh Nam.

Trong con mắt của Tưởng Đại Bình, Thẩm Anh Nam hiện giờ không còn là Thẩm Anh Nam trước đây. Hiện giờ Thẩm Anh Nam đã là vợ người ta, trong lòng đầy mâu thuẫn, lúc thì dờ hơi, lúc lại dịu dàng, có khi lại dữ dội, mỗi ngày một trạng thái khác nhau.

Vì vậy chuyển của mình vẫn phải tự mình giải quyết, mà cách giải quyết chính là cầm 100 nghìn tệ từ chỗ tên lưu manh Mao Nhị rồi biến, chứ Tưởng Đại Bình sao có thể dây với hạng người như vậy.

Hôm nay Thẩm Anh Nam và Tưởng Đại Bình gặp nhau, bởi vì Tưởng Đại Bình nói phải mời cô ăn cơm. Kể từ lúc quen biết cho đến nay, đây là lần đầu tiên Tưởng Đại Bình mời Thẩm Anh Nam ăn cơm ở bên ngoài.

Sau khi Tưởng Đại Bình gọi một nồi canh cá nấu chua, lại gọi thêm một đĩa thịt xào, Thẩm Anh Nam liền giữ tay anh ta lại, không cho anh ta gọi thêm nữa. Thế nhưng Tưởng Đại Bình không nghe, anh ta cố chấp gọi đầy một bàn thức ăn, cứ như thể đang tức tối với ai đó vậy.

Thực ra không khí bữa cơm cũng khá hiền hòa. Thẩm Anh Nam như một người phụ nữ khó tính, chẳng chịu động đũa vào món gì. Thẩm Anh Nam hoài nghi về giá cả và lượng thức ăn ở đây. Tưởng Đại Bình cũng hòa theo, nói:

- Đúng đấy, đúng là cắt cổ!

Trong bữa ăn hai người có nói đến vấn đề đi hay ở của Tưởng Đại Bình. Tưởng Đại Bình có thể đi đâu được nữa, “rẽ” của anh đã cắm sâu ở mảnh đất này, thế nên đành tìm một cửa hàng khác để làm ăn thôi. Còn về chuyện liệu có thể tìm được bến đỗ hay không thì chẳng ai có thể nói trước được.

Thẩm Anh Nam cúi đầu ngại ngùng, mỗi câu nói của anh ta chẳng khác gì một lời lên án cô.

Ba chữ “em xin lỗi” mặc dù rất nhẹ nhàng nhưng Thẩm Anh Nam không sao nói ra miệng được. Câu cô nói ra miệng lại là:

- Thực ra con người anh nhược điểm chính là quá tốt bụng!

Nếu như Tưởng Đại Bình không tốt như vậy, cho dù có xấu xa đi một chút, ví dụ như ngày hôm ấy Tưởng Đại Bình không âm thầm bỏ đi mà kéo Thẩm Anh Nam từ trên xe của Tề Cường xuống, lạnh lùng tuyên bố chủ quyền, vậy thì vận mệnh của anh ta đã khác.

Cái kết cục nào tốt đẹp hơn? Chỉ có trời mới biết!

* * *

Giang Yên Ni chỉ bị thương ngoài da, mặt dù trông bộ dạng của cô thật sự rất thê thảm.

Chỉ có điều vẫn cần phải ở lại bệnh viện theo dõi, thậm chí còn phải tiêm một mũi chống viêm. Lúc Giang Yên Ni tiêm, Trịnh Tuyết Thành cứ đi đi lại lại như con lắc trong đồng hồ treo tường, miệng lẩm bẩm phải kiện Phùng Hán Trân ra tòa.

Anh ta chẳng hỏi người đàn bà ấy là ai, cũng chẳng hỏi Giang Yến Ni vì sao mà bị đánh.

Trịnh Tuyết Thành thật là thông minh, anh ta hiểu rõ hơn ai hết trong tình hình hiện giờ, cái gì nên hỏi và cái gì không nên hỏi.

Thực ra Giang Yến Ni đã có sự chuẩn bị sẵn sàng, một khi Trịnh Tuyết Thành mở miệng hỏi, cô sẽ phóng hỏa vào “khối thuốc nổ” đã chuẩn bị sẵn.

- Tôi cướp người đàn ông của kẻ khác!

- Tôi đã lên giường với anh ta!

Trên thực tế, “khối thuốc nổ” ấy không đánh đổ được Trịnh Tuyết Thành. Bản thân Giang Yến Ni cam tâm tình nguyện sa đoạ, thế thì có liên quan gì đến người khác? Sự ngu xuẩn của đàn bà chính là đây, họ mang tất cả những thứ mà họ tóm được ra làm vũ khí: lấy trinh tiết làm vũ khí, lấy sự phóng đảng làm vũ khí... Cuối cùng người bị thương chính là bản thân họ.

Thế nhưng Trịnh Tuyết Thành không hề hỏi, chỉ mãi nghĩ cách giúp cô. Giang Yến Ni thật chẳng biết phải làm thế nào. Khó khăn lắm mới mở miệng nói ra lời:

- Tôi không sao rồi, anh về đi!

Trịnh Tuyết Thành dừng bước, ngồi xuống bên giường và nói:

- Có gì cần giúp đỡ em cứ nói với anh!

Anh ta ngập ngừng rồi nói tiếp:

- Anh chỉ muốn để em hiểu rằng những điều anh nói trên điện thoại ngày hôm ấy đều là thật lòng!

Giang Yến Ni chán nản lắc đầu:

- Anh đi đi!

Trịnh Tuyết Thành trầm ngâm một lát rồi bỏ đi. Ra cửa chẳng được bao lâu anh ta lại quay lại, lấy điện thoại, rút thẻ sim ra rồi đặt điện thoại lên đầu giường Giang Yến Ni, nói:

- Ban nãy anh gọi điện cho em mà không được, chắc là bị hỏng rồi, em dùng tạm cái máy này đi!

Điện thoại của Trịnh Tuyết Thành là một chiếc điện thoại của hãng Dopod, to và nặng như cục gạch. Cầm chiếc điện thoại trong tay, Giang Yến Ni cảm thấy thật kì lạ. Một chiếc điện thoại thật bí ẩn. Hồi trước cô còn muốn lén xem trộm nó bởi vì Trịnh Tuyết Thành cứ giữ nó khư khư, không cho ai động vào bao giờ.

Cửa sổ phòng theo dõi hướng ra một khung cảnh ban đêm đẹp tuyệt trần. Dưới ánh đèn lấp lánh, cả thành phố này bỗng trở nên rực rỡ sắc màu, lung linh trong màn đêm, huyền ảo vô cùng.

36. Chương 36

Đổng Du nói:

- Tổ cảm thấy cậu sẽ nhận được một chiếc điện thoại mới một ngày gần đây.

Đây là Đổng Du đoán như vậy. Trên thực tế, chiếc điện thoại mới đang ở trên đường rồi. Giang Yến Ni và Đổng Du vừa nói chuyện xong thì người chuyển phát nhanh đến.

Đây là tình tiết thường gặp trong các bộ phim thần tượng, cũng chẳng phải chưa từng có trong các “thiên tình sử” của cô. Mỗi lần đều khiến áu trong người cô như sôi sục. Đàn bà quả nhiên là những động vật yêu vật chất.

Hơn nữa cái điện thoại lại rất đẹp, đúng nhãn hiệu và màu sắc mà cô yêu thích. Càng lớn tuổi, dường như Giang Yến Ni càng yêu thích những màu sắc trẻ trung, chỉ có những cô thiếu nữ mới thích mặc một “cây đen xì”, bởi vì sự thanh xuân không thể bị che lấp bởi màu sắc.

Điều khiến cho cô cảm động đó là Trịnh Tuyết Thành vẫn còn nhớ sở thích của cô.

Ngày nhận được chiếc điện thoại mới, Trịnh Tuyết Thành không hề gọi đến. Đến tận chiều tối mà vẫn chẳng thấy động tĩnh gì. Giang Yến Ni chợt phát hiện ra rằng mình đang chờ đợi.

Chờ đợi lại một lần nữa chìm vào trong vòng xoáy để không bao giờ có thể quay trở lại được.

Có lẽ là vậy.

Cũng có thể không phải như vậy. Chẳng phải có rất nhiều “lãng tử” đã quay đầu lại hay sao?

Đồng Du nói rất hay:

- Cậu chỉ là bị khát vọng chinh phục của mình kiểm soát rồi. Mỗi người đàn bà đều tin rằng mình là bến đỗ cuối cùng của đàn ông, cho dù có là một “lãng tử” bẩm sinh thì cuối cùng cũng sẽ vì cậu mà thay đổi, đây chính là nguồn dưỡng khí để cậu quay trở lại “giang hồ”.

Ai bảo phụ nữ có bầu sẽ trở nên ngu ngốc? Đồng Du đã là vợ, là mẹ, giờ bỗng nhiên trở nên cực kì thông minh, tâm trạng giống như một con linh dương đang chạy tung tăng trên đồng cỏ non.

Điều này chẳng có gì lạ cả, bất kì người phụ nữ nào tỏ ra sáng suốt khi phân tích tình cảm của người khác, nhưng họ lại cực kì hồ đồ khi phân tích tình cảm của mình.

Giang Yến Ni tha thứ cho cái đầu hồ đồ của mình, cô bắt đầu mảy mò chức năng của chiếc điện thoại mới, tải về rất nhiều bản nhạc chuông ưa thích.

Bản nhạc mà cô cài đặt làm chuông báo điện thoại chẳng thấy vang lên.

Trước khi đi ngủ, Giang Yến Ni mới chợt sực tỉnh. Trịnh Tuyết Thành là ai? Cái phương pháp lạt mềm buộc chặt này anh ta thành thạo hơn ai hết.

Thế là Giang Yến Ni tắt máy, đi ngủ, cả đêm không mộng mị.

* * *

Sáng hôm sau Giang Yến Ni mở máy lên, thấy có hai tin nhắn, một là của Trịnh Tuyết Thành, một là của Chu Tiểu Hổ.

Trịnh Tuyết Thành nhắn: “Em tắt máy rồi hả cưng?”

Giang Yến Ni rùng mình, toàn thân nổi gai ốc. Cách xưng hô nghe đến ghê. Đã mười năm rồi cô không được ai gọi như vậy. Xem ra cái gã Trịnh Tuyết Thành này đúng là hết thuốc chữa rồi!

Chu Tiểu Hổ nhắn: “Anh bị Phùng Hán Trân bắt trói rồi. Cô ta nói nếu anh không lấy cô ta, cô ta sẽ đi chết, anh biết làm sao bây giờ!!!!”

Một câu hỏi, ba cái chấm thang. Chu Tiểu Hổ đã coi Giang Yến Ni là bỏ tát để mà cầu xin, tưởng rằng cứ thành tâm là ước nguyện của mình sẽ linh nghiệm.

Hôm nay là chủ nhật, Giang Yến Ni có hẹn. Thực ra cô có hai cái hẹn, một cuộc hẹn là với bên vật liệu xây dựng, một là với Trịnh Tuyết Thành.

Người đại diện của bên đối tác đến gặp Giang Yến Ni là một người đàn ông góa vợ, có một cô con gái 5 tuổi. Anh ta thể hiện rất rõ thiện cảm dành cho Giang Yến Ni, anh ta còn không quên hết lời ca ngợi người vợ đã qua đời của mình.

Giang Yến Ni ăn với anh ta một bữa cơm. Nội dung chủ yếu mà anh ta nói đến trong suốt bữa cơm là ca tụng người vợ đã chết của mình. Giang Yến Ni cảm thấy kinh trọng đối tác. Thật sự là vậy, cô nghĩ cái mà người này cần chẳng qua chỉ là một đôi tai lắng nghe anh ta tâm sự. Nể mặt “bữa ăn ngon lành” này, Giang Yến Ni không ngại trở thành đôi tai ấy.

Nói chuyện yêu đương thì thôi xin miễn, một là cô không có đủ dưỡng khí để làm đôi tai lắng nghe suốt cả đời, hai là cô không đủ dưỡng khí để trở thành mẹ kế của một đứa bé 5 tuổi.

Xuất phát từ lí do này nên Giang Yến Ni đã lựa chọn: bỏ qua lòng tự tôn và sự nhục nhã của mình để đến gặp Trịnh Tuyết Thành.

Nếu đi bước này cô biết hoặc là lịch sử sẽ tái diễn, hoặc là sẽ mở ra một trang mới. Cho dù kết cục có thể nào thì Giang Yên Ni cũng sẵn sàng đón nhận.

* * *

Cuối cùng Đồng Du cũng thoát được Tả Gia Thanh, bởi vì Tả Gia Thanh không còn thấy đến công ty tìm cô nữa.

Hiện giờ, phiền phức lại đến từ mẹ cô.

Đồng Du không ngờ rằng mẹ cô lại gọi điện đến máy bàn nhà cô, bởi vì chưa đến ngày lĩnh lương nên hóa đơn điện thoại của cô chưa thanh toán, điện thoại bị cắt. Cô đã từng nói với Bác Đại Vĩ, muốn anh ta ứng trước 50 tệ tiền điện thoại. Là một bà bầu, công cụ liên lạc phải thông suốt mới được. Nhưng Bác Đại Vĩ lờm cô bảo:

- Công ty em chẳng phải cũng có điện thoại sao? Ở nhà lại đã có máy bàn, không dùng di động có sao đâu?

Câu này nói nghe cũng có lý, dù sao Bác Đại Vĩ từ xưa đến nay luôn tiết kiệm tất cả những khoản cần tiết kiệm, mà Đồng Du cũng chán chẳng muốn lí luận với anh ta làm gì.

Đúng vào thời điểm ấy thì mẹ Đồng Du gọi điện đến nhà cô. Đồng Du lúc ấy còn chưa đi làm về, thế là Bác Đại Vĩ liền nghe điện.

Sau khi kết hôn, số lần mẹ Đồng Du nghe thấy tiếng Bác Đại Vĩ trong điện thoại không quá ba lần. Bởi vì tính cách “hướng nội” của Bác Đại Vĩ khiến anh ta không muốn chào hỏi người nhà cô. Vì vậy Bác Đại Vĩ vừa nghe điện thoại, mẹ Đồng Du vừa thẳng thốt, thậm chí là có phần căng thẳng. Mà khi căng thẳng thì người ta dễ nói lung tung. Mẹ Đồng Du nói:

- Tiểu Du đang mang bầu, có điều gì không phải con hãy rộng lòng một chút, đừng gây gổ với nó!

Bác Đại Vĩ nói:

- Vâng ạ, con biết rồi ạ!

Mẹ Đồng Du nói tiếp:

- 8.000 tệ lần trước các con gửi về bố mẹ chẳng dùng đến nên đã để dành đấy cho các con. Sau này nếu có cần đến thì cứ nói, đừng có ngại. Cuộc sống bây giờ đâu có dễ dàng gì!

Bác Đại Vĩ không thể ậm ừ được nữa.

Bác Đại Vĩ vừa cúp điện thoại thì Đồng Du bước vào, trong tay có xách một túi cam, vừa nhìn thấy Bác Đại Vĩ liền giơ túi cam lên nói:

- Dì ở tầng dưới cho đấy, bảo là của nhà trồng nên tươi ngon lắm!

Bác Đại Vĩ không nói gì, chỉ im lặng nhìn Đồng Du. Đồng Du nhìn thấy sắc mặt Bác Đại Vĩ có gì đó bất thường liền cố tình nhấn mạnh:

- Là của dì ở tầng dưới cho, không phải mua đâu!

Sau khi nhấn mạnh xong, cô mới cảm thấy sắc mặt của Bác Đại Vĩ sa sầm xuống, rõ ràng không phải là vì mấy quả cam này.

Bác Đại Vĩ từ từ đứng dậy, khoanh hai tay trước ngực, giống như bộ dạng của một thầy giáo vừa bắt được một học sinh gian lận ở trên giảng đường. Anh ta lạnh lùng hỏi:

- Chuyện gửi về 8.000 tệ ẹ là thế nào?

Đồng Du đầu óc mình chợt tối đi, ngay sau đó, thế giới trước mắt cô cũng sầm xuống.

* * *

Nếu như có người hỏi Đồng Du, một khẩu hiệu mà cô không tán đồng nhất là gì, cô sẽ chẳng chần chừ mà nói: “Thành thật khai báo sẽ được khoan hồng, cố tình che giấu sẽ bị phạt nặng.”

Trong thế giới pháp luật của Bác Đại Vĩ, thành thật chẳng bao giờ được được hưởng trái ngọt cả. Thế là Đồng Du đã lãnh đủ một bài giáo huấn của anh ta.

Ánh mắt Đồng Du hoang mang. Khi Bác Đại Vĩ lần nữa nhắc lại câu hỏi, cô liền buột miệng:

- Đó là khoản tiền em dịch văn bản kiểm thêm được, vốn dĩ định nói cho anh biết, nhưng mẹ gọi điện, bảo là sức khỏe không tốt, em liền... Em xin lỗi, chuyện này nên nói với anh trước, nhưng em sợ anh phản đối... Sau này em sẽ không thế nữa!

Cho dù lời giải thích này có là thật đi chăng nữa thì nó cũng đã “chà đạp” nghiêm trọng lên giới hạn chịu đựng của Bác Đại Vĩ. Thế nhưng chỉ cần không phải lời cái gã Tả Gia Thanh vào đây thì đã là điều may mắn lắm rồi.

Thực ra cô làm gì có tài năng dịch văn bản? Dù sao cô cũng đâu phải học chuyên ngành ngoại ngữ. Qua bốn năm học hùng hục như trâu, khả năng tiếng anh của cô cũng đủ để mang ra lừa gạt một thầy giáo dạy thể dục như Bác Đại Vĩ.

Bác Đại Vĩ có chút nghi hoặc, quên luôn vấn đề Đồng Du giấu mình gửi tiền về ẹ, mắt tròn mắt dẹt hỏi:

- Em có thể dịch văn bản để kiểm tiền á?

Đồng Du đành phải tiếp tục bịa chuyện:

- Đồng nghiệp của em rủ em làm chung, cô ấy làm không hết nên đưa em làm đỡ. Sau này em sẽ không như vậy nữa, em nghĩ mẹ... Em xin lỗi, sau này em sẽ không thế nữa!

Đồng Du vừa khấn khoản cầu xin vừa cố ý ưỡn cái bụng lên, mặc dù cái bụng ba tháng của cô mới chỉ hơi lồi lên một chút, trông chẳng có “sức tấn công” gì cả.

Cũng may là quá trình sau đó vẫn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng được của Đồng Du. Bác Đại Vĩ sau khi hết kinh ngạc vẫn mắng mỏ Đồng Du thậm tệ, lên án Đồng Du ăn cây táo rào cây sung. Sau đó vì cảm thấy cần phải phát tiết ra ngoài mới đỡ thiệt thòi cho cái tâm hồn đã bị “tổn thương” của mình, Bác Đại Vĩ liền đạp cửa lao ra ngoài, đi mãi đến nửa đêm mới về.

* * *

Đồng Du nghĩ rằng chuyện này mình không giải quyết thỏa đáng nên Bác Đại Vĩ giận dữ cũng là phải. Ít nhất cô cũng nên giải quyết ổn thỏa vấn đề, ví dụ sau khi gửi tiền ẹ nên gọi điện nhắc nhở mẹ chớ có nhắc đến món tiền này trước mặt Bác Đại Vĩ.

Thế nhưng Đồng Du dám nói với mẹ như vậy? Là một người mẹ, mẹ cô hy vọng biết bao có được một người con rể biết quan tâm, cho dù Bác Đại Vĩ không làm được điều đó thì cô cũng nên có trách nhiệm lấp liếm giúp anh ta.

Điều cô không ngờ tới là, “di chứng” của chuyện này nhanh chóng xuất hiện, bởi vì Bác Đại Vĩ đã có một trông chờ mới trong cuộc đời. Anh ta ngày ngày truy hỏi Đồng Du dạo này có tài liệu dịch mới không?

Đồng Du dờ khóc dờ cười, đành phải hết lần này đến lần khác nhấn mạnh rằng món tiền lần trước kiểm được chỉ là một sự tình cờ, sẽ không có lần thứ hai.

Bác Đại Vĩ vẫn không chịu buông tha:

- Nếu như em đã có khả năng này, tại sao không chủ động đi tìm tài liệu để dịch? Em thật là người không biết cầu tiến!

Nói đến thái độ không cầu tiến của Bác Đại Vĩ, rõ ràng cái “đức tính” ấy đã ăn sâu vào trong cốt tủy của anh ta. Trước đây đến phòng tập làm giáo viên hướng dẫn, kiểm thêm được một khoản với nhận được sự ngưỡng mộ của các bà các cô, vốn dĩ Bác Đại Vĩ rất hài lòng. Nhưng được một thời gian dài, anh ta liền cảm thấy chán, cảm thấy đi làm về ngồi ở nhà xem ti vi vẫn là thoải mái hơn cả. Thế là Bác Đại Vĩ cứ đi buổi đực buổi cái, gần đây còn thản nhiên xin nghỉ dạy ở phòng tập.

Bác Đại Vĩ không làm giáo viên hướng dẫn ở phòng tập nữa cũng không nói cho Đồng Du biết, thế nhưng thời gian anh ta ở nhà nhiều hơn bình thường rõ rệt, Đồng Du có phát hiện ra nhưng không hỏi.

Bác Đại Vĩ sau khi phê bình Đồng Du chán rồi liền chuyển chủ đề, thản nhiên nói:

- Thực ra 8.000 tệ ấy mẹ không dùng đến. Chúng ta sinh con cần dùng đến tiền, hay là lấy lại?

Đồng Du giật nảy mình, cao giọng nói:

- Bình thường anh đối xử với em thế nào cũng được, nhưng nếu anh định đòi lại số tiền ấy từ chỗ mẹ thì em nhất quyết không đồng ý!

Đồng Du thật sự lo lắng, mặt trắng bệch ra. Bác Đại Vĩ lập tức cười giả lả:

- Nhìn em kìa, anh chỉ nói đùa thôi, thế mà em tưởng thật à?

Đồng Du thấy thái độ của Bác Đại Vĩ vẫn có thể chấp nhận được liền dịu lại, kéo tay Bác Đại Vĩ nói:

- Số tiền ấy cứ coi như em nợ anh, sau này em sẽ bù, anh đừng tìm mẹ em đòi lại là được!

Bác Đại Vĩ thờ ơ gạt tay Đồng Du ra:

- Nực cười, đó là tiền em kiếm được, em đưa ẹ là điều nên làm, em nói thế hóa ra anh là loại người thế nào hả?

Đồng Du cười tươi như hoa. Người ta đều nói đàn ông cần phải uốn nắn, thế mà sau khi cô lấy Bác Đại Vĩ, không những không uốn nắn được anh ta mà còn bị anh ta uốn nắn lại. Nhưng ai ngờ sau khi Đồng Du có thai, Bác Đại Vĩ bỗng nhiên trở nên dễ nói chuyện, không biết sau khi sinh con xong anh ta có thay đổi hơn không?

* * *

Hôm này Đồng Du ở nhà tiếp Giang Yến Ni và Thẩm Anh Nam. Cả ba người hiện giờ đều đang ở trạng thái tương đối bình ổn. Đồng Du đang đảm đương vai trò bà mẹ tương lai, Giang Yến Ni nồng nàn trở lại với người tình cũ, còn Thẩm Anh Nam trở thành một bà vợ ăn no không có việc gì làm.

Thực ra nhà Đồng Du chẳng thích hợp để ngồi tán gẫu. Không có cà phê, vì Bác Đại Vĩ không uống cà phê; không có trà, vì Bác Đại Vĩ không uống trà; trong tủ lạnh có cô ca, tất cả những thức uống có chứa ga đều là cái mạng của Bác Đại Vĩ, vì vậy đương nhiên những loại phụ nữ như Giang Yến Ni đều rất cảm ghét.

Thế là Giang Yến Ni liền đề nghị đi Thượng Đảo, thế nhưng Đồng Du xua xua tay nói:

- Đừng đi, ở đó đắt lắm!

Nếu như là trước đây thì chắc chắn Thẩm Anh Nam cũng sẽ đồng ý với Đồng Du, nhưng hiện giờ đang là một “quý phu nhân” an nhàn, thế nên Thẩm Anh Nam liền trách bạn:

- Cậu sống cuộc sống nghèo nàn đó thành quen rồi đấy!

37. Chương 37

Thế là cả đám lên đường. Trên đường chẳng thể bắt taxi, khó khăn lắm mới cướp được một chiếc, Giang Yến Ni liền ngồi vào xe rồi thề:

- Sang năm tôi nhất định phải mua cho bằng được một cái xe!

Hai người phụ nữa còn lại gật đầu lia lịa, nhiệt liệt ủng hộ.

Ai ngờ mới ngồi ở Thượng Đảo chưa được 15 phút, Thẩm Anh Nam đã nhận được điện thoại của Tề Cường. Tề Cường lạnh lùng nói ở trong điện thoại:

- Về nhà đi, có chuyện!

Thẩm Anh Nam nhìn hai cô bạn của mình, nghi hoặc hỏi:

- Có chuyện gì thế? Không nói qua điện thoại được à?

Tề Cường lạnh lùng đáp:

- Không.

Thẩm Anh Nam đành tạm biệt hai bạn. Thực ra cô định ra về ta đây trước mặt hai bạn, nói với Tề Cường: “Có chuyện gì thì đợi tí em về nói chuyện, giờ em đang bận!” Đáng tiếc là đây chỉ là suy nghĩ mà thôi!

Nhìn cái bóng hấp tấp ra về của Thẩm Anh Nam, Giang Yến Ni lẩm bẩm:

- Kết hôn thì có gì tốt chứ? Nó giống như một con quay, người khác bảo cậu quay thế nào thì cậu quay như thế!

Đồng Du im lặng không nói, chỉ uống ực một ngụm nước thật to.

* * *

Tề Cường gặp phải sự đe dọa về thân nhân.

Sự đe dọa này xuất phát từ một người mà anh ta không hề xa lạ, lúc nào cũng nghĩ đến nhưng lại cứ tưởng mình đã quên rồi. Đó chính là Đại Tử.

Đây là nhân vật mà Thẩm Anh Nam rất quen thuộc. Đối với Tề Cường mà nói, Đại Tử giống như thứ ám khi âm thầm bay đến bất cứ lúc nào.

Giờ cái ám khi ấy bay đến cửa nhà họ. Không biết Đại Tử đã dùng phương pháp thần kì gì mà lấy được số điện thoại của Tề Cường. Đại Tử hỏi thăm Tề Cường bằng giọng địa phương rất thân thương. Anh ta nói:

- Người anh em, chú không quên cái chân bị tàn phế của anh chú đấy chứ? Người anh em, anh tìm chú là muốn tính toán món nợ ngày xưa.

Đại Tử đòi không ít tiền, 30 nghìn tệ. Đại Tử nói:

- 30 nghìn tệ đâu có nhiều. Người anh em, anh vì cái chân này mà hỏng cả nửa đời người. Chú có thương anh thì cho anh ít tiền thuốc thang đi!

Không đưa tiền hậu quả sẽ ra sao Tề Cường có thể tự tưởng tượng ra được.

Thẩm Anh Nam ngồi trên ghế, ngẩn người nghe Tề Cường nói hết. Cô chẳng có chút chuẩn bị nào về mặt tâm lí, thế nên phản ứng đầu tiên của cô là đòi báo cảnh sát.

Thẩm Anh Nam nói:

- Hắn ta nói anh đâm vào hắn ta, bao nhiêu năm rồi, có ai làm chứng? Có chứng cứ gì không? Mà cũng hết thời hạn khởi kiện rồi!

Tề Cường nhìn Thẩm Anh Nam bằng ánh mắt phẫn nộ và khinh bỉ:

- Hồi đó lúc cô lừa tôi, tôi cũng nói hết như vậy, cô quên mất là đã trả lời tôi thế nào rồi hả?

Thẩm Anh Nam cứng họng không nói được gì. Cô đương nhiên còn nhớ mình đã nói: “Đại Tử chẳng có gì, Đại Tử là một thằng lưu manh. Vì vậy nếu muốn báo thù, hắn ta sẽ có cách của hắn ta!”

Sức nặng của không khí trong phòng có thể lấy cân ra mà cân được. Tề Cường thu mình trên xô-pha, liên tục rút thuốc lá. Đến khi định gạt tàn thuốc anh ta mới nhớ ra là cái gạt tàn đã bị anh ta cất đi rồi.

Thế là Tề Cường liền gạt tàn ra bàn uống nước.

Thẩm Anh Nam quyết định đi nấu cơm. Biết nấu cái gì đây? Canh rong biển, xào thêm một đĩa rau cải với thịt muối.

Thẩm Anh Nam cầm một cái đĩa lên, định xối nước, nào ngờ cái đĩa trượt khỏi tay, rơi xuống sàn nhà, vỡ đánh choang một cái.

Âm thanh chói tai khiến cho Tề Cường giật nảy mình.

Anh ta đi vào nhà bếp, nói với Thẩm Anh Nam:

- Chuyện ấy sao Đại Tử biết được? Ngoài cô ra tôi đâu có nói với bất kì ai?

Thẩm Anh Nam vội vàng nhảy dựng lên, ngón tay vô tình cửa vào một mảnh vỡ, máu tươi từ vết cửa trào ra.

Thẩm Anh Nam xoay người lại, lạnh lùng nói:

- Anh nói thế là có ý gì?

Tề Cường mặt càng lạnh lùng hơn:

- Tôi chẳng có ý gì cả!

Tề Cường nói:

- Tôi chỉ đang phân tích tất cả những khả năng có thể xảy ra. Dù sao thì cô vẫn để tâm chuyện tôi không trả cô 200 nghìn tệ.

Thẩm Anh Nam thực sự tức phát điên. Đây chính là Tề Cường ư? Đây chính là người chồng hợp pháp mà cô mới phục hồi hôn nhân ư? Cô thực sự muốn cúi xuống nhặt vội một mảnh vỡ chìa về phía anh ta.

Thẩm Anh Nam nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ ấy, từ tốn nói với Tề Cường:

- Ý của anh là tôi lên nói chuyện này cho Đại Tử biết, sau đó sẽ chờ để chia tiền với anh ta ư?

Tề Cường điềm nhiên đáp:

- Có thể là như vậy, ai mà biết được? Những chuyện như thế này có phải cô chưa từng nghĩ đến đâu?

* * *

Tướng Đại Bình đã gầy đi nhiều, vẫn chưa mở được cửa hàng mới, bởi vì “bến đỗ mới” đâu có dễ dàng tìm được.

Vì vậy anh ta rất rảnh rỗi, rảnh rỗi tới mức khi Thẩm Anh Nam gọi điện, anh ta liền nói:

- Em đừng hỏi anh đang ở đâu, chỉ cần nói em đang ở đâu là được rồi!

Thẩm Anh Nam hẹn gặp Tướng Đại Bình ở quảng trường trung tâm. Hiện giờ không phải giờ ăn cơm nên ở đây rất vắng người.

Thẩm Anh Nam không sao hiểu nổi một vấn đề, đó chính là người vợ có ý nghĩa gì đối với mỗi người đàn ông? Cô có thể chấp nhận một người nói với vợ mình là một đối tượng tình dục, là một ô sin, là loại chỉ biết tiêu tiền chứ không biết kiếm tiền... nhưng cô không chấp nhận được một người đàn ông nói vợ mình là một kẻ lừa đảo.

Mà trong suy nghĩ của Tề Cường, Thẩm Anh Nam là một người vợ có thể bắt tay với người ngoài để lừa gạt chồng mình.

Tướng Đại Bình không thể nào đưa ra đáp án cho Thẩm Anh Nam. Cái lí mà anh ta có thể nói ra là: giữa những người đàn ông cũng có sự khác nhau. Chuyện này phụ thuộc vào phương pháp tư duy, không có liên quan gì đến giới tính hết.

Thật không ngờ Tướng Đại Bình cũng nói ra được những lời như thế, Thẩm Anh Nam thật sự thấy có chút an ủi ở trong lòng.

Sau đó, Tướng Đại Bình vui vẻ nói:

- Đi ăn chút gì đi, anh mời!

Thẩm Anh Nam nhú mày nói:

- Cái gì mà anh mời? Đã ngừng kinh doanh lâu lắm rồi, miệng ăn núi lở đến nơi rồi đấy! Thôi cứ để em mời!

Gọi món xong rồi mà hai người vẫn cứ mãi tranh luận về vấn đề trả tiền. Họ gọi hai bát mì lạnh. Thẩm Anh Nam rút ra tờ 100 tệ, giành phần trả tiền nhưng Tướng Đại Bình gạt đi, kiên quyết đòi để mình trả.

Sau khi vội đầu vào ăn một lúc, Thẩm Anh Nam chợt ngẩng đầu lên, nhìn thấy cách đó khoảng 10 mét, Tề Cường đang vịn tay vào lan can, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô như đang nghĩ ngợi điều gì đó.

* * *

Thẩm Anh Nam xong rồi, cô đã bị Tề Cường bắt ngay tại trận.

Nếu như không có chuyện trước đây thì có lẽ cô đã có thể giải thích với Tề Cường: Tưởng Đại Bình là một người bạn cô tình cờ gặp lại hoặc là một đồng nghiệp, dù sao có chết cô cũng không nói ra sự thật.

Điều đáng buồn là Tề Cường vốn dĩ đã cố ý theo dõi Thẩm Anh Nam. Hành động này là có ý từ trước, bởi vì Tề Cường cũng hy vọng Thẩm Anh Nam không dính dáng gì đến Đại Tử hết. Tuy nhiên anh đã giật mình trước cái kết quả mà mình thu được: Thẩm Anh Nam có một người đàn ông khác ở bên ngoài.

Có lẽ điều này có thể giải thích được vì sao cô lại nhấn tâm nói ra bí mật này với Đại Tử.

Tề Cường đắm chìm trong thứ lô gích của mình mà không sao thoát ra được, thế là cho dù Thẩm Anh Nam có giải thích thế nào anh ta cũng một mực không chấp nhận.

Trong một thời gian ngắn, cuộc đời Thẩm Anh Nam lại lần nữa sụp đổ. Lần này đổi lại, Tề Cường là người bị hại, ngày ngày hút hàng bao thuốc, sau đó dần dần rất ít về nhà.

Hai người rơi vào chiến tranh lạnh, sự đe dọa của Đại Tử bị gạt sang một bên. Hiện giờ, điều Tề Cường muốn làm cho rõ ràng là, người đàn ông ấy là ai?

Còn có thể là ai nữa? Chẳng qua chỉ là một đối tượng hẹn hò sau khi đã li hôn. Một chuyện đơn giản như vậy, ấy thế mà Thẩm Anh Nam không sao nói ra miệng được.

Giang Yến Ni tức đến phát điên. Sự ngu xuẩn của Thẩm Anh Nam và sự ngu xuẩn của Đồng Du hiện giờ đã chập lại làm một, cả hai người đàn bà này đều ngu xuẩn quá mức, giả bộ cái gì không giả bộ, lại đi giả bộ thanh cao.

Giang Yến Ni nói:

- Tôi không bao giờ giả bộ mình trinh tiết, nhưng các cậu nhìn xem, về mặt này tôi có bị gã đàn ông nào tính toán đâu cơ chứ?

Trong tình trạng cấp bách như hiện nay, Giang Yến Ni không nên đắc chí mới phải, thế nhưng cô lại không thể kiềm chế bản thân lên mặt giáo huấn bọn họ. Tuy nhiên, Thẩm Anh Nam đã phản kích. Thẩm Anh Nam cau mày nói với Giang Yến Ni:

- Thôi đủ rồi, không có ai tính toán với cậu nhưng cũng chẳng có ai muốn lấy cậu cả!

Đàn ông không tính toán là bởi vì anh ta không định thanh toán.

Giang Yến Ni cứng họng. Thật không ngờ Thẩm Anh Nam đã rơi vào bước đường cùng mà vẫn còn giữ được sự tỉnh táo, Giang Yến Ni thật sự khâm phục.

Trịnh Tuyết Thành cuối cùng rồi cũng sẽ không chịu thanh toán ư? Anh ta là kẻ “có tiền án”, hơn nữa lại vô cùng gian xảo. Chơi đùa với loại người này một lần là đủ lắm rồi, ấy vậy mà Giang Yến Ni còn cứng đầu dám lặp lại lần hai.

Thẩm Anh Nam cười đều giải thích, trên đời đàn ông thiếu gì, đâu chỉ có riêng anh ta. Ngoài cái tài ở trên giường ra thì thật chẳng biết phải giải thích vì sao Giang Yến Ni lại đâm đầu vào anh ta như vậy.

Thật sao? Chẳng phải thế sao? Giang Yến Ni thật sự không biết. Có đôi khi đi trên đường, nhìn thấy những cô gái rất xinh đẹp, nào ai biết được trong lòng họ ẩn chứa nỗi niềm gì? Ai mà biết được họ có giống như Giang Yến Ni, đang khổ sở cung phụng một “con cóc”.

Giang Yến Ni bỗng dưng cảm thấy nóng ruột.

Buổi tối, Trịnh Tuyết Thành gửi tin nhắn đến, hỏi:

- Ngày mai em có rảnh không?

Giang Yến Ni đương nhiên là rảnh, thế nhưng lại nói:

- Không.

- Có chuyện gì thế?

- Đi xem mắt.

Nhấn xong ba chữ ấy, Giang Yến Ni liền tắt máy rồi bực bội ném nó lên xô-pha. Chiếc điện thoại mới tinh, màu sắc rất đẹp, đẹp đến gai người, trên đó còn có miếng dán đề can Hello Kitty rất đang yêu. Ai nhìn thấy cũng phải nghĩ chủ nhân của chiếc điện thoại ấy chắc cũng không quá 18 tuổi.

Tuổi xuân ư? Giống như cây chổi mà nụ phù thủy cười lên, bay vèo vèo trên không trung, mà Giang Yến Ni chính là nụ phù thủy già nua ấy.

* * *

Đêm khuya, trời nổi gió, cửa sổ phát ra tiếng cọt kẹt, nghe như tiếng răng ai đó đang va vào nhau lập cập.

Chiếc điện thoại đặt ở đầu giường đổ chuông. Giang Yến Ni vì không nhớ tắt máy cả đêm nên đành bật điện thoại lên. Cô với tay nhận điện thoại, là điện thoại của Trịnh Tuyết Thành:

- Em ra ban công đi!

Giang Yến Ni rất muốn giả bộ như người vừa bị đánh thức khỏi cơn mộng mị, sau đó do dự một lát, nhưng cô phát hiện ra mình chẳng thể đánh thắng được sự tò mò, đã ngồi bật dậy khỏi giường vào lao nhanh ra ngoài ban công. Lúc này là một buổi sáng.

Cô nhìn thấy vườn hoa bên dưới là một ngọn lửa đang bốc cháy rất to. Trịnh Tuyết Thành đang ra sức dập lửa bằng cái áo khoác đắt tiền của mình. Ngay sau đó, có rất nhiều người phát hiện ra chuyện chẳng lành liền chạy đến giúp sức, lúc này ngọn lửa mới được dập. Mọi người thì nhau chỉ trích người đàn ông vô duyên vô cớ đốt lửa ở dưới bồn hoa.

Thực ra Trịnh Tuyết Thành chỉ viết vào chữ lên nền đất ở trong vườn hoa, sau đó đổ dầu vào các nét chữ. Trong tưởng tượng của anh ta, Giang Yến Ni có thể nhìn thấy “hàng chữ lửa” ấy từ trên ban công, thế nhưng do đổ quá nhiều dầu, những nét chữ lại vẽ qua nông nên ngọn lửa mới bùng lên dữ dội, thế là Giang Yến Ni chẳng thể nào nhìn ra là Trịnh Tuyết Thành đã viết chữ gì.

Vốn dĩ định viết một câu dài, thế nhưng lại phát hiện vườn hoa quá nhỏ, chỉ có thể viết được ba chữ. Sau khi dập lửa xong, Trịnh Tuyết Thành liền hỏi Giang Yến Ni:

- Em đoán xem ba chữ ấy là gì?

Giang Yến Ni ra sức lắc đầu, cô không đoán được, cũng chẳng dám đoán.

Trịnh Tuyết Thành mỉm cười tinh quái, thốt ra từng chữ một:

- Anh viết là “Lấy anh nhé!”

38. Chương 38

Đây là lần thứ hai Trịnh Tuyết Thành cầu hôn với cô thì phải? Anh ta giữ lời thật ư? Trịnh Tuyết Thành luôn sử dụng phương pháp rẻ tiền nhất: nếu không là tin nhắn thì cũng là dầu, người không biết chắc còn tưởng anh ta đến tập kích. Cầu hôn mà chẳng có hoa tươi, cũng chẳng có nhẫn gì cả.

Trịnh Tuyết Thành đưa tay vào mò mẫm trong túi áo vét, vẻ mặt rất bí ẩn, nụ cười thật xảo quyệt. Giang Yến Ni yên tĩnh chờ đợi, lòng bàn tay toát mồ hôi. Cô nghĩ, nếu Trịnh Tuyết Thành không lôi ra được cái gì cô sẽ òa khóc mất.

Trịnh Tuyết Thành thật sự chẳng moi ra được cái gì thật! Sắc mặt anh ta tái nhợt, lại lục túi quần một lượt rồi la lên:

- Chắc chắn lúc này dùng áo dập lửa đã bị rơi mất rồi!

Trịnh Tuyết Thành lao nhanh ra ngoài cửa, Giang Yến Ni mặc nguyên quần áo ngủ cũng chạy ra theo.

Đám tàn tro ở dưới vườn hoa vẫn còn. Mấy bông hoa thực được bị cháy đang rũ xuống mặt đất.

Có một cái hộp màu đỏ sẫm rất bắt mắt nằm ở bên cạnh những bông hoa thực được bị cháy xém. Trịnh Tuyết Thành reo lên thích thú, vội vàng lao lên nhặt lấy cái hộp.

Là một chiếc nhẫn lấp lánh trong bóng đêm. Với kiến thức phân biệt thật giả của Giang Yến Ni, cô thực sự chẳng nhận ra được chiếc nhẫn ấy đáng giá bao nhiêu tiền. Cô chỉ cảm thấy gió rất lớn, có cảm giác toàn thân cô đang bị gió cuốn đi.

Toàn thân nóng rực, trán như nóng bừng lên. Sau đó Trịnh Tuyết Thành reo lên, đêm nay anh ta thật sự thích reo hò.

Trịnh Tuyết Thành nói:

- Á, ngón tay em to thế này cơ à, anh cứ tưởng ngón tay em không to lắm nên đã chọn một cái nhẫn nhỏ.

Giang Yến Ni lúc này mới phát hiện ra cái nhẫn đã được lồng vào ngón tay đeo nhẫn của mình. Có hơi chật một chút, xoay xoay một vòng, không thể tháo ra được.

Xin hỏi tôi nay có cần phải kỉ niệm không? Có đáng phải kỉ niệm không? Bắt buộc phải kỉ niệm ư?

Vậy thì kỉ niệm thôi!

Giang Yến Ni lặng lẽ giơ ngón tay của mình lên, một chiếc nhẫn mảnh dẻ, cảm giác thật lạ lẫm, một cảm giác tồn tại thật sự. Thật tuyệt!

* * *

Cuối cùng Thẩm Anh Nam không thể giấu được thân phận thật sự của Tưởng Đại Bình.

Tề Cường đã đi điều tra về Tưởng Đại Bình, tìm theo dấu vết tìm ra được cửa hàng lẩu nay đã thuộc về chủ khác của Tưởng Đại Bình, tìm gặp được Mao Nhị. Từ cái miệng của Mao Nhị có thể nói ra được điều gì tốt đẹp chứ?

Tề Cường trông có vẻ vẫn bình tĩnh. Anh ta thậm chí tìm Thẩm Anh Nam nói chuyện một lần. Tề Cường nói:

- Phải nói là tôi không nên so đo, trong thời gian li hôn, cô có quyền tự do tìm nửa kia ình. Thế nhưng sao cô lại giấu tôi chuyện này? Cô giấu tôi là có mục đích gì?

Vấn đề cuối cùng của Tề Cường là:

- Cô với anh ta vẫn chưa chia tay đâu nhỉ? Thế mà cô lại nhận lời phục hồi hôn nhân với tôi, cô làm vậy là có mục đích gì?

Lần này thì hay rồi, trong con mắt của Tề Cường, Thẩm Anh Nam phục hồi hôn nhân với anh ta là có âm mưu, chuyện anh ta bị Đại Tử dọa dẫm đòi tiền chắt chắt có liên quan đến cô.

Hơn nữa, vấn đề nghiêm trọng nhất hiện nay chẳng phải là giải quyết vấn đề Đại Tử hay sao? Số tiền 30 nghìn ấy rốt cuộc là có đưa hay không đây?

Tề Cường nói chắc như đinh đóng cột:

- Không đưa. Tôi không tin anh ta có thể giết tôi!

Tề Cường còn nói:

Chuyện này có liên quan đến cô hay không tôi không muốn tiếp tục truy cứu nữa. Bởi vì tôi cần phải bình tĩnh lại!

Tề Cường quả nhiên đã trưởng thành. Nếu đổi lại là trước đây, chắc chắn anh ta sẽ nổi trận lôi đình, sau đó nghĩ cách trả đòn Thẩm Anh Nam.

Thế nhưng hiện giờ, đã li hôn rồi, lại phục hồi hôn nhân rồi, những thứ không đáng tiền nhất cũng có đôi chút giá trị rồi, vì vậy nên đi đâu về đâu, Tề Cường cần phải suy nghĩ rồi mới tính tiếp được.

Trên thực tế, Thẩm Anh Nam cũng cần phải bình tĩnh lại.

Cô đang nghĩ, liệu phục hồi hôn nhân với Tề Cường có phải là một sai lầm hay không?

Trải qua chuyện của Tưởng Đại Bình, cô phát hiện ra bản thân mình không thể thích nghi được sự ích kỉ, đa nghi và độc đoán chuyên quyền của Tề Cường. Thật là mỉa mai, còn nhớ lúc trước ở với Tưởng Đại Bình, cô đã lưu luyến biết bao khả năng, học vấn và phong cách của Tề Cường.

Rốt cuộc cô cần một người đàn ông như thế nào đây? Cô thực sự hồ đồ mất rồi!

* * *

Tưởng Đại Bình đang ăn mì, rõ ràng là có ghế mà cứ thích ngồi xổm. Chưa đầy ba phút sau, cả bát mì to tướng đã vào trong bụng Tưởng Đại Bình.

Mì là do Thẩm Anh Nam nấu. Thật ra Thẩm Anh Nam đã cảnh cáo mình, không được đi tìm Tưởng Đại Bình nữa, hiện giờ nhiệm vụ hàng đầu của cô là khôi phục mối quan hệ của mình với Tề Cường.

Thế nhưng thời gian để Tề Cường bình tĩnh lại quá dài. Anh ta chẳng thèm đếm xỉa đến cô, từ chối ăn cơm do cô nấu, quyết không về nhà trước 12 giờ. Thẩm Anh Nam hỏi anh ta mười câu anh ta mới chịu đáp lại bằng một từ, ví dụ: ừ, phải, ờ...

Anh ta trở lại với tình trạng trước khi li hôn: lạnh nhạt, ái ngại và thù địch.

- Đại Tử có động tĩnh gì không? – Thẩm Anh Nam đã hỏi rất nhiều lần nhưng Tề Cường tức tối không nói năng gì.

Lâu dần Thẩm Anh Nam nghĩ, chuyện Đại Tử chẳng qua chỉ là một quả pháo xịt, dù gì xã hội hiện nay là một xã hội có pháp chế.

Vậy thì hiện giờ, chuyện duy nhất cần phải lo chính là chuyện Thẩm Anh Nam đi tìm đàn ông trong thời gian li hôn.

Đúng vậy, về vấn đề này, Tề Cường chưa bao giờ vượt qua được. Giang Yến Ni vô cùng coi thường Thẩm Anh Nam bởi vì cô không hiểu gì về con người Tề Cường hết. Một người chưa từng sống chung với anh ta dưới một mái nhà, chưa từng trải qua phong ba hôn nhân như Giang Yến Ni làm sao có thể hiểu được mùi vị chua chát và cay đắng?

Luật của một số người đàn ông là như vậy, anh ta có thể tìm cả 10 người đàn bà trong hôn nhân và 20 người đàn bà ngoài hôn nhân, chỉ cần anh ta quay đầu lại vào một giây cuối cùng, anh ta đáng được biểu dương. Còn đàn bà thì không được. Có cái yên cương nào có thể đi với hai hoặc ba con ngựa chứ? Không cho bạn xuống bunn thì đã là may lắm rồi!

Thẩm Anh Nam có điều muốn nói nhưng Tưởng Đại Bình không nhận ra, chỉ biết vùi đầu vào vớt nốt những sợi mì còn lại trong bát.

Thẩm Anh Nam nói:

- Em muốn li hôn với Tề Cường.

Đôi đũa trên tay Tưởng Đại Bình chột khựng lại nhưng anh ta vẫn không ngẩng đầu lên.

Thẩm Anh Nam lặp lại những lời ban nãy. Tưởng Đại Bình vẫn không có phản ứng gì. Thẩm Anh Nam nôn nóng hỏi:

- Anh nghĩ sao?

Tưởng Đại Bình lúc này mới ngẩng đầu lên, ngơ ngác hỏi:

- Anh... anh thì có thể nghĩ gì chứ?

Thực ra là Tưởng Đại Bình sợ Thẩm Anh Nam. Tâm trạng của Thẩm Anh Nam lúc nắng lúc mưa, thậm chí thay đổi còn nhanh hơn cả thời tiết.

Thẩm Anh Nam thất vọng đứng dậy định bỏ đi. Trông chờ Tưởng Đại Bình đưa ra một ý kiến cho cô thật đúng là một chuyện không tưởng!

Tưởng Đại Bình cũng đứng dậy theo, nói:

- Cho dù em có làm gì anh cũng ủng hộ em!

Rồi anh ta lại tiếp:

- Nếu như em li hôn với anh ta mà vẫn muốn sống chung với anh, anh... anh...

Tưởng Đại Bình bắt đầu lắp bắp. Thẩm Anh Nam cũng cảm thấy rất ngại ngùng, trông có vẻ dường như cô đang tìm một con đường lui về sau khi li hôn. Thế nhưng cô thực sự không phải như vậy, cái ý nghĩ li hôn chẳng qua là một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, cô không dám nói ra ý kiến này với bất kì ai, thế nhưng không hiểu sao khi đối mặt với Tưởng Đại Bình, cô lại vô tình nói ra điều đó.

Có lẽ nhìn bộ dạng Tưởng Đại Bình ăn nhồm nhoàm bát mì cô nấu, Thẩm Anh Nam lại cảm thấy có một cảm giác an toàn đến kì lạ.

Cô đột nhiên muốn khóc một trận cho đã đời.

Phần 11: Sống êm ấm là quan trọng nhất

Đồng Du gặp phải tai họa từ trên trời rơi xuống.

Không cần phải bất ngờ, cái tai họa này xuất phát là từ Tả Gia Thanh.

Hôm nay, Đồng Du đang vui đùa vào một đồng hóa đơn, đột nhiên nghe thấy tiếng huyền não từ bên ngoài hành lang, chẳng mấy chốc tiếng huyền não tràn vào văn phòng nơi cô làm việc.

Một đám người chen vào trong phòng làm việc của Đồng Du. Cả đám người này bao gồm Tả Gia Thanh, thế nhưng hình như anh ta bị bắt giữ, bởi vì anh ta đang bị đẩy vào, hơn nữa người phụ nữ đứng bên cạnh anh ta đang nắm chặt cánh tay anh ta.

Đồng Du kinh hãi nhìn vị khách không mời mà đến này, chưa biết phải làm thế nào thì người đàn bà đứng bên cạnh Tả Gia Thanh xông về phía cô. Từ xa cô ta đã chỉ thẳng vào mặt Đồng Du.

Cô ta nói:

- Là mày phải không? Chính là mày đã thông đồng với chồng tao, mạo danh tao để bán nhà của tao phải không?

Mắt Đồng Du như tối sầm lại. Những đồng nghiệp đang ngủ gật đồng loạt tỉnh táo trở lại, đồng tai lên lắng nghe. Đồng Du đáng thương bị người đàn bà đó mắng chửi liên hồi, cô ta chửi mắng người ta còn nhanh hơn bắn súng liên thanh.

Khó khăn lắm mới đợi đến lúc người đàn bà kia nghỉ xả hơi, Đồng Du đáng thương liền biện minh:

- Chẳng phải là chị đã đồng ý rồi hay sao? Tả Gia Thanh nói rằng chuyện bán nhà là do hai người đã bàn bạc nhau rồi, chỉ có điều chị phải đi công tác, bảo tôi đến kí giúp tên. Chỉ có thể thôi!

- Kí giúp cái tên á? Lại chỉ có thể thôi á? – Người đàn bà ấy trợn mắt lên nhìn Đồng Du. Lần này thì ngón tay của cô ta chỉ thẳng vào mặt của Đồng Du – Giúp mà cô còn nhận của người ta 10 nghìn tệ hay sao? Chồng tôi đã khai hết rồi mà cô còn giả ốm à? Cô có quan hệ gì với chồng tôi? Nhân tình nhân ái phải không? Đi, đến đồn công an! Tôi cho cô ngồi tù rục xương!

Đám người đi cùng người đàn bà ấy cũng hùa vào ra oai, Tả Gia Thanh hoảng sợ như con rùa rụt cổ, chỉ biết im lặng đứng nhìn.

Đám người ấy cuối cùng đã bị ông chủ Đồng Du đuổi đi hết. Ông chủ nói:

- Đây là nơi làm việc, các người có chuyện riêng tư gì thì ra ngoài mà giải quyết!

Sau đó ông ta nói với Đồng Du:

- Có chuyện gì cô cùng bọn họ đến đồn công an giải quyết cho rõ ràng, đừng gây ảnh hưởng đến công ty!

Đồng Du suýt chút nữa thì òa khóc, ngay cả ông chủ cũng không thể ra mặt im, thế thì ngoài việc đến đồn công an ra thì chẳng còn cách nào nữa rồi.

Ông chủ Đồng Du liền gọi 110, chỉ 10 phút sau, cả đám người được đưa lên xe cảnh sát hết. Đồng Du đơn thương độc mã, trong khi đối phương là cả một đám người đông hùng hậu.

Trên xe cảnh sát, Đồng Du không ít lần chất vấn Tả Gia Thanh, tại sao lại kéo cô xuống bùn? Rõ ràng là anh ta cầu xin cô giúp đỡ, thế mà anh ta có chết cũng không chịu mở miệng, có chết cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Đồng Du. Vợ Tả Gia Thanh cao giọng cảnh cáo Đồng Du:

- Hai người chó có thông đồng bịa chuyện trước mặt tôi!

Đến đồn cảnh sát, Đồng Du đã hoàn toàn mất hết hy vọng. Bởi vì một câu nói của họ: chuyện cãi vã này chưa rõ trắng đen, phải ra tòa!

Ra tòa là sao? Ra tòa là cho dù cô có cố ý hay không, cô mạo danh chữ kí của người khác là phạm pháp.

Đồng Du ngồi đi trên chiếc ghế dài tại sở cảnh sát.

Viên cảnh sát ấn vào huyết nhân trung của cô, đổ mật ong vào miệng cô, lúc này Đồng Du mới mơ màng tỉnh lại. Cô mở to mắt, phát hiện đám người kia vẫn còn ở đó, vẫn đang hung hăng nhìn cô. Đồng Du chỉ mong mình lại ngất đi lần nữa.

Lúc này cô mới phát hiện ra một chuyện càng đáng sợ hơn nữa: lúc cảnh sát thấy cô ngất đi, vì sợ xảy ra chuyện nên vừa ấn huyết nhân trung của cô vừa mở điện thoại trong túi của cô, tìm đến số điện thoại có lưu là “Ông xã” và ấn phím gọi cho Bác Đạt Vĩ.

Thế là chỉ 20 phút sau, Bác Đạt Vĩ đã có mặt. Bác Đạt Vĩ đã nghe cảnh sát nói đại khái câu chuyện trong điện thoại nên lúc anh ta đến, Đồng Du thật sự không dám ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

Chẳng nhìn cũng biết vẻ mặt của Bác Đạt Vĩ lúc này thế nào, chỉ mong anh ta đừng nổi điên ngay tại đồn cảnh sát này. Trước mặt Tả Gia Thanh, cô thật sự không muốn để mình mất mặt như vậy.

39. Chương 39

Thực ra thì Tả Gia Thanh làm gì còn tâm trí nào mà xem cô mất mặt. Một Tả Gia Thanh thường ngày vẫn kiêu hãnh ngẩng cao đầu trước mặt vợ nay chẳng khác nào một con rùa rụt cổ, mọi uất ức chỉ dám trút ra sau lưng cô ta.

Đồng Du thực sự căm hận đến mức muốn lao đến bóp chết anh ta.

Thực ra cô muốn bóp chết bản thân mình hơn. Sau một hồi tranh cãi, đương sự hai bên cuối cùng cũng kí tên vào cam kết hòa giải, sau đó ai về nhà nấy. Ra khỏi cửa đồn cảnh sát, chân Đồng Du như mềm nhũn ra.

Bác Đạt Vĩ hùng hùng hổ hổ đi ở phía trước, thật chẳng giống dáng vẻ của người vừa bị sốc.

Đồng Du vội vàng đuổi theo, lấy hết dũng khí định nắm lấy cánh tay của Bác Đạt Vĩ.

Đúng lúc ấy Bác Đạt Vĩ quay phắt lại, cánh tay vung lên thành hình bán cầu, đập mạnh vào Đồng Du lúc ấy không hề có sự chuẩn bị.

Đồng Du cảm thấy như mình đang bay lên, bên tai cô vang lên tiếng kêu la của mọi người. Thế nhưng cô không cảm thấy đau. Lúc ngã xuống đất, cô nhìn thấy bầu trời, một màu đỏ sẫm...

* * *

Hôm nay Đồng Du không về nhà, cô đi rồi.

Đây là lần thứ mấy Đồng Du bỏ nhà ra đi? Đồng Du yếu đuối chỉ có một thứ vũ khí duy nhất, đó là để bản thân mình tan biến.

Đồng Du hôm nay đã khiến tất cả mọi người phải kinh hãi, một phụ nữ có thai bốn tháng bị hất mạnh, bay ra xa ít nhất là ba mét. Thế nhưng lúc ngồi dậy, cô chẳng hề xảy ra chuyện gì.

Cô thậm chí còn mỉm cười với người dìu cô đứng dậy, nói:

- Không sao.

Bác Đạt Vĩ đã đi rất xa rồi, chẳng hề có ý định đứng nhìn kì tích xảy ra với người vợ đang mang bầu của mình.

Chẳng mấy chốc Đồng Du đã biến mất trong tầm mắt của những người đứng đó. Họ nhìn thấy cô lên một chiếc xe buýt, không biết là tuyến số bao nhiêu, tóm lại là không thể về nhà.

Thực ra Đồng Du chẳng đi đâu xa. Cô vào thuê một nhà nghỉ nhỏ, trả xong tiền phòng thì trên người chỉ còn mỗi 10 tệ.

Đầu Đồng Du đau dữ dội. Thật kì lạ, rõ ràng là ngã đập mông xuống nền đất, thế mà đầu lại đau.

Cô không biết phải làm thế nào để đối mặt với phần đời còn lại, ngồi tù? Hay li hôn?

Có lẽ chết quách đi cho nhẹ nợ.

Cô nằm trên chiếc giường xa lạ trong khách sạn, khóc một trận đã đời. Chẳng biết tiếng huyền náo ở bên ngoài đã biến mất từ lúc nào, cả thành phố này dường như chìm vào sự tĩnh lặng của đêm khuya. Đồng Du không dám mở điện thoại, sợ Bác Đạt Vĩ tìm cô, càng sợ anh ta không tìm cô, tâm trạng vô cùng mâu thuẫn.

Không biết cô đã chìm vào giấc ngủ từ lúc nào. Đồng Du bị đánh thức bởi cơn đau đốn dữ dội. Cơn đau ấy đến từ bụng dưới.

Đồng Du ngồi dậy khỏi giường, định uống một cốc nước ấm cho dịu bớt cơn đau, khổ nỗi ở cái nhà nghỉ rẻ tiền này, ngay cả một cốc nước nóng cũng không có. Đồng Du định cố gắng chịu đựng thêm một lát, biết đâu sẽ đỡ. Thế nhưng cơn đau càng lúc càng dữ dội, những giọt mồ hôi rịn ra từng kẻ tóc. Cuối cùng Đồng Du không thể chịu đựng được nữa.

Cô mở máy điện thoại, gọi đến số của Giang Yến Ni trước. Nhưng Giang Yến Ni tắt máy. Người đàn bà này gần đây được cầu hôn rồi, nghe nói tình nhân suốt ngày quần lấy cô, một giây không rời, có lẽ vì thế mà có thói quen tắt điện thoại vào đêm khuya.

Lại gọi đến số của Thẩm Anh Nam, cũng tắt máy. Người đàn bà này gần đây mới “nhặt” lại được hôn nhân, có thể nói là hạnh phúc, trên mặt lúc nào cũng thể hiện rõ điều đó. Nhưng nếu nói đáng thương thì chẳng kém ai cả.

Do dự một lát, Đồng Du liền gọi đến số của Bác Đạt Vĩ, cũng tắt máy nốt.

Đồng Du bắt đầu hoảng, cái cảm giác đau đốn ở vùng bụng dưới ấy giờ đã vượt qua giới hạn chịu đựng của cô. Những ngón tay cô run rẩy mở danh bạ, tìm kiếm trong tuyệt vọng. Một cái tên xa lạ hiện ra trước mắt cô: Trương Tùng Linh.

Đồng Du vẫn nhớ anh ta là một người bạn bình thường của Giang Yến Ni. Đồng Du còn nhớ anh ta là một bác sĩ. Đồng Du còn nhớ trên người mình chỉ còn 10 tệ, ngay cả tiền thuê taxi cũng không đủ.

Không biết lấy động lực từ đâu mà tay Đồng Du vẫn ấn vào phím gọi.

* * *

Thượng đế nên phù hộ cho Trương Tùng Linh, bởi vì anh ta là một người tốt. Lúc nghe điện thoại, Trương Tùng Linh đang trực ở bệnh viện.

Điều Đồng Du không ngờ đó là Trương Tùng Linh vẫn còn nhớ đến mình. Trương Tùng Linh nói:

- Cô đừng cử động, tôi sẽ gọi 120 đến chỗ cô ngay!

Trương Tùng Linh nói trong điện thoại:

- Cô nằm ngửa ra giường, hít thở sâu, đừng sợ!

Trương Tùng Linh lập tức gọi xe cấp cứu. Lúc xe cấp cứu đến, Đồng Du đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Thượng đế cũng nên phù hộ cho Đồng Du mới đúng. Cô lương thiện đến vậy, một lòng chỉ mong ngóng được làm mẹ. Chính vì suy nghĩ này mà cô kiên cường hơn bất kì ai.

Đáng tiếc là Thượng đế đã mang đứa con của cô đi mất. Cú đẩy ấy của Bác Đạt Vĩ đem theo sự phận nộ và cả lời nguyên rủa. Đứa bé trong bụng có lẽ ở trong bụng đã chịu quá nhiều khổ sở, cuối cùng không cũng không thể chịu đựng được nữa. Sau phẫu thuật, Đồng Du cảm thấy mình như đã chết đi rồi.

Lúc mở mắt ra, khuôn mặt Trương Tùng Linh hiện ra trước mắt cô. Trương Tùng Linh nói:

- Tôi gọi điện cho chồng cô nhé!

Đồng Du nhìn anh ta, không gật đầu cũng không lắc đầu, đột nhiên hỏi:

- Anh có tin vào số mệnh không?

Trương Tùng Linh trầm ngâm một lát rồi thận trọng nói:

- Tôi là bác sĩ, là “kẻ vô thần”.

Đồng Du gật đầu nói:

- Tôi thì tin!

Sau đó cô chẳng nói gì nữa. Trương Tùng Linh im lặng hồi lâu rồi lại hỏi:

- Tôi gọi điện cho chồng cô nhé!

Đồng Du nhắm mắt lại, giọng nói nhẹ nhàng:

- Tôi không có chồng.

* * *

Chu Tiểu Hổ lại đến.

Giang Yến Ni hít một hơi thật sâu, lần này cô nhất định phải vạch rõ giới hạn với Chu Tiểu Hổ.

Chu Tiểu Hổ vừa xuất hiện đã tỏ vẻ đắc chí. Anh ta nói:

- Anh đã giải quyết xong Phùng Hán Trân rồi. Cô ta đồng ý trước khi anh 30 tuổi sẽ không kết hôn! Một người đàn bà làm sao có thể chờ được đến 30 tuổi.

Trong con mắt của Chu Tiểu Hổ, 30 tuổi là con số rất lớn, rất đáng sợ, cho rằng cách nghĩ của Phùng Hán Trân cũng giống như mình, vì vậy cô ta nhất định sẽ không chịu nổi.

Chu Tiểu Hổ dự định sẽ tranh thủ thời gian, nghỉ trăm phương nghìn kế để ở bên cạnh Giang Yến Ni. Anh ta rất thích cái giường lớn của Giang Yến Ni.

Giang Yến Ni nhìn khuôn mặt của Chu Tiểu Hổ đang tiến lại gần. Gã đàn ông với khuôn mặt bóng nhờn, đôi lông mày xéch lên, đôi mắt nhỏ xíu như một đường kẻ, mũi như động Thủy Liêm, chẳng có đầu óc ấy khiến cô thật chán ghét.

Giang Yến Ni nói:

- Chúng ta làm một bản giao ước nhé! Anh xem, tôi bị lôi vào vòng xoáy giữa anh và Phùng Hán Trân, không thể nói là tôi bị oan, vì ngay từ đầu chúng ta đã sai rồi! Nhưng tôi không muốn mãi mãi là tình địch của Phùng Hán Trân. Như thế này thì quá nguy hiểm, nói không chừng sẽ có một ngày cô ta hủy hoại dung nhan của tôi. Anh phải đi nói rõ cho Phùng Hán Trân biết, đừng kéo dài thời gian cũng đừng lừa gạt cô ấy. Anh bảo cô ta đến đây, chính miệng nói với tôi rằng hai người đã chia tay, hai người hoàn toàn tự do, sau đó anh mới được phép đến tìm tôi.

Giang Yến Ni nói xong liền lạnh lùng đóng sầm cửa lại trước mặt Chu Tiểu Hổ.

Giang Yến Ni không biết Chu Tiểu Hổ đã bỏ đi từ lúc nào, nhưng cô mong anh ta đừng bao giờ trở lại đây. Dù sao, giải quyết Phùng Hán Trân là vấn đề khó nhất mà Chu Tiểu Hổ gặp phải trong 25 năm nay. Giang Yến Ni tin chắc rằng, cuối cùng, người bị “xử lý” chắc chắn là bản thân anh ta.

Vì vậy cô hoàn toàn không cần phải lo lắng. Chu Tiểu Hồ giống như một con quay, sợi dây dài đến đâu thì con quay lăn xa đến đó, không biết lúc nào sẽ lại quay về, nhưng cũng chẳng sao, chỉ cần có sợi dây là được rồi.

Cô nhanh chóng xếp mấy bộ quần áo, định sang nhà Trịnh Tuyết Thành ở mấy hôm. Nhà Trịnh Tuyết Thành thật quá sang trọng, có hệ thống bảo an 24/24 giờ, mỗi căn phòng đều có ít nhất hai cửa sổ ở hai bên, tấm thảm ở phòng ngủ dày cộp, phòng khách có một dàn loa trị giá trên 10 nghìn tệ.

Cái gã Trịnh Tuyết Thành này sống sung sướng như vua chúa, thật khiến người ta phải ghen tị. Chẳng trách anh ta làm gì cũng theo ý thích cá nhân, chẳng buồn đếm xỉa đến người khác.

Thế nhưng khoảnh khắc này, người đàn ông ấy đã lồng chiếc nhẫn đính hôn vào tay cô. Cứ nghĩ đến là Giang Yến Ni lại cảm thấy bồi hồi.

* * *

Cuối cùng Trương Tùng Linh quyết định vẫn nên gọi điện thoại cho chồng Đồng Du. Đồng Du ngủ say rồi, sắc mặt xanh xao, ngay cả làn môi cũng trắng bệch.

Anh nhẹ nhàng cầm chiếc điện thoại ở đầu giường của Đồng Du nhưng lại bị một bàn tay nắm chặt.

Đồng Du mở to mắt, cô nhìn Trương Tùng Linh nói:

- Đừng gọi, tôi nghỉ ngơi một lát rồi đi ngay!

Trương Tùng Linh nhú mày nói:

- Cô nên gọi người nhà đến đón. Vừa mới phẫu thuật, cô không tự đi được đâu!

Đồng Du chỉ lắc đầu rồi cướp điện thoại lại, giữ khư khư trong tay. Nửa tiếng sau, lúc Trương Tùng Linh từ phòng tai mũi họng đã thấy Đồng Du ngồi dậy, buộc tóc mình lại.

Động tác của cô khá nhanh nhẹn, chẳng giống như một người phụ nữ mới sảy thai. Nhìn sắc mặt của cô, vẫn trắng nhợt, nhưng dường như từ nó phát ra một thứ ánh sáng, ánh sáng từ đôi con mắt.

Trương Tùng Linh đã từng nhìn thấy một bức ảnh cũ về chiến tranh thế giới thứ hai ở trên một tờ tạp chí, một người mẹ Ba Lan, tay ôm thi thể đứa con trai trong đống đổ nát, từ đôi mắt trào ra ánh sáng của sự tuyệt vọng.

Lúc Đồng Du đi ra khỏi bệnh viện, Trương Tùng Linh cứ đi theo cô. Đồng Du chẳng nói gì với anh, hai người cứ người trước người sau, đi ra đến tận bậc thềm cuối cùng của bệnh viện. Đồng Du đột nhiên quay đầu lại, vẻ tội nghiệp nói:

- Tiền viện phí hai ngày nữa tôi sẽ gửi lại anh có được không?

Trương Tùng Linh nói:

- Không phải vội, cô cứ tĩnh dưỡng cho khỏe đi đã!

Đồng Du trầm ngâm một lát rồi nói:

- Anh có thể cho tôi vay ít tiền đi xe không?

* * *

Bác Đạt Vĩ không thể nào ngờ chỉ qua có một ngày một đêm mà Đồng Du đã không còn là Đồng Du của trước đây.

Anh ta ngồi trên xô-pha, nhồm nhoàm đồ ăn vặt như để trả thù. Đồng Du đã về rồi, cúi người khó nhọc để cởi giày ra, đặt túi xách xuống rồi đi vào nhà vệ sinh rửa tay. Tiếng nước chảy ào ào, mãi chẳng có người đi ra.

Bác Đạt Vĩ không nén được nữa liền gào lên:

- Chuyện đó người ta muốn chém muốn giết thế nào cô tự đi mà gánh chịu, đừng có lôi tôi xuống nước theo!

Lúc sau, Bác Đạt Vĩ lại gào:

- Một ngày một đêm nay cô biến đi đâu thế hả? Cô có nghĩ đến cảm nhận của tôi không?

Không thấy Đồng Du đáp lại, Bác Đạt Vĩ càng tức tối chửi bới:

- Mẹ kiếp, cô dám lên lút đi lại với đàn ông sau lưng tôi. Đã thế còn thông đồng lừa gạt người ta. Cô là loại đàn bà gì thế hả? Làm sao mà sống với nhau được nữa? Li hôn đi! Nếu như không phải vì đứa con thì tôi đã đập chết cô cho rồi!

Bác Đạt Vĩ còn có rất nhiều sự phẫn nộ phải trút ra ngoài. Anh ta đã nhin một ngày một đêm rồi, chỉ mong xé xác cô ra làm trăm mảnh.

Đồng Du ra rồi. Sắc mặt trắng bệch, đôi môi cũng trắng nhợt. Cả người cô giống như vừa đi ra từ động băng. Bác Đạt Vĩ vừa nhìn thấy đã giật thót tim.

Đồng Du ném tập bệnh án ra trước mặt Bác Đạt Vĩ:

- Mất con rồi! Li hôn đi!

Bác Đạt Vĩ há hốc mồm thành chữ O.

Buồn và phẫn uất đan xem trong lòng Bác Đạt Vĩ. Cánh tay anh ta đã vung lên, vừa giống như định đánh người, vừa giống như đang định diễn thuyết.

Nhưng anh ta chẳng làm gì hết, cánh tay cứng đờ ra trên không trung mất mấy giây rồi đột nhiên buông thõng xuống.

40. Chương 40

Đồng Du quyết tâm li hôn, điều này hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của Bác Đạt Vĩ.

Đồng Du thật sự điên rồi, con không còn, cô đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Bác Đạt Vĩ. Sao cô không nghĩ nếu như cô không làm ra những chuyện mất mặt như vậy thì Bác Đạt Vĩ đâu có bức cô đến bước đường này?

Cho dù li hôn thì cũng nên do Bác Đạt Vĩ đưa ra, Đồng Du có cái quyền quyết định này từ khi nào thế nhỉ?

Thế là Bác Đạt Vĩ không nói li hôn, cũng chẳng nói không li hôn. Anh ta chỉ càng ngày càng phẫn uất, thế nhưng cho dù anh ta có phẫn uất đến thế nào, cho dù ném vỡ hết bao nhiêu cái cốc, về mặt Đồng Du vẫn không hề thay đổi. Kể từ lúc bước vào cửa ngày hôm ấy, về mặt của Đồng Du cứ lạnh tanh như vừa bước từ động băng ra. Đã mấy ngày rồi mà vẫn như vậy.

Thỉnh thoảng nửa đêm bừng tỉnh, Bác Đạt Vĩ nhìn thấy Đồng Du đang ngồi ở đầu giường, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh. Thấy anh ta tỉnh dậy, cô liền im lặng không nói gì, xoay người đi ngủ.

Bác Đạt Vĩ định thử động vào người cô, nhưng trong bóng tối, đôi mắt cô như tóe ra lửa. Bác Đạt Vĩ hoảng hốt đành thôi. Anh ta thầm nghĩ: “Mẹ kiếp, cứ tưởng mình báu lắm đấy!”

Cuối cùng không thể chịu nổi nữa, Bác Đạt Vĩ liền nói:

- Li hôn thì li hôn, cô thu dọn quần áo rồi biến, chớ có mong nhận được một xu tài sản của tôi!

Thật là nực cười, Bác Đạt Vĩ chẳng qua chỉ có một tờ giấy sở hữu nhà có viết tên anh ta, tháng nào cũng tiêu bằng tiền lương của cô, ấy vậy mà anh ta vẫn dám mở mồm ra nói “tài sản của tôi”.

Ngay cả việc sửa sang nhà cửa anh ta cũng chẳng bỏ ra một xu, không một chút sức lực.

Đồng Du không chấp nhận cứ thế mà đi. Điều kiện của Đồng Du là: Thứ nhất, lấy lại thẻ lương của mình. Thứ hai, Bác Đạt Vĩ phải hoàn trả tiền sửa chữa nhà cho Đồng Du, tất cả là 50 nghìn tệ. Thứ ba, Bác Đạt Vĩ phải trả lại toàn bộ số tiền mà anh ta đã mua bằng thẻ của cô.

Bác Đạt Vĩ gào lên:

- Cô chớ có nằm mơ!

Sau đó anh ta liền lao ra ngoài. Trước khi đi vẫn không quên tắm một cái, thay quần áo mới và xịt nước hoa.

Những cửa hàng ăn ven đường tỏa ra mùi hương thơm phưng phức, Bác Đạt Vĩ không nỡ bực đãi bản thân.

Suốt quá trình quyết đấu, Bác Đạt Vĩ luôn thể hiện bộ dạng cực kì khoa trương, anh ta muốn Đồng Du hiểu rằng, tất cả những điều này là do cô sai, anh ta quyết không thỏa hiệp!

Đồng Du cũng thừa nhận là do cô sai, sai đến mức hoang đường.

Sau khi Bác Đạt Vĩ ra khỏi nhà, Đồng Du liền đi vòng quanh nhà. Thực sự quá xập xệ, chẳng có gác xép, chẳng có tường đặt ti vi, không có bất kì tạo hình nào, chất lượng cũng cực kì tệ hại, mới ở chưa bao lâu mà sàn nhà đã có một vết nứt lớn, đồ trong nhà vệ sinh cũng lỏng lẻo...

Một căn phòng như thế này thì có gì tốt? Cứ tạm coi như một cái nhà, nhưng tất cả mọi thứ chẳng qua chỉ là “tạm bợ”. Sàn nhà là đồ rẻ tiền, tủ cũng rẻ tiền, đèn cũng rẻ tiền, ngay cả người cũng rẻ tiền nốt.

Đồng Du đứng dậy, tìm kiếm cái gì đó, thế nhưng tìm cái gì đây? Nước mắt rơi tí tách xuống bàn uống trà, giờ cô mới hiểu mình đang muốn tìm một cái bật lửa.

Cô quả quyết cầm cái bật lửa trong tay, bật cái là bật lửa lên, ngọn lửa “liếm” vào tay cô nóng bỏng, đành phải dập đi rồi mới bật lại.

Đồng Du bắt đầu ra tay từ rèm cửa. Chất liệu rèm cửa rất bình thường nhưng lại rất khó bắt lửa, đã châm mấy lần mà không thể cháy, thế là Đồng Du đành bắt đầu từ xô-pha. Xô-pha cuối cùng cũng bắt lửa. Đồng Du lùi lại một bước, trơ mắt nhìn ngọn lửa bùng lên, trái tim đập thình thịch.

Ngọn lửa từ xô-pha lan nhanh lên tường, từ từ liếm lên tận nóc nhà, rồi lại từ nóc nhà lan ra cửa sổ, làm rèm cửa cũng bùng cháy.

Đội cứu hỏa nhanh chóng tìm đến, thế nhưng phòng khách đã chỉ còn lại một đồng tro tàn. Đồng Du ngồi chờ ra giữa vũng nước bẩn, tay vẫn cầm cái chậu.

Lúc Bác Đạt Vĩ trở về, anh ta gần như muốn lao lên bóp chết Đồng Du ngay lập tức. Bác Đạt Vĩ điên cuồng nói với đội cứu hỏa:

- Bắt lấy cô ta, cô ta cố ý phóng hỏa đấy!

Đồng Du chỉ lạnh lùng nhìn Bác Đạt Vĩ, không tranh cãi, mà cũng chẳng cần phải tranh cãi.

Những người tình ý đều có thể nhận ra đây là một vụ cháy nhỏ do sơ xuất, hơn nữa lại kịp thời báo cứu hỏa. Mặc dù thiệt hại nặng nề, cả một bức tường đã bị thiêu cháy rụi, khung cửa ra vào với cửa sổ cũng chịu chung số phận, ti vi cũng bị cháy thành tro, cũng may là báo cảnh sát kịp thời nên không bị cháy lan sang nhà hàng xóm.

Đồng Du là nữ chủ nhân, làm sao có thể cố ý phóng hỏa căn nhà của mình chứ? Mọi người liền an ủi Bác Đạt Vĩ:

- Là đàn ông anh không thể rộng lòng một chút hay sao?

Đồng Du đang cười. Đám người cứu hỏa bỏ đi rồi, nụ cười của Đồng Du vẫn còn nguyên trên mặt, nụ cười đầy mãn nguyện.

Bác Đạt Vĩ nhìn chằm chằm vào Đồng Du, ánh mắt tràn đầy sự phẫn nộ và khủng hoảng.

* * *

Đồng Du li hôn rồi, li hôn sau khi đốt cháy phòng khách của Bác Đạt Vĩ. Hiện giờ là Bác Đạt Vĩ cầu xin li hôn, bởi vì Đồng Du đã điên rồi, nếu còn không li hôn biết đâu chừng sẽ có một ngày cô thù chết anh ta.

Anh ta vẫn còn trẻ, vẫn còn tương lai tươi sáng, không nên phí phạm cuộc đời với một kẻ điên.

Mặc dù đồng ý li hôn những Bác Đạt Vĩ vẫn một mực không trả số tiền sửa chữa nhà của Bác Đạt Vĩ. Lí do của anh ta là “toàn bộ đồ đạc đã bị chính tay cô thiêu rụi rồi”.

Rất có lí, thế nên Đồng Du chẳng kiên quyết đòi tiền anh ta làm gì. Cô chỉ biết cả đời này Bác Đạt Vĩ sẽ nhớ đến cô, bởi vì cuối cùng anh ta đã trả lại toàn bộ số tiền anh ta đã lấy đi trong thẻ của cô, đồng thời bỏ thêm ít nhất 30 nghìn tệ để sửa sang lại căn nhà. Cứ sốc tổn thất này đối với Bác Đạt Vĩ mà nói còn nghiêm trọng hơn cú sốc mất mẹ của anh ta.

Đương nhiên anh ta cũng có thể đi tìm một phụ nữ vĩ đại mới, người cam tâm tình nguyện chi trả số tiền này cho anh ta. Đồng Du tin rằng Bác Đạt Vĩ có cái bản lĩnh ấy.

Đồng Du thuê một căn phòng. Ngoài bề mặt, Đồng Du cũng chẳng khác gì đang bước đi trên con đường cũ của Thẩm Anh Nam.

Nhưng trên thực tế, bản chất chuyện li hôn của Thẩm Anh Nam và Đồng Du hoàn toàn khác nhau. Đồng Du là người bề ngoài thì dịu dàng nhưng bên trong cực kì cứng rắn, còn Thẩm Anh Nam thì hoàn toàn ngược lại.

Mẹ Đồng Du từng nói, đàn bà thì nên giống sợi dây cước, nhìn thì mảnh dẻ nhưng lại chịu được sức nặng nghìn cân.

Đồng Du vẫn cảm thấy rất khó chịu, đặc biệt là vì không thể nhìn thấy con mình ra đời. Mỗi lần nhìn thấy những đứa bé trong ti vi, trên đường phố hay trên tạp chí, cô đều cảm thấy đau xót khôn nguôi.

Oluv-ebook

Cô trả Trương Tùng Linh số tiền viện phí mà anh ta đã trả cho cô, đồng thời gửi hết số tiền còn lại về ẹ. Mẹ Đồng Du đã khóc lóc nức nở trong điện thoại.

Người già thật lắm nỗi lo, một đứa con gái li hôn, sau này có thể làm sao cơ chứ?

Người nào nhìn thấy Đồng Du cũng hỏi:

- Làm thế nào? Định thế nào?

Mẹ Đồng Du kiên quyết không nhận tiền của Đồng Du. Bà hỏi:

- Bác Đạt Vĩ lấy đâu tiền trả cho con? Lần trước chẳng phải nó nói là nợ như chúa chổm hay sao?

Đồng Du giật mình hỏi mẹ:

- Mẹ, anh ta đến đòi tiền mẹ à?

Bác Đạt Vĩ quả nhiên đã lấy tiền từ chỗ mẹ Đồng Du vào ngày thứ ba sau khi phát hiện ra Đồng Du gửi tiền về ẹ. Đó là lần đầu tiên anh ta chủ động gọi điện đến nhà bố mẹ vợ, nói rằng hiện nay rất túng bấn, lại còn nợ người ta cả đồng tiền. Đồng Du ngại không dám đòi lại số tiền ấy, thế nên anh ta đành mở miệng.

Đồng Du không biết nên khóc hay nên cười. Một Bác Đạt Vĩ mới “ra lò” quả nhiên không phụ sự kì vọng của đám đông, anh ta quyết bôn ba trên con đường “đê tiện” này cho đến tận lúc chết.

* * *

Đồng Du mời Trương Tùng Linh ăn một bữa cơm, thế là Trương Tùng Linh sống chết gì cũng đòi mời lại cô một bữa, rồi Đồng Du lại mời lại một bữa, Trương Tùng Linh lại mời thêm một bữa. Sau những lần mời cơm “bất phân thắng bại” giữa hai người, cô như phát giác ra chuyện gì đó nên bắt đầu do dự.

Trương Tùng Linh rất tốt bụng, nghề nghiệp ổn định, nhân phẩm tốt, tướng mạo không tồi.

Không tốt là cô: đã từng li hôn, đã từng sảy thai, còn nữa, đang thất nghiệp. Kể từ sau lần viếng thăm sở cảnh sát ấy, Đồng Du quay trở lại làm việc, phát hiện ra mọi thứ đã đổi khác. Bạn bè đồng nghiệp lần tránh cô, ông chủ cũng lần tránh cô.

Rõ ràng mọi người đều cho rằng cô là một nhân vật mang lại phiền phức. Những người tưởng là “tắm ngầm tắm ngầm” quả nhiên đều có vấn đề.

Chuyện kí thay vẫn chưa được giải quyết. Vợ Tả Gia Thanh âm ỉ đòi kiện cáo, hết lần này đến lần khác gọi điện đến sỉ nhục Đồng Du.

Cũng may là có Trương Tùng Linh an ủi cô:

- Cô đừng sợ, nếu như cô phải ra tòa thì chồng của cô ta cũng không thoát tội đâu. Vuốt mặt phải nể mũi, cô ta chẳng qua chỉ định dọa cô thôi! Mục đích của cô ta chẳng qua chỉ là lừa của cô ít tiền, đưa tiền rồi là xong chuyện ấy mà!

Trương Tùng Linh nói đúng. Tả Gia Thanh đã chủ động gọi điện đến cho Đồng Du, đây là lần đầu tiên anh ta chủ động mở miệng nói chuyện với cô sau khi sự việc bại lộ.

Tả Gia Thanh nói:

- Ý của vợ anh là bắt em bồi thường ít tiền, cô ấy cũng chẳng định làm to chuyện!

Lần đầu tiên trong cuộc đời Đồng Du muốn chửi bậy, dùng những từ bẩn thỉu, độc địa nhất trong vốn từ của mình để chửi bới 18 đời tổ tiên nhà Tả Gia Thanh.

Nhưng cô đã nhẫn nhịn.

Sự việc cuối cùng cũng được giải quyết. Đồng Du hoàn trả Tả Gia Thanh số tiền 10 nghìn tệ ấy, đồng thời bồi thường cho vợ Tả Gia Thanh thêm 10 nghìn tệ nữa. Vợ Tả Gia Thanh cao ngạo tuyên bố chuyện này đến đây coi như xong, nhà bán cũng bán rồi, cô ta sẽ không truy cứu gì thêm nữa.

Chỉ có điều cuối cùng cô ta vẫn cảnh cáo Đồng Du một câu:

- Hãy tránh xa người đàn ông của tôi ra, nếu không tôi sẽ cho cô biết tay!

Đồng Du tức đến run người, vội vàng phản bác lại bằng giọng điệu đanh thép:

- Người đàn ông của cô thì cô cứ giữ lấy mà dùng, chỉ có mình cô nghĩ rằng anh ta là báu vật thôi!

Trương Tùng Linh rất tán thưởng câu phản kích này của Đồng Du. Anh nói:

- Thật không ngờ em lại mồm mép đến thế. Người đàn bà ấy chắc là tức điên lên đấy!

Thế nhưng Đồng Du không sao vui lên được, bởi vì kẻ gặp phải báo ứng chỉ có mình cô, trong khi đó một “đương sự” khác là Tả Gia Thanh lại chẳng hề tổn thất gì. Tiền bồi thường cũng rơi vào tay vợ anh ta. Thế mới tức chứ!

Đồng Du thậm chí còn nghĩ rằng mình bị hai vợ chồng Tả Gia Thanh lừa gạt. Đây vốn dĩ là một cái kế liên hoàn. Tả Gia Thanh dụ cô vào bẫy trước, sau đó mới để cho vợ mình lộ mặt, giả bộ như bị lừa rồi ép cô phải bồi thường.

Đồng Du bị cho cái suy đoán này làm cho phát điên lên, máu trong người như sôi sùng sục.

Cô không biết là bàn tay của Trương Tùng Linh đã đặt lên tay mình từ bao giờ.

Trương Tùng Linh nói:

- Em có biết lần đầu tiên gặp em, điều gì ở em đã thu hút anh không?

Đồng Du mặt mày thất sắc, lần đầu gặp mặt cô đã thu hút anh rồi sao?

Trương Tùng Linh nói:

- Lần đầu tiên gặp em, em giống như một con cò, thận trọng, bộ dạng vô cùng đáng thương, chỉ sợ động chạm đến ai. Nhưng đôi mắt của em như có ánh sáng, ấm áp như thể chẳng gì xuyên thấu được. Không những thế, ở con người em luôn toát lên vẻ “không tranh đoạt với đời”.

Trương Tùng Linh là một nhà văn sao? Anh ta nói chuyện cứ như đang đọc thơ vậy?

Đồng Du mặt đỏ bừng.

Đồng Du hiểu ý của Trương Tùng Linh. Có thể trước đây cô chính là loại người mà Trương Tùng Linh hình dung, hiện giờ hy vọng cô vẫn là người như vậy, có thể bản thân anh cũng hình dung mình là người như

vậy, thận trọng, không cạnh tranh với đời. Anh để mắt đến Đồng Du chỉ là bởi vì cô với anh cùng một loại người.

Cho dù là gia súc hay gia cầm, cho đến cả những con chuồn chuồn... đều phải đi theo bầy để đảm bảo an toàn cho bản thân.

Bàn tay Trương Tùng Linh vỗ về mu bàn tay của Đồng Du. Đồng Du không hề có ý định rút tay ra. Lòng bàn tay của cả cô và anh đều đang toát mồ hôi.

* * *

Thẩm Anh Nam đang phải đối mặt với một thách thức chưa từng có.

Cái thách thức này không đến từ bản thân chuyện li hôn mà là làm thế nào để nói ra miệng hai cái từ ấy.

Hết lần này đến lần khác, thật chẳng khác gì giày vò nhau. Mà sự giày vò này từ trước đến giờ không phải là ý của cô.

Từ chỗ Tưởng Đại Bình trở về, Thẩm Anh Nam đã quyết tâm. Trên thực tế, Tưởng Đại Bình không hề cố vũ cô, cô chỉ biết mình đang leo lên một tháp cao, leo lên một nơi tối tăm, cũng chẳng biết mình leo lên đó để làm cái gì. Thế nhưng cứ ngoảnh đầu lại cô lại nhìn thấy Tưởng Đại Bình, nếu như có bất cẩn ngã xuống, Tưởng Đại Bình sẽ chắc chắn giữ tay ra giữ chặt lấy cô.

Cô chưa bao giờ có lòng tin thế này với đàn ông. Thế nhưng lần này cô lại rất tin tưởng.

Cô ngồi trong phòng khách chờ Tề Cường về. Cô đã tìm ra cái gạt tàn và đặt trở lại bàn, nồi canh hầm vẫn đặt trên bếp, cô định đợi Tề Cường về sẽ múc ra bát.

Cô muốn nói chuyện thật bình tĩnh.

41. Chương 41

Tề Cường vẫn về muộn như mọi ngày. Thực ra dạo này Tề Cường cũng có đôi chút dấu hiệu dịu bớt, về nhà chịu ăn cơm Thẩm Anh Nam nấu, chắc là anh cũng nghĩ thông rồi, giày vò nhau cũng đâu có thú vị gì?

Chỉ có điều anh ta vẫn sầm mặt không chịu nói chuyện, có thể là vì không muốn hòa giải quá nhanh, như thế dễ dàng cho Thẩm Anh Nam qua! Tề Cường phải từ từ, chậm rãi thuần hóa cô. Sau một thời gian “lạng thang” ở bên ngoài, anh ta đã rút ra kết luận, chỉ có vợ mình mới dễ thuần hóa.

Chủ ý của Tề Cường đã bị Thẩm Anh Nam phát hiện ra.

Sau cuộc nói chuyện hôm nay Tề Cường sẽ có phản ứng gì? Không biết, không dám đoán.

Mười giờ đêm điện thoại của Thẩm Anh Nam đổ chuông, là Tề Cường gọi đến.

Nhận điện thoại, nhưng lại không phải giọng Tề Cường, là giọng của một người đàn ông:

- Cô là người thân của chủ nhân số máy này phải không? Anh ta xảy ra tai nạn, đang ở trong bệnh viện.

* * *

Tề Cường bị một chiếc xe máy đâm từ phía sau. Sau tai nạn không tìm thấy kẻ gây án đâu. Cái xe máy ấy như đang giở trò, cả bánh trước chèn lên người Tề Cường, bởi vì trên áo vét của Tề Cường vẫn còn in hằn dấu vết bánh xe.

Thẩm Anh Nam tức tốc đến bệnh viện. Tề Cường đang ở trong phòng phẫu thuật. Lúc được người ta phát hiện ra, anh ta đang nằm trong một ngõ nhỏ, ngoài chân ra, nhiều nơi trên cơ thể cũng bị gãy xương, mặt bị xước hết, không còn chỗ nào lành lặn.

Thẩm Anh Nam toàn thân mềm nhũn. Cô chưa bao giờ gặp phải tình huống nghiêm trọng như thế này. Cô chỉ biết rằng hiện giờ mình cần sự giúp đỡ.

Cô gọi Tưởng Đại Bình đến. Lúc này đây, anh ta là chỗ dựa duy nhất của cô, chỉ có Tưởng Đại Bình thôi...

Thẩm Anh Nam đứng ngồi không yên, Tưởng Đại Bình liền cho cô dựa vào mình, đưa tay ra ôm lấy cô.

Hai người cứ giữ nguyên tư thế ấy cho đến tận khi Giang Yến Ni và Trịnh Tuyết Thành đến.

Cô y tá đến thông báo đóng tiền viện phí. Trong lúc hoảng hốt, Thẩm Anh Nam không mang theo nhiều tiền, Tưởng Đại Bình đứng dậy móc tiền trong túi đưa cho Thẩm Anh Nam nhưng vẫn không đủ. Trịnh Tuyết Thành liền nói:

- Để anh quẹt thẻ!

Thấy anh ta đi về phía nộp tiền, Tưởng Đại Bình liền vội vàng nói:

- Tôi cũng có đem theo thẻ, để tôi trả!

Tưởng Đại Bình cứ như thể sợ Trịnh Tuyết Thành quẹt thẻ mất phần nên vội vàng tranh lên trước.

Thẩm Anh Nam hy vọng bản thân có thể thư giãn một chút. Cô tin rằng kẻ đáng ghét như Tề Cường chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Càng nghĩ như vậy Thẩm Anh Nam càng lo lắng, đến nỗi răng va vào nhau lập cập. Hai bên hành lang có rất nhiều cửa sổ thông gió, gió lạnh ùa vào khiến cho Thẩm Anh Nam run rẩy như một chiếc lá úa trên cành.

Ba giờ sáng, ca phẫu thuật của Tề Cường hoàn thành, anh ta được đưa vào phòng theo dõi. Cột sống của anh ta đã bị thương nghiêm trọng, bác sĩ nói sau này cơ hội đứng lên được là rất nhỏ.

Thẩm Anh Nam dán mắt nhìn vào miệng bác sĩ, đầu óc ong ong như đang đứng ở trong một cái chợ huyền ảo. Cô thật không dám tin một người đàn ông khỏe mạnh như Tề Cường lại bị bại liệt. Sao có thể? Sao có thể thế được?

Thẩm Anh Nam nhìn Tưởng Đại Bình rồi lại nhìn Giang Yến Ni, vẻ mặt bàng hoàng như không tin vào sự thật.

Chỉ một tuần sau Tề Cường đã tỉnh lại. Tề Cường tỉnh lại, Thẩm Anh Nam mới biết được chân tướng sự việc.

Người đâm Tề Cường chính là Đại Tử. Đại Tử chặn Tề Cường tại bãi đỗ xe dưới công ty của Tề Cường. Đại Tử còn dẫn theo vài người nữa, lái một chiếc ô tô bảy chỗ. Mấy người ấy bắt Tề Cường rồi nhét anh ta vào chiếc xe ấy như nhét một con lợn.

Chiếc xe lái đến một hẻm nhỏ không người qua lại. Bọn chúng liền lôi Tề Cường ra, ngoài ra còn có một chiếc xe máy cũng được lôi từ trong xe ô tô ra. Đại Tử nói:

- Tiền tao cũng chẳng thèm nữa, mày là đồ súc sinh coi tiền như mạng sống, coi mạng người như cỏ rác. Lấy tiền của mày cũng là sự sỉ nhục với tao! Thế nhưng anh mày ngày ấy vì sao mà tàn phế, giờ mày hãy tái hiện lại cảnh đó cho anh mày chứng kiến!

Đại Tử còn nói:

- Đừng tưởng rằng anh mày say mà không biết cái gì, cho dù năm đó mày có diu tao, đưa tao đến bệnh viện thì mày vẫn là đồ lòng lang dạ sói!

Tề Cường không còn nhớ rõ mình đã bị ăn bao nhiêu cú tát và bao nhiêu cú đâm nữa, chỉ nhớ mình đã hỏi Đại Tử một câu hỏi:

- Tại sao anh lại biết?

Đến lúc này có phủ nhận cũng chẳng có ích gì nữa, Tề Cường chỉ muốn làm rõ chuyện này.

Câu hỏi này càng khiến cho cơn giận của Đại Tử bùng lên dữ dội. Hắn nhảy dựng lên, lại lần nữa giang tay cho Tề Cường mấy cái bạt tai, vừa đánh vừa nói:

- Làm sao tao biết à? Mày nói xem làm sao tao biết được? Nếu như không phải Chu lão tứ ở thôn đông nhìn thấy, nếu như lão già ấy không phải trong một lần uống say nói lộ ra thì bố mày làm sao biết được!

Bảo Tề Cường nghĩ lại chuyện đó là một nỗi đau lớn đối với anh ta. Cứ nói đến tên Đại Tử là Tề Cường lại run lên sợ hãi.

Đã báo cảnh sát rồi nhưng vẫn chưa bắt được người. Tề Cường ngày nào cũng phải thăm dò tin tức. Anh ta vẫn chưa thể ngồi dậy được, thế nên đành bảo Thẩm Anh Nam gọi đến cục cảnh sát để hỏi han. Mỗi lần nghe thấy câu trả lời chưa, Tề Cường lại buộc miệng chửi đổng.

Anh ta còn chửi bởi cả Thẩm Anh Nam, thậm chí lúc sai bảo cô còn tỏ vẻ hết sức bực bội.

Anh ta nói:

- Cút, đi tìm thằng người tình của cô đi, chớ có ở đây với cái thằng tàn tật này!

Thẩm Anh Nam chẳng chút do dự đáp trả:

- Anh đừng tưởng rằng anh như thế này là có quyền chửi mắng người khác! Tôi đây cũng muốn chửi bởi đây!

Thẩm Anh Nam vừa phản công là Tề Cường im bật. Một lát sau, anh ta lại lớn tiếng mắng chửi, Thẩm Anh Nam lại đáp lễ quyết không chịu thua một câu nào.

Chỉ có điều cô không cút.

Thẩm Anh Nam là sao có thể cút được? Cho dù cô vô cùng muốn “cút”.

Cô âm thầm gọi điện cho Tưởng Đại Bình rồi khóc một trận tức tưởi.

Tưởng Đại Bình chỉ biết thở dài, nói:

- Làm thế nào? Em phải làm thế nào đây?

Thẩm Anh Nam có thể làm thế nào được

* * *

Tề Cường ở trong bệnh viện được hai tháng thì Tưởng Đại Bình tìm được địa điểm và khai trương một nhà hàng lẩu mới.

Thực ra không thể gọi là nhà hàng bởi vì chỉ có bốn cái bàn. Ở trong thành phố này, quy mô kinh doanh như thế này được gọi là “nhà hàng hạng ruồi”. Thực khách đến đây mặc dù không đến mức tranh ăn với ruồi nhưng môi trường thực khó chấp nhận. Bàn ghế có độ cao tương đương, mỗi khi ăn phải khom lưng xuống, gây ra nguy cơ bị sa dạ dày.

Đầu tư không nhiều, giá cả lại rẻ nên làm ăn cũng tạm ổn. Tưởng Đại Bình bận rộn hơn nên chẳng có thời gian thường xuyên gọi điện cho Thẩm Anh Nam nữa.

Thẩm Anh Nam cũng sợ Tưởng Đại Bình gọi điện đến. Nội dung thường là:

- Em thế nào rồi?

- Vẫn như thế thôi.

- Tâm trạng anh ta ra sao rồi?

- Vẫn như vậy.

- Em định thế nào?

- Còn làm thế nào được nữa?

- Thế em làm việc của em đi! Nhớ chú ý sức khỏe đấy!

- Ủ, anh cũng thế nhé!

Tưởng Đại Bình chẳng giúp được việc gì, cũng chẳng biết nói năng gì cả. Thực ra kể từ sau khi bệnh tình của Tề Cường ổn định lại, Thẩm Anh Nam cũng chẳng cần phải giúp đỡ gì nữa, công ty của Tề Cường đã có

bạn bè anh ta lo liệu, nguồn kinh tế ổn định, chỉ có điều, kể từ khi tháo hết băng băng trên mặt Tề Cường xuống, anh ta càng ngày càng lảm nhảm, nói ba câu thì thế nào cũng có một câu “Cút!” đi kèm.

Có một lần Thẩm Anh Nam thực sự không thể nhịn được nữa liền gào lên:

- Anh yên tâm, sẽ có một ngày chắc chắn tôi sẽ cút!

Tề Cường lập tức ngậm miệng lại. Lúc Thẩm Anh Nam đi lấy nước về, đột nhiên phát hiện ra Tề Cường đang khóc. Cơ thể anh ta không thể vận động được, tay cũng bị bó bột chẳng thể cử động nên nếu anh ta khóc sẽ chẳng thể nào che giấu được.

Ngày 17 tháng 5 là ngày sinh nhật thứ 32 của Tề Cường.

Hôm ấy Thẩm Anh Nam làm thủ tục ra viện cho Tề Cường. Những vết thương trên mặt Tề Cường về cơ bản đã liền lại nhưng vẫn để lại không ít những vết sẹo lớn nhỏ. Thẩm Anh Nam vừa dùng khăn ẩm lau mặt cho anh ta vừa đùa:

- Sau này chắc phải sang Hàn một chuyến rồi! Sửa sang lại một chút là thành trai Hàn, các bà các cô lại thi nhau chết, ha ha ha...

Vẻ hài hước của Thẩm Anh Nam chẳng thể khiến cho Tề Cường trở nên dễ chịu hơn, thậm chí sự giả bộ của cô còn bị chính anh ta nhìn thấy. Tề Cường sầm mặt nói:

- Tại sao phải biến mình thành trai Hàn? Tôi chính là tôi, có thành phế nhân cũng vẫn là tôi!

Thẩm Anh Nam chẳng còn gì để nói. Chọc cười người khác là “lao động nặng nhọc”. Về mặt này, Thẩm Anh Nam chẳng có tài năng trời phú.

* * *

Giang Yến Ni nghiêm túc hỏi Đồng Du một câu hỏi:

- Cậu thực sự định chấp nhận Trương Tùng Linh sao?

Đồng Du rất tò mò, Trương Tùng Linh có điểm gì không thể chấp nhận được, chẳng phải anh ta tốt hơn Bác Đạt Vĩ gấp trăm nghìn lần sao?

Rồi Đồng Du cũng hiểu ra ý của Giang Yến Ni. Đồng Du soi vào gương, vừa học cách dùng mascara vừa nói:

- Có phải cậu định nói đối mặt với Trương Tùng Linh tớ sẽ cảm thấy tự ti không? Không đâu, mẹ tớ nói, tớ hoàn toàn xứng đáng với người đàn ông tốt hơn.

Giang Yến Ni vô cùng vui mừng. Những người phụ nữ đã li hôn quả nhiên biến thành người lớn. Có những chân lí rõ ràng rành ra đấy, ấy thế mà có rất nhiều người cứ phải vấp ngã vài lần mới ngộ ra được.

Giang Yến Ni thực sự vui mừng thay cho Đồng Du. Vì vui mừng nên cô đã tặng cho Đồng Du cây mascarsa Lancôme mình mới mua.

Cô còn tặng cho Đồng Du mấy bộ váy của mình, trong này còn rất mới, trong đó còn hai cái thậm chí còn chưa bóc mác.

Giang Yến Ni gần đây làm ăn phát đạt, công việc rất thuận lợi, thế nên tiền hoa hồng cho cô rất hậu hĩnh. Giấc mơ mua xe gần như sắp thành hiện thực.

Giang Yến Ni hỏi Đồng Du:

- Cậu bảo tớ có nên mua xe Chevrolet không?

Đồng Du trợn mắt lườm Giang Yến Ni:

- Trông kia, cậu đừng có mua Chevrolet nữa, góp tiền với Trịnh Tuyết Thành mua một con Mercedes mà đi, như thế chẳng phải oai hơn nhiều hay sao?

Giang Yến Ni hùng hổ nói:

- Cậu điên à? Bảo tớ góp tiền mua xe cho đàn ông á? Ban nãy vừa mới khen cậu xong, sao lại ngu ngay được thế hả? Cậu nhớ cho kĩ này, tiền của đàn ông có thể là tiền của mình nhưng tiền của mình vẫn là tiền của mình!

* * *

Trương Tùng Linh nói:

- Em vẫn thích hợp với sự nhã nhặn hơn.

Thực ra lời nhận xét này của Trương Tùng Linh là lịch sự lắm rồi. Bởi vì trong con mắt của anh, Đồng Du thực sự không thích hợp với việc trang điểm, đặc biệt là trang điểm đậm.

Trang điểm thì có gì đáng nói? Chẳng qua mắt chỉ trở nên to hơn, lông mi dài hơn, môi đỏ mọng hơn, xinh đẹp thì có xinh đẹp nhưng chẳng còn là Đồng Du trước đây.

Đồng Du trước đây thì có gì tốt chứ? Một cái khuôn mặt âu sầu khổ não, trông như cái bánh mì.

- Không phải đâu! – Trương Tùng Linh nghiêm túc chỉnh lại – Em tự đánh giá bản thân cái kiểu gì vậy? Em không biết là cái dáng vẻ tự nhiên của em đẹp biết nhường nào à?

Xem ra Trương Tùng Linh lại thuyết giáo rồi. Trương Tùng Linh thật là vĩ đại, anh ta có thể đưa người phụ nữ của mình lên mây bất cứ lúc nào.

Đồng Du trở thành người đàn bà của Trương Tùng Linh. Hôm ấy Trương Tùng Linh mời Đồng Du đến nhà anh ta. Trương Tùng Linh không ở một mình mà ở chung với mẹ.

Mẹ của Trương Tùng Linh hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của Đồng Du. Trong tưởng tượng của Đồng Du, một phần tử trí thức của những năm 70, 80 lại ở góa như mẹ của Trương Tùng Linh ắt hẳn là một người lạnh lùng, khách khí và xa cách. Thế nên khi nhận lời Trương Tùng Linh, Đồng Du vô cùng lo lắng.

42. Chương 42

Ai dè vừa bước vào cửa, Đồng Du lại nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp và hiền hậu.

Bà mặc một chiếc áo sườn xám nhã nhặn, tóc búi cao ở phía sau gáy, mắt đeo kính, môi tô một lớp son mỏng. Đồng Du vừa nhìn là đã biết bà là một người đã quen mặt áo sườn xám chứ không phải là vì nhà có khách mà chuyển sang mặc áo sườn xám.

Mẹ Trương Tùng Linh rất đẹp, mặc dù vẻ đẹp của tuổi thanh xuân đã không còn nhưng vẻ đẹp của bà hiện tại không thể tin rằng bà là một người mẹ của một cậu con trai ngoài 30.

Bà ngồi trên xe lăn vì viêm khớp do phong thấp. Bà đã ngồi xe lăn bốn năm nay rồi.

Đồng Du tròn mắt kinh ngạc, không phải bởi vì cái xe lăn mà là vì sự xinh đẹp của bà. Bà giơ tay ra với Đồng Du rất tự nhiên kéo Đồng Du lại, nói:

- Con có đói không? Bác đã làm món cà tím tẩm bột rán rồi đấy!

Đồng Du nói:

- Bác thực sự giống một con hạc, Tùng Linh so sánh thật là chuẩn!

Mẹ Trương Tùng Linh cũng bật cười, những nếp nhăn hiện lên ở khóe mắt bà đầy hiền từ, hình ảnh này mới khiến cho người ta liên tưởng đến từ “mẹ”.

Đây là một căn nhà rất sạch sẽ nhưng có chút hơi rối loạn. Căn nhà không to cũng không nhỏ, cách bài trí đã khá cũ nhưng đâu đâu cũng thấy có những chi tiết rất cầu kì, ví dụ như dưới xô-pha có trải một lớp thảm mềm như bông, ví dụ như khăn bàn được trải hoa rất cầu kì...

Sau khi ăn cơm xong, mẹ Trương Tùng Linh vào phòng nghỉ trưa. Đồng Du đang ở ngoài ban công hóng gió. Đây là một khu chung cư khá yên tĩnh, trong sân có mấy cây ngân hạnh già, vài con chim bồ câu của ai nuôi thỉnh thoảng lại bay vù vù ở trên đầu.

Trương Tùng Linh nhẹ nhàng đến bên, đứng sau lưng Đồng Du, phát hiện ra cô đang ngáy người nhìn ra xa.

Trương Tùng Linh liền hỏi:

- Em làm sao thế?

Đồng Du hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Tại sao không nói cho em biết anh có một người mẹ như thế?

Trương Tùng Linh sững người, gần như không biết phải trả lời ra sao. Anh không cố tình giấu diếm điều gì, bởi vì Đồng Du hoàn toàn không hỏi anh cái gì. Sở dĩ anh bảo Đồng Du đến nhà là vì anh muốn nói để cô hiểu rõ hoàn cảnh của anh một cách toàn diện và khách quan. Một người mẹ hiền lành bệnh tật và một anh con trai chân thành. Có lựa chọn hay không hoàn toàn là do cô quyết định.

Đồng Du tiếp tục nói:

- Tại sao anh không nói cho em biết anh có một người mẹ xinh đẹp như vậy? Ôi trời ơi, đứng trước mặt bà, em cảm thấy mình giống hệt như một con vẹt xấu xí!

Cô ngoảnh đầu lại, nghiêm túc nói:

- Mẹ của anh chắc chắn có rất nhiều tình yêu, chỉ có những người phụ nữ có nhiều tình yêu trong trái tim mới có thể xinh đẹp như vậy!

Trương Tùng Linh vòng tay ôm Đồng Du từ phía sau, nói:

- Em cũng đẹp như vậy! Em cũng có thể có rất nhiều tình yêu, bởi vì em còn có anh!

* * *

Đồng Du không tin lại có một ngày có thể đẹp như mẹ của Trương Tùng Linh. Đó là một người phụ nữ xinh đẹp suốt đời, nói cách khác, cả cuộc đời bà có rất nhiều tình yêu, tình yêu của chồng, của con trai, thậm chí là của những người xa lạ.

Còn Đồng Du thì sao? Từ xưa đến giờ cô chưa từng được ai đó yêu mãnh liệt. Lúc nào cũng là: một khi có người theo đuổi, chỉ cần có người có thể chấp nhận được thì vội vàng nhận lời, vội vàng yêu đương, vội vàng phát hiện ra đó chẳng phải là tình yêu rồi lại vội vàng chia tay.

Tinh thần của cô lúc nào cũng ở trạng thái mơ hồ, thỉnh thoảng yên ổn, thỉnh thoảng phần chấn khiến cho Trương Tùng Linh không thể yên tâm.

Cô nói với Trương Tùng Linh:

- Tả Gia Thanh còn dám gọi điện hẹn em đi ăn cơm đấy!

Cô nói:

- Anh nói xem, con người làm sao có thể trơ trên đến mức độ này cơ chứ?

Trương Tùng Linh liền vỗ vỗ vào trán cô, nói:

- Xong rồi! Anh đã vỗ đi hết những kí ức về người làm em không vui đi rồi!

Ưu điểm của Trương Tùng Linh là không thích bình luận quá nhiều về người khác. Cuộc sống của anh cực kì đơn giản, chỉ có bệnh viện, gia đình và Đồng Du.

Anh cho rằng Đồng Du cũng nên giống như anh, yên tĩnh, điềm đạm mà sống, nghĩ ngợi nhiều sẽ ảnh hưởng xấu đến sức khỏe, phải kiên quyết loại bỏ những suy nghĩ ấy.

Anh bảo Đồng Du đổi sang số điện thoại khác. Anh nói:

- Dù sao giờ em cũng không đi làm, đổi số rồi đổi sang làm ở một công ty khác, bắt đầu lại một cuộc sống mới! À, còn có một người đàn ông mới nữa chứ! Đồng Du à, anh thật sự ngưỡng mộ em đấy! – Trương Tùng Linh nói xong liền nhào tới cù Đồng Du, hai người cười đùa ầm ĩ một hồi.

Sau khi cười đùa. Đồng Du lại quay trở về với trạng thái mơ hồ, ngẩn ngơ, mơ thấy ác mộng, không thể tập trung tinh thần. Trương Tùng Linh quyết định sẽ dẫn cô đi gặp bác sĩ tâm lý.

Đồng Du kiên quyết phản đối, nói:

- Em sẽ xử lý ổn thỏa, anh cứ cho em chút thời gian!

Nhưng Trương Tùng Linh không ngờ phương thức xử lý của Đồng Du lại là thoải mái nhận lời đi gặp Tả Gia Thanh.

Lúc anh từ trong nhà vệ sinh đi ra, phát hiện ra Đồng Du đang gọi điện thoại. Cô nói:

- Tám giờ, không đến thì anh là con chó con!

Giọng điệu của Đồng Du lảng lơ đến xa lạ, cái kiểu lảng lơ này cũng chẳng thích hợp với cô, vẫn còn cứng nhắc lắm, xem ra là chưa rèn giũa nhiều.

Đồng Du ngắt điện thoại và bắt đầu tắm rửa, thay quần áo, ngồi trước gương, lần lượt bôi đủ thứ mỹ phẩm lên mặt.

Đồng Du trang điểm inh lờ loẹt như một cái cây Noel. Cô nói với Trương Tùng Linh:

- Em đi uống trà với Giang Yến Ni đây!

Cô nói rồi liền ra cửa, tiếng giày cao gót vội vã nện xuống sàn nhà.

Chắc chắn cô rất căng thẳng.

* * *

Trương Tùng Linh ngồi bên vườn hoa. Phía sau lưng anh là một khách sạn hoa lệ, bốn sao, nghe nói ăn đêm ở trong đó cũng không tồi.

Hai mươi phút trước, chiếc taxi chở Đồng Du đã dừng lại ở trước cửa khách sạn này. Trương Tùng Linh bám theo Đồng Du, nhìn thấy cô cao ngạo bước vào đại sảnh, ngồi trên xô-pha một trong đại sảnh một lúc. Chẳng bao lâu sau, cái gã “đê tiện nhất trần đời” Tả Gia Thanh kia xuất hiện. Hai người xoay lưng về phía Trương Tùng Linh, bàn bạc mấy câu. Trương Tùng Linh không nhìn thấy biểu cảm trên mặt Đồng Du.

Tiếp đó hai người đến quầy lễ tân. Thủ tục thuê phòng chỉ hai phút đã làm xong, Tả Gia Thanh đi trước, Đồng Du nói gót theo sau. Cho đến khi hai người đi vào trong thang máy, Trương Tùng Linh mới đến trước thang máy, dán mắt nhìn vào những con số hiển thị trên màn hình cầu thang. Cầu thang máy dừng lại ở tầng thứ 18.

Trương Tùng Linh đi ra khỏi khách sạn, ngồi xuống vườn hoa bên cạnh, trái tim cảm thấy đau đớn nhưng xương cốt toàn thân như cứng đờ ra.

Anh không bỏ đi, cho dù chính mắt anh nhìn thấy Đồng Du và Tả Gia Thanh đi vào trong thang máy lên lầu, nhưng trong tiềm thức của anh, anh vẫn không tin vào tất cả những gì sắp hoặc đang xảy ra.

Có khoảng một giây anh thậm chí đã muốn xông vào cầu thang, lôi Đồng Du ra ngoài, anh phải chất vấn cô: “Rốt cuộc em định thế nào?”

Nhưng anh cũng hoài nghi, bản thân mình liệu có cái quyền ấy không? Một Đồng Du đã li hôn lại đột nhiên có chủ kiến, có chủ kiến đến đáng sợ, những chuyện mà cô muốn làm chẳng ai có thể ngăn cản được.

Anh cảm thấy mình dường như đã ngồi ở đó đến một thế kỷ.

43. Chương 43

Đột nhiên anh lại nhìn thấy Đồng Du, Đồng Du vẫn trang điểm lòe loẹt như cây thông Noel giống như lúc trước, chỉ có điều trong tay còn xách thêm một cái túi. Đồng Du chạy ra khỏi khách sạn, hơn nữa còn chạy rất nhanh, cứ như thể có người đang truy sát cô vậy. Lúc nhìn thấy Trương Tùng Linh, cô hoảng hốt lùi lại một bước, suýt chút nữa thì ngã ngã ra sau.

Về sau, Đồng Du liền chạy đến kéo tay Trương Tùng Linh chạy như điên.

Cô hấp tấp đến mức đường như quên mất rằng trên đời này còn có cái gọi là taxi.

Hai người cứ chạy như điên đến một ngã rẽ, không thể nào nhìn thấy cái khách sạn kia nữa thì Đồng Du mới dừng lại. Trương Tùng Linh giận dữ gạt phắt tay cô ra.

Những món đồ trong tay Đồng Du rơi hết xuống đất.

Hóa ra là một túi quần áo, bao gồm áo sơ mi, cà vạt, quần lót, quần dài và tất, còn có cả hai chiếc giày da nữa.

Ban này, lúc Đồng Du lột sạch quần áo của Tả Gia Thanh, anh ta vô cùng phấn khích, bởi vì người đàn bà xa cách bao nhiêu năm là người đàn bà tươi mới và đầy cảm dỗ. Thế là Đồng Du bảo làm gì anh ta liền làm theo như vậy.

Đồng Du bảo anh ta đi tắm, Tả Gia Thanh liền đi tắm, tắm thơm tho sạch sẽ thì làm tình mới ngọt ngào.

Nghe thấy tiếng chảy róc rách, thì Đồng Du liền ôm đồng quần áo của anh ta bỏ chạy, ngay cả tất cũng chẳng bỏ lại.

Cô chạy như điên trên đường, chỉ sợ đột nhiên Tả Gia Thanh lao ra. Trong quá trình bỏ chạy, cô còn móc điện thoại ra gọi cho vợ của Tả Gia Thanh, thông báo với cô ta rằng báu vật của cô ta đang ở trong khách sạn với gái, nếu như cô ta đến nhanh biết đâu chừng sẽ xem được một màn kịch hay ho.

Đồng Du nhìn đồng quần áo kia mà cười chảy cả nước mắt, tay chân run rẩy.

Cuối cùng cô chẳng còn sức lực để mà cười nữa, gục mặt lên vai Trương Tùng Linh.

Trương Tùng Linh ôm chặt lấy Đồng Du rồi chậm chậm dìu cô. Đồng Du tựa vào vai anh, mệt mỏi hỏi:

- Chúng ta đi đâu đây?

Trương Tùng Linh nói:

- Về nhà mình!

* * *

Vừa vào đến cửa nhà là Giang Yến Ni đã ngửi thấy một mùi ẩm mốc.

Chỉ mới đi vắng có hai tuần mà căn phòng này cảm thấy mình bị bỏ rơi nên định làm loạn chẳng?

Quả thật Giang Yến Ni đang định bán nhà. Cô đã nhờ đến trung tâm mua giới nhà đất và giờ chỉ việc ngồi chờ khách mua đến tìm.

Thế là Giang Yến Ni quyết định ngủ tại nhà một đêm. Trịnh Tuyết Thành định sang ngủ với cô nhưng cô từ chối.

Cô muốn một mình nói lời từ biệt với căn nhà. Tạm biệt với tàn thuốc lá ở trên bục cửa sổ, với vết dầu ở trên thảm, với bụi bặm ở trên giường, với vết dơ trong bồn tắm, với hơi thở của tất cả những người đàn ông đã ở trong căn phòng này.

Kể từ nay cô sẽ là một con người mới, không, cô đã là một con người mới. Cô chờ đợi điều này đã quá lâu, cũng may là được dừng lại đúng lúc nên dừng.

Đột nhiên cô muốn uống một chút rượu. Nhưng mở tủ đựng rượu ra mới biết, bởi vì có ý định bán nhà nên cô đã chuyển hết tủ rượu của mình sang nhà Trịnh Tuyết Thành rồi. Ngoài tài khoản tiết kiệm và bản thân cô ra thì trong phòng này chẳng còn gì đáng tiền.

Cô cảm thấy có chút buồn cười, nếu Đồng Du mà biết thế nào cũng cười nhạo cô. Chẳng phải chính miệng Giang Yến Ni đã nói rằng bất kì tài sản nào của riêng mình không được phép để đàn ông chung hưởng hay sao?

Xem ra giới hạn cứ âm thầm dịch chuyển, điều đó phụ thuộc bạn có đủ yêu hay không.

Không cần hoài nghi, Giang Yến Ni yêu Trịnh Tuyết Thành chính là yêu tiền, yêu xe, yêu khả năng làm tình, còn cả tính xảo quyệt, sự điên cuồng và ngu xuẩn của anh ta.

Vì vậy đừng hỏi Giang Yến Ni rằng Trịnh Tuyết Thành có đáng để cô yêu không, cô chỉ cần yêu một người mà Trịnh Tuyết Thành lại vô tình rơi vào lưới của cô.

Giang Yến Ni phát hiện ra rằng bản thân mình nghĩ ngợi quá nhiều, tư duy quá tinh táo nên chẳng thể nào ngủ được, mà cô lại đang cần một giấc ngủ ngon lành cuối cùng tại căn nhà này.

Cô ngủ không ngon, bởi vì cô liên tục nằm mơ, mơ thấy ác mộng.

Mơ thấy tay Trịnh Tuyết Thành cầm đăng kí kết hôn. Anh ta đã kết hôn với cô rồi, thế nhưng mặt họ ai cũng sầm sì, chẳng nở một nụ cười, như thể cả hai đang nợ tiền nhau vậy.

Giang Yến Ni không vui, cô kiên quyết đòi phải chụp ảnh lại, thế nhưng Trịnh Tuyết Thành không đồng ý. Trịnh Tuyết Thành nói:

- Em thừa biết kết hôn không phải là cười mà sống đâu!

Giang Yến Ni nghe được câu này càng thêm tức giận, lao đến cướp cái giấy đăng kí kết hôn ấy. Trịnh Tuyết Thành liền giơ cao tay cầm tờ giấy ấy lên, mặc cho Giang Yến Ni cứ nhảy qua nhảy lại như một con khỉ.

Lúc này, đột nhiên Chu Tiểu Hổ từ phía sau xông đến, ông chặt lấy Giang Yến Ni, kêu lên:

- Bà xã!

Giang Yến Ni gào lên giận dữ:

- Ai là bà xã của anh?

Chu Tiểu Hổ giật phắt lấy tờ giấy đăng kí kết hôn của Trịnh Tuyết Thành, chỉ vào bức ảnh nói:

- Em chính là vợ của anh, không tin thì em nhìn đi!

Giang Yến Ni nhìn vào bức ảnh, quả nhiên, người đàn ông trên bức ảnh trong giấy đăng kí kết hôn là Chu Tiểu Hổ chứ không phải là Trịnh Tuyết Thành.

Cô hoảng hốt la lên và bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Đúng lúc ấy có tiếng gõ cửa dồn dập. Chiếc đồng hồ trên tường lúc này đã chỉ vào một giờ sáng.

* * *

Chu Tiểu Hổ như vừa được người ta vớt lên từ vùng nước, toàn thân ướt sũng. Thực ra không phải là nước mà là mồ hôi, mồ hôi không chỉ làm ướt tóc mà còn làm ướt sũng chiếc áo phông anh ta đang mặc trên người.

Giang Yến Ni nhìn thấy bộ dạng Chu Tiểu Hổ như vậy, phản ứng đầu tiên là vội vàng đóng cửa lại. Thế nhưng một chân Chu Tiểu Hổ đã thò vào, sau đó anh ta ra sức len vào cửa.

Không biết tại sao nhìn thấy dáng vẻ này của Chu Tiểu Hổ, Giang Yến Ni lại có dự cảm không lành. Chu Tiểu Hổ vừa vào được cửa, Giang Yến Ni liền lùi lại sau một nước, cảnh giác hỏi:

- Anh chạy đến đây vào giờ này làm gì?

Chu Tiểu Hổ không đáp mà đòi uống nước. Giang Yến Ni đành phải mang cho anh ta một cốc nước.

Chu Tiểu Hổ ngồi bệt xuống đất, anh ta dường như chẳng còn sức mà lết đến xô-pha nữa. Đón lấy li nước từ tay Giang Yến Ni, Chu Tiểu Hổ uống ực một hơi hết sạch.

Cái dự cảm không lành ấy càng lúc càng mãnh liệt, Giang Yến Ni lại hỏi:

- Xảy ra chuyện gì rồi? Anh mau nói đi!

Chu Tiểu Hổ trợn mắt nhìn Giang Yến Ni, sau đó sầm nãi nói:

- Anh giết Phùng Hán Trân rồi!

Giang Yến Ni cảm thấy đầu mình như bị ai đó đánh mạnh, một cơn gió lạnh thổi ào qua, toàn thân cô nổi gai ốc.

Cô kêu thét lên:

- Anh đùa cái quái gì vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chu Tiểu Hổ đột nhiên mất kiểm soát, anh ta lớn tiếng, nói năng lộn xộn:

- Là thật đấy, anh giết... giết cô ta rồi. Anh đòi đi nhưng cô ta không chịu, cô ta còn định đến tìm em. Trong lúc kích động, anh đã tóm lấy vai cô ta rồi đập cô ta vào cái cạnh bàn... cô ta... chảy máu, chảy máu không ngừng...

Chu Tiểu Hổ chắc chắn điên mất rồi, nói năng lộn xộn như bị ma quỷ khống chế. Giang Yến Ni hoang mang lùi lại sau, lùi lại cho đến khi đụng vào tường.

Ngoài đường, một chiếc xe tải hạng nặng ầm ầm lao qua, chẳng biết gặp phải vật cản gì mà đột nhiên phanh gấp, phát ra tiếng kêu ken két chói tai.

Giang Yến Ni co giò định chạy thẳng ra ngoài cửa. Chạy là một hành vi có ý thức,, thậm chí trong khoảnh khắc mở cửa ra, cô cũng chưa nghĩ được là mình sẽ chạy đi đâu.

Nào ngờ Chu Tiểu Hổ còn nhanh hơn cô. Vào khoảnh khắc Giang Yến Ni mở ra cánh cửa, Chu Tiểu Hổ đã bịt chặt cửa lại.

Khuôn mặt Chu Tiểu Hổ toát lên vẻ bi thương và tuyệt vọng. Chu Tiểu Hổ nói:

- Em muốn đi báo cảnh sát ư? Thật phí công anh tin tưởng em đến thế. Anh giết người cũng là vì em, sao em có thể làm như vậy?

Giang Yến Ni không thốt lên lời, chỉ ra sức lắc đầu, xua tay. Chu Tiểu Hổ liền lôi cô vào xô-pha rồi ngồi xuống bên cạnh cô, một tay giữ chặt cánh tay cô.

* * *

Chu Tiểu Hổ định làm gì? Bản thân anh ta cũng không biết. Một tiếng đồng hồ trước, Phùng Hán Trân vẫn còn tươi như một con cá mới được đánh bắt lên bờ, sau đó bị Chu Tiểu Hổ nắm lấy vai hung hăng đập mạnh vào góc bàn. Đập một cái, hai cái hay năm cái anh ta cũng chẳng nhớ nữa, anh ta chỉ muốn cho con đàn bà ấy ngậm miệng lại.

Phùng Hán Trân nằm im bất động. Chu Tiểu Hổ lấy tay đẩy, lắc Phùng Hán Trân, làm hô hấp nhân tạo cho cô ta, sau đó mới phát hiện một vũng máu lớn chảy ra từ phía sau gáy Phùng Hán Trân, có làm thế nào cũng không cầm máu lại được. Còn cái cơ thể hừng hực sức sống của Phùng Hán Trân giờ đã bắt đầu lạnh toát.

Suy nghĩ đầu tiên của Chu Tiểu Hổ là đến tìm Giang Yến Ni, ngoài Giang Yến Ni ra, anh ta chẳng biết tìm đến ai.

Trên thực tế, Giang Yến Ni cũng chẳng có giải pháp nào cho Chu Tiểu Hổ. Giang Yến Ni chỉ muốn bỏ chạy, bỏ chạy thật xa khỏi cái tên tội phạm giết người này.

Người đàn bà này thật là độc ác. Chu Tiểu Hổ vô cùng đau lòng, Chu Tiểu Hổ còn nhớ cô đã từng hứa với anh:

- Chỉ khi nào anh giải quyết xong Phùng Hán Trân thì anh mới có tư cách đến tìm tôi!

Chẳng phải Chu Tiểu Hổ đã giải quyết xong Phùng Hán Trân rồi hay sao? Thế nên vào cái khoảng khắc là Giang Yến Ni định bỏ chạy, Chu Tiểu Hổ đã quyết định, Giang Yến Ni nên thực hiện lời hứa, ở bên cạnh anh ta cả cuộc đời.

Chu Tiểu Hổ cứ nắm tay Giang Yến Ni như vậy suốt cả đêm. Anh ta nói với Giang Yến Ni:

- Đừng chạy, hãy ở bên anh đến cuối cùng!

Anh ta mỉm cười. Nụ cười của Chu Tiểu Hổ đầy hắc ám, chẳng khác gì những ác ma trong các bộ phim.

Bởi vì cái khoảnh khắc trở thành tội phạm giết người, người thanh niên 25 tuổi này đã hoàn toàn sụp đổ. Ý thức duy nhất của anh ta lúc này là bám chặt lấy Giang Yến Ni, quyết không buông tay. Bởi cô chính là sự khởi đầu của bi kịch và cũng chính là sự kết thúc bi kịch của anh ta.

Suốt cả đêm, Chu Tiểu Hổ không ngừng nói nhảm:

- Yến Ni, anh yêu em!

- Yến Ni, chắc chắn anh sẽ chết, em đi cùng anh có được không?

- Em nói đi, chúng ta chết bằng cách nào đây?

- Yến Ni, anh rất thiết thòi, anh còn trẻ thế này, anh không cam tâm đâu!

Giang Yến Ni cứ run lên bần bật, ngay cả một câu khuyên nhủ Chu Tiểu Hổ ra đầu thú cô cũng lắp bắp không nên lời.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô phải thực sự đối mặt với cái chết. Mặc dù là vậy cô vẫn cảm thấy thất vọng vì sự nhát gan của chính mình.

Một đêm dài cứ thế trôi qua.

Cả đêm, hai người đều không ngủ, thế nhưng Chu Tiểu Hổ vẫn rất tỉnh táo, chỉ có điều anh ta vẫn chưa nghĩ được ra phương thức chết hoàn hảo với Giang Yến Ni. Trong khi đó, Giang Yến Ni đã lả đi như một quả bóng bay đã phiêu du suốt ba tháng trời. Cũng may là sau một đêm, Chu Tiểu Hổ cuối cùng cũng bỏ tay Giang Yến Ni ra, bởi vì cô cần đi vệ sinh.

Cô tìm thấy điện thoại của mình ở trên bồn rửa mặt ở trong nhà vệ sinh. Xem ra thói quen vứt điện thoại lung tung của cô lại là một thói quen tốt.

Cô vừa mở bàn phím thì Chu Tiểu Hổ xông vào, phần nộ nhìn cô với cái điện thoại trên tay.

Giang Yến Ni chủ động đưa điện thoại cho Chu Tiểu Hổ, yếu ớt nói:

- Anh có đói không? Tôi gọi đồ ăn đến cho anh!

Chu Tiểu Hổ đã đói lắm rồi, sự khủng hoảng và tuyệt vọng tột độ vẫn không thể làm mất đi cảm giác cồn cào nơi dạ dày.

Thế là đứng trước mặt Chu Tiểu Hổ, Giang Yến Ni liền tìm số “Bữa sáng” trong danh bạ rồi gọi đi.

Giang Yến Ni ở nhà một mình nên thường không thích nấu nướng. Trong danh bạ của cô có lưu các số của đủ loại nhà hàng.

Cô nói vào điện thoại:

- Hai suất bánh mì, hai cốc nước đậu nành. Phòng 302, số 18 đường Tường Hòa.

Cô lặp lại địa chỉ hai lần rồi nói:

- Nhớ chưa? Mau mang đến nhé, tôi đói sắp chết rồi đây!

Sau đó, điện thoại của cô bị Chu Tiểu Hổ cướp mất. Chu Tiểu Hổ cảnh giác dán mắt vào số điện thoại ấy cả buổi tối.

44. Chương 44

Sự cảnh giác của Chu Tiểu Hổ là đúng, tiếc là đầu óc của anh ta đang ở trạng thái căng thẳng tột độ nên anh ta thà tin là Giang Yến Ni gọi ăn sáng còn hơn.

Anh ta hoàn toàn không biết, cái số điện thoại có lưu là “Bữa sáng” ấy thực ra chính là một số điện thoại khác của Trịnh Tuyết Thành. Trịnh Tuyết Thành thường không sử dụng số này, lần này lại gọi được, Giang Yến Ni cho rằng chắc là mình đã đi thấp hương ở ngôi chùa nào đó rồi.

“Bữa sáng” là biệt danh mà Giang Yến Ni đã tiện tay đặt cho Trịnh Tuyết Thành, bởi vì gần đây cả hai đều bận rộn, vì vậy bọn họ đã đảo lại thời gian làm tình.

Giang Yến Ni cho rằng với trí tuệ của Trịnh Tuyết Thành, anh ta chắc chắn sẽ không làm cô thất vọng.

Cô đã thắng.

Khi Trịnh Tuyết Thành dẫn cảnh sát đến, dùng chìa khóa mở cửa phòng Giang Yến Ni ra, Chu Tiểu Hổ vừa mới đưa ra quyết định sẽ tự vẫn bằng khí gas.

Chu Tiểu Hổ nói:

- Chúng ta không nhảy lầu, không cắt tay, như vậy sẽ chảy máu. Chúng ta dùng khí gas đi, sau khi chết thì thể có màu hồng phấn rất đẹp. Yến Ni, chẳng phải em rất yêu cái đẹp hay sao?

Khi cảnh sát xông vào phòng, Chu Tiểu Hổ đứng bất động, chỉ có đôi con ngươi là chuyển động liên tục, hết nhìn cảnh sát lại nhìn Trịnh Tuyết Thành, rồi nhìn Giang Yến Ni. Từ mi mắt Chu Tiểu Hổ hiện rõ sự chán chường. Sự chán chường ấy dần dần trào ra khỏi khóe mắt và lan tràn khắp khuôn mặt anh ta.

Chu Tiểu Hổ ngoan ngoãn tra tay vào còng.

Trước khi bị dẫn đi, anh ta nói với Giang Yến Ni:

- Anh không hận em, nhưng em nợ anh, kiếp sau nhất định phải trả nợ đấy!

Giang Yến Ni ngã ngồi xuống thảm. Trịnh Tuyết Thành định dìu cô đứng dậy nhưng phát hiện ra cô hoàn toàn không thể đứng lên được.

* * *

Một buổi sáng, Tề Cường định tự vẫn.

Cũng may là không thành công, Thẩm Anh nam đi chợ về kịp thời, phát hiện ra anh ta đã bò ra đến cửa sổ. Vì chân không thể cử động được nên không biết Tề Cường đã ngã bao nhiêu lần, ấy vậy mà anh ta vẫn dựa vào sức lực đôi chân để đẩy người đi.

Quyết tâm phải lớn lắm mới có thể khiến cho một người bị liệt có đủ sức để bò ra tận cửa sổ.

Thẩm Anh Nam hốt hoảng lao đến kéo Tề Cường xuống. Tề Cường ra sức bám chặt vào thành cửa sổ.

Thẩm Anh Nam dồn hết toàn bộ sức lực để mắng cho Tề Cường một trận.

- Đồ ngu! Anh điên à? Đồ khốn kiếp... đồ bỏ đi! Có đủ sức để bò ra cửa sổ mà không có sức để tập đứng dậy à? Chết là hết hay sao? Anh không thèm nghĩ đến bố mẹ anh à? Anh chết rồi để lại nhà với tiền cho tôi không phải hời cho tôi quá rồi sao? Anh là đồ ngu!

Lúc Thẩm Anh Nam mắng chửi, Tề Cường vẫn ngang bướng bám vào thành cửa sổ, miệng im bất không nói nhưng cũng không chịu xuống. Sau đó Thẩm Anh Nam liền thả anh ta ra, lại còn mở toang cửa sổ rồi cũng leo lên.

Thẩm Anh Nam đứng bên bực cửa sổ, dang rộng hay tay như chuẩn bị bay lượn, cúi xuống nhìn Tề Cường.

Cô nói:

- Chẳng phải chỉ là chết thôi sao? Dễ dàng quá, nhảy phắt xuống là được! Có giỏi thì anh lên đây, xem ai bay xuống trước!

Tề Cường trầm ngâm trong giây lát rồi thả tay ra, người đổ phịch xuống sàn.

Thẩm Anh Nam nhảy xuống khỏi cửa sổ, ôm lấy Tề Cường mà gào khóc.

* * *

Tướng Đại Bình đã nhượng lại mặt bằng cửa hàng đang kinh doanh cho người khác, nói là làm ăn không mấy thuận lợi, định một thời gian nữa sẽ đến thành phố khác làm ăn.

Tướng Đại Bình nói:

- Sau này có chuyện gì em có thể gọi cho anh. Chuyện lớn anh không giúp được nhưng chuyện nhỏ em cứ nói.

Tướng Đại Bình trở thành một Tướng Đại Bình xa lạ, khách sáo đến đáng sợ.

Kể từ khi Tề Cường xảy ra chuyện, Thẩm Anh Nam không còn nhắc đến đề nghị li hôn nữa.

Cô cũng chẳng thể nhắc đến nữa. Thẩm Anh Nam sẽ đi đâu về đâu, Tướng Đại Bình có thể hiểu rất rõ. Mẫu phụ nữ như Thẩm Anh Nam, bề ngoài có vẻ hung hăng, cục cằn nhưng thực ra cũng giống như bao người vợ khác, sẵn sàng hy sinh bản thân vì chồng.

Đây chính là hạnh phúc của đàn ông, vì vậy Tướng Đại Bình chẳng chỉ trích gì Thẩm Anh Nam, càng không cần phải cảm thấy ảm ức.

Thẩm Anh Nam vô cùng áy náy với Tướng Đại Bình. Cô đã làm liên lụy quá nhiều đến anh ta, mang đến cho anh ta hy vọng rồi lại làm anh ta thất vọng, sau đó lại mang hy vọng rồi lại làm thất vọng, hết lần này đến lần khác, vô cùng tàn nhẫn.

Thế nhưng cô không muốn khóc lóc trước mặt Tướng Đại Bình. Cứ thế này mà chia tay cũng rất tốt. Từ nhỏ Thẩm Anh Nam đã thích đọc truyện của Quỳnh Dao, rất ngưỡng mộ những cảnh tượng lưu luyến lúc tiễn biệt, thế nhưng giờ cô mới hiểu, sự biệt li đau đớn nhất chính là phải mỉm cười mà nói “Anh bảo trọng”.

Hồi kết: Cùng nhau bên ba trên con đường hạnh phúc

Một năm sau.

Đồng Du và Trương Tùng Linh đã kết hôn, Đồng Du đã có thai được bốn tháng, bụng cũng to ra thấy rõ, hơn nữa cô lại rất thích ưỡn cái bụng to của mình ra cho mọi người thấy.

Hôm nay Đồng Du vô cùng buồn rầu, bởi vì người bạn tốt nhất của cô là Giang Yến Ni chuẩn bị rời khỏi thành phố này.

Giang Yến Ni không thể lấy chồng.

Năm nay Giang Yến Ni đã 30 tuổi. Nhận được một chiếc nhẫn, đã từng đeo vào tay, thỉnh thoảng đưa tay sờ vào nhẫn, xoay xoay một vòng, thầm nghĩ cuộc đời từ nay sẽ yên bình.

Thế nhưng sau khi Chu Tiểu Hổ xảy ra chuyện, cô phát hiện ra mình rơi vào một nỗi kinh hoàng lớn. Chu Tiểu Hổ nói đúng, cô nợ anh ta. Đã từng điên cuồng cho rằng, tình cảm của mình mới là tình cảm, còn tình cảm của kẻ khác chỉ là đồng phân chó, một Giang Yến Ni như vậy đã tàn nhẫn đạp lên tình cảm của Chu Tiểu Hổ mà không hề nhận ra mình có điều gì sai trái.

Chu Tiểu Hổ không bao giờ còn làm phiền đến cuộc sống của cô nữa, thế nhưng anh ta cứ một mực xuất hiện trong giấc mơ của cô, ám ảnh tâm hồn cô, khiến cho cô phải bưng bình tỉnh vì kinh hãi.

Cô thường xuyên nhớ đến mái tóc màu nâu đỏ cùng bộ quần áo bụi bặm của anh ta, cứ nghĩ đến là toàn thân mềm nhũn, vết thương trong lòng càng đau đớn dữ dội.

Vì vậy Giang Yến Ni không thể nào thoát khỏi nỗi đau đớn ấy mà kết hôn với Trịnh Tuyết Thành. Trịnh Tuyết Thành không thể nào kết hôn với một người đàn bà yếu đuối, mong manh dễ vỡ như vậy.

Sự nhẫn nại của anh ta đã trở nên nguội lạnh sau nửa năm trao nhẫn. Có lẽ vì cảm thấy người đàn bà này quá đổi phiền phức, vốn dĩ định đối xử tốt với cô ta nhưng lại xảy ra bao chuyện phiền phức, thậm chí còn khiến cho người khác mất mạng, thực sự làm cho người ta đau đầu.

Trịnh Tuyết Thành không phải là một người kiên nhẫn, hơn nữa vốn dĩ anh ta cũng chẳng mong chờ chuyện kết hôn. Về sau anh ta đã nghĩ thông suốt, quán suýt với Giang Yến Ni bấy lâu nay, nhưng phần lớn thời gian anh ta dành cho việc hưởng thụ khoái lạc thể xác. Đàn ông với đàn bà phải “quần” lấy nhau với thú vị, không “quần” lấy nhau thì tình cảm cũng nhạt dần.

Thế là có một ngày, đột nhiên Giang Yến Ni phát hiện trên xe của Trịnh Tuyết Thành có một cây son lạ.

Mọi thứ kết thúc rất tự nhiên. Giang Yến Ni trả lại chiếc nhẫn ấy. Chiếc nhẫn ấy thực sự không phù hợp với cô. Nó quá chật, ấy vậy mà cô cũng ngại chẳng dám đề nghị nói nó ra.

Cuối cùng Giang Yến Ni quyết định sẽ đi thật xa. Có thể sẽ đến một thành phố ở phía nam, cũng có thể sẽ đến một thành phố ở phía bắc, cũng có thể tìm đến một thành phố nào đó có nhiều người đàn ông dịu dàng. Chẳng ai biết quá khứ của nhau chẳng phải sẽ dễ sống hơn sao?

Cuối cùng Giang Yến Ni đã chọn thành phố Hàng Châu, bởi vì La Đại Giang.

Kể từ lần giúp đỡ Giang Yến Ni, La Đại Giang không hề làm phiền đến cô. Thế nhưng sau khi biết chuyện của Chu Tiểu Hổ, anh ta liền chủ động gọi điện, nói mời cô đến Hàng Châu giải tỏa phiền muộn, còn giới thiệu cho cô một bác sĩ tâm lý rất giỏi nữa.

Giang Yến Ni cảm thấy mình không cần đến bác sĩ tâm lý. Cô kiên quyết cho rằng người có thể trị bệnh cho mình chính là thời gian. Chỉ có điều, phát triển tình cảm với La Đại Giang cũng chẳng phải là điều gì xấu xa.

Bạn thấy đấy, đây chính là phương thức của Giang Yến Ni, cô không bao giờ bỏ qua bất kì một khả năng nào, cho dù có gặp phải cú sốc lớn đến đâu.

Nếu như có thể kén chọn hơn một chút thì tốt, ví dụ như: gã đàn ông nào đã làm cô thất vọng trên ba lần thì kiên quyết không quay lại.

Đây là chuyện mà Giang Yến Ni quyết tâm phải làm bằng được.

Đồng Du hỏi:

- Với La Đại Giang, có hy vọng gì không? Dù sao cũng là bạn học cũ, cũng có chút nền móng tình cảm.

Giang Yến Ni bật cười. Nỗi lo lắng ẩn chứa trong tim Đồng Du đã bị cô nhìn thấu, dù sao Giang Yến Ni cũng chưa từng một lần thất tình thật sự, lúc nào cũng có đàn ông đến tán tỉnh cô, “người này ngã xuống người kia tiến lên”. Trên thực tế, đây có lẽ là nguồn gốc cô phải “rày đây mai đó”.

Giang Yến Ni không thể trả lời câu hỏi của Đồng Du. Nhẫn đính hôn đeo trên tay rồi mà vẫn còn bay mất hướng hồ chỉ là một bạn học cũ bày tỏ tình bằng hữu. Chỉ có điều Giang Yến Ni vẫn muốn thử xem sao. Điều duy nhất cô có thể đảm bảo là tích cực sống, tích cực yêu, không bao giờ khép mình. Chẳng phải chỉ như vậy mới có thể trở thành một người phụ nữ đẹp trong mắt người khác hay sao?

Giang Yến Ni mỉm cười nói với Đồng Du:

- Tôi hứa với cậu, sau này nếu có ai từng hỏi tôi đã từng yêu bao nhiêu người đàn ông, tôi sẽ trả lời chỉ có hai người, một người tôi yêu anh ấy nhưng anh ấy không yêu tôi, một người yêu tôi nhưng tôi không yêu.

Ánh mặt trời bắt đầu hạ rắc thứ ánh sáng lấp lánh lên khung cửa kính. Dưới ánh sáng mặt trời, Giang Yến Ni đang mỉm cười trông giống hệt như một con linh dương bị thương.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-tuong-hon-nhan>